ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Deti_Heorotu.PDB

PDB Name: Larry Niven - Děti Heorotu.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.7.2003
Modification Date: 2.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

"Kdysi před mnoha a mnoha lety naši rodiče a prarodiče opustili místo zvané Země. Cestovali napříč mezihvězdným prostorem v lodi jménem Geographic a hledali ráj. Jenže jejich ráj se proměnil v živoucí peklo..."
BEOWULF'S CHILDREN
Copyright (c) 1995 by Larry Niven, Jerry Pournelle, and Steven Barnes
All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.
Translation (c) Martin Tkaczyk, 2002 Cover Art (c) by Michael Whelan
Copyright 2002 (c) for the Czech edition by BANSHIES
ISBN: (Banshies) 80-86456-07-2 Published by agreement with the author and author's agents, Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím Classic.
Distribuce - tel.: (02)83882490
e-mail: Banshies@volny.cz

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o

DĚTI HEOROTU

LARRY NIVEN
JERRY POURNELLE &
STEVEN BARNES
Larry Niven, Jerry Pournelle a Steven Barnes
Odkaz Heorotu
Draci Heorotu
Děti Heorotu

PODĚKOVÁNÍ
Autoři děkují za neocenitelnou pomoc Dr. Jackovi Cohenovi
z University of Warwick při vytvoření
biologie a ekologie na Avalonu

GRENDELOVÉ
Kterou cestou mám se dáti do pekla; sám jsem peklem;
A v nejhlubší hlubině hlubina ještě hlubší, stále doširoka otevřená hrozí mě pohltit, vedle ní se peklo, v němž trpím, zdá býti nebem.
JOHN MILTON, Ztracený ráj (1667)

MAZON - AMAZONKA; CATTLE - DOBYTEK; PATH - STEZKA; JOES - PEPÍCI; SNAILHEAD - LEMÝŽĎ; STREAM = POTOK; DOGS = PSI; HOUSE = DŮM: SOLAR COLLECTORS = SOLÁRNÍ KOLEKTORY;TERRACES = TERASY: WINE CELLAR = VINNÝ SKLÍPEK: GREENHOUSE = SKLENÍK; SHOPS = DÍLNY; SKEETER PAD = PŘISTÁVACÍ DRÁHA; HANGÁR - HANGÁR

PRVNÍ TÁBOR
1. JÍDELNA 2. ADMINISTRATIVA + ZBROJNICE
3. SKLADIŠTĚ STŘELIVA 4 ÚPRAVNA ODPADU 5. HYDROPONICKÁ ZAHRADA 6. ELEKTRÁRNA 7. ELEKTRONIKA * LABORATOŘ 8. NOCLEHÁRNA (6)
9. MARODKA 10. PŘISTÁVACÍ PLOCHA 11. HANGÁR 12. SPOJOVACÍ BOUDA 13 POKUSNÁ LABORATOŘ 14. SKLADIŠTĚ STROJŮ
(Zackův stolní model)

15. STROJNÍ DÍLNA 16. NOCLEHÁRNA (4) 17. SERVIS VOZIDEL
18. GARÁŽ TRAKTORŮ 19. DÍLNA POMOCNÝCH STROJŮ 20. KUŘATA 21. PSI 22. VÝBĚH (TELATA * HŘÍBATA)
23. + 24. MINOVÁ POLE 25. SKI AD ZEMĚDĚLSKÉHO NÁŘADÍ 26. TRUHLÁŘSKÁ DÍLNA 27. DÍLNA 28.
NÁMĚSTÍČKO 29. BIOLABORATOŘ + VET. OŠETŘOVNA

OSTROV KAMELOT
DRUŽICOVÉ SNÍMKY PLANETY 2193

AVALON = AVALON; MISKATONIC - MISKATONIK; ISENSTEIN GLACIER - LEDOVEC
ISENSTEIN; BLASTED HEATH = SEŽEHNUTÁ VŘESOVIŠTĚ:
FOREST SAUVAGE - LESNÍ POROST

MISKATONIC - MISKATONIK; CATFISH PONDS = CHOVNÉ RYBNÍKY; DAM = PŘEHRADA; SPACEPORT LAKE
= PŘISTÁVACÍ NÁDRŽ; CAMELOT = KAMELOT: COLONY = KOLONIE;
BEACH ROAD = POBŘEŽNÍ SILNICE; FIELDS = POLE: STREAM = POTOK; SOLAR
COLLECTORS = SOLÁRNÍ KOLEKTORY; MAIN ROAD = HLAVNÍ SILNICE; FIREBREAK .
VYPÁLENÁ OBLAST; THORNBUSH = KŘOVISKA; CADMANN'S BLUFF = CADMANNOVO DOUPĚ

Kapitola 1
Vítězství
Téměř všichni dokážou snášet neštěstí, ale chcete-li poznat skutečnou povahu člověka, svěřte mu moc.
ABRAHAM LINCOLN
V zasedacím sále byla shromážděna prakticky celá kolonie. Na několika místech seděla u stolu celá rodina, První i Druzí společně, ale většina Druhých se držela pohromadě a stranili se všech Prvních. Náhodou nebo snad úmyslně si vybrali stoly v nejvýše položených řadách po levici řečnického pultíku.
Dnes večer nebyla na programu žádná zábava. Veškerá konverzace okamžitě skončila jako mávnutím kouzelného proutku, když z přilehlé místnosti pro zasedání rady vešel Zack Moskowitz. Následovalo jej ještě šest dalších: pět Prvních a Kata Martinezová. Zack bez okolků přešel rovnou na pódium. Kaťa z jeviště šestou-
pila mezi stoly, podívala se směrem k ostatním Druhým a šla se posadit ke stolu, u něhož už seděl Cadmann s jejím otcem.
Justin ji skoro ani nevnímal. Carlos se na ni usmál, pak se podíval na Druhé. "Montagnardové," řekl.
Sylvie se na něj nechápavě podívala.
„To je z dob Francouzské revoluce," vysvětloval Carlos. "Jakobíni tehdy sedali v zasedací místnosti na nejvýše položená místa. Říkávali tomu 'Hora'. Kaťo, uvažují snad tvoji přátelé o krvavé vzpouře? Skoncovat gilotinou se starými pořádky?"
"O tom mi nic neříkali." Kaťa se posadila mezi Carlose a Justina, přímo naproti Cadmannovi. Cadmann měl po svém boku z jedné strany Sylvii a na druhé Mary Ann s dítětem. Cadzie byl pečlivě zabalen do temně modrého povijanu. Začali už tenhle odstín nazývat Cadzieho modrá. Povijan byl přesnou kopií dečky, do které byl chlapec zabalen tehdy v Deadwoodském průsmyku. Byly jich už celé stovky a výroba jela na plné obrátky, protože požadavky byly skutečně mimořádné. Mary Ann si chtěla uchovat původní dečku, ale ta byla prozkoumávána v laboratořích tak důkladně, jako ještě žádný kus syntetické bavlny v celé historii lidstva. Musela se proto spokojit s duplikátem.
Neviditelná smrt vyčistila okolí vyústění dolu ode všeho, co neslo stopy živých věcí - avalonské lezoucí i létající štíry, Pepíky, hustá křoviska, pozemské savce, Lindin slaměný klobouk, kožené opasky i bavlněné oblečení - všeho kromě chlapečka. Bylo to snad tou dečkou? Že by hrála roli barva, pach. textura, anorganický
materiál? Uspořádání deky do podoby kokonu, aby byl chlapec dokonale zabalen?
V zasedacím sále byla tu a tam k vidění tmavě modrá. Prakticky všechny kojící matky měly ve výbavě orlonskou deku v Cadzieho odstínu modré.
Kaťa vzala Justina na okamžik za ruku a podívala se přitom na Jessiku. Ta zcela okázale neseděla se svou rodinou, ale u stolu s Druhými, u Aaronova stolu na Hoře. Byl to velký stůl, kde kromě nich seděli ještě Edgar, Trish s Chakou a zcela překvapivě také Ruth Moskowitzová. Kaťa se nad tím zamyslela. Pak si ale řekla, že se na to může později přeptat Justina.
"Tak k jakému závěru jste dospěli?" zajímal se její otec.
Kaťa odmítavě zavrtěla hlavou. "Zack to chce vyhlásit osobně." Pohledem sklouzla z Carlose na Cadmanna a potom se dlouze zadívala na Justina. "Je to v pořádku."
Zack Moskowitz už stál u řečnického pultíku. Tohle je oficiální setkání členů Avalonské kolonie, které má vyslechnout závěry speciální komise vyšetřující smrt Toširo Tanaky, člena této kolonie," prohlásil. Žádám proto zasedání o klid."
Zmatek utichnul a nastalo ticho plné očekávání.
"Komise dospěla jednohlasně k rozhodnutí, že se jednalo o smrt bez cizího zavinění," pokračoval Zack. JPro ty z vás, kteří se nevyznají v právnických otázkách, to znamená, že to byla nešťastná náhoda. Komise většinou svých hlasů dále rozhodla o tom, že není zapotřebí žádných dalších kroků a případ je tedy tímto uzavřen."
Na okamžik se opět rozhostilo naprosté ticho. Potom ale ze židle vyskočila Carolyn McAndrewsová. JPa-
ne předsedo! Tohle přece nebyla nešťastná náhoda! Ten chlapec byl zabit v důsledku svého zločinného jednání! A měl při něm komplice. Ti by meh být potrestáni! Všichni do jednoho!"
Ozvalo se několik ojedinělých souhlasných zamumlání, ale také několik výkřiků "Posaď se, Carolyn!" Někdo ze řad

Druhých pronesl hlasitě, tak aby to bylo slyšet po celé místnosti, "Zamrzlý mozek."
Rozhlížela se kolem sebe a hledala podporu, ale žádné se nedočkala. Její vlastní děti se na ni dívaly trochu divně. Sharon McAndrewsová seděla u stolu ve druhé řadě spolu s ostatními Grendelím! skauty. Teď se zvedla a přešla ke Carolyninu stolu a objala matku kolem ramen.
"Tohle vás bude mrzet," varovala Carolyn a usadila se, očividně unavená a otrávená. Sharon na vteřinu zaváhala a potom se posadila vedle ní.
Kolem stolů Druhých se zvedl rozruch a nekhd. Trish vstala ze židle. Pózuje, pomyslela si Kaťa. "Souhlasím, meh bychom zahájit proces," vykřikla. "Ale ne s námi! Pane předsedo, viním Cadmanna Weylanda z vraždy! Vy První jste nám neustále říkali co máme dělat, celý život jste s námi zacházeli jako s malými dětmi nebo jako s otroky! Teď jste zabili Toširu a myslíte si, že nám ještě prokazujete laskavost, když nás ostatní neobviníte z vraždy?"
"Nemáš slovo," upozornil ji Zack.
"Vážně?" vykřikl rozhněvaně Carey Lou Davidson. Ostatní posluchači u jeho stolu, všichni čerstvě přijatí Grendelí skauti, nadšeně zatleskali. "Já vím, že hlasování stejně nevyhrajeme, ale kdyby existovala nějaká spravedlnost, tak bychom vyhráli my!"
Trish seděla hned vedle Jessiky. Jessika seděla se sklopenou hlavou, část obličeje měla schovanou. Snaží se být neviditelná, napadlo Katu. Jaký žal asi ta dívka pociťuje? Justin vypadal stejně zahanbeně jako Jessika. Kaťa se snažila mu jednou rukou masírovat krk, ale on ani nezvednul hlavu.
Tohle už bylo podruhé, co Jessika vstoupila do domu svého otce, aby tam spáchala sabotáž nebo něco sebrala. A teď ještě navíc seděla u jednoho stolu s těmi, kdo jejího otce obviňují. Zatím si ještě neznepřátelila celou rodinu, pomyslela si Kaťa, ale vypadá to, jako kdyby na tom pracovala ze všech sil...
Kaťa zahlédla Aarona, jak se za Jessičinými zády natáhnul ke Trish a popadnul ji za zápěstí. Potom jí něco pošeptal do ucha. Trish přitakala a zase se klidně usadila na svou židli.
"Hlasovat!" vykřikl ještě Carey Lou.
Aaron Tragon povstal. "Pane předsedo, mohu požádat o slovo?"
Zack na okamžik zaváhal, ale potom kývnul. "Předseda vyzývá ke slovu Aarona Tragona."
"Pane předsedo, s vaším svolením - " Pak se otočil na Carey Loua. "Posaď se, prosím."
"Ale já trvám na - "
"Ne, netrváš," uťal ho Aaron. "Sedni si." Pronesl to zcela ledovým hlasem. Carey Lou se skutečně posadil.
"Díky. Pane předsedo - strýčku Zacku - všichni tady litujeme toho, co se stalo, a je skutečně zcela nesmyslné nějak rozdělovat, kdo má jaký podíl viny. Ano, pokusili jsme se uskutečnit expedici na kontinent. Dopustili jsme se spousty chyb. ale my jsme nikoho nezabili-"
"Měl bys raději držet tlamu!" vykřikla podrážděně Mary Ann.
Cadmann zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Nech ho to dokončit," požádal ji mírně.
"Ale - "
Cadmann ji vzal něžně za ruku. "Nemůže nám nic udělat. Tak ho nech mluvit."
"My jsme nikoho nezabili, ale Toširo by nepochybně nezemřel, kdybychom nejednali tak, jak jsme jednali," pokračoval v řeči Aaron. "Domnívám se, že komise se zachovala velice moudře. 'Smrt bez cizího zavinění', zní její závěr, a taky to skutečně byla nešťastná smrt. To podstatné teď ale je, že už bychom neměli dopustit další nešťastné náhody! Přesto ale musíme uspořádat výpravu na kontinent. Je to mnohem důležitější než kdy předtím," zdůraznil Aaron. "Všichni tady dobře víme, že Tau Ceti se začíná zahřívat. Je to další z Avalonských překvapení a už jsme se dočkali mnoha změn. Úhoří. Počasí. Edgar tvrdí, že toho bude ještě víc - " podíval se přitom na konec stolu a počkal, až Edgar přikývnul. "Máš k tomu ještě něco dalšího, Edgare? Dobře."
"Pane předsedo," ozvala se Julie Chang Horthová.
"Prosím," ujal se zase slova Aaron. "Rád bych to dořekl."
"Máš pořád slovo," ujistil ho Zack.
"Je dvojnásob důležité pochopit, co se vlastně přihodilo Lindě a Joeovi," prohlásil Aaron. "Potřebujeme dodávky z dolů a trvalo by celá léta, než by se nám po-dařilo najít a vybudovat nová důlní místa, která by byla stejně dobrá jako ta, která jsme využívali až dosud." Do této chvíle mluvil přímo k Žáčkovi, ale teď se otočil
tak, aby promlouval ke všem lidem shromážděným v místnosti. "To se tyká nás všech, protože nemáme dostatek surovin. Jestliže si nedokážeme zajistit nový zdroj, budeme velice brzy nuceni činit obtížná a nepříjemná rozhodnutí! A čistě pro případ, že by to tu někdo nevěděl, tak tady na ostrově Kamelot žádné vhodné těžební místo není a jediná místa na kontinentě, která by byla přibližně stejné výhodná jako to v Deadwoodském průsmyku, jsou hluboko ve vnitrozemí anebo v nížinách, kde žijí grendelové. V Deadwoodu jsou jak kovy, tak organické sloučeniny. Bude trvat celé roky, než rozjedeme výrobu k takovým dodávkám, jaké nám poskytoval Deadwoodský průsmyk."
"Ale Deadwood je na maděru!"
Aaron se nenamáhal podívat, kdo to řekl. "To je sice pravda, ale není tak docela na maděru. Je tam ještě spousta strojů. Mohlo by se nám podařit obnovit výrobu, a to v řádu několika měsíců."
"A jak to víš?' zajímal se Hendrick Sills.
"Edgar Sikes mi pomohl nařídit Kasandru tak, aby zpracovala studii," vysvětloval Aaron. "Edgare?"
Postavil se také Edgar Sikes. "Centrum důlního systému není zase tak těžce poškozeno. Hlavní škody nepostihly propojení tunelů - naštěstí se odehrály v jedné z bočních těžebních chodeb. Programování možná bylo trochu poničeno, ale Kassie má naštěstí duplikát celého souboru a ten zůstal nepoškozen. Díval jsem se na něj. Zkuste Operace Opravení Deadwoodu. Všechno to tam je, přinejmenším předběžné plány - "
"Prohlédl jsem si většinu programu," ozval se Zack od řečnického pultíku. ;rMyslím, že v tomhle má pravdu. Nejsem si

jist, jestli bych dospěl ke stejným za-
věrům, ale i kdybychom vybrali nějaké jiné vhodné těžební místo, stejně bychom museli stěhovat veškeré důlní vybavení - "
Kaťa se naklonila blíž k Justinovi. "On už to má všechno promyšlené, co?"
"Docela dost," připustil Justin.
"A z toho vyplývá, že je ještě mnohem důležitější než kdy předtím pochopit to, co se stalo v Deadwoodském průsmyku," navázal Aaron. "Jenže to nemůžeme nikdy zvládnout takhle v izolaci. Ať už Lindu a Joea zabilo cokoliv, rozhodně to nežije tam nahoře. Takže nepřijdeme na to, co to je, dokud nezjistíme o avalonské ekologii mnohem víc, než víme teď." Otočil se na Velkého Chaku, který spolu se svým synem seděl dole mezi Prvními. "Pane, souhlasíte se mnou?"
Velký Chaka se zvednul ze židle. Když teď stál, měl oči ve stejné výšce jako sedící Malý Chaka. "Souhlasím s tebou."
Spolu s Malým Chakou jednomyslně přitakali.
"Každému v téhle místnosti je líto, co se přihodilo Toširovi," pokračoval v proslovu Aaron. "'Smrt způsobená neštěstím.' Neštěstím ale byla ona nesmyslná nedůvěra mezi Prvními a Druhými, Syny Země a Syny hvězd. Jestli má Toširova smrt něco znamenat, pak ať poslouží jako tečka za touhle kapitolou! Pane předsedo, navrhuji vyslat dobrovolníky na kontinent, aby získali zpět důl a vše ostatní, aby zabrali to, co nám patří. Uctěme Toširovu památku tím, že tuhle práci dokončíme společnými silami. Tím končím svou řeč."
Na okamžik se v místnosti rozhostilo ticho a potom
Velký Chaka pečlivě a zřetelně řekl: "Druhý."
* * *
Trish odpočívala, nenápadně se protahovala a poslouchala sotva na půl ucha. Toširo ji toho o relaxaci naučil mnohem víc, než by se ona sama nauola za celý život. Určitě jí bude strašně chybět.
Debata zatím probíhala přesně podle Aaronova návrhu. Vrátí se na kontinent s požehnáním Prvních... se zřejmými výjimkami. Aaron sám vypadal uvolněně, skoro ospale. Co má zatraceně za lubem? Když Trish obvinila První z vraždy, udělala to víceméně pro svoje pobavení. Potom se k ní ale Aaron naklonil za Jessiči-nou svěšenou hlavou a chytil ji za zápěstí. Držel ji pevně a přitáhnul ji k sobě tak, aby jí mohl šeptat do ucha.
"Trish, drahoušku, už jsem skoro dosáhl všeho, co chceme. Jestli to tímhle zhatíš, tak tě s chutí zabiju." A potom se sladce usmál a pustil ji, nechal ji sednout si zpátky na židli.
On to myslí vážně. Co si sakra myslí, že tady dokázal? Trish sledovala Edgara, který sledoval Aarona. Tihle dva se znali už od dětství, několik let byli společně vychováváni Joe Sikesem, zatímco Trish se potácela z rodiny do rodiny... Co se asi tak honí Edgarovi v hlavě? Trish si shodila botu a hbitými prstíky začala hledat pod stolem. Edgar nadskočil a potom se na ni usmál.
"... počasí," mluvil zrovna Zack. "Aarone - Edgare - možná jste ještě neviděli, co se stalo na Vrcholu příboje, když jste tam nebyli? Vypadalo to, jako kdyby se ten nafilmovaný hurikán proměnil ve skutečnost. Edgare, dvacet let vládlo na Kamelotu počasí podobné jako v Kalifornii, jenom bez těch zemětřesení a nepokojů." Zack jako kdyby se bránil. "Co se to děje? Prohlížel jsem si tvůj soubor Fimbulchaos - "
Aaron Edgarovi pokynul hlavou. Edgar tedy povstal. Trish si všimla, že by to udělal stejně, ale takhle to vypadalo, jako kdyby Edgar poslouchal Aarona.
A Edgar tenhle dojem nijak nevyvracel. "Kasandro, nastartuj prosím Fimbulchaos." Ani nečekal, až počítač vyvolá patřičný soubor z paměti. "Občané, snad už miliardu let život na Zemi studoval Slunce. Astronomové mají k dispozici záznamy z průběhu šesti tisíc let, jestliže bereme v úvahu i Egypťany. Před třemi sty lety ovšem Slunce existovalo pouhých pár milionů let, protože Bůh ještě nestačil vymyslet slučovací reakci - "
Kasandra už spustila program a tak se teď pod vysoko uloženým stropem zasedacího sálu vznášela dvě slunce. Zatímco Edgar mluvil, smrskla se slunce na velikost pouhých hvězd, kolem blikaly další hvězdy.
"Před dvěma sty padesáti lety objevili vzorce rezonujících rázových vln. Slunce vyzvání jako obrovský zvon. Zhruba ve stejnou dobu astrofyzikové poprvé zaznamenali supernovu na základě neutrin vyletujících z jádra hvězdy, takže všechny teleskopy na Zemi se zaměřily do oblasti Velkého Magellanova mračna ještě předtím, než se světlo ze skutečného výbuchu dostalo až k povrchu Země. A je tomu už dvě stě čtyřicet let, co jsme poprvé začali vysílat sondy nad póly rotace hvězdy. Problém ovšem spočívá v tom, že takřka všechno toto studium se soustředilo na Slunce. Slunce! Meh" jsme k dispozici sotva dvacet, třicet let pozorování také jiných sluncí, když Geographic opouštěl sluneční soustavu. To co víme o Tau Ceti jsou skutečně jenom žalostné zlomky."
Jediná jasná hvězda se zvětšila natolik, že vyplňovala cely prostor dómu. Z obří ohnivé koule jako kdyby někdo vykousnul koláč a rozpůlená hvězda teď rotovala před očima Edgarových posluchačů.
Po celém sále se místy ozýval přitlumený hovor. Kasandra proto Edgarův hlas zesilovala podle potřeby v závislosti na hluku pozadí. "Tau Ceti prochází padesátiletým slunečním cyklem, možná. Z tohoto cyklu jsme zatím viděli sotva dvacet let, takže je to vážně jenom náš odhad. Jsme schopni detekovat rázové vlny uvnitř Tau Ceti. Nejsou takové jako ve Slunci, ale jádra jsou větší a povrchové bouře tam, kde se rázové vlny protínají - Kasandro, můj obrázek Fimbulchaos Čtyři - jsou výraznější než na Slunci." Z povrchu Tau Ceti vystřelil oblouk ohně na vzdálenost stovek tisíc kilometrů, než se proud otočil a narazil zpět do povrchu. "Jak se blížíme k vrcholu slunečního cyklu, mají stále větší energii, ale nedosahují tak daleko, jak by tomu bylo v případě Slunce. Tau Ceti má naštěstí silnější magnetické pole.
S počasím tady na Avalonu se tedy děje následující. Slunce je žhavější, koróna je podstatně rozžhavenější a dosahuje tedy dále do vesmírného prostoru. Tím se zahřívá zevní atmosféra Avalonu. Celá atmosféra se tedy rozpíná. Tím vznikají rychlé vzdušné proudy západního směru a také kapsovité turbulence. Avalonský ekologický systém se snaží vypořádat se vzniklými hurikány zvětšeným přívalem ultrafialového záření a radiace o vyšší energii. Ne všechno se v

průběhu evoluce vyvinulo tak, aby dokázalo tyhle podmínky přežít. Proto se některé druhy, které Chakové pozorují, množí jako vzteklé a potom umírají - "
Zachytil na sobě Trishin pohled a předstíral, že si toho nevšimnul, ale ona viděla, jak najednou zatahuje břicho, zatímco se natahuje a pohrává si s kurzorem. Edgar vypadal celkem k světu. Usmála se a čekala... Rychle mrknul jejím směrem a ona přitom nedbale rozdrtila svůj plastový kelímek, přičemž zaťala svaly na paži. Trošinku se zakoktal, jenom na okamžik.
Pokoušela se ho chytit, když si prorážel cestu ven ze zasedacího sálu. Jenže to nebylo snadné, byl doslova obalen hloučkem posluchačů. Každý teď chtěl mluvit s Edgarem Sikesem.
Tohle tedy byla celkem otrava. Ačkoliv Edgarovi se to asi líbilo. Trish se nad tím na chvilku zamyslela a potom vyrazila za Malým Chakou, aby si vypůjčila jeho kód a klíče.
Když se Edgar konečně vrátil do domu Sikesových, Trish už byla v ložnici a seděla na vodní posteli s ladně zkříženýma nohama. Když vešel, vypnula Disneyho Aladzna.
Usmál se a nedal na sobě znát sebemenší překvapení. "Že by se dnes v noci plnila přání?"
"Jenže v tom je vždycky nějaký háček, pamatuješ?" Trish stála jako kdyby se vznášela ve vzduchu. Rozhlížela se kolem a usmívala se. "Vidím, že jsi pracoval."
Odpověděl: "No, možná trochu," ale bylo zcela evidentní, že tady odvedl spoustu práce, zejména v pokoji, který dříve patřil Joeovi a Lindě. Velká vyřezávaná postel, kterou jim věnoval Carlos, byla pryč a místo ní tu teď stála klasická vodní postel. Ze stěn zmizely Lindiny fotografie stejně jako její šaty ze skříně. Přiléhající pokoj byl předtím vybaven jako Cadzieho pokojík; teď byl nacpaný počítači a posilovačům lavičkami. Skrze poo-
tevřené dveře do koupelny bylo vidět, že i tady proběhla výraznější rekonstrukce. Menší obývací pokoj byl téměř prázdný, leželo tady jenom několik závaží a podél stěn bylo srovnáno několik stočených karimatek.
Překvapením ale bylo, že kromě počítačové místnosti bylo všude důkladně uklizeno a čisto. Ze. by to bylo kvůli mně?
"Líbí se mi to," pochválila ho Trish. "A ty taky vypadáš docela dobře, Měkouši. Sundej si boty. Mohli bychom trochu pocvičit pozdrav slunci."
Následoval ji do obývacího pokoje a zaujal pozici stromu - ve vojenské hantýrce obyčejný pozor.
Během pěti minut už sotva lapal po dechu. Přinutila ho trochu zpomalit, aby se zastavil vždycky, když se potřebuje vydýchat. On zase pozorně sledoval její postoj a snažil se ji opravovat.
"Vydrž v tom výponu. Musíš trochu vytáhnout zadek, páteř skutečně dokonale narovnat. A teď spouštěj lokty dolů a dozadu podél žeber."
"To nemůžeš udělat."
"Sakra, nemůžu. Ale umím stát na hlavě," odpověděl.
"Aniž by ses opíral o zeď?"
Jeho vyučování jí zprvu připadalo zábavné. Potom si ale pomalu začínala uvědomovat, že on ve skutečnosti umí víc než ona. Edgar se učil opravdu rychle.
Naučil se taky trochu lépe ovládat. Když sem přišla poprvé, vrhnul se na ni během pár vteřin poté, co ji dostal do nějakého pokoje s postelí. A teď - zpočátku byl trochu nedočkavý, ale taky tady už přes týden nebyla. Cítila zvědavost a příjemné očekávání. Edgar pořád toužil ji nějak potěšit a vyhovět a bylo skutečně lichotivé pomyšlení, že ona je pravděpodobně jediná lid-
ská bytost v celém vesmíru, která dokáže naprosto získat Edgarovu pozornost dokonce na několik minut. Usmíval se, když se pokoušela cvičit podle jeho ra-
dy.
Edgar měl otce. Trish si docela dobře dokázala představit být upoutaná k jedinému člověku, možná ke dvěma; nikdy nepociťovala potřebu znát myšlenky celého městečka, kde všichni obyvatelé dohlížejí na život dítěte. Jediná lidská bytost, nejprve vševědoucí, později jeho učitel a ještě později takřka rovnocenný partner. Nyní byl jeho otec mrtvý, ohlodaný na kost a zavražděný neznámým tvorem.
Miloval podobné i Lindu? Tu možná spíše zbožňoval a uctíval.
První věděli ojeho zradě a mnozí mu nedokázali odpustit. A Edgar neustále žil a pracoval mezi Prvními tady v Kamelotu.
Trish napadlo, jestli to vůbec dokáže přežít.
Edgarův dech byl už zase nepravidelný. Pomalu přešel ze stojky na hlavě, s jednou nohou nataženou. Potom se prsty konečně dotknul země a přešel do kleku.
Trish se také překulila ze stoje na hlavě. "To musely být aspoň dvě minuty. Měkouši, vážně jsi mě překvapil."
"Neměla bys jít dolů tak rychle. Nejdřív natáhni jednu nohu, potom i druhou a teprve potom se dotkni země. Jsme hotoví? Chtěla bys trochu kávy?" nabízel Edgar.
"Ty máš kávu?"
Usmál se.
"Později." Zvedla se na nohy a ramenem se mu za-
přela do pupku dřív, než se vůbec stačil odkulit nebo bránit. Vzápětí už se postavila a Edgara měla přehozeného přes rameno. Musel se smát. Potom ho, stále ještě se smějícího, převalila na postel. "Teď ti ukážu, proč je tak dobrý nápad se nejprve rozehřát. Rozpumpovat srdce a rozhýbat krev. Měkouši, vážně by ses chtěl dostat nahoru?" Převalila je oba.
"Jenom jedno přání. Vždycky hezky po jednom."
Později se za ním vydala do místnosti s elektronikou a s potěšením sledovala, jak mele čerstvá kávová zrna. "Voní to nějak jinak," poznamenala.
"Jsou více opražené," přitakal Edgar. "A taky je to jiná odrůda zrn. Tyhle jsou z výše položených plantáží, až u vrcholků hor."

"To je zajímavé. A kdo ti je přinesl?" Pod univerzální troubou byl umístěn malý terminál. Koutkem oka na jeho obrazovce cosi zachytila.
Edgar se přestal usmívat a řekl: "Několik Caroly-niných dětí. Víš, poslední dobou se mnou První zacházeli jako s nějakým pávlem. Ale Kasandra není ani zdaleka tak, tak agilní, když nesedím u klávesnice a oni si to konečně začali uvědomovat. Já to nebyl, kdo omráčil Carolyn - "
"To jsem byla já." RUTHOPRAVA, stálo jasně v horní části obrazovky. Trish už nedokázala přečíst menší písmo pod tím, ale stejně tam toho moc nebylo.
"Aha? No každopádně, když je teď táta mrtvý, přece jenom je v jejich zájmu, abych byl trochu spokojený a šťastný. Přestože mi už tolik nevěří." Edgar nalil vařící vodu do skleněného válce, potom protlačil odsho-
ra dolů kovovou filtrovací mřížku, aby odstranil zbytky zrníček, a nalil dva plné hrníčky kávy.
Zlehka se usmívala, když se potom, oba úplně nazí, posadili k jídelnímu stolu v kuchyni. Jeho projekt důkladného úklidu se zatím až sem nedostal. Na desce stolu se jí nepodařilo objevit ani jediný čtvereční centimetr zcela volné plochy. Proto si Trish odložila hrníček na hromadu potištěných papírů. "Teď ti ovšem budou muset věřit, když schválili vyslání expedice. A když jsme tak u toho, my budeme muset taky."
JVIy?"
"Expedice. Aaron."
"Aha. Samozřejmě, že ty pojedeš taky. Jupíí!"
"Občas se tady zase objevím. Anebo bys přece mohl jet s námi - "
"Ne, to by rozhodně nebyl dobrý nápad," namítl okamžitě Edgar. "Ačkoliv se v poslední době trochu dostávám do lepší kondice, stejně bych tam v táboře nebyl moc platný. Bude mnohem rozumnější, když zůstanu tady a budu na vás dohlížet."
"Budeme mít přece základnu. Počkej, až to tam trochu zařídíme a pak můžeš příjet za námi." Zašklebila se. Aarona by to naštvalo. Nerad vidí, že mám tak velký vliv na našeho čaroděje. Ale je v tom ještě něco jiného, mezi těmahle dvěma je nějaká skutečně zlá krev. On prostě nechce, aby byl Edgar aspoň trochu šťastný. Potom rychle úšklebek změnila v cosi docela jiného, trochu záhadný úsměv, který odkoukala z nějakého starého filmu. Tam dokázal nabudit Roberta Redforda a na Edgara to teď zabíralo úplně stejně.
"Kdo všechno pojede?"
Zavrtěla hlavou, ale neustále se mu přitom upřeně
dívala do očí. ^Ještě to není úplně vyjasněné. Určitě Aaron. Ten bude velitelem. Já."
"A proč ty?"
"Protože tam se bude odehrávat skutečná akce," odpověděla Trish.
"Akce. Chceš snad říct hraní na vojáky."
Pokrčila rameny.
"Bojové brýle," prohlásil najednou Edgar. "Na téhle výpravě už přece nebudete mít před Prvními co skrývat - mám pravdu?"
"Řekla bych, že ne," odpověděla nejistě Trish. "Aaron si možná něco najde. Proč se ptáš?"
"Protože to znamená, že se můžete zbavit obyčejných dalekohledů a používat raději bojové brýle. Pak mě tam dostaňte a já se postarám o spojení s Kasandrou."
"To je výborné," zhodnotila Trish. Potom se začala pečlivě protahovat, což dělávala vždycky před milováním, a dala si záležet na tom, aby si toho Edgar dobře všimnul. Teď měla jistotu, že jí bude věnovat pozornost. Přitočila se k němu blíž. "Tak jaký ty máš zájem na Ruth Moskowitzové?"
Byl v tu chvíli trochu mimo a tak okamžik trvalo, než si vzpomněl na terminál ve vedlejší místnosti. Začal: "Víš, Linda mi něco... ne, na tom nijak nezáleží. Všimla sis, co Aaron provádí s Ruth?"
"Tak trochu. Domnívá se, že ji budeme potřebovat-"
"Pch. Chce ji do toho taky zatáhnout. Protože je to Žáčkova dcera. On jí chce ublížit. Tak jsem se snažil přijít na to, jestli by se jí nějak nedalo pomoct,"
"Proč?"
"Linda mi jednou řekla, že... nikoho nedokážu pochopit. Teď mám takový pocit, že už trochu začínám poznávat tebe, Trish, ale ty jsi dokonale neprůstřelná. Nedokážu si vůbec představit, že bys mohla potřebovat pomoc. Ale jestli se Ruth bude i nadále takhle lísat kAaronu Tragonovi, bude zatraceně potřebovat nějakou pomoc."
Tohle bylo šílené. Edgar se mohl sotva postarat sám o sebe... Trish tuhle myšlenku rychle zavrhla. "Ty znáš Aarona lépe než já, řekla bych. Pověz mi, jaký byl, když jste byli ještě kluci?"
Kapitola 2
Písařské planina a Rajský kopec
Veškerá příroda je umění, pro vás zcela neznámé;
všechno, náhoda i záměr, který nemůžete chápat;
jeden velký nesoulad a zároveň harmonie nepoznaná;
částečné zlo a přitom všeobecné dobro.
ALEXANDER POPE, Esej o člověku (1732-^)
O tři měsíce později...
Malý Chaka obdivně sledoval, jak jeho otec udělal další opatrný krok směrem k opeřeným tvorečkům, které nazývali ptáčíci. Nejprve hůl, potom přesunul levou nohu a pak ještě pravou - všechno hezky pomalu, lehce a rozvážně.
Tři ptáčíci posedávali na vrcholu nízkého keře, jehož plody velikostí připomínající ebenové datličky se během posledních dvou dnů zbarvily z modré do syté

červené. Až potom začaly neodolatelně lákat létající ko-rýše. Jak se léto chýlilo k vrcholu, všechny keře a stromy, rostliny i trávy všude v okolních lesích začínaly měnit barvy, dozrávaly, vybuchovaly do tisíců nejrůznějších odstínů zlaté, rudé a syté úrodné zelené. Hřív-naté stromy infikované snad stovkou různých druhů parazitů a symbiontů rozkvetly do takové nádhery, jako kdyby chtěly přilákat ještě další stovku.
Ten největší ptáčík - velký purpurově zbarvený létající tvor, který měl na konečcích křídel drobné bílé skvrny - stočil nezávisle pohyblivé oko směrem na Velkého Chaku, který už byl od nich vzdálen sotva dvanáct metrů. Velký Chaka byl malý chlapík, který i v dobách největšího vzrůstu měřil sotva metr padesát. Čas jej srazil, vysušil a prošedivěl, ve tváří měl tmavé skvrny. Jeho nakrátko ostříhané a pečlivě ulíznuté vlasy už na spáncích ustupovaly, potřeboval brýle na čtení a pří chůzi už se neobešel bez hole. Pod košilí se mu lehce vy-douvalo menší bříško a ruce se mu už třásly, když si dělal poznámky do časopisů, které pečlivě schraňoval už téměř sto padesát let.
Přesto se ale pořád pohyboval tak jemně a pomalu, že se dokázal ke zvířatům příblížit na vzdálenost tak malou, že by to Malý Chaka považoval za nemožné. Stále zůstával předním biologem na celém Avalonu. A pořád to byl jeho táta.
Ptáčík pozorující Velkého Chaku začal vířit svými pohyblivými křídly. Přední klepeta zaťal pevně do větve a ta se začala třást. Ozývalo se vysoké pištivé kvílení. Zbylí dva ptáčíci se přestali krmit a taky začali šustit větvemi. Popadli větve svými předními klepety, ale drobná zadní křídla trochu připomínající pádla za-
čala vibrovat. Kvílení bylo čím dál hlasitější, až začaly šustit i stromy kolem.
Malý Chaka se nijak nevyděsil, dokonce ani když na tohle poplašné volání zdálky odpověděl první hlas a za chvíli už celý sbor. Že by si sdělovali informace o hrozbě? Přivolávali pomoc?
Velký Chaka ustoupil o čtvrt metru zpět, potom ještě o další a ptáčíci se začali zvolna uklidňovat. Vrátili se nevzrušeně ke svému zobání. Také vzdálený šum brzy ustal. V lese opět zavládlo naprosté ticho.
Když se Velký Chaka po chvilce opět přípojil ke svému synovi, jeho tvář zářila takřka klukovským úsměvem. "Není to tak docela kolonie - na to jednají až příliš nezávisle. Jsou to spíš jakési menší rodinné shluky - řekl bych tak od tří do šesti jedinců. Možná mají tři pohlaví, anebo dvě plodná a jedno neutrální, které hlídá hnízdo, zatímco se ostatní honí za potravou, podobně jako jsme to už viděli u avalonských mořských krabů číslo šest. Později si opatříme vzorky."
Když se vydali na cestu zpátky do kopce, chytil se svého syna za ruku. "Tak vy tomuhle říkáte Ráj?"
Malý Chaka přitakal. "Právě sem bereme na výpravy Grendelí vlčata. Musí se toho o téhle planetě spoustu naučit a tohle je příhodné místo pro začátek."
"Jako kdybych slyšel tekoucí vodu. Jsou tady grendelové?"
"Vždycky předpokládáte grendely. Věř mi. My nemáme zájem riskovat. Ale je tady výhodné převýšení mezi řekou a naším postavením. Nejkratší a nejlepší cesta, kudy by k nám grendel mohl proniknout, je přes kilometr dlouhý kus půdy vyprahlé na kost. Navíc jsme tam každých dvacet metrů rozmístili detektory pohybu
- nic většího než Pepíci se nedokáže dostat nahoru, aniž bychom nebyli varováni poplašným systémem. A na hlídce máme schopné lidi s grendelími puškami. Učinění zabijáci. Je to tu bezpečné." Zamračil se. "Samozřejmě, předtím jsme si mysleli, že i Deadwood je bezpečný. Ale tady ještě k ničemu podezřelému nedošlo."
Velký Chaka přikývnul. "Jenže spousta věcí se tady mění." Zadíval se po očku na Tau Ceti, který teď byl pouhou nejasnou kouli zahalenou vysokými mračny. "Dochází ke změnám." Opatrně kráčel po cestě dál. Jenže každé dva nebo tři metry zastavoval a prohlížel si listy, studoval dravý hmyz, který si někam táhnul mrtvolku pětkrát tak velkou než byl on sám, nebo si odškrábnul malý vzorek mechu a uložil si jej do obálky ze skelných vláken. Potom si dělal poznámky do svého zápisníku a pořizoval snímky vzorků, položených na čistém listu poznámkového bloku. Ke každému si připsal místo nálezu.
"Víš," prohlásil zamyšleně, "moc bych si přál, abys tehdy mohl být s námi na Zemi. Potom bys mnohem lépe pochopil to bohatství, které je tady rozhozeno všude kolem tebe. Ať se podíváš kamkoliv, stačí ti jenom natáhnout ruku a už máš nového tvora, nebo neznámou rostlinu. Prostě něco nového, naprosto nového." Když se teď jeho otec trochu zasnil, připomínal svým výrazem Malému Chakovi Buddhu. "Země už... nějak vyčerpala všechno nové." Podivně se usmál. Když ale vzápětí zahlédl točitý stromek rostoucí ve stínu svého mateřského stromu, jeho úsměv se projasnil. "Páni!" vydechl blaženě. "Je to dokonalá napodobenina svého rodiče - kromě toho, všimni si. zeje to levák, jeho kmí-nek vytváří spirálu na opačnou stranu... "
* * *
Takhle se choval celou dobu, kdy stoupali po cestě zpátky, neustále odbíhal sem a támhle, tohle si musel prohlédnout, k tomu měl zase nějakou poznámku - ani jednou si nepostěžoval na vzdálenost nebo stoupání, ačkoliv někdy to pro něj muselo být vyčerpávající. Chaka měl podivně smíšené pocity. Na jednu stranu byl pořád nervózní z celé téhle oblasti. Ale na druhou stranu bylo zase úžasné otce každý den sledovat, objevovat s ním a poslouchat jeho přednášky, stejně jako to dělal každičký nádherný den, když byl ještě malý chlapec.
Byli vzdáleni asi tři kilometry od důlního tábora, ještě dost daleko od první zatáčky cesty, takže na ně nemohlo být vidět. Velký Chaka se posadil na kámen a povolil si tkaničku na jedné botě.
"Jsi unavený, tati?"
"Ne, ale myslím, že mám něco v botě. Synku, pověz mi něco o té velké základně, kterou budujete."
"No, že bych ji zrovna já nějak budoval - "
"Já vím. Vypadá to, že Aaron je skutečným velitelem a taky jsem si všimnul, že nepotřebuje žádné rady od naší generace." Prohlížel si vnitřek levé boty. "A samozřejmě, že mu plukovník Weyland svou pomoc nijak nevnucoval."
"Toho jsem si taky všimnul."
"Ty a stejně tak i všichni ostatní." Velký Chaka si povzdechnul. "Obávám se, zeje to nevyhnutelné."
"Táto, vždyť na tom nic není."
"Pro vás ne. Jasně, že ne. Ale pro nás - Synku, když jsme sem tehdy přiletěli, nebrali jsme varování Cadmanna

Weylanda vážně a málem jsme tady všichni
zahynuli. Od té doby máme takový zvyk, že se s ním o všem poradíme."
"Je to váš talisman," prohlásil Malý Chaka.
"Talisman, čaroděj - samozřejmě, že ve skutečnosti není ani jedno z toho. Ale dozvěděl jsem se, že už jste vybrali místo pro svou základnu. Prokaž mi laskavost a řekni mi něco bližšího."
"Jistě. Je to v horách něco přes dvě stě kilometrů severovýchodně odtud, ale je tam taková velká plošina. Žádná velká řeka, ale hodně pramenů a menších toků. Je to vlastně obrovská pastvina."
"Ano, tak tu oblast znám," prohlásil Velký Chaka.
"Prosím?"
"Myslím z map. Vypadá to dost nebezpečně. Je tam blízko les."
"Je to jenom menší lesík, ale přesto je to les. S jemným listím. Velice chutným. Táto, tam ve skalách žijí normálně Pepíci a v lese jsou pozemní zvířata. Myslím, že tam grendelové nikdy nebyli."
"Tam ale budete právě na hranici doletu skeete-rů."
"Ano, než se nám podaří vybudovat solární kolektory," souhlasil Malý Chaka. "Ale naštěstí je to otevřené na jih a my máme s sebou velké role Begleyho tkaniny. Tu tam rozložíme do plochy a většinu dnů tam vydatně svítí slunce. Nebude to dlouho trvat a brzy už budeme vyrábět dostatek energie, abychom dokázali dobíjet skeetery." Spokojeně si zamnul rukama. "Pak se můžeme konečně pustit do nějakého skutečného objevování. Ještě dalších sto padesát kilometrů a už budeme na okraji Písařské planiny!"
"Tak to ti závidím," řekl Velký Chaka.
"No, mohl bys tam třeba jet s námi - " Velký Chaka se mírně zasmál. "Však to víš sám dobře. Mezi tvými přáteli bych nebyl právě vítán." Natáhnul si zase botu na nohu a nechvě utáhnul. "Buď opatrný, synku. Pořád ještě nevíme, co zabilo Joe Sikese a Lindu Weylandovou, ale víme naopak až moc dobře, co málem zabilo nás všechny během Grendelí války. Neměli byste se tolik soustředit na neznámé nebezpečí, že zapomínáte na to známé. Teď už bychom se asi měli vrátit - " Zastavil se, aby se podíval na barevný mech. "Za chvilku."
Malý Chaka byl pořád ještě dost nervózní, kdykoliv si vyrazili na tyto vzdálenější výlety. Na jeho vkus byli až příliš vzdáleni od opevněných kevlarových krytů v Deadwoodském průsmyku. Ale Velký Chaka jejich debatu na tohle téma vyhrál, tak jako ostatně vždyc-
ky.
Hned prvního dne, kdy byli tady u ústí dolu, se vydal na pochůzku po okolí a dostal se až k samému okraji stromů.
"Chako," řekl tehdy. "Podívej se na tu hustotu a rozmanitost, sotva pět set metrů od místa, kde řádila smrt. Tady se nic nestalo. Ve stromech jsou Pepíci, ptáčíci i tihle malí hmyzí chlapíci. To, co sežralo Lindu a Joea, sežralo také psy. Sežralo i všechno jejich oblečení, které bylo z organických materiálů. Bylo to něco strašně podivného. Vlastně, tohle je teď podle mě tím nejbezpečnějším místem na celé planetě - tohle zvláštní stvoření tady nějakou dobu neudeří podruhé."
Když jeho syn nevypadal nijak přesvědčeně, ještě dodal: "Jestli máš strach, můžeš s sebou nosit pár Cad-mannových ochranných vest."
"Mám strach. Grendelové sice nedokážou prokousnout kevlar, ale jejich čelisti přesto můžou zlomit kost jako nic - "
"Tobě ti grendelové nějak vlezli na mozek. Prohlížel sis ty kosti stejně pečlivě jako já. Tam nebyly žádné známky toho, že by útočník vyvíjel nějaký tlak. Žádné kosti nebyly zlomené. Žádné stopy zubů. Škrábance ano, to asi jak seškraboval maso od kostí, ale bylo to něco malého, ne tesáky grendelů. Ať už Joea a Lindu zabilo cokoliv, grendel to nebyl - pokud je ten grendel nevařil několik hodin a potom mohl jejich maso snadno vycucnout od kostí."
Chaka se zašklebil, když viděl, jakou má jeho otec morbidní představivost. Takže v čem spočívalo nebezpečí? Kevlarové obleky by teoreticky měly dokázat ochránit před kyselým deštěm, nebo... nebo co to bylo, co zabilo jejich přátele. Ale poslední dohady se přikláněly spíše k biologickému než chemickému působení. Hlavou se mu mihnula vzpomínka, cosi z nějakého starého sci-fi románu o obřích prvocích, kteří se čas od času vynořili z bažin na Venuši a požrali neopatrné vesmírné obyvatele. Taky si vzpomínal na všemožné filmy o obřích krvelačných příšerách, žijících v mezihvězdném prostoru.
Vůbec tomu nevěřil, ale neviditelná smrt si už vybrala svou oběť v podobě dvou členů jejich velké rodiny přímo Kasandře pod nosem. Jediným vodítkem byly stopy rychlosti nalezené na kostech. Rychlost znamenala přítomnost grendelů, jenže jak to? Byla by to fascinující hádanka, kdyby to bohužel nebyla hořká skutečnost.
Zbytek cesty k dolu zvládli ve slušném čase. Jeho otec odmítal takřka veškerou pomoc, ačkoliv mu pot stékal v čůrcích po čele a v krku mu hvízdalo při každém výdechu. Když se šplhali do závěrečného stoupání, bylo ještě do soumraku daleko. Hučení strojů bylo jasně slyšitelné už ve vzdálenosti půl kilometru - opravy a předělávání už byly v plném proudu. Tenký proužek kouře a kvílení řezaného kovu jim prozradily, že nějaký velký kus zařízení je vyprošťován a přemisťován do nového postavení. Při výraznějším převýšení sice otec ztěžka dýchal, ale už se pustil synovy ruky a srdnatě se drápal po úbočí kopce sám.
Malý Chaka poskakoval po cestě jako přefouknutý balón. Konečně volný! Už docela zapomněl, jaký je to nádherný pocit takhle stoupat v horách, aniž by měl přitom na zádech ten zatracený skleněný hrnec.
Sylvie Weylandová na ně zdaleka mávala, když se vynořili nad posledním převisem. Do nosu je udeřil pronikavý pach taveného kovu. Nad novou budovou dolu se k nebi tyčily jeřáby a visuté lešení. Kolem pobíhal tucet dělníků, kteří něco nosili, skládali nebo dávali dohromady. Stavěli tady nový a pevnější přístřešek a Sylvie, biolożka přeškolená na stavebního inženýra, právě tenhle týden celé partě šéfovala. Po příštím příletu Roboru se měla zase na čas vrátit na ostrov.
"Jaká byla procházka?' zahulákala.
"Skvělá!" Byli teď už přece jen blíž a tak bylo i slyšet hlasy. Sylvie vypadala unaveně a trochu zpoceně, ale zářila

spokojeností. Celá jejich skupina pracovala skutečně rychle. Dvě nové ocelové kostry už byly přivařeny na mohutnou konstrukci, která měla v budoucnu zastřešovat trvalé kryty dolu a horníků, odolné
proti útokům grendelů. Na vrcholku se tyčila vysoká anténa, která měla sloužit jako přepojovací stanice pří spojení ostrova s nově vznikající základnou, které Aaron říkal Šangri - lá. Ta byla právě ve výstavbě asi dvě stě padesát kilometrů odtud.
"Nevidím tady tolik místních biologických druhů, kolik bych si představoval," postěžoval si Velký Chaka, když k nim přišla, aby se s nimi objala na uvítanou. "Můj synek je až příliš opatrnický. Nejsem už přece dítě."
"Právě se snažíme získat horu zpátky pro sebe," odpověděla Sylvie. "Ještě pořád jsme nuceni dělit zdroje. Dalo by se říct, že se všichni budeme cítit mnohem lépe, až se ti podaří zařadit podstatně víc okolních forem života, ale jsou s tím spojena nevyhnutelná rizika. Vzhledem k tomu, že jsi jediný táta, kterého Malý Chaka má - je tak překvapující, že je trošku," - zazubila se - "majetnický?"
Táta se na Malého Chaku trochu příhlouple podíval. "Není to ještě tak dávno co jsem tě nosíl po vrchovině na zádech. Teď bys mohl klidně nosit ty mě a ještě by ti to dalo méně práce." Potom se usmál. "Předpokládám, že každý chlap chce, aby jeho syn jednou vyrostl. Ten můj jenom vyrostl o něco více, než je běžné."
Malý Chaka zářil pýchou, která byla trošičku zkalena příchutí smutku. Právě si čím dál víc začínal uvědomovat, že jednou tady už jeho otec nebude, aby si s ním mohl popovídat, aby se s ním podělil o svůj život.
Ale do té doby může neustále děkovat za to, že spolu mohli strávit tolik času. Že se mohli podělit o takovou spoustu věcí a zážitků.
Nešťastné události na palubě Roboru naštěstí je-
jich vztah nenarušily natolik, aby se nedal zachránit. Nebyl si totiž jist, jak by se s tůn vyrovnal. Dokonce ještě teď se kolem celé události vznášela mlha vzteku a odporu a sebepohrdání. Pohrdal sám sebou za to, že se do celé záležitosti nechal zatáhnout. Odpor cítil vůči Aaronu Tragonovi. Vztek, neujasněný a stále doutnající, v něm zanechala smrt nebohého Toširy.
Ale kdyby jeho vztah s otcem byl narušen...
Nechtěl o téhle možnosti ani přemýšlet. Určitě by cítil ještě výraznější pohrdání, výraznější odpor.
Mnohem více vzteku vůči Aaronu Tragonovi.
Zamyslel se nad tím, trochu zachmuřeně, co by s tím asi tak mohl dělat. Ale musel se vrátit zpátky do Šangri - lá a podílet se na plánování expedice na Pí-sařskou planinu, takže na takové myšlenky ted' vůbec neměl čas.
Písařská planina byla vlastně obří oválná plošina na vysočině, která začínala u úpatí hor dvě stě dvacet kilometrů severovýchodně od základního tábora Šangri - lá a táhla se odtamtud na sever a východ do vzdálenosti dvou tisíc kilometrů. Ze severu na jih, trochu západně od pomyslné čáry procházející středem plošiny, protékala dlouhá a líná řeka, kterou někdo pojmenoval Zambezi. Byla to řeka jen s několika málo přítoky a dokonale rozdělovala planinu na dvě nestejné velké části. Obě části travnaté plošiny byly porostlé hustými travnatými lodyhami, které dorůstaly asi tak do pasu a někdy byly pokryté drobnými žlutými kvítky.
Pojmenovali to tady tak proto, že když tuhle oblast poprvé zkoumali z oběžné dráhy, zdála se být zcela pokrytá ležatým cizím písmem rozepsaným do obřích si-
rokých linek vybledlým inkoustem. Nakrátko sestříhané kroutící se čáry se přibližovaly, vzájemně prohnaly a zase rozbíhaly do daleka. Musely to být stopy nějakých zvířat. Během minulého roku se stopy takřka nikdy nekřížily, jako kdyby se navzájem úmyslně vyhýbaly.
Písařská planina končila u lesa, který pokrýval úpatí hor. Skrze les protékalo celoročně několik říček, ale žádná nebyla hlubší než sotva pár centimetrů. Pí-sařskou planinu stejně jako les prozkoumávali pomocí satelitů celá léta a byli si za tu dobu jistí jednou věcí: na celé plošině i v hloubi lesa žilo množství živočišných druhů a kromě úzkého pruhu podél ústřední velké řeky se tu nevyskytovali grendelové.
Lovecká skrýš byla šikovné umístěna těsně pří okraji lesa. Jessika neslyšně odhrnula stranou větvičku houštiny, která jí zakrývala výhled, a pozorně sledovala mírumilovné stádečko membloudů, kteří se pásli asi půl kilometru od ní. Její bojové brýle je zvětšovaly čím dál víc, až už byli tak velcí, že by se jich málem mohla dotknout.
Jeden membloudí samec najednou zvednul hlavu a podíval se přímo jejím směrem. Ty jsi takový malý vychytralý mizera, co? Vidět ani slyšet mě nemůžeš. Takže mě cítíš?
Pohyboval se s ladností gazely a měl štíhlý a vznešený krk jako žirafa. Jeho šedá opeřená hmyzí tykadla se chvěla v nehybném vzduchu a čenichala. Vyburcuje z klidu i ostatních jedenáct? Lidské bytosti byly tady na kontinentě neznámé, ale membloudi často vystrašeně reagovali úprkem na každý nový podnět. Zatím ovšem
žádný ze samců, mohutných samic podobných nosorožcům ani tří 'mláďátek' velikosti bernardýna nezačal panikařit.
Jessika ležela ve svém vyhloubeném loveckém úkrytu zatímco Kasandra zpracovávala záběry snímané bojovými brýlemi a data okamžitě odesílala do Šangri - lá, vzdáleného sto padesát kilometrů.
"Chceme je?" zeptala se šeptem.
"Já už přímo slintám blahem." V Chakově hlase bylo znát vzrušení a dychtivost. Byl v jednom z dalších úkrytů, pravděpodobně mimo dohled stáda, ale díky bojovým brýlím jej Kasandra propojila s jejím pohledem. "Ochranné zbarvení je takřka dokonalé."
Jessika zkoušela: prostým okem, přes bojové brýle, potom ještě jednou prostým okem. To je zatraceně dobré. A co nám zatím dělají membloudi? Kontrolují okolí pomocí svých citlivých čumáků a upravují ochranné zbarvení, kdyby se náhodou objevil nějaký dravec? Tihle tvorové byli méně nápadní než jejich vlastní stíny, dokonalá strategie chránící před útočníky.
To je divné, napadlo Jessiku. My už vůbec nemyslíme na grendely. Je tady spousta jiných zvířat i hrozeb. Musíme zapomenout strašidelné historky celé jedné generace, jinak tady nemůžeme přežít.

"Tohle jsou vítězové. Rychlí, silní, se silnými instinkty a smysly. A taky jsou hladoví. Nepřestali okusovat listí od té chvíle, co sem dorazili."
Chaka zněl trochu zamyšleně. "Problém bude v tom, jak udržet celé to stádo pohromadě. Pokusíme se uchránit rodinnou dynamiku, jestli to jen trochu půjde."
"Kasandro," zašeptala opět Jessika. "Zapamatuj si křoviny a typ, množství i stáří listí, které tam tak s chutí požírají. A obzvlášť si zapamatuj stravovací zvyky těch malých mláďat."
Museli Kasandře připojit několik přídavných modulů, aby byla vůbec schopna se vypořádat s takovým přívalem informací. Vyvstala přitom ještě jedna docela vášnivá debata: měly by její schopnosti a energie být využívány ke zpracování informací, nebo pro výrobu? Problém se podařilo vyřešit až tehdy, když se Zack přidal na stranu Druhých.
"Můžeme se docela klidně obejít bez spotřebních věcí, ale bez znalostí jsme ztracení," řekl tehdy, čímž skutečně mnoho Druhých překvapil. Všechno bylo tak nové, přinášelo jim spousty možností a také problémů. Jakkoliv tenhle svět milovali, Avalon neodpouštěl žádné chyby.
Ozval se Aaronův hlas: JSíťje připravena. Opakuji. Síť je připravena."
Zašklebíla se. Tohle bude pořádná legrace. Tyden příprav se konečně zúročí. A teď...
"Na můj pokyn," řekla. "Tři... dva... jedna... jdeme na to!"
Z pečlivě vybudovaných maskovaných úkrytů teď zároveň vyletěla čtyři speciálně upravená vozítka s mohutnými nafouknutými koly. Dvanáct membloudů s sebou překvapeně trhlo, zaskočeni tím, že nebyli na Ava-lonu jedinými mistry kamufláže.
Zvířata vyrazila na zběsilý úprk východním směrem. Jessika vyhnala motor svého vozítka do nejvyšších obrátek, narazila na balvan blíny a vyletěla vysoko do vzduchu. Vzápětí dopadla zpět na zem s tvrdým nárazem, který jí nepříjemně hnul páteří. Burácení vodíkových motorů, vzrušení z lovu, příval adrenalinu v jejím těle - to všechno ji příjemně omámilo.
Membloudi se hnali kupředu jako hejno ptáků. Jessika obratně namířila svoje vozítko po jejich zevním obvodu tak, aby zastavila jejich pohyb směrem na východ. Obranná strategie membloudů velela držet mláďata uprostřed, díky čemuž bylo snazší je udržet pohromadě ve stádu.
Množství kopyt i kola zvedala oblaka nažloutlého prachu, která zastínila světlo Tau Ceti. Jessika pádící stádo poněkud ztratila, když změnilo směr a hnalo se k severnímu obzoru. Odkašlala si a promluvila do vysílačky: "Jsme na cestě, Justine."
"Tady už jsme na vás připraveni."
Porost byl tuhý a zakrslý, absolutně nelákavě hnědý až na výjimečně se objevující trsy načervenalé tuhé trávy. Zatímco sledovala stádo, kůže membloudů za běhu začala měnit své zbarvení tak, aby splývala s místní řidší travou. Nádhera.
"Ještě dva kilometry," zakřičela. "Držte pevně!"
Justin hnal svůj skeeter zároveň se stádem po jeho okraji, ale brzy se musel přiblížit a zahnat zbloudilého samce zpátky do středu stáda. Membloudi se neustale řítili rozlehlou planinou pokrytou zahnědlým štěrkem. Divoce střídali barvy, jak se měnil terén pod nimi a z jeho ptačí perspektivy to vypadalo, že se země valí jako živá řeka. Bylo snazší stádo sledovat podle mračna zvířeného prachu než přímým pozorováním.
Všechno zatím klapalo přesně podle plánu. "Jsme na místě. Už vidím ohradu."
"Juppití - jáá - jééé." To byla Jessika. Byl si skoro jistý, že se přitom spokojeně šklebí.
* * *
Jessika si přes tvář přehodila barevný šátek a vyrazila kupředu přímo do středu stáda. Zvířata se před ní rozestupovala jako Rudé moře. Jak se její vozítko hnalo po trávě rychlostí takřka šedesáti kilometrů v hodině, stačilo by jenom natáhnout ruku na libovolnou stranu a mohla by se dotknout některého mem-blouda. Zatraceně, tohle byla vážně nádherná zvířata! Rychlá, silná, svižná - a inteligentní. Mláďata utíkala uprostřed stáda a hledala bezpečí a ochranu dospělých. Burácení motoru se prohnalo s pravidelným dusotem mnohých kopyt. Teď se skupina stočila vlevo, neboť se musela vyhnout padlému kmeni, a Jessika trhla ovládacími pákami, aby se držela s nimi.
Napravo zahlédla nějaký pohyb: byl to Aaron Tragon ženoucí se v sedle Cvibocha, memblouda, kterého speciálně pro něj vycvičila Ruth. Vyrazili z lesa těsně před pádícím stádem.
Stádo se hnalo dál, ale vedoucí jedince to poněkud zmátlo a zpomalili... a po tom opět vyrazili kupředu a zavěsili se za ně.
Jessika radostně zavýskla. Sakra. Už zase měl pravdu. Membloudi měli mimořádně vyvinutá čichová zakončení. Ve vacích zavěšených pod Aaronovým sedlem byla koňská dávka membloudích feromonů. Bac - a Cviboch se okamžitě stal Alfou celého stáda. Společenské instinkty a jejich přizpůsobivost teď dobře zapracovaly.
Když dorazili k poslednímu výraznějšímu hřebeni, vozítko divoce nadskočilo do vzduchu. Před nimi už byla vidět ohrada, vysoká dva metry a po obvodu měřila čtvrt kilometru.
"Dobrá. Držme je pořádně pohromadě, těsně u sebe-"
Ale to ani nebylo zapotřebí. Membloudi skoro slepě následovali Aarona otevřenou branou. Jessika v poslední vteřině strhla autíčko stranou a membloudi se kolem ní přehnali rovnou do výběhu. Jakmile byli uvnitř hned si uvědomili, že se chytili do pasti. Odfrkávali a pohazovali hlavami, ale ven nevedla jiná cesta než skrze bránu a tu právě Chaka s mohutným nárazem přibouchnul. Byl s tím hotov ještě dřív, než Jessika stačila seskočit a přiběhnout mu na pomoc. Protože tím hlavní úkol skončil, vyběhla rychle po krátké rampě vedoucí k okraji ohrady.
Tucet nové ulovených membloudů se už přípojil k padesátce dalších, které pochytali během uplynulého týdne. Nově příchozí nepokojně frkali, ale ačkoliv se v novém prostředí cítili divně, kůže na hřbetě už se jim začínala měnit tak, aby ladila s udupanou půdou pod kopyty.

Aaron seskočil ze sedla a hrábnul po žebříku.
Jenže mu podjela noha a pozadu spadnul na zem. Jessika si vyděšeně příplácla dlaň na ústa. Na okamžik byla tak vylekaná, že zůstala stát jako socha a nebyla schopná cokoliv udělat.
Dospělí membloudi se okamžitě vrhli zpátky: když byl demaskován, lidský zápach se od toho jejich lišil velice výrazně. Dva dospělí jedinci se otočili zády a začali kopat.
Tohle chování už dobře znala z dřívějška. Membloudi se shlukli do těsného kruhu, aby ochránili mláďata, a mohutnými těžkými kopyty s ostrými hranami neustále vykopávali do vzduchu. Proti grendelovi by
tahle obrana nezabrala, ale kamery už nejednou zachytily, jak tahle zvířata obklíčila dravce velikosti medvěda a doslova ho rozcupovala na padrť.
Aaron skočil po žebříku a zachytil se, ale vzápětí s sebou škubnul, když jej jedno z kopyt zasáhlo do ramene. Přesto vyskočil nahoru a dokázal vystoupat o dvě příčky, než dostal kopytem další ránu, tentokrát do stehna. Zasténal, ale pokračoval v úprku vzhůru a za okamžik už byl mimo dosah. Vynořil se s vítězoslavným úsměvem na rtech. Bylo dobře vidět, kde jsou jeho džíny umazané a proseknuté útočícím kopytem.
Chaka mu pomohl přes vrchol plotu a tam se Aaron těžce sesul k zemi. Potom k sobě přitáhnul Jessiku, aby ji dlouze a vřele políbil, a vzápětí zeširoka zamával pažemi ke kroužícím skeeterům na znamení vítězství.
Skeetery krátce nato zahájily sestup na přistání a vířily kolem sebe oblaka prachu, takže polapená zvířata teď bučela ještě hlasitěji.
Jessika došla až na okraj rampy a podívala se dolů na nové zajatce. "Tak už si zvykejte, vy psíci," volala spíš pro sebe. "Měli jste prostě smůlu... "
"Tak dobrá!" prohlásil Justin a spokojeně si hlasitě plácnul dlaněmi o sebe. Překvapeně nadskočila - přiblížil se k ní naprosto neslyšně. "Tak co máme ještě dneska v plánu?"
"Myslím, že dneska už jsme toho udělali dost." Ještě pořád cítila bolavá záda z hloubení jámy pro svoje vozítko, ale musela ho prostě zbožňovat. Takový zapálený pracant. Bylo teď mnohem snazší s Justinem vycházet. Spatné období, tedy to skutečně špatné, už se zdálo být zažehnáno.
"Myslím, že máme ještě Čas polícit past na pavouci čerty. Co ty na to?"
Podívala se vzhůru na oblohu. Tau Ceti byl stále ještě vysoko a jasně zářil. "Zbývá nám ještě tak pět hodin denního světla. Máš už na mysli nějaké konkrétní místo?"
Chaka důrazně zvedl mohutný prst. "Aco takhle ta oblast s těžkou půdou, asi dva kilometry od místa, kde jsme dneska nachytali membloudy?"
"Určitě by se našli tací, kteří by upozornili na to jak blízko je to u vody," připomněl mu Justin.
Jessika se zasmála. "Vsadila bych se, že by to byli ti starší občané."
"Přesné."
Chaka nonšalantně mávnul rukou. "Použijeme samozřejmě detektory pohybu a zajišťovací tým. A taky termální snímače, jestli je budeš chtít, Justine."
"No... vypadá to, že pavouci čerti tu oblast mají skutečně rádi. A grendelové by je určitě sežrali, kdyby je mohli chytit."
Popadl kamínek a hodil jej co nejdále směrem k horizontu. "Myslím, že bychom to mohli zvládnout."
Jessika ho poplácala po zádech. "Tohle není můj bratr. Zní to jako slušný plán."
Zatímco se Justin s Jessikou ládovali obědem, zvedla se ze země dvojice skeeterů a brzy zmizela směrem na východ. Další mezitím přiletěl s nákladem krmiva pro membloudy.
"Je to docela slušná operace," prohlásil.
Ploty už byly opět důkladně uzavřené. Narozdíl od základního tábora tady nebyly k dispozici žádné přirozené bariéry či hranice - ale postavili tady elektrický plot, čtyřiadvacet hodin denně drželi hlídky, meh k dispozici detektory pohybu a opevněný kryt odolný proti útokům grendelů.
Ten kryt byla vlastně chatka typu quonset, jejíž odolnost proti grendelům osobně prověřil plukovník Cadmann Weyland. Jessika pocítila podivnou směsici jistoty a znechucení, když si vzpomněla, jakým způsobem testovali odolnost téhle nově vyvinuté plastové konstrukce zesílené krystalovými vlákny...
Ostrov černého korábu byl šedý a kamenitý - vlastně to byl spíš jenom skalnatý výběžek vyčnívající nad hladinu. Byla na něm jedna z přepojovacích stanic, které vystavěli na cestě mezi Kamelotem a kontinentem. Kromě toho ještě přistávací plocha pro skeetery, bouda se zásobami pro případ pohotovosti a kryt pro případ nepříznivého počasí.
Vlny byly toho dne docela vysoké a jak narážely na skalnaté pobřeží, vyhazovaly do vzduchu záplavu slané pěny.
Jessika sledovala svého otce, který seděl hned vedle ní. Jeho tvář jí připadala stejně šedá jako okolní skály, stejně šedá jako obloha nad jejich hlavami.
Mluvili spolu jenom málo od té doby, co Jessika do jeho domu ukryla silnou rušičku vysílání. Od toho dne, kdy zradila jejich vztah.
Ve vzduchu se objevily dva skeetery, které přiletěly od severu. Držely se v dokonale sevřené formaci a jejich pohyby byly pečlivě sladěné, jeden pilotoval Evan Castenada a ve druhém seděl za kniplem Aaron. Pod břichem obou skeeterů visely nákladní plošiny se vzorky.
Jessice se srdce prudce rozbušilo při pomyšlení na to, k čemu se právě před jejíma očima schyluje.
Cadmann promluvil zcela uvolněným hlasem. "Takže nejdřív půjde do akce Skeeter VIL" Aaronův stroj přiletěl blíž, chvíli jim zůstal nehybně viset nad hlavami a potom spustil dolů svůj náklad.
V pevném závěsu leželo takřka tři a půl metru šedých šupin s mohutnými tesáky a drápy a silným ostnatým ocasem. Grendel. Typ 6 měl tělo zbarvené jako našedlé bláto. Jinak se ovšem nijak výrazně nelišil od nyní už vyhubeného kamelotského druhu, snad kromě dolů zahnutého ocasu se dvěma ostny... a temnou tlamou, která na holografických záznamech kamelotských děsivých událostí obvykle připomínala ďábelský škleb. Chaka k němu přispěchal, stáhnul ho

dolů a dlouze se mu zadíval do očí.
Byly doširoka otevřené, zírající, ale bez pohledu.
Anebo se snad mýlil? Mohl vůbec někdo odhadnout, co se odehrává v hlubinách jeho rádobyještěřího mozku? Věděli ale dost na to, aby mohli s jistotou říct, že elektrický proud o napětí několika voltů zavedený do jeho spánkových center jej udrží spolehlivě v klidu.
"Ta čelist," vypozoroval Chaka. "Ty panty. Vidíte, co myslím? Jeho skus dokáže vyvinout větší páčivou sílu, ale vykousne menší kus."
Její otec skoro ani nedýchal, když si grendela pečlivě prohlížel. Kdyby k tomu měl sebemenší záminku, určitě by jej nakopnul, zastřelil, nebo provedl něco hanlivého, co by ovšem bylo tisíckrát méně ničivé než to, co si musel on sám vytrpět před mnoha lety.
Ale to se nestane - její otec není člověk, který by si potrpěl na prázdná gesta. A tak grendel chrápal dál.
Chaka přikývnul a Cadmann tedy zamával na znamení, že se nehybný náklad může opět vznést. Aaron tedy vytáhnul plošinu vzhůru a potom omráčený balík shodil skrze otevřený poklop dovnitř smontovaného domku. Jestliže tenhle test dobře dopadne, potom budou tyto kupolovité kryty v budoucnu použity při akcích na kontinentě.
Tahle kupole měřila v průměru šest metrů a na výšku příbuzně dva, byla sestavena z prefabrikovaných dílů, které se daly složit dohromady během pár minut. Potom ji přípevnili háky a řetězy pevně ke skále.
Cadmann přerušil spojem. Skeeter VII se obloukem vzdálil a o chvíli později už přistál na přistávací ploše pro tři vrtulníky. Aaron vyskočil z kabiny a v protáhlé opálené tváři měl soustředěný výraz.
"Nějaké potíže?" zajímal se Cadmann.
"Ne. Ani ne," odpověděl Aaron. V jeho hlase ale přece jenom byla trochu znát úzkost. "Drželi jsme ji podchlazenou skoro sedm hodin, zatímco jsme čekali na váš rozkaz. Kasandra určila grendelí doupě a pak už bylo jenom otázkou okamžiku tu mrchu chytit."
Mrchu? pomyslela si Jessika. Ještě nikdy předtím nenazval grendelů 'mrchou'. To řekl kvůli tátovi.
Cadmann pokýval hlavou. "Dobře. Takže se do toho dáme."
Skeeter II naletěl do správné pozice. Spustil nákladní plošinu a potom do krytu vysypal i druhého gren-dela. Odhodil lano.
Uzavřeli poklop, zajistili dveře a pevně uzamkli. Skeeter II vzápětí přistál na betonové ploše. Jessika si povšimla otcova výrazu. Nebylo pochyb o tom, že si to vychutnává. "Takže můžeme letět?" zeptal se.
Nikdo nezaváhal. Chaka se nasoukal do kabiny kEvanovi. Cadmann s Jessikou si vybrali Aaronův skeeter. Oba skeetery potom poodletély do bezpečné vzdálenosti.
"Kasandro," promluvil Cadmann. "Prosím obraz."
Otevřela se obrazovka holografického projektoru. A v příštím okamžiku už se najednou dívali přímo do krytu.
Dva spící grendelové byli dosud zamotaní do bezpečnostních sítí, dokonce vypadali téměř mírumilovně. Ten větší byl šedý, ten menší byl spíše nahnědlý s nádechem mechové zeleně. To byl typ 3. Její ocas byl doslova poset ostrými hroty. Dlouhé prsty byly zjevně uzpůsobeny ke šplhání po stromech. To bylo neobvyklé: většina grendelů nedokázala šplhat.
Vypadala jako snadná kořist pro šedého macka.
Cadmann si odkašlal. "Kasandro," zavelel. "Prosím zaznamenávej záběry ze všech úhlů."
"Ano, Cadmanne." Jessice připadalo, že Kasandra mluví hlasem, který jí trochu připomíná její matku.
"Ukonči přívod proudu."
"Ano, Cadmanne," potvrdila Kasandra.
Cadmann se zhluboka nadechnul. Vypadal velice klidně a uvolněně.
"Spusť rychlost," řekl.
Drobná plechovka umístěná u stropu kupole začala během vteřiny rozprašovat do okolí narůžovělý opar.
Rychlost byla grendelím tajemstvím. Byla to okysličující sloučenina, která mohla účinností soupeřit s raketovým palivem. Chemikálie ukrytá ve vacích po stranách grendelovy páteře. Grendelové pod vlivem rych-
losti spalovali energii mnohem rychleji než jakýkoliv tvor, zrozený na Zemi.
A pach rychlosti byl zároveň pachem soupeře. Spouštěla teritoriální odpověď, přehnaně vyhrocenou ochotu k boji, která byla mnohem silnější než jakýkoliv pud lovce. Grendelové po ní doslova zešíleli.
Plechovka zasyčela, když vypouštěla poslední zbytky svého ďábelského obsahu.
Mezitím se nad kupolí vznášeli lidé ukrytí ve skee-terech. A čekali.
Menší grendel se probudila jako první.
Sledovali, jak se její oči doširoka rozevřely. Její jazyk vyjel dvakrát rychle z tlamy a zase se vrátil.
"Měza přece vyrazit." Cadmann to řekl dost překvapeně.
Zelená grendel měla podle předpokladů okamžitě vyrazit do útoku. Místo toho ale nejprve začala ustupovat, bušila do zdi, prskala a syčela. Pobíhala kolem a hledala nějakou únikovou cestu, kterou ovšem nenašla. Nakonec se otočila a postavila se větší nestvůře s ostnatým ocasem lehce zvednutým nad zemí, vypadala skoro jako velký škorpión.
"To je velice podivné," poznamenal tiše Aaron. "Skoro to vypadá jako kdyby přemýšlela, že ano? Jako kdyby zvažovala svoje možnosti?"
"Věděla, že nemůže zvítězit," usoudila Jessika.
Cadmann se na ně podíval koutkem oka, ale neříkal nic.
A potom se probrala i šedá grendel.
Její oči se upřely na zelenou nestvůru a právě v tom okamžiku menší grendel vyrazila kupředu.
Na obrazovce se objevila krev a blýskaly se tesáky.

Vzápětí krev cákla přímo na objektiv kamery, takže nic neviděli.
"Kasandro. Pohled ze vzduchu." Při pohledu shora se stěny prohýbaly a otřásaly, ale držely pevně.
"Vezmi nás dolů," řekl Cadmann.
Než stačily jejich skeetery sestoupit a přistát na betonové ploše, skřeky a ječeni nesoucí se zvnitřku krytu už byly téměř stejně hlasité jako burácení rotorů.
Cadmann odepnul pušku z držáku na zadní stěně kabiny a rychle překontroloval mechaniku a zásobník. Byla nastavena smrtící dávka.
Mezitím už zvuky z chatky pomalu odumíraly. Poslední lapavý skřek postupně přecházel do syčivého crescenda. Pak se ozvalo prásknutí následované sérií mlaskavých chroustavých zvuků. Pak už jenom jediné zasyčení umírajícího.
Jessika zírala na holografický obraz. "Dobrý Bože."
"Tak to bývá, když spolu bojují dva tygří," poznamenal Cadmann. "Jeden z nich zemře a druhý je nadobro zmrzačený. Tak praví jedno čínské přísloví." Surové zadostiučinění v jeho hlase ji skutečně děsilo.
Aaron přitakal. "Tak co teď?"
"Běž otevřít dveře," odpověděl Cadmann.
Aaron se přiblížil ke kupoli. Při spodní části byly drobné praskliny, z nichž prýštila jasně červená tekutina. Cosi uvnitř opevněného domku vydávalo pravidelný hvízdavý zvuk.
"Tak otevři to, zatraceně."
Aaron povolil pojistku na dveřích a jediným trhnutím je otevřel.
Vzduch rázem ztěžknul hutným pachem rychlosti promíseným s prýštící zvířecí krví.
Celá vnitřní plocha domku byla potřísněna roztrhanými vnitřnostmi. Z menšího grendela už zbývaly prakticky jenom poničené trosky a kusy. Ta větší měla doširoka rozpárané břicho. Její střeva se tlačila ven jako velké kličky šedého kabelu. Chňapala po nich, kousala a požvykovala svým tupým zakrváceným čumákem. Vydávala plačtivé skřeky.
Potom grendel dost nejistě nadzvedla hlavu a podívala se přímo na Jessiku. Jessika zvedla svou pušku k rameni a střehla po ní jedinou výbušnou střelu. Ta zasáhla přesně svůj cíl a grendelova hlava se s krátkým, ostrým a obludným zvukem rozletěla a vystříkla mozek a krev na vzdálenost nekouká metrů všemi směry. Zničené tělo s sebou jedinkrát škublo a potom už zůstalo nehybné ležet.
Cadmann se podíval dovnitř a spokojeně přikývnul. Poplácal vnější stěnu krytu.
"Vydržel to snad každý spoj," zhodnotil klidně. "Tenhle kryt je oficiálně prohlášen za odolný proti grendelím útokům."
Jessika se ohnula v pase a začala zvracet.
Kapitola 3
Další úlovek
Příroda je často ukryta, někdy přemožena, ale jen zřídkakdy umlčena.
FRANCIS BACON, O přírodě v lidech, Eseje (1612)
Justin si někdy připadal jako kdyby stepoval přes minové pole, když mluvil s Jessikou. Bylo mnoho témat, která byla během jejich rozhovorů prostě tabu: její vztah s Aaronem. Její vztah s Cadmannem. A její vztah s Justinem.
Jejda.
Kaťa k němu přišla s talířem fazolí. Zase ho štípla.
Zamyšlená nálada ho rychle opustila. "Ahoj, Kat."
Sklonila se a posadila se vedle něj. Svou flanelovou košilí se mu jemně otřela o rameno. Tau Ceti dnes žhnul obzvláště silně a vzdálené hory se v horkém vzduchu vlnily.
Tady bylo bezpečno - alespoň co se týče grendelů. Udržovali se v takové vzdálenosti od vody, která jim tohle zaručovala. Ale pokud šlo o ostatní nebezpečí, která tady mohla číhat... no, to už byla docela jiná otázka.
Špičkou nohy namaloval do prachu před sebou malou podkovu. "Dobrá," začal. "Je to asi pětadvacet kilometrů odtud směrem na západ. Právě v těch místech začíná prales, ale je zásobován převážně z podzemních pramenů. Nejbližší povrchový vodní tok je pořád ještě ve vzdálenosti dobrých osmi kilometrů. Je tam spousta pomalých pozemních živočichů, takže z toho usuzujeme, že je to zóna bez grendelů. Najdeme tam pavouci čerty. Zbývá ještě poslední otázka, a to vymyslet konkrétní způsob, jak je chytit. Má někdo nějaký nápad?"
Všichni tři několik následujících minut studovali nahrubo načrtnutou mapku a jenom vrtěli hlavami.
Brzy si to k nim přihasil Malý Chaka. Vypadal neskutečně mohutný, zaprášený a mimořádně spokojený. A nebylo divu! Během minulého měsíce konečně zahájil onen generace trvající proces zařazování všemožných druhů života do složitého systému. Vozil všechny vzorky zpátky na Kamelot, vždycky plný náklad jejich vzná-šedla. Byla to jeho zamilovaná práce, počátek celoživotního díla.
Připojil se k jejich debatě: "Táta má pár nápadů co se týče pavoucích čertů. Tak zaprvé... ztratíme přitom jednoho z čuníků... "
.Áále ne."
_A já už jsem si na ty malý ošklivý parchanty zrovna začínal zwkat." namítl Justin naoko.
"Tak běž vybrat toho nejošklivějšího a hezky se s ním rozluč. Protože zítra touhle dobou už to bude jenom bývalý čuník."
Jessika vyskočila ze země a vlepila mu na tvář pořádnou pusu. "Takže čas odpočinku právě skončil. Jdeme, podíváme se na ten náš nový plán."
"Jsou támhle nahoře," povídal Chaka.
Zvukové snímače zachytily pavouci čerty, jak spolu navzájem intenzivně štěbetají. Jessika, Justin a Chaka byli od nich vzdáleni zhruba osmdesát metrů východně, což bylo asi tak nejblíž co si mohli dovolit, aniž by přitom zvířata zahnali na útěk. Bylo to ale dostatečně blízko, aby mohli sledovat po vy kování a neustálé podivné smyslné volání.

"Tak jo," zašeptal Chaka. "Vypusťte čuníka."
Čumák vypadal naprosto zmateně. V břiše nesl takovou nálož utišujícího přípravku, že by to stačilo omráčit celý batalión grendelů. Ale membrána zadržující toxin ve vaku byla natolik pevná, aby nepovolila samovolně. Navíc měl čuník na sobě ještě speciální obojek dle Chakova návrhu. Z něj vybíhala jehla, která vedla přímo do mimořádně citlivého shluku nervových zakončení uvnitř čumáku.
Když se nadzvedla dvířka uzavírající klec, čumák vycítil svobodu a okamžitě se dal do běhu. Stačil udělat pět rychlých kroků, než jej první dávka bolesti zasáhla a ochromila. Převrátil se bezmocně na záda, ale vzápětí se už zase zhoupnul zpátky a nevěřícně koukal, co že se mu to přihodilo. Znovu se pokusil rozeběhnout k severu a brzy si vykoledoval další ránu.
Takže zase upadl.
"Ty jsi teda mizera," zašeptala Jessika.
"To jsem přesně já," souhlasil upřímně Chaka.
Čumák se otočil a rozeběhnul se na jih. Udělal osm kroků a potom už jej Chaka znovu podráždil elektrickým výbojem. Padnul na zem jako poďtatý.
Takže teď tady měli jednoho velice zmateného malého čumáka, který se odhodlal vyrazit na západ, směrem ke stromům. Udělal opatrně šest kroků a potom se obezřetně zarazil - čenichal kolem, jako kdyby se chtěl vzduchu na něco zeptat.
"To je ten správný směr," přitakal Chaka a povzbuzoval ho. "Hodný čuník." Když se trochu odchýlil špatným směrem, Chaka ho opět upozornil, tentokrát už ovšem mírněji, a tak se nebohý čumák vydal přesně tím směrem, kde ho chtěli mít.
Zarazil se v těsné blízkosti prvních stromů.
"Nejspíš už spatřil pavouky," odhadoval Chaka. "Anebo obráceně. Takže začne představení, už slyším předehru."
Zvuky teď byly výraznější a poněkud hlubší, skoro jako kdyby to byla ozvěna čumákova chrochtání.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Justin. "Když je zvíře vychováváno anebo alespoň krmeno svými rodiči, jaká je pravděpodobnost, že je tím vlastně předurčeno reagovat na cokoliv, co zní podobně jako hlas jeho matky?"
"Pavouci mu zpívají ukolébavku," zasmála se Jessika.
"To je zvláštní nápad."
Čuník ale nepotřeboval moc pobízet. Omámeně vkročil do lesa, vždycky udělal opatrně krok a na okamžik se zarazil. Na chvilku se zastavil a oždiboval cosi
zeleného na zemi, potom udělal několik dalších kroků a vesele vběhnul do lesa.
Justinovy bojové brýle zvíře automaticky sledovaly, dokud nebylo pohlceno hustší masou stromů.
"Soustředí se jenom na svou kořist," prohlásil tiše. "Takže bychom se mohli přesunout trochu blíž."
Porost už tady začínal trochu připomínat džungli - vějířovité stromy a trnité keře, hustý propletenec zelené a žluté. Plížením se tedy přesunuli do nové pozice, odkud bylo celkem dobře vidět i skrze hustý porost. Justin najednou zaslechl odfrknutí vyjadřující bolest i zradu, náhlý a nezvladatelný děs.
Čumák se chytil do sítě. Divoce s sebou házel a zmítal, ale jeho situace se tím nijak nezlepšila.
Justin pořádně zaostřil dalekohled. Stojany byly zelené a bílé a zjevně dost pevné. Čumák vyvinul šílené a takřka hrdinské úsilí se vyprostit a málem se mu skutečně podařilo vysvobodit z pasti, když na něj seshora cosi dopadlo. Cosi širokého a vláknitého: síť, anebo spíš jakási odolná pavučina.
Teď už se zcela bezbranný čuník svalil na bok a chvěl se po celém těle.
Objevily se ze stínu a postupovaly směrem k němu. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět... šest černých hubených postav. Justin byl zvědav, jestli budou vypadat jako další varianta avalonských korýšů, ale ne. Takhle v pohybu vypadali snovači pavučin skutečné jako velcí pavouci s malým tělem, drobnou hlavou a čtyřmi dlouhými, skutečně dlouhými končetinami.
"Perfektní," řekl spokojeně Chaka.
Tvorové už se docela přiblížili a čumák s sebou přestal házet. Jako kdyby snad zpívali a jejich píseň
byla doslova uspávající, dokonale sladěná s vlastními zvuky vydávanými lapeným čuníkem. Uklidňující, snové. Takřka anestetické.
"Panebože," vyjela Jessika. "Tak už ho snad zabiješ, ne?"
Chaka se usmál. "Ty vůbec nemáš smysl pro dra-matičnost. Kasandro, aktivuj implantát."
Čumák se jedinkrát mocně vzepjal, potom padl na záda a zůstal nehybně ležet.
Největší pavouci čert vyrazil o něco blíž k oběti a zkoumal situaci. Vypadalo to, že se mu náhlý klid ko-řísti nějak nelíbí, ale taková blízkost čerstvého masa byla pro něj až příliš velkým lákadlem. Spustil se dolů, zabořil kusadla a pustil se s chutí do práce. Ostatní se k němu velice rychle přidali a celá scéna se vzápětí pro-měnila v jednu velkou hostinu. Sešla se tu snad celá kolonie pavoucích čertů, aby společně povečeřeli.
Po pěti minutách se Chaka zvednul z úkrytu. "Tak jdeme," pobízel ostatní. "Co detektory pohybu?"
"Neukazují nic většího než deset kilo. Žádné náhlé změny větru."
"Dobře. Takže jdeme."
Vstoupili do lesa v upravené obranné formaci, všichni s puškami nachystanými okamžitě střílet.
Pod nohama cítili dost poddajnou jflovitou půdu. Cítili vůni kafru a citrónů. Vůně, které je obklopily, byly snad ještě úchvatnější a zajímavější než pestrá paleta barev, které kolem nich doslova vybuchovaly na všech stranách. Lesní strop tady nebyl nijak zvlášť vysoký, ale každičká větev byla obtěžkané listy a hrozny a plody... anebo to alespoň jako plody vypadalo.
Těsně mimo svůj dosah Justin zpozoroval, že cosi
nachového a kulatého visí z větve, jako srostlé hrozny nebo obří ostružina. Natáhnul se a šťouchnul do toho špičkou

hlavně svojí pušky, načež se vzápětí nestačil divit. Plod se proměnil v početnou kolonii nachových nohatých tvorečků velkých asi jako kulička, kteří přeběhli po větvi výš a o několik metrů dál se znovu seskupili do hroznu.
Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby na tohle sáhnul holou rukou.
Jenže to by se zrovna teď prostě nemohlo stát. Všichni na sobě totiž měli kombinézy z lehké membrány, která jim celé tělo pokrývala tenkou a přitom pevnou bariérou, která byla proniknutelná snad jen pro ty nejodhodlanější útočníky. Bylo to naprosto rozumné bezpečnostní opatření: Chaka dosud zařadil přinejmenším tucet smrtelně jedovatých rostlin a identifikoval tří toxické živočišné druhy. Byli to sice drobní tvorové, ale jejich toxiny byly asi dvanáctkrát silnější než vosí jed. Pro dospělého nebyly smrtelné, ale určitě by člověku pořídily několikadenní intenzivní připomínku.
Na větvích polehávalo několik tvorů připomínajících ještěrky. Dosud nezařazených, pohledných. Ale zároveň přinejlepším jedovatých.
Teď už vstupovali na planinku. Světlo sem pronikalo mezi špičkami stromů a vznikal tak efekt stropních oken.
"Co detektory pohybu?"
Jessika překontrolovala čidlo na zápěstí. "V okruhu sta metrů je vzduch čistý."
Poklekli na zem a začali zkoumat svůj úlovek. Čumák byl potrhaný a napůl už sežraný. Pavoučí čerti nejprve vysáli jeho krev a potom ho začali trhat na kusy.
Teď ovšem leželi rozvalení na boku, všichni naprosto nehybní. Obličeje měli sice drobné, ale podobné lidským, s lehce rozevřenými rty. Jeden z nich, ten největší, ležel na zádech. Když na něj Chaka sáhnul, chabě se pokusil ho sevřít nohama.
"Je naživu." Popadnul ho a začal prohlížet podrobněji. Čtyři končetiny se trochu cukaly. Končetiny a trup byly pokryty krátkými černými chlupy. Tohle byli savci, něco na způsob Pepíků, přestože se později vyvíjeli naprosto odlišným směrem. Z navlhčených rtů stékalo cosi hustého a mléčně zakaleného.
"Zavírej tlamu, když žvýkáš," napomenul ho Chaka. Potom otevřel svůj košík a začal je do něj po jednom ukládat.
"Všechny?" trochu se podivil Justin.
"Jistě. Možná fungují na způsob jakéhosi kolektivního organismu či mozku. Třeba by dokonce ani nebyli schopni samostatně přežít. Připravím je, abych je mohl co nejrychleji odeslat tátovi." Zašklebil se. "Samozřejmě, možná potom budou mít zamrzlé mozky."
Jessika s Justinem mezitím prozkoumávali pavučinu. Vypadala jako rozložitá deka z propletených tenkých úponků. Jessika kousek odškrábla nožem a uložila jej do své zkumavky na vzorky.
"Co to ksakru je?" nevěděl si rady Justin a nevěřícně kroutil hlavou.
"Vypadá to jako žilnatina z listů," odhadovala. "Vyžrali spojovací vlákna a ponechali jenom tuhle vyživovací mřížku. Tu potom obahli něčím lepkavým a pevným, pravděpodobně nějakým biologickým výměškem."
"Takže to vlastně není opravdová pavučina."
"Ne. Dokonale spolupracují s okolním prostředím."
"To je trochu riskantní. Jsou potom přece závislí na kvalitě materiálu."
"Ne o nic víc než třeba bobr," ujistil ho Chaka.
.Ale proč by měl strom mít zájem produkovat něco, co využívají pavouci čerti?"
"Třeba stromu zase na oplátku dodávají nějaké vy-sokoenergetické odpady."
Ve zkumavce na vzorky už měla všechno, co potřebovala, a tak ji pečlivě zavřela. "Možná bychom odtud měli vypadnout. Nepřipadám si tu zase tak dobře."
"Ale no tak. Okolní lesy jsou nádherné, temné a hluboké."
^Jo, jasně. Ale musíme dodržet určitý slib."
"Pravda." Z boční stěny košíku sňali skládací tyč, sestavili do délky a potom prostrčili skrze oka, zabudovaná do víka košíku. Chaka si ji přehodil přes rameno a Jessika se ujala druhého konce. Justin rázoval vedle nich s puškou připravenou k výstřelu a neustále sledoval detektory pohybu a termální čidla.
Po celou cestu zpátky k vozítkům už ale nenarazili na žádné potíže.
MišMaš představoval mnohem menší napodobeninu Roboru, bylo to tedy nákladní Vznášedlo nadnášené vaky s vodíkem. Dostatečné velké, aby dokázalo přepravit tucet lidí, a dost malé, aby jej zvládl unést jediný skeeter. Pokud nenarazil na špatné počasí, byl to velice spolehlivý dopravní prostředek.
Jeho doutníkovitá silueta se právě vznášela nad ohradami se zvířaty. Pavoučí čerti byli podchlazení, tučet rostlin a vzorky hmyzu pečlivě a bezpečně uloženy v nákladovém prostoru. Snadno zvládnou osmihodinový přesun.
Osm hodin letu pterodona. Na druhou stranu, abychom napodobili známý starý vtip, kdyby pterodon musel kráčet po svých a hnát stádo vzpurných memblou-dů, trvalo by mu to desetkrát tak dlouho.
"Aaron bude do rána zpátky," oznámila Jessika. "Pak je můžeme začít přesouvat. Kasandro? Prosím mapu."
Ve vzduchu před nimi najednou vyskočila obrysová mapa znázorňující čtvrtinu kontinentu.
"Vycentruj na naši pozici a zvětši obraz, Kassie. Takhle to bude stačit. Lidičky, potřebujeme membloudy napájet každý den. Takže musíme vodní zdroje vyčistit od grendelů dřív, než se tam objevíme. Vstupenkami budou vozítka, koně a skeetery. Budeme se přesouvat po etapách, takže by nám to celé mělo zabrat čtyři dny. Nějaké dotazy?"
Jessika se znovu opřela o mohutnou kládu. Slyšela až sem, jak membloudi odfrkávají ve svém výběhu. Samci se rychle sblížili s koňmi, kten' byli obaleni mem-bloudím pachem, a větší samice se řídily podle samců. V břiše jí šimralo a cítila stoupající hladinu adrenalinu. Nové dobrodružství. To zač tak dlouho bojovali, oč smlouvali se staršími...
Zač umírali...
Odložila hrnek s kávou na zem a vstala. "Tak si půjdeme lehnout, ať se dneska v noci pořádně vyspíme a zítra můžeme brzy vyrazit."

"Jasně."
"Platí."
Ploty, generátory, kryty a menší zásobu zbraní tady nechají. Když takhle budou postupovat, nakonec se jim podaří rozmístit zásobovací stanice po celém jižním cípu kontinentu. Bylo tu dostatek energie na udržení proudu v plotech po osmačtyřicet hodin a dost zbraní, aby posádka dokázala udržet tábor až do příchodu posil. Nejbližší pomoc nebyla nikdy dál než dvanáct hodin.
Plácla si s Chakou spokojeně dlaněmi. "Dobrá práce."
Zeširoka se na ni zazubil. Chaka byl naprosto spokojený, když byl teď doslova zavalen vzorky. A tak vyrazil, aby se poohlédnul po dalších rostlinách, které by mohl zaškatulkovat.
U ohně tak zůstali Jessika s Justinem. V těchto dnech mezi nimi obvykle panovalo napjaté ticho, vlastně už to trvalo... od oněch nepříjemných událostí. Ale to prostě bylo riziko, které se rozhodli podstoupit. Kdyby nic jiného tak to alespoň vypadalo, že ho to trápí víc než ji. A dospěla k závěru, že tak je to správné.
"Těšíš se na příští týden?"
"Uvidíme pořádný kus nového území," odpověděl.
"Měli jsme dobrý lov," navázala. "Samice mají dobré maso a navíc se dají používat jako dobří nosiči nákladu. Samci jsou téměř stejně rychlí jako závodní koně. Jsou to dobří služebníci. Představ si lov na zádech memblouda. Na sobě nějakou maskáčovou košili a šortky a pádíš na jednom z těch krasavců. Dokážeš prakticky cokoliv."
"Myslel jsem na to už celé týdny." Justin se protáhnul. "No, myslím, že už ta chvíle nadešla. Zítra bude velký den."
"Přesně, den s velkým D."
Vzápětí odešel, aniž by se jedinkrát ohlédl k ohni. Jessika si přitáhla kolena k tělu, objala je pažemi a takhle stočená do klubíčka se dívala do ohně. Po celý život si vychutnávala nesčetné nekonečné důvěrné rozhovory s Justinem. Teď jí to chybělo víc, než si kdy dokázala představit.
A přesto... to, co udělala... to, co udělali, bylo správné. Litovala jedině toho, co se stalo Toširovi. Měl tak schopné ruce a silné, dobronzova opálené tělo...
Ale vybral si sám. Stejně tak jako Justin.
A jako si svou cestu zvolil jejich otec. A celá kolonie.
Oheň praskal, plameny šlehaly výš a hřály o poznání víc, ale potom začaly postupně odumírat. Bylo už po půlnoci, když na ni přišla ospalost, která odpovídala únavě.
Justina probudilo neklidné podupávání a frkání koní. Na malý okamžik byl naprosto zmaten a nemohl si vzpomenout, kde to vlastně je. V otcově domě? Rychle se posadil na své podložce a opláchnul si obličej vodou z čutory. Na kontinentu totiž každý tábor vzdálený od hlavní základny znamenal nedostatek vody. Na východě už se Tau Ceti začínal ukazovat coby úzký proužek rudého světla a vzduch byl příjemně mrazivý. Step byla naprosto tichá. Tvorové, kteří tady na Avalonu plnili úlohu hmyzu, byli nejspíš někde zalezlí a dávali pokoj.
Cesta před nimi byla volná. K úpatí hor zbývaly ještě tři dny jízdy, částečně také skrze grendelí území, ale naštěstí už měli k dispozici technologie, které jim
umožňovaly se s tímhle vypořádat. Grendelové nebudou určovat jejich trasu. "Kdo je první vzhůru chystá snídani," zavolal někdo. Justin se zazubil a vyrazil k ohni. Na pánvi smíchal sušená vajíčka s vodou a pořádně míchal. Ostatní se mezitím probouzeli. Chaka už byl vzhůru a přidal se k němu, aby sledoval východ slunce. JBrý ráno, kovboji."
"Jupíjajouu," uvítal ho vesele Justin.
"Vidíš nějaký problém v tom, že budeš následující tři dny spolupracovat s Jessikou?"
Justin ho spražil pohledem.
"Vím, že mezi vámi došlo - "
Justin jej okamžitě přerušil. "Poslouchej. Ona se rozhodla naprosto sama. Nebylo to tak docela správné - ale ani to nebylo úplně špatně. Já jsem taky udělal vlastní rozhodnutí. Máme nějaké potíže. Ale je pořád moje..."
Chvilku se nad tím zamyslel. Hlavou mu proběhl snad tucet možností. "Rodina," rozhodl se nakonec. "Je moje rodina. Takže to zvládneme."
O hodinu později už v táboře přistával skeeter, který přiletěl od jihu. Když se z kabiny vysoukal Aaron, Justin se nespokojeně zamračil. Pocítil záchvěv nevysvětlitelného odporu, možná dokonce zášti, která mu hlodala hluboko v mozku.
Aaron. Všechno, co se tady stalo dobrého, by se stejně nakonec stalo. Jednoho dne. A všechno špatné... To jsi způsobil ty. Vždycky jsi uměl zařídit, aby se hrálo podle tvých pravidel, že jo?
Jessika, dosud rozcuchaná, ale přesto vyzařující krásu, jej šla okamžitě přivítat. Aaron ji objal a potom Justinovým směrem hodil široký úsměv. "To je dneska parádní jitro, panečku."
"Miluju spát takhle na tvrdé zemi," odpověděl. Aaron se rozchechtal, jako kdyby to byla ta nejvtipnější věc jakou kdy slyšel, a poplácal Justina po rameni. "Jsou všichni připraveni vyrazit?"
Ozvalo se sborové Jasně.
Asi na něj nejsem spravedlivý, pomyslel si Justin. Kyselé hrozny. Jsem prostě trochu sobec. Jakýsi hlas uvnitř mozku mu našeptával: To ty jsi mohl být vůdcem, kdybys o to stál. Jenže jsi pro to nic neudělal a tak teď má vůdčí postavení Aaron a navrch ještě Jessiku.
MišMaš už byl mimo dohled. Skeetery už také vzlétly, aby pomáhaly pohánět membloudy a udržet je hezky pohromadě ve stádu. Měli už dvě stě membloudů a deset jezdců je mělo za úkol držet pod kontrolou a bezpečně přesunout na další stanoviště. Pro případ nespolupracujících jedinců měli utišující prostředky a šokové obušky.
Aaron se usmíval od ucha k uchu. "Tak na cestu! Popožeňte je kupředu!" zahulákal.
Někdo odpověděl: "Jasně, jedem!"

Ohrada pro membloudy byla zhotovena z nylonové sítě, natažené mezi ocelovými sloupky. Dva elektrické ploty měly za úkol odhánět jak membloudy, tak dravce zvnějšku. Když Justin naskočil do sedla grošované klisny ze stáda náhradních koní, Chaka otevřel vrata ohrady. Říkají tomu remada, vzpomněl si. To slovo, podobně jako všechno co věděli o hnaní dobytka a zvířat, znal z nahrávek pořízených ještě na Zemi z televizních pořadů.
Aaron se vztyčil ve třmenech. "Prima, máme před sebou třicet kilometrů oblasti, kterou ještě nikdo pěšky neprozkoumal," křičel. "Skeetery budou oblast před námi kontrolovat, ale stejně se raději držte ve trojicích. Když se budete držet pohromadě, udržíte se naživu! Nikdo se nezraní, jasné? Tak dobře, dáme se na cestu."
"Hééájáá!" Kaťa se pod síťovým oplocením ohrady podplížila do výběhu. Teď mávala rukama a hulákala jako na lesy, aby membloudy uvedla do pohybu.
Samci se pohybovali lehce, rychlými ladnými pohyby, podobně jako ptáci, nozdrami nasávali vzduch a snažili se najít jakoukoliv příležitost k útěku. Jeden prudce vyrazil na východ. Justin pobídl koně do běhu a znovu si přál, aby měl ostruhy. Nebylo je sice zapotřebí, ale boty s ostruhami prostě mají něco do sebe. Rozesmál se a hnal se za uprchlíkem, brzy jej dostihnul a zasáhnul omračujícím obuškem. Účinek byl ohromující. Zvíře padlo takřka na místě, zaškubalo sebou a rychle dvakrát změnilo barvu. Jeho velké oči třikrát zamrkaly a z jednoho koutku mu ukápla obří slza. Potom se samec vysoukal zpátky na zadní a vyčítavě se na něj podíval, jako kdyby říkal: "Ty mizero!"
Popoháněl jej obuškem směrem zpátky k ostatním. Membloud se vracel jen pomalu, nejprve se zatraceně důkladně oprášil, aby nebyla dotčena jeho důstojnost. Prostě ješitný jako matróna z lepší společnosti.
Jessika popojela až k němu. "Radši bys měl zavřít pusu," upozornila ho. "Nebo ještě spolkneš nějakou mouchu. Mno. Určitě sis tam získal dalšího příznivce, co?"
Zakoulel očima, zkontroloval si pro jistotu sedlo
a dál dohlížel na to, aby se membloudi moc neloudali a běželi kupředu.
Tau Ceti vytrvale stoupal po obloze k zenitu, ale vzduch byl pořád ještě chladný. Byli sice blízko rovníku, ale mířili na vysočinu a navíc teď na severní polokouli Avalonu panovala zima. V létě možná tahle vysoko položená planina byla spálenou vyprahlou pouští, ale teď se to dalo zvládnout v pohodě.
Vlastně to byla veskrze příjemná jízda. Všude kolem se rozkládaly velké plochy květin podobných máku a tak dvakrát seskočil, aby natrhal vzorky pro Kasan-dřinu informační databanku. Jejím hlavním úkolem bylo katalogizovat a zpracovávat veškeré informace získané o zvířatech, rostlinách a minerálech nalezených na kontinentu.
Tohle je správný způsob, jak si podrobit kontinent. Musíte se s ním dokázat sžít, pustit si ho pod kůži. Někteří zemřou a spojí se s novou zemí. Více se jich ale narodí, aby v budoucnu zaujali jejich místo.
Ale tohle všechno by se stejně po nějaké době podařilo. Toširo zemřel, protože Aaron tak spěchal.
Cesta byla dlouhá a ubíhala dost pomalu, slunce a prach a chladný vítr je částečně uspávaly, neustále dorážely. Membloudi zpívali své smutné písně. Pokoušel se pískat si jejich opakující se rytmus.
Chaka zrychlil a připojil se k němu. Jel teď společně s Wendy Powersovou, která s ním často sdílela i jedno lože.
"To je život, co?"
"Žádné starosti, to máš na mysli?"
.Přesně tak. Hakuna matata." odpověděl Chaka.
Nějakou chvíli jeli bok po boku v naprosté tichosti.
Membloudi bučeli a prozpěvovali si. Dusot jejich kopyt na tvrdě udupané půdě byl sám o sobě hudbou.
Wendy si zastínila jednou rukou oči a druhou jim ukazovala směrem k nepravidelné hromadě, vysoké zhruba jako člověk, která se objevila asi sto metrů na sever od nich. "Další z těch hmyzích kopců," prohlásila.
Chaka přikývnul. "Už jsem jich napočítal celý tucet. Jsou to malí létající tvorečkové, trochu jako štírci. Takoví malí pilní smradí. Bože, táta by si to tady určitě zamiloval. Je tu toho tolik k vidění."
Urazili přibližně kilometr, než se Wendy zase ozvala.
"Napadlo tě někdy, co se asi tak děje na Zemi?"
"Jasně, zajímalo by mě to. Aspoň myslím. Jenže stejně nemáme žádnou možnost to zjistit."
"Prostě na nás zapomněli. To si myslím já."
"Nejspíš nějaká chyba v záznamech," rozvíjel teorii Justin.
Chaka si odfrknul a vedl koně pryč. Ale ještě než to udělal, Wendy si plavným obloukem atleta přeskočila k Justinovi do sedla a pevně ho svými silnými pažemi objala kolem pasu.
Nějakou dobu takhle spolu jeli, aniž promluvili jediné slovo, ale potom konečně promluvila: "Přesně jako Clint Eastwood v těch svých filmech."
"Jasně. Jenže tebe nesnědli Indiáni."
"To bys ale nepoznal jenom z koukání na filmy, to vím jistě."
Pak se zase na chvíli rozhostilo ticho, načež se zeptala: "Kdy už si konečně s Jessikou navzájem odpustíte?"
"Takže ty jsi přejala zvyky Julie Horthové?"
"Ne, ale vy dva mi vážně děláte starosti. A nesnaž se změnit téma."
Zavrtěl hlavou. "Udělala z táty hlupáka. A potom z něj ještě navíc udělali vraha. Pro něj není snadné zapomenout na něco takového."
"Není to snadné," opakovala. "Ale copak už jsme s tůn neměli dost trablů?"
"Snažíš se nás usmířit?"
Políbila ho na ucho a potom mu do něj zlehka foukala. "A ty bys přijal nabídku ke smíru?"
"Jak to myslíš?"
"Jak budeš chtít."
Zasmál se.

"Víš," pokračovala, "vlastně se od tebe tolik neliším. Máš náhradního otce, kterého miluješ. Já miluji sen - ten mi nahrazuje rodinu."
"Tvojí rodinou je přece celá kolonie," ujistil ji jemně.
"Jenže to je stejné jako nemít žádnou rodinu. Aaron je moje rodina. Aaronův sen. Jestliže jsme se dopustili nějakých chyb, pak jsme se jich dopustili všichni. Musíme na ně konečně zapomenout."
"Vy lidičky. Někdy mi připadá, že vy Děti ze zkumavky jste jako... jedno velké tělo se dvanácti páry nohou a tuctem hlav. Někdy to vypadá, že se nestaráte o nikoho jiného než o sebe navzájem."
"To ale není pravda a ty to dobře víš. Pořád zápasím se Stu Ellingtonem. No, přinejmenším skoro pořád." Usmála se na něj a poplácala ho po tváří. "Kdybys měl zájem, tak víš, kde mě dneska v noci najít," rozloučila se.
Potom seskočila ze zadku jeho koně a zcela uvol-
něně se poklusem vydala kousek zpátky, kde jedno z vozítek naháněl do stáda zaběhnutou samici.
Justin se vsedle zavrtěl a nahrbil se dopředu. V tom, co mu Wendy pověděla, byl velký kus pravdy. Musí přece existovat způsob, jak dát zase všechno do-pořádku. Ajestliže ho teď nevidí, ještě to neznamená, že to je nemožné.
Jessika kývla hlavou na pozdrav, když se s koněm zařadil na konec jejich dlouhé výpravy.
"Pěkná krajina." Připadal si obezřetný a to v něm vyvolávalo pocit viny.
"Nádherná." To bylo všechno, už nic jiného neřekla.
"Jessiko - " začal.
V tom okamžiku zapípal bezpečnostní signál v jeho límci, a tak jenom zaklel. "Ano, Kasandro?"
"Změnila se nám předpověď počasí. Je teď šede-sátiprocentní pravděpodobnost, že místo vybrané jako váš dnešní tábor bude zahaleno mlhou."
"Je to pravda? Zatraceně. A jaká je očekávaná teplota?"
"Mohla by klesnout až na deset stupňů."
"A jak blízko je k nejbližší tekoucí vodě?"
"Dvanáct kilometrů."
Dvanáct kilometrů. To bylo zatraceně blízko na jeho vkus. Škoda - vybrali si takové nádherné místo, poblíž jedné ze studní. Už tam dokonce postavili sprchy, ale...
Bezpečnost musí mít přednost před pohodlím. Musíme zvolit jinou cestu.
Právě když o tom přemýšlel, ozval se mu v uchu
Aaronův hlas. "Slyšeli jste, co říkala Kasandra," povídal Aaron "Měli bychom změnit směr. Ti kdo jsou pro cestu na plošinu, prosím hlaste se."
"Jasně... "
"Beru... "
"Jsem pro," ozval se Justin.
"Takže jsme změnu schválili jednohlasně. Jdeme na to. Skeetery II a VI - začněte přesouvat zásoby."
Vzduch se začal ochlazovat. Membloudi se plaho-čili vzhůru do svahu. Piloti přeletěli dopředu prozkoumat krajinu, potom se vrtulníky vrátily a přenesly vozítka rovnou nahoru na náhorní plošinu. Dvě tam zůstala a dvě zbývající vyrazíla dolů po cestě, kterou oni šplhali nahoru. Chaka a Derik se přidali k Justinovi a hnali svoje vozítka, aby s nim drželi krok. "Jak to jde?" hulákal Derik. Natáhnul ruku a v ní mával kusem hovězího.
"To máš jedno," odpověděl Justin a s chutí si pořádný kus ukousnul. Membloudi s námahou stoupali po stezce částečně zavalené balvany. Jejich kůže teď měla barvu zaprášené šedi. Bylo nádherné sledovat, jak se proměňují. Vypadali úplně jako pozemští chameleóni s nádechem... rychlosti. Jenže na téhle planetě jako kdyby všechno bylo tak trochu zrychlené. Kouzelné. Tempo bylo dost rychlé. Celý trik spočíval v tom udržet tohle tempo, myslet, jednat i cítit právě tak rychle.
V tomhle měl Aaron pravdu. Museli se prostě přizpůsobit odvěkým rytmům téhle planety. Pokoušet se o zavedení pozemského rytmu bylo úsilí předem odsouzené k nezdaru. A měli by i přestat počítat v pozem-
ských rocích... ačkoliv tahle změna by určitě zpočátku působila velké zmatky.
Jeden z mladších membloudů klopýtnul a přitom si nebezpečně vyvrátil svou dlouhou, klamně křehkou nohu. Sklouznul zpátky asi o metr nebo dva a hrozilo, že se zřítí. Justin seskočil z koně a byl za malým me-bloudem o chviličku dříve, než se tam objevila jeho matka.
Najednou na rameni ucítil tvrdý úder podkovovité hrany nějaké ploché kosti.
Chaka přispěchal s omračovacím obuškem, ale Justin ho zadržel: "Ne!" Podíval se matce přímo do očí a pokračoval v tlaku. Ta ustoupila o krok zpět, vsunula svou hlavu potomkovi pod zadek a také pořádně zabrala.
Společně se jim podařilo mládě vytlačit zpátky do soutěsky. Samice pozorně očenichala celé mládě i jeho pochroumanou nohu a zdálo se, že je s výsledkem prohlídky spokojena. Na Justina se podívala podezíravě a nakročila mezi něho a svého potomka, ale vypadala... vypadala teď nějak méně nepřátelsky.
"Snažíš se získat jejich důvěru?" zeptal se ho De-rik. "Obávám se, že to je jenom ztráta času. Je to prostě naše potrava, no ne?"
"Tím si nejsem tak jistý," odpověděl Justin. "Je tady docela spousta zvířat, která můžeme používat jako zdroj masa. Myslím, že tihle tvorové jsou docela chytří a mají taky zatraceně výhodné vrozené vlastnosti. Co třeba na lov? Už jsi o tom někdy přemýšlel?"
"Lovit. Na obřím chameleónovi?" Dedkovi se ta myšlenka celkem zalíbila.
Vršek náhorní plošiny byl placatý a tvrdý. Stezka
se přes něj táhla dobrých sto kilometrů, než zase na druhém konci klesla do nížiny. Tam bylo grendelí území. Budou se držet podél břehu řeky, která protékala údolím, a potom znovu vystoupají do základního tábora, který Aaron

pojmenoval Šangri - lá. "Objevování," vydechl Justin hlasitě.
Severní vítr kolem nich s hvízdáním pofukoval. Cosi jej pláclo do obličeje. Studený déšť, napadlo ho, a potom se sám opravil. Kroupy.
"Bude to taková přechodná bouřka," hlásil Evan ve sluchátkách. Justin slyšel v pozadí burácení Evanova skeeteru. "Podobná těm, které se občas přeženou přes Isenstein. Druhý tábor je od vás už jenom pět kilometrů. My už jsme tady hotoví. Počítám, že tady budete tak za hodinu."
"To zní dobře." Připravené provizorní ohrady, oheň, zásobovací vozidlo. Tak tohle je skutečný život.
Na náhorní plošině se objevily hned dvě boží dcery.
Stará grendel je sledovala zespodu, ze stínu hlubokého lesa, vzdálena patnáct kilometrů od nejbližší vody. Podivíni se totiž odvrátili od řeky. Vlastně se k řece nikdy moc nepřibližovali. Přesto ale vodu potřebovali. Z výšek přitékal drobný potůček. Ten by na holých skalnatých svazích nedokázal Starou grendel zahladit. Ale nahoře na plošině určitě voda bude a když bude opatrná, mělo by to stačit. Ted' navíc čichala ve větru i blížící se sníli.
Už před mnoha nocemi se podivím odhodlali sejít ze svých pozic nahoře na vysočině. Dvě nebo tři desítky jich obklíčily a potom zabily jednu z dcer Staré grendel.
Jestliže se meh stát kořistí, pak o tom ještě neměli ani tušení.
Říční krabi už byli dávno pryč, místní šplhači lovci už se ji naučili ignorovat a Stará grendel měla čím dál větší hlad.
Jestli během příštího dne nedokáže najít potravu, bude muset zaútočit na podivíny.
Byli sice neskutečně daleko, ale na kopci nad jejich stanovištěm byly vidět stromy; takže tam pravděpodobně bude taky voda a úkryt pro Starou grendel. Ale ať už tam voda je či není, blížící se sníh ji každopádně bude ochlazovat a ona se může dostat až nad ně. Vypadalo to, že by mohla rychle udeřit a utéct. Připlížit se do těsné blízkosti. Najít si nějakého osamělého jedince. Vyletět v rychlosti, nabodnout si ho na hák a odtáhnout k útesu. Pak ho nechá skutálet dolů, zatímco ona to vezme nejkratší cestou do řeky.
Pak je bude sledovat. Není potřeba se přece hned vracet. Bude se osamělec pokoušet přivolat pomoc? Bude žít dost dlouho, aby to zvládnul? A přišla by vůbec nějaká pomoc? Co by asi udělali? Tohle ji zajímalo stejně intenzivně jako brzký zisk masa.
Podivíni. Čím víc toho viděla, tůn méně toho o nich věděla. Malí letci nebyli dcerami Boha. Strnulí tvorové dokázali křídly mávat tak rychle, že prakticky nebyla vidět, připomínali všudypřítomnou stavbu avalonských štírů, ale Bůh vypadal úplně jinak. Bůh byl pomalý a žádná křídla neměl. Vznášel se jako obří bublina, která mění svůj vzhled a pokouší se schovat stejně jako záhadní tvorové. Bůh se nedokázal sám pohybovat, pokud jej malí letci netlačili. Ovšem Bůh měl skutečnou dceru, menší létající věc, kterou tlačil jenom jeden le-tec.
Byla mezi nimi spolupráce, podobně jako u bobřích grendelů nebo i jiných živočišných druhů. Bylo možné, že by si Bůh ochočil, zotročil vlastní parazity?
A co ta malá kořist? Podivíni neustále využívali boží malé létající symbionty, doslova je zamořili. Stará grendel něco věděla o symbiontech a parazitech. Některé drobné živočišné formy mohly oslabit nebo dokonce zahubit větší tvory; některé je naopak posilovaly. Napadlo ji, jestli existuje nějaký symbiont, který by dokázal grendelovi otevřít mysl... ale ten by stejně byl tak malý, že by nebyl vidět.
Stará grendel už podivíny sledovala celé stovky kilometrů. Ale tím, že se za nimi vydala, o nic nepřišla. Pastviny zásobované řekou, které bývaly většinu života jejím královstvím, se teď stejně proměnily v jednu obrovskou bažinu. Už po dva roky, od té doby co sluneční svit dostal ten strašidelný nádech, se neustále zvyšovaly srážky. Ta zatracená jezera přetekla a voda pokryla kus nížiny. Stará grendel tedy přenechala jižní oblast svým dcerám, ať si tam hospodaří po svém. Ona se vydá proti proudu za podivíny.
Jedna větev řeky vedla poblíž jejich hlavního hnízda, vysočiny kde se nejčastěji zdržoval Bůh. Hlavní rameno řeky ale protékalo tudy, kam Malý Bůh přínášel zásoby, které živily podivíny.
Od okamžiku, kdy se jí otevřela mysl, Stará grendel věděla, že ještě zbývá mnohé, co musí poznat. S podivíny se to mělo tak: žádná jiná grendel, žádný jiný druh grendelů nestudoval podivíny tak jako ona. Když Stará grendel dokáže podivíny pochopit, budou potom
jenom její kořistí.
* * *
Začínal se už zvedat pořádný vítr a dokonce už jejich směrem přinášel i první sněhové vločky. Chlad byl naprosto citelný navzdory tomu, že rozdělali pořádný oheň. "Membloudi by měli být v pořádku." Chaka už na sebe hodil bundu lemovanou kožešinou. "Pozorovali jsme je až do výšky tří tisíc metrů a při teplotách ještě o deset stupňů nižších než ty, které nás v nejhorším případě čekají dnes v noci."
"Dobře," ulevilo se Justinovi. "Na tom mláděti bylo něco zvláštního, i na tom, jak se na mě podívalo. Ještě nikdy předtím jsem nic takového u nich nepozoroval."
"No? A co si o tom myslíš?"
"Připadalo mi, jako kdyby v té hlavě něco mělo. Možná je aspoň chytré jako pes. Já nevím, ale líbilo se mi to. A jak do mě potom ta matka šťouchla a dokonce se mi zdálo jako kdyby chápala, co to dělám. Nemůžu odolat pocitu, že měla radost. Aspoň trochu. Rozhodně víc než ti samci, které jsme meh na Kamelotu."
Během poslední hodiny panoval v táboře čilý ruch, neustále přistávaly a zase vzlétaly skeetery. Přivážely zásoby ze Šangri - lá. A naopak všichni kromě dvanácti strážců stáda využili možnost odletět do základního tábora vysprchovat se a pořádně vyspat.
Jessika se objevila v kruhu světla u ohně a ruku měla ovinutou kolem Aaronova pasu. Smích toho obra byl tak hlasitý, že se rozléhal po širokém okolí. On byl vítězem. První prohráli. Posadil se u ohně a trochu zvýšil hlas, aby byl slyšet i přes šustění větru a padajícího sněhu. Měl baryton, takže vítr snadno přezpíval:

V roce čtrnáct set devadesát dva v přístavu, kde kotví bárky,
pobíhal jeden talián a prodával horké párky.
Tuhle písničku znali všichni a tak se k němu přidali pří refrénu:
Věděl, že svět kulatý je, a vous mu visel až u země. Navigátor, kopulátor ten parchant Kolumbus.
Justin byl zticha, ale Jessika se na něj podívala zrovna ve chvíli, kdy se on díval na ni. Usmáli se na sebe a na její naléhání se připojil k ostatním.
Potkal královnu španělskou a řekl: "Jen dejte mi koráb a náklad s ním a pověste mě klidně hned, když do Chicaga nedorazím." Věděl, že svět kulatý je...
Kaťa se najednou objevila za ním a rukama ho objala kolem pasu. Naklonil se dozadu a podíval se vzhůru na hvězdy, jaká je konstelace.
"Pořád vypadají dost podobně jako v dobách, kdy se na ně dívala moje prababička," zašeptala Kaťa.
"Jo. Deset světelných let už prostě není co bývalo."
Po čtyřicet dní a nocí též přes Atlantik se plavili. Ten Kolumbus a jeho verbež po ženských už blouznili...
Kaťa neustále svýma rukama hbitě šmátrala pod jeho oděvem a udýchaně se hihňala. Bylo pro něj čím dál těžší se soustředit na text písně.
A proč se taky omezovat? pomyslel si Justin ve svém šťastném omámení. Pravda byla taková, že se soustředit nedokázal a ani nechtěl.
Pak na pobřeží štětku spatřili a kabáty hned stranou letěly. Tak si za pouhou čtvrthodinu přišla na hezkých pár miliónů...
Než se dostali ke konci písničky (v níž se nakonec Kryštof Kolumbus vrací do Starého světa s ohromující sbírkou vzorků mikroorganismů ze světa Nového), zmizeli Kaťa s Justinem potichu ve svém spacím pytli. Protestoval s tím, že je vlastně až příliš ospalý, než aby jí mohl nějak posloužit. Ale její šikovné sochařské ruce jej brzy usvědčily ze lži. Během několika minut už se zase vznášel na prohřáté a důvěrně známé vlně rozkoše, která jej pomalu vynášela na vrchol a potom rychle, ale jemně svezla dolů do planoucích ohňů.
Nakonec zůstal ležet těsně před branou spánku, uzavřený v Katině objetí. Zamumlal ještě "Díky, madam" do jamky na jejím hrdle.
"Rádo se stalo, pane," odpověděla zasněně a kdovíjak se jí dokonce podařilo ve stěsnaném spacím pyth vyseknout pukrle.
Potom ještě něco dodala, něco o tom, že by ji zajímalo, jestli by se tady na kontinentu nedala pro ně dva najít nějaká řeka. On jí na to odpověděl cosi ve smyslu... že řeka znamená grendely, ty hlupáčku... A pak už
si jenom pamatoval, jak se mu zdálo o dětství, o dobách kdy si hrával spolu s Jessikou a Aaronem a Chakou. A vždycky se zdálo, že vyhrává Aaron.

Kapitola 4

Duchové a podivíni

Vezměte si kupříkladu větev a sloup, nebo člověka ošklivého
a velkou krásku a všechny ty podivné a ohromující přeměny.
Tohle všechno je díky Tao dokonale srovnáno. Dělení je stejné
jako stvoření; stvoření je stejné jako ničení.
ČUANG-CU, O srovnání všech věcí (4. - 3. stol.př.n.l.)

Dole ve svahu zahlédla skrze padající sníh pohyb. Stará grendel se ovládala a snažila se dýchat pomalu a rovnoměrně. Sníh se na ní rychle rozpouštěl. Byla jí zima, což byla velice vzácná věc. Ale kdyby teď do jejích tepen začala proudit rychlost, stejně by zemřela.
Znovu ve sněhu zahlédla vlnění a pohyb. Stará grendel začala zuřit. Podivíni jsou přece její. Jenže byla sama, tak jako vždycky, byl to prostě zvyk jejího rodu. Nezbývalo jí nic jiného než jenom sledovat. Ve sněhu totiž byli další grendelové.
* * *
Sněžná grendel čekala na svoje sestry. Ohně planoucí v jejich nitrech byly naštěstí omezené a ochlazované nánosem sněhu, takže pachy odvahy a nebezpečí byly jenom slabé. Studená věděla, že tady někde blízko je maso. Poznala to po čichu.
Ale tohle byli ti tvorové, kteří se dokázali ztratit. Záhadní tvorové mohli stát klidně ve vzdálenosti, kterou by grendel v rychlosti urazil během chvilky, prostě snadná kořist, kterou stačí jenom sebrat. A v příštím okamžiku už tam najednou nebyli, nebyli vidět ani cítit. Ale přece jenom se záhadní tvorové dali ulovit, to když vítr vanul směrem od nich.
Obyčejně nebyla ráda, když se její sestry potloukaly někde poblíž. Ale tihle záhadní tvorové budou stačit pro všechny a je přece jenom holá pravda, že sestry také zvyšují její šanci na úspěch při lovu. Zatímco se tedy napadené oběti rozprchnou, aby prchly před ostatními, ona si může klidně počkat a jednu si vybrat. Už to měla vyzkoušené.
Byli tu záhadní tvorové, ale ještě něco jiného: cítila ještě další pach. Byli tady taky podivíni. Svět se v poslední době stával čím dál podivnějším a tihle byli součásti oné podivnosti. Taky to byli svým způsobem chameleóni: kolébali se na dvou nohách, ale dokázali měnit kůži a taky uměli jezdit na plovoucích či létajících věcech nebo i na záhadných tvorech. Někdy také na stvořeních stejně rychlých jako grendelové v rychlosti, která byla cítit dehtem.
Opatrně.
Pomalu se vydala kupředu.
* * *
Justin se probudil postupně. Nejprve se částečně probral a nacházel se na pomezí spánku a bdění, kdy si ještě uvědomoval svůj sen. Zdálo se mu o tančícím ohni a sněhu, který jej zasypává a dusí.

Potom ale odumírající oheň začal kvílet a znělo to hodně podobně jako pokřik membloudů. Membloudů vyděšených takřka k smrti.
Takřka okamžitě byl dokonale vzhůru a zcela automaticky hrábnul rukou po grendelí pušce, kterou měl položenou u boku. "Rychle, dostaňte skeetery do vzduchu," zahulákal. Kaťa už se mezitím vykutálela ze spacáku a zároveň se stíhala oblékat, takže byla ze stanu venku za slabých deset vteřin.
Vydrápal se ze stanu a utíkal zkontrolovat membloudy. To, co je vyděsilo, ať už to bylo cokoliv, bylo pořád ještě tam někde venku v temnotě. Příliš daleko, než aby to aktivovalo detektory pohybu, ale zvířata přesto skučela hrůzou.
Zapípal jeho Hrnec. Byla to Kasandra. "Směrem k táboru se pohybuje šest objektů velikosti grendelů. Poplach."
Nasadil si bojové brýle. Kasandra mu okamžitě přepnula na záběry z termovize a zesilovače zbytkového světla. Ale zatím nikde nic. Země byla pokrytá nánosem sněhu a další neustále padal z mraků na nebi. Je tam v temnotě opravdu něco nebezpečného? Zatraceně, vždyť jsou celých patnáct kilometrů od nejbližší povrchové vody...
Membloudi pobíhali ve zmatených kruzích. Když se až moc přiblížili k okraji výběhu, jejich elektronické obojky je výbojem důrazně upozornily na chybu - ale i bolest byla ničím ve srovnání s děsem. Ječeli. Kopyta divoce vyhazovala do vzduchu hrudky sněhu a hlíny.
Sníh.
No jasně, že mě to nenapadlo. "Kasandro," zašeptal. "Chci zprávu o počasí."
"Ze severu postupuje mírná bouřková fronta."
"A kde je největší vodní plocha na jih od našeho tábora?"
"Je to velké jezero, přibližně dvacet kilometrů jižně."
"Tak mě hned přepoj na společný vysílací okruh. Všichni vstávat a vrhneme se na ně! Grendelové se blíží. Vítr k nim zavál náš pach a bouřka jim umožnila dorazit až sem. Ve sněhu jsou grendelové! Všeobecný poplach!"
jjasně," ozval se někdo.
"Vytvoříme obrannou hráz," pokračoval Justin v udílení pokynů. "Nastavte si bojové brýle na snímáni termálního obrazu. A všichni si hned vyladťe nejsilnější frekvenci, okamžitě. Raději využijeme místní spojovací uzel - v tomhle počasí není radno riskovat přenos signálu atmosférou."
Dostávali více informací, ale meh menší výpočetní kapacitu pro zlepšení rozlišení. Snad se to podaří vyrovnat.
"Ať vzlétnou naši nejlepší piloti. Kaťo, utíkej k vrtulníku a ať už jsi ve vzduchu." Byla vynikající pilotka. Tohle ovšem bude dosud nejzávažnější zkouška jejích schopností.
Překontroloval zásobník ve své grendelí pušce. Nebyla totiž jediná, kdo bude muset dokazovat svoje kva-litv.
* * *
Jessika chytila poskakující membloudí mládě a nahnala ho zpátky ke stádu, přiměla ho přitisknout se k jedné z mohutných samic. Její bojové brýle ukazovaly čtyři srdcovité siluety, plížící se nedaleko v obklopující temnotě.
Vyčkávali. Spolupracují? Anebo prostě jenom jeden drahého tolerují, když mají na dosah dostatek masa pro všechny?
Membloudí pach byl dost silný, aby přilákal všechny grendely z oblasti odsud až k řece. Měli bychom to skončit co nejdřív.
Dotkla se límce. "Nechce se mi tady na ně jenom tak čekat," prohlásila. "Tohle se nám může vymknout z rukou. Navrhuji vyrazit kupředu a najít je."
"Ten nápad se mi líbí," souhlasil Aaron. "Skeeter I, Skeeter VI. Vyrážíme na lov."
Justin si upravil bojové brýle. Ty byly synchronizovány se zaměřovačem pušky - nebyla to sice ještě inteligentní zbraň, ale dohromady to umožňovalo slušnou střelbu. Klasická vizuální plus zesílená infračervená data a informace z detektoru pohybu byla analyzována a protínala se se záběry z pušky v překrývajících se světlých obrazcích červené a zelené. Když se obrazce shodovaly, cíl byl zaměřen. A grendel se pohyboval.
Támhle! Záblesk grendela, překrytí -
Vyřítil se rovnou na něj rychleji, než by považoval za možné, dokonce ještě rychleji než grendelové při hodinách simulované střelby. Rychleji než se dokázala pohybovat jakákoliv živá bytost a řítil se přímo na něj, rozpálená smrtící koule v trysku.
Kdyby na to nebyl tak dokonale připraven, kdyby na počítači reakce střelbu necvičil snad tisíckrát, patrne by ho útočník nachytal se spuštěnými kalhotami. Zatraceně ten je ale rychlý, a míří přímo na něj. Instinkty mu jasně radily utéct -
Obrazce se překryly a tak bez váhání vypálil. Výbušná hlavice s biotoxinem letící rychlostí dvakrát převyšující rychlost zvuku přesně grendela zasáhla a uvolnila svůj smrtící obsah. Grendelova nervová soustava okamžitě vzplála a mozek se seškvařil na uhel, ačkoliv nohy jej dál nesly směrem ke stádu. Fyzika prostě převládá nad biologií. Membloudi se rozutekli, ale setrvačnost vynesla grendela přímo doprostřed stáda a jeden membloud se pod jeho tíhou zhroutil. Ještě ve smrtelné křeči dokázal grendel zatnout tesáky do hrdla nebohého zvířete. Ostatní membloudi se dali na zběsilý úprk, dokud je obojky bolestivě nepřinutily zastavit. Hrůzou skučeli do ticha noci.
"Už přicházejí!" zaječel Derik. Jeho spací pytel byl hned vedle Justinova, takže teď tu stál po Justinově levici. "Už je tady máme!"
Ve vzájemně se křížících stopách začal sníh divoce vířit. To byli grendelové vyrážející v zášlehu rychlosti do útoku. A byli nejméně čtyři. Justin upřeně sledoval stopu, zamířil a vypálil - ale zdaleka minul. Sotva stačil mrknout a grendel byl mezitím o dobrých sto metrů blíž, takřka u nich. Zaměřeno! Znovu vypálil a Derik vzápětí po něm. Jedna ze střel zasáhla grendela rovnou do krku a okamžitě ho usmrtila. Ale přesto pokračoval v šíleném běhu vpřed. Fyzika převládá nad biologií...
Justin se převalil na bok a Derik se vrhnul po hlavě na druhou stranu. Grendel se prohnal přímo prostředkem, právě místy, kde ještě před chviličkou kleče-

li. Nohy se míhaly vzduchem a bestie vyrážela odporný kvílivý zvuk proraženého kotle.
Seshora se rychle snesl skeeter. V otevřených dveřích stál přikurtovaný Aaron a v rukou svíral kulomet.
Protipancéřové střely přerývaly zem a vzápětí přejely po grendelovi od ocasu až k hlavě. Krev cákala na všechny strany a zbarvila sníh do ruda. Všichni očekávali, že se druhý grendel zarazí a vrhne se na poraněného jedince. Přesně takhle to totiž viděli na záznamech pořízených během Grendelí války. Jakmile byl nějaký grendel zraněn, ostatní se na něj vrhli a mnohdy vypukla divoká bitka. Ale tady se nic takového nestalo. Další dva grendelové se hnali stále kupředu.
Jsou hladoví, blesklo Justinovi hlavou. Hladoví, ale jsou ostražití a spolupracují! Sníh je ochlazuje a oni vzájemně spolupracují.
Panebože.
Skeeter II. To byl Katin hlas. "Záblesk grendela ji-hojihozápadním směrem."
"Chystá se k útoku?"
"Nevypadá to."
"Jessiko? Můžeš se o něj postarat?"
"Mám ho." Justin ještě nikdy neslyšel její hlas tak rád. Byla na jižní straně tábora. Oni s Derikem drželi východní linii a Chaka byl na severním cípu. Kdo je na západě? Neměl tušení. Ale stejně s tím nic neudělám. Musím držet svůj sektor a spoléhat na to, že ostatní se postarají o svůj kus. Tohle měl táta na mysli, když mluvil o Prvních. Museli si vzájemně důvěřovat...
Skeeter II zaburácel těsně nad jejich hlavami. Opět se ozvala Kaťa: ^tratili jsme vizuální kontakt. Kasandra už přehodnocuje naše záběry z infračervené kamery.
Ta bouřka nějak ruší přenos signálu. Nejsem si jistá, jestli palubní - "
Na okamžik bylo ve sluchátkách slyšet jenom hlasité praskání a potom zvuk zcela utichnul. Zatraceně. Justin slyšel nad hlavou hučení motoru skeeteru, který přilétal příliš nízko. Sněžení zhoustlo a vítr přímo proti nim hnal další vánici.
Justin zaklel, protože kolem vůbec nic neviděl.
Ve sluchátkách to opět zapraskalo. "Snažíme se najít - "
A potom -
Stu se vykláněl ze dveří Skeeteru II. Příliš mnoho věcí se odehrávalo strašně rychle, takže prostě nedokázal sledovat najednou dění v celém táboře. Neměl ale strach. Měli k dispozici grendelí pušky mnohem lepší než ty, které Synové Země použili k vítězství v Grendelí válce. Navíc byli Synové hvězd lépe vycvičení a měli rychlejší reakce než První. Přesně takhle to nacvičovali při simulovaných akcích, kdy skeetery a Kasandra spolupracovali se střelci tak, aby bylo možno na malou plochu soustředit co největší palebnou sílu.
To ale bylo při tréninku, jenom simulovaný útok. Tohle bylo něco jiného. Tentokrát počasí Kasandru do značné míry oslepilo a on na tom nebyl o mnoho lépe, srdce mu bušilo jako o závod a občas zapomínal dýchat. Upíral oči do sněhu jako o život, ale stejně pořádně neviděl.
"Stu, kde sakra jsou?" zaburácel mu Justinův hlas přímo do ucha z miniaturního reproduktoru. "Zkus ještě o trochu klesnout," řekl vzápětí Katě. "Justin potřebuje pomoct."
"Jasně," odpověděla. "Hm -jenže já nemůžu - "
"Ano?" zakřičel.
"Nic. Spustím se trochu níž."
Potrava kroužila Studené přímo před nosem, ale ve vzduchu se zároveň vznášel pach smrti a ještě nějaký cizí smrad. Ocitla se v situaci, kdy mnoha věcem nerozuměla.
Vyskočila vpřed a chňapla po jedné ze sester, která stála blízko vedle ní a na oplátku po ní taky varovně chňapla. Nechybělo mnoho a mohlo se to zvrhnout v děsivý boj na život a na smrt, kvůli masu - bylo ho tu tolik! - a ještě něčemu dalšímu. Další jedinci jejího rodu, její vlastní krve, tady zemřeli a vzduch začínal houstnout pachem rychlosti a grendelí krve.
Vzduch se naplnil kouřem a ohlušujícím výbuchem, když se její sestra rozletěla na kusy a rozstřikovala kolem sebe krev, kusy rozdrcených kostí a rychlost. Zachvátilo ji cosi jako slepá panika. Vůbec nedokázala pochopit, co se to před jejíma očima odehrálo, ale jednou na obloze zahlédla podobný světelný záblesk, ohnivý déšť, a vzápětí z mraků vyrazilo světlo a dopadlo přímo na strom. Ten okamžitě vzplál jako pochodeň.
Tak tohle bylo hodně podobné. Maso! Maso! A je ho tu tolik na dosah ruky. Jenže svět jako kdyby byl obrácený naruby a ze všech stran k ní vítr přinášel pach smrti. Svět se měnil. Nastávalo peklo a jakákoliv podivná věc ji mohla stát život.
Jako například tahle: najednou se z mraků zničehonic vynořila podivná hučící věc, kterou Studená jenom zahlédla skrze husté chumelení. Byl to jakýsi po-
divný pták dost velký na to, aby dokázal sežrat dospělého grendela, a křídla se mu míhala tak rychle, že ani nebyla vidět. Spustil se dolů a potom hned zase vyrazil vzhůru jako kdyby si v poslední chvíli uvědomil, že už je příliš blízko u země. Hrozba! Výzva!
Tělem jí okamžitě začala proudit rychlost. Grendel se rozhodla zaútočit na tvora, kterého se bála.
Justin sledoval jak se Katin skeeter snesl níž, pomalu obkroužil tábor a vracel se v ještě menší výšce. Hluk a tlak vytvářený rotorem se na něj shora snášely a mohutněly, až ho málem pohltily a nebyl schopen vnímat nic jiného. A najednou byl sotva několik metrů nad jeho hlavou. "Do háje!" zařval a zcela instinktivně si zakryl hlavu rukama, jako kdyby se snažil odvrátit katastrofu.
Kaťa už se snažila nebezpečnou situaci napravit. Skeeter zamířil nad oblast ovládanou grendely a začal stoupat.
"Bože," ulevil si Derik. "Zvládnou to - "

Motor skeeteru burácel a zápasil s větrem a sněžením, jak se snažil nabrat výšku. Když Kaťa pustila motor na plné obrátky, zamrkalo na ní varovné světlo signalizující nedostatek energie, vrtulník se zakymácel a s čumákem stočeným dolů začal padat. "Stu - padáme," stačila ještě vykřiknout.
Vzápětí se o přední sklo kabiny rozprsklo bflé mračno a sníh se rozstříknul na všechny strany. Skeeter vypověděl službu a stal se neovladatelným a přímo před jejíma očima se vynořila bledá silueta. Vykřikla a zkřížila si paže před obličejem zatímco do čumáku
bezvládného stroje se zakously mohutné čelisti. Grendel vzápětí prorazil čelní sklo kabiny. Skeeter se prudce naklonil doleva a Kaťa nad ním ztratila kontrolu. Vrtulník se zřítil do naváté hromady sněhu. Ještě stačila v duchu zadoufat, že stroj alespoň při pádu rozdrtí grendela. Vzápětí už se ale lopatka rotoru zasekla a vyhodila do vzduchu gejzír sněhu a bláta, načež se stroj zakymácel, přes čumák se převalil na bok a zůstal ležet. Bezpečnostní pásy sedadla se jí zařízly hluboko do masa, ale vydržely.
"Stu - " vykřikla. "Stu, není mrtvý!"
Stu si rychle otíral krev stékající mu do očí. Při nárazu ztratil svou grendelí pušku. Vpředu nad ním se tyčila úzká torpédovitá hlava a větší část grendelova trupu, který se napůl proboural skrze levou část čelního skla kabiny. Otevíral a zavíral mohutnou tlamu. Z čumáku a čelistí se mu syčivě odpařoval spadlý sníh, zahřívaný vnitřním žárem rychlosti. Hrozivé čelisti se svíraly sotva metr před Katiným obličejem.
Grendel byl na chvíli omráčen tvrdým nárazem, ale teď už se zase začínal probírat. Vypadalo to tu jako v nějaké děsivé scéně jednoho z těch hrůzostrašných filmů, kdy se zdánlivě mrtvý obří j ester probouzí zpět k životu. Dlouhý kus rámu předního skla se odtrhnul od konstrukce a potrhal grendelovi břicho. Ten se pomalu plazil směrem ke Stuovi a zanechával za sebou stružku krve a vyhřezlé vnitřnosti. Zápach jeho dračího dechu byl takřka omračující.
Kaťa zaječela. Potvora pozvolna otočila hlavu a upřeně na ni zírala, jako kdyby ji urážel její křik, její hemžení, její takřka hmatatelný smrtelný strach. Stu také viděl grendela, rozpáraného a umírajícího, jak se
prodírá oknem dovnitř, viděl jeho čelisti dopadající na její hlavu. Zavřel oči a přál si, aby si mohl stejně tak pevně ucpat i uši, aby neslyšel odporný mlaskavý zvuk podobný praskám ledu, náhlé vystříknutí proudu krve a mozek dopadající na stěnu...
Opatrně na okamžik otevřel oko a překvapeně zamrkal. Kaťa byla pořád ještě naživu - grendel se k ní zatím nedostal.
Jediným nacvičeným pohybem odjistil své rychloupínací bezpečnostní pásy a vyrazil kupředu. Vykřikl "Hej!" a vzápětí už máchnul pěstí tak, že pořádně udeřil nestvůru z boku do hlavy. Slyšel, jak se jeho kosti drtí o tvrdý pancíř na hlavě, zaklel a udeřil znovu, tentokrát do oka.
Nestvůra zaburácela, což byl ve stísněném prostoru takřka ohlušující rámus, otočila hlavu a chňapla po něm.
Stu zaječel a rázem si uvědomil šílenost svého impulzivního činu. Rychle se zbavil posledních popruhů a kabelů z helmy. Vykutálel se z kabiny skeeteru, rozhodil sníli všude kolem sebe dopadem do závěje a rychle za sebou kopnutím zabouchnul dveře. Rozzuřený grendel už se ovšem drápal skrze roztříštěné přední plexisklo dovnitř. Zcela ignoroval hystericky ječící Ka-ťu, proboural se jako nic dveřmi kabiny a vyrazil za nebohým Stuem jako žralok ve vodě.
Jak se ta umírající nestvůra ještě vůbec dokáže pohybovat? Stu se potácel návějí sněhu a divoce kolem sebe mával rukama. Nechal tam svou pušku... stejně by nikdy neměl čas ji najít a sebrat, ale jak to, že se ta bestie pořád ještě hýbe?
Grendel vzplál rychlostí a vzápětí už se mu octl na zádech. Nestačil uběhnout víc než deset metrů.
* * *
Justin se dal do zběsilého běhu ještě dřív, než skeeter narazil do země. Sníh teď padal skutečně hustě hnaný svižným větrem, takže jej oslepoval, ale stejně tak určitě mátl i grendely.
"Justine!" zahulákal za ním Derik. Ale jemu to bylo jedno. Kaťa byla ve smrtelném nebezpečí a bylo naprosto nemyslitelné, aby ji nechal bez pomoci zemřít.
Prodíral se namáhavě sněhem a snažil se něco zahlédnout pomocí svých brýlí.
Zahlédl hodujícího grendela, nedaleko skeeteru. Rozpoznal bundu, patřila Stuovi.
Justin silou vůle potlačil nutkavé zvracení, strach a zármutek. Teď máš před sebou důležitý úkol. Smutnit můžeš potom. Mysli.
Tenhle grendel byl zaneprázdněný. Kromě toho to stejně vypadalo, že umírá, protože měl široce rozpárané břicho. Možná by dokonce mohl odstrašit ostatní: jejich přirozená touha po vlastním teritoriu by mohla Kaťu na pár minut ochránit.
Zaslechl Kaťu sténat a jeho odhodlání se málem vytratilo. Ale naštěstí opravdu jenom málem. Zaslechl prosbu, volání Justine! Pomoz mi! Nahlodávalo to jeho logické uvažování a zavrtávalo se do něj.
Vzpomněl si, co mu Carlos pověděl o svojí nevěstě, co se odehrálo kdysi na útesu. Že už nikdy nedokázal sám sobě odpustit. Že se v tom vypjatém okamžiku o sobě něco důležitého dozvěděl. Justin se mohl klidně stáhnout do relativního bezpečí tábora a nechat událostem volný průběh. Počkal by, až se bouře uklidní nebo až grendel dokončí svoje hodování a bude se muset rozhodnout, co provede s kvílející ženou.
A později by zjistil, jestli s tímhle pomyšlením dokáže žít nebo ne.
Mezitím se dostal ještě o kousek blíž. "Justine - " zaječela Kaťa. A potom - Záblesk grendelů.
Vzpomínky, dosud zasuté v hlubinách paměti. Výukové středisko, vysoká budova s klenutou střechou přímo v samém středu kolonie. Cadmann ukládá sotva čtyřletého Justina do dětské sedačky v dutině čehosi, co vypadá trochu jako polovička velké vaječné skořápky. Pak se Cadmann uvelebuje vedle něj a stiskne tlačítko.
Po chvilce jsou už u řeky. Je to jako kreslený film, vůbec nevypadá skutečně a všechno se pohybuje pomalu.
Najednou cosi neskutečně ošklivého vystrčí hlavu nad hladinu. Vlastně ani ne ošklivého: spíše jako ošklivé postavičky z kreslených seriálů, karikatura ošklivosti, s vypoulenýma očima a polámanými zčernalými zuby a výrazem idiota. Kdyby byl grendel v Dumbově cirkusu, pak by určitě vypadal přesně takhle.

Cadmann stiskne knoflík a zelený paprsek tu ošklivou potvoru zastřelí. Ta se převrátí na záda, zaklepe se a zatřese nohama. V neobratných prackách svírá narcis.
Justin spokojeně plácá ručkama.
"Teď je řada na tobě," povzbuzuje ho Cadmann. Směje se při tom, ale malý Justin vycítí v jeho hlase po-divnv nádech. Táta má teď něco za lubem.
Ale tohle pomyšlení je rychle pryč. Malý Justin ochotně přebírá řízení. Vždyť je to legrace.
Ve dvanácti už je tahle virtuální hra pravidelnou součástí jejich života. Cadmann ho tam bere s sebou každý týden. Každý chlapec i dívka na ostrově soutěží v téhle Hře. Je to vlastně jednoduché. Jsou tu simulace lovů. Lezecké výpravy, expedice hledající a zajišťující důlní místa. Prostě simulace prakticky čehokoliv. Vytvářejí společná družstva nebo hrají samostatně.
A v určitém bodě Hry (a cílem hry může být tucet naprosto různorodých úkolů) se zcela jistě objeví gren-delí záblesk. Každý týden po mnoho let, trénovali a pilovali mnoho různých aspektů svých schopností. Okamžitou odpověď. Cílení. Odpočinek pod tlakem. Několik cílů najednou. Automatické pátrání po druhém, třetím, eventuelně čtvrtém dravci. Neustále dokola.
Cílem tohoto snažení je vypěstovat v nich neurologický vzorec odpovědi.
Cadmann mu jednou řekl:
Grendel je závislý na svojí rychlosti Ale pokud nebudete úplné lehkomyslní, budete mít vždycky vteřinu či dvě náskok, než na vás skočí. Vytrénujeme vás tak, abyste byli schopni zareagovat za méně než čtyři desetiny vteřiny. Naučíme vás okamžitě nahodit zbraň k líci, odhadnout možné riziko a vystřelit dvakrát rychle po sobě naprosto přesným způsobem. Bude to reflex, naprosto neuvědomělý. Tohle vám dokážeme předat, jako dárek.
Přežijete.
* * %
Bledá smrt se na něj řítila v oslepujícím víru rozle-tujícílio se sněhu. Justinovy ruce se pohybovaly rychleji než jeho mozek dokázal vůbec sledovat a spolupracovaly s dokonalou koordinovaností. Ta potvora dokázala zrychlit na více než sto dvacet kilometrů za hodinu během okamžiku, který by on potřeboval na jediné mrknutí. Kdyby ovšem mrknul. Ale to bylo také součástí výcviku. Zklidnit dýchání. Nemrkat. Dvakrát vypálit.
První střela se zakousla grendelovi do krku a měla takovou razanci, že jej odhodila stranou a změnila směr pohybu, takže Justinovi nehrozilo, že by byl tou ohromnou masou převálcován. Druhá střela byla zápalná, žár pro žhnoucí bestii, aby potvora překročila onu pomyslnou hranici ve svých metabolických pochodech.
Zvrátila se dozadu, roztrhaná, krvácející, umírající. Její pohled se pevně spojil s jeho, škubala nohama a jasně červená krev prýštila na bělostný sníli, který pod sebou vířila a který rychle tál.
Záblesk grendela nalevo! Vystřelil a byl to další zásah, přímo mezi oči, takže grendelovi utrhnul celou horní polovinu hlavy. Ten se stočil nalevo -
Grendel předtím stojící nad Stuem byl teď najednou pryč. Vlastně ne tak docela: zahlédl ještě jeho divoce se svíjející ocas, mizející ve sněhové návěji.
Odkudsi za ním někdo dvakrát vystřelil. Derik. Justin nařídil: "Nech toho."
"Proč?"
"Všichni ostatní grendelové jsou rozstřílení na kaši." Justinova mysl pořád jela na plné obrátky. I sebemenší chyba v posouzení situace by je mohla pekelně mrzet.
Stuovo poničené tělo leželo nehybně v jakési pro-
láklině v podupaném sněhu. Ten grendel byl děsivě zraněný: viděl přece, jak mu z břicha lezou vnitřnosti. Jeho stříkající krev, takřka vařící, rozpustila všude kolem celé hromady sněhu. Cestou ke sněžné návěji byly ještě asi tři nebo čtyři další tmavé díry: další rozstří-kaná krev. Grendel zmizel do sněhu pravé tam a dvě Stuovy výbušné střely vytvářely přímo uprostřed toho zmatku propletené černé řešeto. Ale Justin předtím napravo od sebe zahlédl pohyb ve sněhu a teď jej pozoroval opět. Grendel se ovšem nehýbal - nejspíš si líže rány, napadlo ho - ale hromada sněhu nad ním se rozpouštěla.
Justin po chvíli odpověděl: "Rád bych Chakovi poskytl nepoškozené tělo."
"Jenže je pořád nebezpečný."
"Jistě, musíme ho zabít v každém případě, ne ho studovat. Že bych to slyšel promlouvat Žačka Mosko-witze? Kryj mě."
S puškou připravenou k výstřelu se rozeběhnul ke skeeteru a Derik ho přitom kryl. Vzadu se choulila Kaťa, které se nějak podařilo vmáčknout se do těsného prostoru za sedadly. Paže měla pevně přitisknuté k hrudníku a tvář měla zkřivenou hrůzou.
Podívala se na něj, ale nejspíš ho vůbec nevnímala. Položil jí jemně ruku na rameno. "Tak pojď," řekl tiše. "Už jsi v bezpečí."
Pevně ho popadla za ruku. Sklonil se k podlaze, zvednul zapomenutou Stuovu grendelí pušku a vložil ji Katě do náruče. Takže teď to bylo jasné. Podivíni skutečně spolupracují.
Rychlost proudila Staré grendel do krevního oběhu navzdory všemu snažení, kterým se pokoušela tomu zabránit. Za celý svůj dosavadní život ještě nic takového neviděla. Vypadalo to, jako kdyby i Studení byli schopni vzájemně spolupracovat, když mají na dosah dostatek potravy pro všechny. Ale proti podivínům -
I poslední z nich už utekla. Byla ovšem také nejmenší, takže se ani nepokoušela nic zabít. Malá Studená všechno jenom z bezpečí pozorovala a teď, když už ji rychlost začínala spalovat, vyrazila k velké sněhové návěji přímo na vrcholek kopce. Směrem ke Staré grendel, která tady byla ukrytá ve sněhu až na oči a dechovou trubici, které vyčnívaly nad povrch.
Stará grendel udeřila do jejího boku, zanořila tesáky do masa těsně před její zadní nohu a vytrhla pořádný kus masa.

Sněžná grendel, kterou ten prudký náraz poněkud otočil, odletěla o kus stranou do sněhové závěje. Za mohutného víření sněhu se snažila prorazit si cestu pryč, ale Stará grendel už se mezitím proměnila v žhnoucí kouli a rychle ustupovala pryč.
Namířila si to přímo dolů z kopce do bezpečí rokle, ponořené ve stínu. Podivíni ji určitě neuvidí. Umírající sněžní grendelové a jejich vlastní ranění spolehlivě upoutají jejich pozornost na dostatečně dlouhou dobu. Utíkala přes hromady navátého sněhu, ale ten na okraji stromů najednou končil.
Těsně před hranicí lesíka se Stará grendel otočila a převalila se na bok. Sníli nebyl úplně dostačující - vážně by potřebovala vodu - ale pro tuhle chvíli by měl stačit. Rozdováděná se válela ve sněhu, aby zchla-dila žár rychlosti. Zarazila se až ve velké hromadě sněhu, naváté u jednoho stromu. Když se sníli pod ní začal
rychle rozpouštět, poprvé za celou dobu se ohlédla zpátky. Sněžná grendel byla daleko nad ní. Hnala se směrem k ní, sice v rychlosti, ale zoufale neohrabaně a z boků jí cákala krev na všechny strany.
Tohle měli všichni grendelové společné: jakmile se dostali pod vliv rychlosti, srdce se jim rozbušilo stejně divoce jako víření křídel avalonských ptáčků. Takže krváceli skutečně rychle. Stará grendel zůstala v klidu, aby nechala rychlost zase vyplavit z těla. Válela se zpátky sněhem, který pod ní okamžitě začínal tát, a zamířila zase do bezpečí potemnělého lesíka. Sněžná grendel mířila k ní, ale už zpomalila; snažíla se zmást stopu.
Budou se podivíni namáhat a snažit se vystopovat poslední sněžnou grendel? Mohli by. Podivíni totiž jenom neradi nechávají nějakou otázku nezodpovězenou. Jestliže budou hledat, stejně Starou grendel nenajdou: jenom její kořist. A jestliže se nebudou obtěžovat, potom bude ze sněžné grendel za den dobrá pochoutka.
Stará grendel už pomalu začínala věřit tomu, že Bůh nevycvičil své parazity. Odpověď byla totiž ještě šílenější.
Coby potrava už pro ni podivíni přestali být zajímaví. Oni si totiž dokázali podmanit Boha. Stará grendel měla v úmyslu zjistit, jak se to dělá.
Kapitola 5
Těžce dobyté území
Teď si řekněme něco o těch případech, kdy se zdá, že určitá osoba překročila hranice toho, čemu se říká normální hranice sil a schopností, či práh bolesti. Máme tendenci věřit tomu, že síla vůle je schopna překonat fyzikální zákony, které řídí tenhle svět. Ale to, že je určitá osoba schopna přežít za určitých okolností, které jsou označovány za nesnesitelné, ještě nenaznačuje nic nadpřirozeného. Protože naše pocity bolesti, deprese, vyčerpání a ztráty odvahy jsou také produkty naší mysli, nepotřebujeme žádnou zvláštní sílu mysli k tomu, abychom je překonali.
Je to spíš otázka nalezení cest ke změně priorit. V každém případě to, co bolí - nebo co tak cítíme - může daleko víc záležet na kultuře než na biologii. Zeptejte se někoho, kdo běhá maratón, nebo obyvatel Amazónie.
MARVIN MINSKY, Společnost mysli
Bouře pominula a nebe se vyjasnilo. Aaron použil zbývající skeetery k sehnání rozuteklých membloudů a Justin nastavoval detektory pohybu do obranných pe-rimetrů. To je zaměstnalo na několik hodin. Když skončili svou práci a poslední zbloudilé zvíře bylo zpátky u stáda, vrátili se Synové hvězd do strašné reality. Zpět ke zkrvavenému sněhu a potrhanému tělu jejich přítele.
Justin poklekl vedle nehybného těla a zalkal: "Já tě znám, Stu. Ty's nám chtěl připomenout, jak funguje naše obrana."
Aaron souhlasně pokýval hlavou. "Když se Synové země poprvé střetli s grendely, byl to masakr. My zatím přišli pouze o jednoho z nás."
"I jeden je příliš mnoho." Jessika levou nohou vztekle kopala do tmavého sněhu. Tělo ležící vedle se zdálo celé potrhané, polámané i jakoby zmenšené.
"Chce někdo něco říct?" zeptal se Justin.
Kaťa přikývla a trochu sklonila hlavu. "Stu." To slovo vyšlo z jejích rtů jako obláček páry. "Ty's zemřel kvůli mně."
Justin vstal a objal ji kolem ramen. Zabořila k němu hlavu.
Následovala dlouhá pauza, kdy každý čekal, že něco řekne ten druhý. Nebylo slyšet nic jiného než vítr, vzdálené skeetery a typický, hluboký zvuk stáda membloudů.
"Pošleme ho zpět na Kamelot?" zeptala se konečně Jessika.
"Ne!" Aaronova odpověď vyzněla neočekávané vztekle. "Přišel sem na kontinent, pochováme ho zde, kde zemřel. Označíme jeho hrob kameny a Kasandra zaznamená tohle místo. Odkážeme ho k větru, nebi a slunci."
"Ale..."
Aaron ale neposlouchal. "Jeho skutečný pomník bude v Šangri-lá, místě, které pomáhal budovat. To je teď naše země. Nás všech. Ne Kamelot, ani Vrchol příboje. Tohle je naše země."
Polední slunce rozpustilo dostatek sněhu, aby odhalilo vyvržené tělo grendela - Stuova vraha. Aaron vypálil do jejího těla biotoxinový náboj a tělo se ani nepohnulo. Potom přistál Skeeter V a přivezl Jaspera Do-henyho a spolu s ním expediční motorovou pilu. Chaka se pohnul vpřed s vyjícím smrtícím nástrojem a začal pitvu tím, že od těla oddělil hlavu. Pak se pustil do kůže, změřil potvoře zuby a ocas a všechno zaznamenával do malého záznamníku.
"Víte, co je zajímavé?" zeptal se tichým hlasem. "Nejzajímavější je to, že ony se navzájem nejenom tolerují, ale vypadá to, jsou schopné spolu i fakticky spolupracovat."
"To je pěkně depresivní myšlenka," ozvala se Jessika.
"Určitě je to alarmující." Chaka zakýval grendelí zlomenou čehstí a potom posunul ruku po ne zcela symetrické lebce. "Grendelí schopnost se organizovat - přinejmenším - naznačuje jistou úroveň inteligence nebo společenské organizace, se kterou jsme se dosud nesetkali. Budeme se nad tím muset pořádně zamyslet."
Justin stiskl Katě ruku. Opírala se o něj skoro celou dobu, ale teď se zatvářila překvapeně. "Kaťo, co navrhuješ?"
"Měli bychom tu hlavu ještě trochu ochladit ve sněhu, vzít ji na Šangri-lá a tam ji pořádné zmrazit.
Potom ji poslat nejbližším transportem na Kamelot. Chtěla bych znát otcův názor, až si prohlédne ten mozek."

Aaron přikývl. "Tohle se jim bude líbit. Tohle je přesně to, co milují. Záhady." Přejel si rukou po své podlouhlé tváří. "Mám už tohohle místa tak akorát dost," řekl temně. "Je nejvyšší čas odsud vypadnout."
Stará Grendel je viděla, jak dělí sněžnou grendel na kusy, přičemž každý kus ukládají zvlášť, ale žádný z nich nesnědli. Pomalu a obtížně se sunula ze svahu dolů.
Sněžné grendely vyděsíly podivíny, ale ani je nenapadlo zkoumat čím a proč. Ani Stará Grendel neměla nejmenší chuť po tom pátrat. Zastavila a zabořila se do sněhu nad tělem sněžné grendel, kterou zabila. Tady snad bude v bezpečí.
Dcery Boha vzlétly do vzduchu a odlétly na východ.
Záhadní tvorové se pohnuli ve velkém množství na západ a všude kolem nich se pohybovali podivíni.
Podivíni se vzdalovali... skutečně byli pryč. A nenašli poslední sněžnou grendel. Stará Grendel zkoumala široké okolí a hledala pasti a špióny. Našla několik bud, které často sloužily podivínům jako úkryty a ona rozhodně neměla v úmyslu se před nimi procházet.
Konečně se usadila, aby se najedla.
Podivíni nevěděli všechno. Najednou si tím byla zcela jista.
* * *
Stádo se pohybovalo překvapivě rychle a Justin už zanedlouho spatřil okraj náhorní plošiny. Za ním ležel savanou pokrytý třetí kontinent, který ještě nikdo nespatřil na vlastní oči. Byli nejdál ze všech lidí z Kamelotu, když nepočítáme ty, kteří se vydali mimo jeho oběžnou dráhu.
Poté, co skeetery odletěly, aby odvezly grendely a lidské oběti, Kaťa by odpřísáhla, že je úplně klidná. Je ovšem pravda, že se nejméně dvakrát přitiskla k Justinovi a zasypala ho polibky. Se zpola zavázanou tváří a modře zamalovanými stehy v obličeji vypadala poněkud divoce.
Ta se nemůže dočkat, až se setmí, uvažoval překvapeně. Projev díků hrdinovi a takové ty věcičky... No... mohlo by se to ještě vyvinout zajímavě.
Pak ho napadlo, jestli ji nebudou pronásledovat noční můry. Po tom, čím prošla, by si jen málokterá žena zachovala úplně zdravý rozum a úsudek. Ovšem ani zdaleka neměl chuť s ní na toto téma diskutovat.
Průzkumné skeetery našly cestu, která sestupovala z planiny dolů. Nejprve vyzkoušeli její bezpečnost koňmo a potom tam teprve pustili membloudy. Celkové převýšení bylo asi tři sta metrů a svah dole přecházel v pastviny.
Neúrodná planina, z níž meh pocit, že snad nikdy nekončí, náhlým klesáním zcela měnila charakter. Zvolna se začínaly objevovat trsy žlutohnědě zbarvené trávy, která s každým dalším krokem směrem dolů houstla a měnila barvu v sytě zelenou. Dole bylo vidět kalnou řeku, jak se zvolna stáčela pastvinami a tvořila ohromné písmeno S. Sem tam se objevovaly i stromy.
Sestup jim trval pět hodin. Ale stále zbývalo dost času, aby za denního světla urazili ještě pár kilometrů, než rozloží tábor.
Tráva jim sahala takřka po prsa a měla skutečně sytě zelenou barvu. Justinova kobyla se jala radostně ji přežvykovat. Kdyby se ukázalo, že je skutečně stravitelná, mělo by to pro ně ohromný význam. Nemuseli by s sebou tahat zbytečně krmení ve skeeterech. Justin se sklonil, utrhl si stéblo a strčil ho do úst. Mělo příjemnou, sladkokyselou chuť. Vůbec to nebylo špatné.
V budoucnu to určitě bude pastevecká oblast. Teď bylo potřeba vše zaznamenat a sebrat vzorky, aby je mohla Kasandra později vyhodnotit.
Najednou mu počítač zašeptal do ucha: "Vidím nějakou zvláštní kytku. Mohl by ses, prosím, otočit doleva?"
Otočil se, ale nic zvláštního neviděl. Vůbec netušil, o čem to Kasandra mluví. "Tady to je. Mohl bys jít, prosím, trochu blíž a jednu získat?"
Stádo bylo těsně za ním. Jestli počítač něco chtěl, měl by si pořádně pospíšit, než to kopyta a zuby úplně zničí.
Květina rostla uprostřed trsu namodralé trávy a u ní se motal nějaký brouk.
"Co je to, Kasandro?"
"Musíš jít trochu blíž."
Udělal krok vpřed.
"Ještě kousek."
A teď spatřil něco skutečně zajímavého.
Nějaký brouk se tam dobýval do podivné koule na vrcholku rostliny a zdálo se, že se snaží dostat z nějakého důvodu dovnitř. Ta koule byla tvořena z navzájem
propojených, stočených vláken. Z těch samých vláken byly tvořeny i některé Ušty, které ovšem trčely vzhůru přímo k nebi.
Malá ještěrka, ne o mnoho větší než ten kutající brouk, šplhala nahoru po stonku a dostala se až na jeden z listů. Takřka okamžitě začal Hst měnit barvu ze svítivě rudé na modrou a zároveň vylučovat modrou šťávu.
Ještěrka se snažila uniknout, ale ta modrá lepkavá šťáva ji zachytila. Vlákna se začala kroutit a obtáčet pevně kolem ještěrky. Ta sebou v marné snaze o útěk mrskala, až trochu ohnula celou rostlinu, přičemž se list otočil vzhůru nohama.
Zaujat činností, která stěží zabrala pět minut, podíval se Justin zpět na brouka, který tak zuřivě zápasil s koulí. Stále tam ještě byl, ale... zdálo se, jakoby něco pojídal.
"Sakra," zamumlal si sám pro sebe překvapeně. "Kasandro, co to může být?"
"Mikroekologie, která bude vyžadovat pořádně prozkoumat," odpověděla vážně.
"Já to vidím jako pokus mrchožrouta, který se snaží ukořistit něco, na čem si pochutnává už někdo jiný," poznamenal do záznamníku Justin. "Řek bych, že je to docela nechutný."
"Prosila bych vzorek."
Justin zatřásl rostlinou a ten malý brouk si ho konečně všimnul. Otočil se a rozevřel nepřiměřeně velké čelisti. Nemohl

být větší než Justinův palec, ale křídla jeho velikost znásobila. Najednou je roztáhl a vzlétl tak rychle, že takřka okamžitě zmizel.
Byl rychlý jako blesk. Tak rychlý, že...
"Kasandro." Samotnému se mu pranic nelíbil ten strach v jeho hlase. "Byl ten brouk v rychlosti?*
"Je to možné," řekl počítač. Znělo to trochu vyhýbavě.
"Mám pocit, že jsme objevili další druh, který používá rychlost. Co z toho pro nás plyne? Máš nějaké závěry?"
"Z dostupných dat vyplývá, že je to nějaký mrcho-žrout. Z dostupných informací nelze učinit jiné závěry. To by byly pouhé spekulace."
Sice ho to trochu uklidnilo, ale ne moc. Měli by to pořádně prozkoumat, až bude čas... samozřejmě.
Skeeter hlásí výskyt velkého zvířete ve vaší blízkosti, Kaťo. Směr jih, jihovýchod.
Justin a Kaťa se uložili do dvousedadlového vozítka. Ztráta Stua dolehla na všechny, ale snad nejvíc právě na Kaťu. Strávila sním snad tisíce hodin ve skeeteru. To muselo bolet.
Její noc byla plná nočních můr. Ale ráno si nic nepamatovala. Byla naprosto čilá a ve formě, jako by se vyspala lépe než Justin.
Pohřbili Stua tam, kde zemřel. Všichni chtěli udělat nějaký aspoň malý obřad, ale Aaron s tím nesouhlasil.
"Vzpomeneme si na něj v Šangri-lá," prohlásil. Stu byl dítě ze zkumavky, které nikdo neadoptoval. Neměl mezi Prvními žádné příbuzné. Aaron a ostatní byli jeho jediní příbuzní a tak nechali Aarona, aby za ně mluvil...
Nazpět si nesli jedinou trofej, odříznutou grendelí hlavu. To oyl poněkud ubohý obchod.
Cítil, jak se jeho prsty spojují s jejími. Roztáhla je, aby se mohli spojit. Ten malý pohyb mu připadal najednou mnohem intimnější než ty chvíle, kdy ho vítala ve svém těle. Její oči, zlaté se zelenými flíčky, přímo zářily. Obvazy měla stále na svém místě.
"Tak se na to podívejme," řekla.
"Kasandro, zjisti nám, jak jsme tady na tom s gren-dely," ozval se Justin.
Všechny Kasandřiny dostupné oči a uši se zaměřily na zdejší oblast. Na hologramu zazářila mapa, která byla nejprve prázdná, ale postupně se rychle zaplňovala.
Kromě řeky nebyl v okruhu třiceti pěti kilometrů žádný vodní zdroj, kde by byla grendel.
Mohli klidně minout řeku. Zítra mělo stádo kde pít. Skeetery byly bez problémů schopny vyčistit vodní zdroje, než dorazí stádo. Tak kde bylo to Kasandřino velké zvíře?
Justin vystrčil hlavu a pohlédl na jihovýchod. Tráva mu sahala až nad hlavu. Snažil se jedním okem pozorovat krajinu a druhým sledovat Kasandřin holo-gram. Na něm byl vidět pravidelný hchoběžník světle hnědé barvy na zeleném podkladu. Jako avalonský krab, když by se na něj člověk díval přímo seshora. Ale kde byly nohy? Ty musely být pod ním. Kolem hran to vypadalo jako chomáčky vlasů. Musel by se ovšem podívat zblízka.
Viděl, jak nad jeho hlavou krouží pterodoni... ale nic jiného široko daleko nespatřil. Díval se skrz stěnu z trávy. Ale pak se najednou výhled prudce změnil, protože vyjeli z trávy na krátce sestřižený trávníček. Zašklebil se. přidal rychlost a těšil se z té vyhlídky. Po
pravé i levé straně rostla vysoká tráva. Stále ale nedokázal objevit žádné podivné zvíře, dokud se neozvala Kaťa.
"Díváme se na jeho zadní část. Justine, my jsme našli Písaře!"
Písaře? Najednou si uvědomil správné proporce. Zabíralo to skoro polovinu horizontu a pohybovalo se to zvolna směrem od nich pryč. Sice to bylo zbarveno, aby splývalo s okolím, ale v tom problém nebyl. Nevšiml si ho prostě proto, protože byl příliš velký.
Kaťa se mu smála. Justin zhluboka dýchal jako nějaký stařík nad hrobem. "Kasandro," ozval se konečně. "Potřebujeme něco ověřit. Myslíš, že by to mohl být písař? Nechápu, kde by se tu vzal."
"Zanechává stejné stopy jaké Písař," odpověděl počítač. "Protože nemám jiné údaje, které by tomu odporovaly, tak je to asi správná úvaha."
Pohnuli se blíž. Z této strany nebylo po očích ani stopy. Nebylo tam toho vůbec moc ke zkoumání. Jenom okraj ohromného krunýře v barvě země, který se zvolna sunul pryč.
To zvíře se vůbec nekolébalo. Prostě plulo. V jeho stopě zůstávala tráva pouhých několik centimetrů vysoká, ale byly v ní sem tam zhruba půlmetrové kupky sena. Byl to snad trus?
Něco podobného placatému krabu se pohybovalo stejnou rychlostí jako Písař po těch kupkách nahoru a dolů. Bylo to snad jeho mládě?
Justin si mluvil zpola pro sebe a zpola pro Kasan-dřín záznam a přitom zajel zpět do vysoké trávy. Nahoře nad ním kroužili tři pterodoni. Hnal se poslepu vysokou prérijní travou a snažil se objet neviditelnou
obludu. "Nechci ho vyděsit," prohodil ke Katě a cítil se najednou hrozně rozverný.
Malá pěst ho udeřila mezi lopatky. "Co to povídáš?"
Skoro nemohl smíchy mluvit. "Mohli jsme si ho vyfotit pěkně zezadu. Nebo si ho osahat. Prosím tě, připomeň mi to pak."
Museli se dostat dost tu obludu. Na kopečku stála malá skupinka stromů. Justin zastavil vozítko v jejich stínu, vypnul motor a čekal. Ptakoještěři byli stále v dohledu. Čtyři přilétli k nim, jeden se vydal v ústrety Písaři.
Takhle obrovská potvora... ta se nebude zdráhat porazit stromy, co jí stojí v cestě, nebo snad ano?
Byli teď na malé vyvýšenině asi tři kilometry od stáda membloudů. Dole pod nimi, asi dvě stě metrů vzdálená, se pohybovala největší potvora, jakou kdy Justin v životě viděl. Vypadala jako krab, alespoň tvar se blížil tvaru krabího krunýře. Vypadala skoro jako Avalonští krabi, až na to, že by se na jejím krunýři dalo postavit město nebo aspoň velká vesnice.
Všiml si, že ptakoještěr se usadil potvoře na zádech a přidal se tak k dalším nejméně dvěma tuctům svých druhů. Podél

předního okraje krunýře bylo několik obřích hnízd v pěti kruzích.
Vepředu měl písař ve výši trávy nějakou modrou linii, která se pohybovala. Byly to asi rty nebo možná jenom spodní čelist a spodní ret... možná.
Nezdálo se, že by se nějaká jiná část té obludy viditelně hýbala. Její posun vpřed připomínal plavbu voru na divoké řece. Všechna hnutí a pohyby pravděpodobně zakrýval ten obrovitý krunýř.
Kaťa vstala ze svého sedadla, vzala si vojenský dalekohled a tiše hvízdla. Šťouchla do Justina a dalekohled mu podala. Přes jeho optiku vypadala obluda ještě impozantněji. Tak velká jako snad nic na světě...
"Kasandro, je tohle to největší zvíře, jaké známe?"
"Negativní odpověď. Plejtvák obrovský je větší. Tohle by šlo velikostí přirovnat k největšímu býložravému dinosaurovi."
"Tak to ti děkuju." Okraje krunýře vypadaly jako nějaké skluzavky, nebo obrovité skluznice lyží. Podél jeho stran se popásali čumáci. Ta potvora byla aspoň tak velká jako polovina kolonie. Byla sice placatá, ale vahou se určitě musela blížit plejtvákovi. Navíc byla možná širší než delší.
Pak tady byly oči. Justin by očekával, že je bude mít podstatně výš. Měla je v rovině modrých pysků, což jí jistě neposkytovalo žádný extra rozhled. Zaměřil dalekohled na jedno oko a to se dívalo zpátky na něho a Kaťu, příčemž nedávalo najevo sebemenší zájem.
Dokud Justin nezaostřil dalekohled správným směrem, nechápal důvod Katina vzrušení.
Na krunýři totiž viseli grendelové. Byly tam dvě... ne, tři grendelí postavy, které visely jako praménky vlasů vepředu a na boku krunýře. Byly to mumie, ne jenom kostry, ale podle jeho mínění již byly určitě dlouho mrtvé.
Kaťa zrovna říkala: *Jen se na ně pořádně podívej. Koukni se na to zblízka."
Písař pokračoval ve své klidné pouti vpřed. Pět ptakoještěři! zakroužilo kolem nich. Čumáci zvolna pobíhali kolem olbřímí příšery a nevypadali nijak rozčíleně. Ani písaří mládě - bylo-li to jeho mládě - nedávalo najevo nějaké obavy. Ale ta vysušená těla patřila grendelům!
"Kasandro," zvolal Justin, "informace."
Na malé holografická obrazovce vozítka se objevila profilovaná mapa místní lokality. Kasandra tam vytvořila stopy příšery, jak se klikatě pohybovala vysokou travou. Na obrazovce byly vidět ještě další stopy sešla-pané trávy, které se jen málokdy protínaly.
"Jak daleko jsou stopy od tekoucí vody?" zeptal se, ale viděl odpověď ještě než dořekl svou otázku. Stopy se občas dotkly řeky a chvíli ji kopírovaly.
Kasandra odpověděla: "Dost blízko a dost často. Stopa často kopíruje řeku."
"Vstoupila do známého grendehho území?"
"Potvrzuji."
"Děkuju ti," řekl Justin. "Hurá."
"Tak přece jenom existuje něco, co se nebojí grendelů," pokývala hlavou Kaťa.
"Zdá se. Je to tahle potvora a její mladej. A ti ptakoještěři, co se vozí na zádech."
"A co ti čumáci?"
"Nevím. Možná zůstávají ve stepi, když máma Písař pije."
Justin se posadil na sedačce vozítka, aby mohl lépe pozorovat potvoru. Vypadala jako obrovský ostrov, klidný a nevzrušený, jakoby nikdy v životě nepoznala strach. Samozřejmě bylo dost obtížné představit si něco, co by mohlo takové obludě ublížit.
Přiložil k očím dalekohled a zadíval se na jednoho z vysušených grendelů.
Všechny čtyři mumie vypadaly zhruba stejně. Tím mám na mysli, že byly zhruba ve stejném stavu a zhruba stejného stáří. Vypadalo to na nějaký hromadný útok, ať už si od něj grendelové slibovaly cokoliv. Všechny mrtvoly visely za ocas.
"Zdá se, že se brání pasivně," řekl. "Má na to dostatečnou velikost a jeho krunýř nějakým způsobem dokáže zachytit grendely."
"Myslíš nějaký sliz nebo lepidlo nebo něco takového?" zeptala se Kaťa.
"Spíš bych řekl něco mechanického. Nevím přesně. Musím se na to podívat zblízka." Vylezl z vozítka a šel napříč travou směrem k Písaři. Posunul mikrofon trochu stranou a řekl Katě: "Na toho mastodonta bys klidně mohla postavit zámek, Kaťo. Pojď, udělám z tebe královnu Písařství."
Krunýř byl složen z pětiúhelníkových plátů, které mohly mít v průměru tak půl metru. Mezi jednothvými vrcholy bylo vidět něco, co připomínalo bílé provazy. Že by to byly kosti?
Cadmann popisoval starořímské štíty, jak je válečníci v dobách, kdy se ještě válčilo luky, šípy a meči, drželi těsně u sebe a každý z nich chránil svého souseda. Římské štíty mohly zachytit šípy... jako nějaká pružná síť. Tak měl asi přeci jenom pravdu.
"No zámek bych tam nestavěla," prohlásila Kaťa. "Spíš stan nebo nějaký letní pavilon. Sluhové by tam museli nosit speciální obuv."
"To myslíš, aby nepoškodili ten krunýř?" zasmál se.
Měl pocit, že slyší vzdálený zvuk skeeteru, ale přišlo mu to v tu chvíli tak nepatřičné, že mu nevěnoval pozornost, dokud neslyšel ve sluchátkách ostrý hlas. "Co to, sakra, děláš?" ptala se vztekle Jessika.
"Snažím se k tomu trochu přiblížit," odpověděl. "Ta příšera se o mně vůbec nezajímá."
"Jak si tím můžeš být tak jist?"
"Je docela příjemné vědět, že někdo jiný o mně jeví zájem."
Jessika nalétla se svým skeeterem blíž a pozorovala Justina a Kaťu, jak se přibližují k obrovitému Písaři. Trávník

upravený jeho zuby se táhl až k horizontu. Bylo poměrně snadné představit si tohohle obrovitého býložravce, jak spásá celý kontinent ve snaze najít svého druha a jak v jeho stopách táhnou velká stáda zvířat, která hledají ochranu pod jeho mocným krunýřem.
Bylo nemožné představit si masožravce podobných rozměrů. I plejtváci, které mohly být čistě technicky zařazeny mezi masožravce, pouze pasivně filtrovaly potravu. Bájný Mobby Dick byl proti tomuhle pouze mladší, menší brácha. Z toho vyplývalo, že Justin byl pravděpodobně v bezpečí. Pravděpodobně.
Ale stejně.
Byla pěkně naštvaná. Vlastně jí mohl být ukradený nebo naopak ještě spíš protivný, protože držel s Cadmannem a byl proti nim, proti Aaronovi. Svým způsobem to byl zrádce, sakra. A vlastně to ani nebyl její bratr, když se to tak vezme kolem a kolem. Sice měli společného otce, ale jinou matku. Justinův otec byl Terry Faulkner - takže vlastně nebyl nijak spřízněn s Cadmannem - a on přesto sympatizoval s Plukovníkem proti Druhým. Chtěla a měla právo být na něj pořádně naštvaná, ale nenáviděla se za to, jak reaguje, když ho vidí.
Sakra, sakra, sakra. Jenom Justin a... a Aaron. Jenom tihle dva ji dokázali takhle pobláznit.
Byl teď od příšery nějakých šest metrů. Její oko s černou zorničkou mělo dobrý metr v průměru a tak nebylo divu, že se jí zdál titěrný a nevěnovala mu žádnou pozornost. Z téhle vzdálenosti se zdál Justin docela malý. Celkem chápala jeho logiku. Byl ve srovnání s takovou příšerou naprostá nicka. Proč by jí měl tedy nějak překážet nebo zajímat? Prostě...
Avalonské překvapení.
Prase ho očichalo a odběhlo. Tahle stvoření pobíhala sem tam v trávě a jenom si dávala pozor, aby se nedostala příliš blízko modrým, dlouhým pyskům Písaře.
Jessika popolétla skeeterem trochu bHž, aby se lépe podívala, a čumák překvapeně vzhlédl za vzdáleným zvukem, který ho zajímal evidentně podstatně víc než Justin, který stál těsně vedle něj.
"Co to teď děláš?" vyzvídala
"Snažím se dostat co nejblíž, abych pořídil pořádný záznam, Jess. Chaka se z toho zblázní, tomu věř. Dívám se přímo na kosti zgrendelího ocasu, na kterém ještě visí dvě žebra. Zbytek těla už odpadnul možná před lety. Trny ocasu jsou zachyceny mezi jednotlivými pláty krunýře. Zachytí se prostě svým ocasem a pak se tady mohou bezmocně mrskat až do svého bídného konce. Ty kosti jsou pravděpodobně přelámané..."
"Kasie!" zaječela Jessika. "Jaké jsou tvoje bezpečnostní doporučení?"
"Pracuji na tom," odpověděla Kasandra a zmlkla.
Jessiku najednou napadlo, že než Kasandra projde všechny svoje bezpečnostní manuály, zabere jí to týdny nebo měsíce, což bude pravděpodobně dost pozdě. "Ruším svou poslední otázku. Slyšela jsi mne, Kasie?"
"Zrušeno. Podle mých současných parametrů je Justin v bezpečí," ozvala se Kasandra. "Podle údajů za poslední rok, není ta příšera agresivní. Grendelové v její oblasti nepřežijí. Nenašla jsem zatím žádné jiné pre-dátory."
Současné parametry!? "Kdy byly updatovány tvoje bezpečnostní parametry?"
"Před osmdesáti sedmi dny."
To znamená před třemi měsíci. Edgar pěkně Kasandru podváděl. Asi na základě Aaronova podnětu, aby měli Druzí více volnosti pro své vlastní objevy.
"Tak to se toho bláznovství mohu také klidně zúčastnit," prohodila a přistála se skeeterem nějakých sto metrů od té pochodující hory. Nezdálo se, že by byl Písař schopen rychlejšího pohybu, ale nechtěla riskovat, že díky nějaké nepředvídatelné změně směru poškodí nebo rozbije svůj skeeter.
Byla celá nadšená, že tady vidí Kaťu a ještě k tomu tak veselou. Nesouhlasila sice s Justinovou volbou žen, ale co s tím mohla, ksakru, dělat?
Pocítila závan čistého vzduchu, když k nim běžela tou vzrostlou travou. Rychlost jejího postupu přilákala pozornost starého Písaře, který na ni pomalu zaměřil své obrovské oko. Dal si s tím ovšem na čas. Bylo takřka nemožné představit si něco takového ve spojitosti s vyvinutím nějaké vyšší rychlosti.
Justin se pohyboval nějaké tří metry od Písaře a stále natáčel na kameru houpající se zbytky grendelů. Z jedné zbylo skutečně jen pár kostí, ale ty další tři byly poměrně zachovalé mumie.
Bylo celkem jasné, co se stalo. Starý Písař se vydal napít k řece. Grendelové postupně - nebo všichni najednou - uskutečnili svůj sebevražedný útok a byli zachyceny krunýřem. A to byl jejich konec. Jedna z nich se možná pokusila poškodit pár plátů krunýře, ale k ničemu jí to nebylo. Visely tam její polámané zbytky, jakoby se sama roztrhala v poslední křeči. Jakoby byla příliš silná na to, aby mohla žít.
Pysky býložravce se neúnavně prokousávaly dvoumetrovou travou.
"Měli bychom se podívat, co se děje tam dole," navrhl Justin. "Mohli bychom tam spustit kameru..."
"To bychom ji museli pěkně zpevnit," prohlásila Jessika, jakoby o nic nešlo. "Vždyť by jí jinak rozžvýkal."
"Jo. • • musíme jí nějak zpevnit a přidat k ní světlo."
"Toho světla nemusí být zas tolik. Je to kamera sestrojená tak, aby nevyžadovala moc světla."
"Tam dole musí být tma jak v pytli. Přece tam nemůžeme poslepu vidět. To musí jít nějaká ekologie stranou. Kasandro, potřebujeme takovou kameru. Jak dlouho to může trvat, než ji sestrojíš?"
"To záleží na prioritách. Z praktického hlediska bych doporučovala, že ji sestrojím na Kamelotu a pošlu vám ji první zásobovací lodí."
"Řekni Edgarovi."
Jedno z prasat přišlo blíž k nim, evidentně povzbuzené blízkostí starého Písaře. Jessika udělala krok vpřed a prase se dalo na útěk.
Z Justinovy tváře bylo těžké vyčíst, co si myslí. Pak řekl: "Koukni se na tohle."
Kaťa opakovala jako ozvěna: "Jen se podívej."

Úplně zářila, když viděla, jak se Justin shýbnul a natáhnul ruku. Držel v ní hrst trávy. Byl najednou velmi tichý a uvolněný.
První čumák na něj prostě zíral, ale pak přistoupil blíž a ještě blíž a Jessika nemohla věřit svým očím, ale to zvíře žralo Justinovi skutečně z ruky. Pak mu začalo dokonce olizovat ruku. Najednou se zarazilo a jako by se leklo vlastní smělosti, trochu se stáhlo zpět.
Justin si otřel ruce o kalhoty.
"Co to má všechno znamenat?" zeptala se.
"Nevím."
"Ty vypadáš jako masožravce." řekla Kaťa a zatahala ho za ucho. Justin se zasmál a objal ji.
Jessika najednou pocítila ohromnou zlost. "No... tak co myslíte, je bezpečné sem přivést stádo?"
"Jako domů."
"Našli jsme tam nahoře zdroj vody. Asi půl dne cesty odsud." Netušila, proč řekla další větu, ale přesto to udělala.
"Minulý měsíc tam byla zjištěna přítomnost grendelů. Chcete riskovat smrt?"
"Jasně." Krátce políbil Kaťu. "Kaťo, vem si vozítko. Já si zaletím na krátký výlet skeeterem."
Kaťa se podívala na Jessiku, usmála se, ovinula se kolem Justina a dala mu skutečně polibek, který byl dlouhý a vášnivý jako samo peklo.
Jessika se rozhodla, že Kaťu opravdu nemá ráda.
Skeeter unášel Justina a Jessiku k východu nad pozvolna se zdvihajícími pahorky.
"No," přerušila asi po pěti minutách ticho Jessika. "Zdá se, že vy dva spolu vycházíte celkem dobře."
"To víš, někdo tady musí být sexuální objekt. Jess,
co říkáš tomu, kdybychom ho pojmenovali místo Písař třeba Kombajn? Vždyť už víme, co je zač."
Slabě se usmála a o to pevněji sevřela řízení. Justina napadla zlomyslná myšlenka a tak se jí hned chytil a rozhodl se, že ji trochu rozvine. "Možná že už trochu cítí věk. Však víš, že některé ženské, jak nemají děti do dvaceti, tak mají pocit, že o něco přichází. Samozřejmě je to blbost."
Pohlédla na něj, jako by říkala: Myslíš, že to bude tak snadné, chlapečku?
"Já si osobně myslím, že by ženská mohla vydržet do pětadvaceti. Jak to máš ty s Aaronem?"
Nespokojeně odfrkla: "Ty sám víš dobře, že..."
"Vždyť bys ani nemusela to dítě sama donosit. Stačí, když ty dáš vejce a on poskytne sperma. Předpokládám, že při Aaronově ohromující mužnosti, by to mělo klapnout napoprvé. Možná za pomoci nějakých hormonálních výtažků..."
"Hele, drž hubu."
"Ale na Geographicu určitě bude všechno, co potřebujete. .."
Míjeli skupinku stromů a blížili se k řece, která se vlévala do jezera. Nad nimi se rozprostírala blankytná modř, pod nimi zeleň stromů. Jessika požádala Kasandru, aby jim promítla mapu, ze které by bylo možno vyčíst, kde by mohly být úkryty grendelů. Z ní vyplývalo pouze potvrzení otcova učení a toho, co si o tom myslela sama Jessika.
Otevřené vodní plochy znamenají smrt.
Jessika najednou zmlkla. Jediný zvuk bylo vrčení skeeteru. Byli zde úplně sami a vznášeli se vysoko nad grendely.
"Kasandro," ozvala se Jessika tiše. "Vypni se."
Naskočil privátní okruh, který byl v kempu nedotknutelný. Nikdo je nemohl slyšet, nikdo je nemohl vidět.
Jessika převedla skeeter na autopilota. Byli úplně sami uprostřed vesmíru. Zvolna se k němu otočila a pohlédla mu do očí. "Vlastně jsme si spolu pořádně nepromluvili od... onoho večera, Justine," začala váhavé.
"Měli jsme oba dost práce. Všechno se seběhlo tak rychle."
"Ale nepromluvili jsme si otom, jak se cítíme. Vždycky jsme se o tom bavili. Mně to chybí."
Pokusil se o úsměv, ale moc se to nepodařilo. "Přece nepotřebuješ moje svolení... a nikdy jsi nepotřebovala."
"To ne, ale já potřebuju tebe. Táta se mnou vůbec nemluví. I když jsme zkoušeli ty úkryty, tak se mnou sotva promluvil."
"Vždyť ty jsi ho, Jess, dvakrát zradila v jeho vlastním domě! Když mu Trish nadávala, ty jsi stála při ní a ne při tátovi. Ty se nemůžeš vrátit, leda na něčí pohřeb!"
Tváře jí zrudly a už se na něj nedívala.
"Takže domů nemůžeš. Otázka je, jestli se nám podaří ho přemluvit, aby s tebou mluvil. Možná by to šlo přes satelitní spojení nebo někde v zasedací místnosti. Ale to je všechno ve hvězdách. Mysům, že si dost vytrpěl potom, co umřel Toširo... co zabil Tošira."
"To my všichni."
"I Aaron? Toho jsem si nějak nevšimnul."
"Jak to můžeš říct?" Tvář jí potemněla. Ovšem nerada si připomněla, že celý tenhle let i tahle konverzace byl její nápad. "Toširo patřil mezi Aaronovy nejbližší přátele."
Justin zavrtěl hlavou. "Někdy si vážně myslím, že Aaron žádné přátele nemá."
"Jak to můžeš říct? Ty sám jsi přece vždycky byl jeho přítel?"
"Vážně?" podivil se tiše. "Podívejme se na to, co se stalo. Otec byl vyšachován. První nám už nedávají žádné rozkazy. Můžeme si dělat, co chceme, pokud se pod-volujeme těm zatraceným bezpečnostním opatřením. A to všechno proto, že otec zastřelil Tošira."
"Jak jsi na to přísel?"
"Přemýšlel jsem o tom nejednu noc," odpověděl Justin. Neřekl o tom nikomu, ani Katě ne a najednou měl pocit, jakoby u sebe nosil časovanou bombu. "Aaron přitom nemohl nic ztratit! Plán byl vzít Robor na pevninu a kdyby po nás nikdo nešel, tak jsme vyhráli. Ale teď si představ, že po nás někdo šel. Představ si, že by otec a Carlos zemřeli kvůli

Aaronovu rozkazu, že nesmí být vyslána záchranná výprava. Nebo si představ, že by Carlos zemřel, protože by mu Toširo prohnal hlavu kulí. To by bylo silný kafe a Aaron by mohl vyhlásit válku. Kdyby otec nebo Carlos někoho zabili, Aaron by získal morální převahu. I kdyby otec přivedl Robor zpět na Kamelot, dosáhl by Aaron svého. Byl by to velký případ a První by museli zase začít mluvit a Aaron je skutečně vynikající diskutér."
"Jak to můžeš říct? Jak si něco takového vůbec můžeš myslet?" zašeptala úplně šokována.
"Tak dobře. Odpověz mi na jednu otázku: Chtěla bys dítě ze zkumavky? Vzala bys svoje vajíčko a něčí spermii a nechala potomka vyrůstat v inkubátoru?"
"Samozřejmě..."
"Tak proč už jsi to neudělala?"
"Já už jsem si nechala vajíčko odebrat," řekla poněkud hořce. "V případě, že zemřu, budu moct v tomto dítěti pokračovat. Sepsala jsem i možné dárce..."
Náhle se odvrátila, ale Justin si stačil všimnout, že úplně zrudla. Najednou zachvátila Justina touha zjistit, jestli je mezi nimi i on. "Ale pokud jsem naživu, tak je to jedna z věcí, o kterou bych se chtěla pokusit já sama. Ale až někdy. Ne teď."
"Teď ne," opakoval.
"Ne." Prohrábla si vlasy. "Justine, co bys na to řekl, abychom uzavřeli příměří?"
Zamyslel se nad tím. Bylo tolik věcí, o kterých by si rád promluvil. Ale všechny mu připadaly nevýznamné ve srovnání s tím, o co mu opravdu šlo... a to byl jeho vztah s Jessikou. Tady, kde byli jen oni dva, mu to připadalo mnohem důležitější.
"Příměří," přikývnul a napřáhl ruku. Ta její byla pevná, suchá a teplá.

Kapitola 6
Královna

To, co nazýváme vědomím, není nic jiného než soustava různých vjemů, spojených navzájem vazbami, které vyústí v dokonalé jednoduchosti a identitě.
DAVID HUME (cca 1741)

Stavitelé žili ve skupinkách po šesti až osmi, ale zřídka jich bylo pohromadě víc jak deset. Jezero představovalo jejich život a jezero bylo zároveň i jejich dílem. Byli rychlí, černí a svalnatí. Dokázali porazit strom za tří minuty, aby získali další stavební dříví.
Ovšem stále ještě byli pomalí ve srovnání s Královnou, která žila dole po proudu.
Královna se někdy vydávala sama na lov na jezero. Někdy tou kořistí byli sami plavci, totiž mladí Stavitelé.
Jednou před mnoha oběhy jejich množství již ohro-
žovalo samotné dominantní postavení Královny. Z Královny se stalo ztělesnění smrti. Musel se jí postavit Stavitel s dvěma sourozenci. Byl to lítý souboj, kdy se na jezeře tvořily velké víry a vlnobití dosahovalo až do řeky. Ale když bylo po boji, byli všichni tři Stavitelé mrtvi.
Královna sama nebyla ani příliš poraněna. Ti, co přežili, měli příležitost poznat její vztek ve vodě, tu rychlost, která hrozila, že je pozabíjí všechny. Většina z nich vylezla na břeh, aby na ně nemohla ve vodě, ale ona je dobře viděla a vzdala se dalšího vraždění.
Od té doby ji nikdo nepokoušel.
Teď však byla zpátky.
Plavala vzhůru řekou a snadno se dostala do jezera, aniž vstoupila na souš. Oni ji v té vodě cítili. Vydávala takový zvláštní, škrábavý zvuk, ne příliš hlasitý, ale přesto dobře slyšitelný po celém jezeře. Ten zvuk naháněl hrůzu každému Staviteli, co jich v jezeře bylo. Všichni v duchu viděli její hranatou hlavu, jak drtí něco živého v tlamě.
Královna byla tady!
To, co Královna předváděla, bylo něco, co se kompletně vymykalo běžným představám o chodu světa a zažitým pravdám. Světlo změnilo barvu. Něco obrovitého plulo oblohou, aniž to zasahovalo do dění anebo bylo dokonce něčím ohrožováno. Celé jezero zachvátila zvrácenost cizích světů. Cítili tu změnu ve vodě i ve vzduchu a ta změna pronikala až do morku jejich kostí.
Královna sama si toho byla také vědoma. Už podnikla za celou dobu čtyři podobné výlety, a vždycky s sebou nesla stejné břemeno.
Ani na okamžik nezapomněli na její rychlost. Sice
se teď pohybovala pomalu a obezřetně, ale všichni ji pozorovali s nejvyšším možným respektem.
Královna držela v zubech živého Plavce. Ne některé z Královniných dětí ani žádné mládě Stavitele, ale mládě nějakého jiného Stavitele z jiné řeky a jiného jezera.
Nesla takhle vlastně tří mláďata. Sice unavená a slabá, ale živá. Čtvrté zemřelo cestou od jednoho vodního zdroje k druhému díky velké vzdálenosti a hlavně zásluhou těch strašných zubů.
Královna pustila nováčky do vody. Nejdřív se jen tak vznášeli, ale po chvíli začali vrtět ocasy a trochu se hýbat. Stavitelé se k nim opatrně přibližovali. Trochu je pošťouchli a nováčci začali plavat. Stavitelé byli přátelský klan, I v těch nejhorších dobách mezi nimi nepanovala žádná skutečná zášť či nevraživost.
Teď přicházela změna. Museli se držet ve vodě, protože teď vál všudypřítomný smrtelný vítr. Stavitelé byli opravdu zmatení, protože v žádném případě nechtěli riskovat Královnin hněv.
Královna vklouzla do vln a proťala je jako sama smrt. Zmizela pod hladinou avynořila se s jedním z krabů, kteří žili v přehradách tvořených Staviteli. Byla to snadná kořist. Zmizela na jedno ledabylé cvaknutí čelistí.
Královna se pohybovala jako majitelka všech bytostí. Prohánělа se napříč celým jezerem jako jeho skutečná paní.
"Viděla jsi to?" zeptal se užasle Justin. "To asi, Kasandro, nešlo přehlédnout, co?"

"Všechno jsem to zaznamenala."
‚A co jsi z toho vyvodila?"
"Prosím o upřesnění otázky."
"Vypadá to jako nějaká grendelí společenská událost," řekl Justin. "Asi to zní legračně, ale já myslím, že to je něco takového."
Jessika přikývla. "Ta grendel přinesla ty ostatní... jen si představ ty ohromné pracky! Ty se snad musí specializovat na stavění přehrad..."
"Bobří grendelové..."
"Přinesla jim oběť. Já myslela, že to je nějaké jídlo. Zcela jistě to jídlo nebylo. Bobři se shromáždili okolo a pomáhali tomu mláděti - já aspoň myslím, že to bylo mládě - pohybovat se v nádrži, dokud se nenaučí samo plavat."
"Tak to máme grendely, co si pomáhali ve vánici. Grendely, co nosí mláďata jiných grendelů v tlamě. Co to, sakra, viděli naši rodiče na Kamelotu?" .
Jessika pozdvihla pravé obočí. "Nějaké retardované grendely nebo co?"
"Asi jo. Tak co budeme dělat? Můžeme zničit celý ekosystém..."
"To jen tak nepůjde."
Jessika zvedla skeeter o nějakých šedesát metrů. "Kasandro, pošli zprávu na Šangri-lá a Kamelot. Chci vědět, jestli existuje ještě nějaká jiná cesta. Je to první náznak ekologie a já bych ji ráda ochránila."
"Provádím," odpověděla Kasandra.
Jessika opět pozdvihla obočí. "Máš snad nějaké námitky?"
_Ne, souhlasím s tebou," odpověděl Justin.
..Jenom mě zajímalo, jestli si nemyslíš, že jsem se
zcvokla. Však víš, co myslím... něco na způsob grende-lího kultu nebo tak něco."
Justin se díval ze skeeteru dolů na třpytící vodní plochu hluboko pod nimi. Tam byl svět, kterému nikdo z nich nerozuměl.
"Ne. Ať už se tam děje cokoliv, byl by velký hřích to zničit."
Jessika se rozzářila a stiskla mu ruku. Poprvé po dlouhé době měl pocit, že jsou naladěni na stejnou frekvenci. Pokývala radostně hlavou. "Děkuju." A potom ho naprosto impulzivně objala a políbila na tvář.
Zrudnul a ani nevěděl proč.
"Náhradní cesta byla nalezena," ozvala se Kasandra. "Musíte se stočit o patnáct stupňů na západ..."
Ta druhá vodní nádrž byla menší. Objevili grendelí mrtvolu ležící zhruba sedm metrů od vody. Ani se jí nedotkli. Justin teď ležel na bříše schovaný za keřem nějakých třícet metrů od mršiny a sledoval situaci pomocí silného armádního dalekohledu.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se do mikrofonu.
Jessika odpověděla ze svého pozorovacího místa ve skeeteru vysoko nad ním. "Já myslím, že grendel, které patřila ta taň, musela bojovat o nadvládu. Něco tam musí být vidět."
"Dobře. Tak to tam hod'."
Snesla se se skeeterem pět metrů nad tůň a hodila tam chomáč bavlny napuštěné rychlostí. Byla to spřízněná rychlost, o které věděli, že po ní grendelové úplně šílí.
Justin pozorně sledoval, co se bude dít. Voda se zčeřila a trochu vyšplouchlo na břeh.
A to bylo všechno.
"Zkus to znova," zašeptal. Poslechla ho. Šplouch a... nic.
V nastalém tichu mu připadalo, že dýchá nepatřičně hlasitě. Tady něco nebylo v pořádku.
Justin vstal, odložil dalekohled a opatrně se přibližoval k tůni a mrtvole. "Snímej to v infračerveným spektru. Žádné stopy po grendelech?"
"Ani vidu ani slechu," odpověděla. "Už jsme tu tůň jednou projeli. Jsou tam jenom solosové... žádný dospěly-"
"Tak ta dospělá grendel byla zabita. Jak to asi může být dávno?"
Jal se prozkoumávat tělo. Bylo celé potrhané, ale přesto zaznamenal jisty pohyb v záhybech. Ulomil větev z blízkého stromu a nadzdvihnul grendelí čelist. "Mrchožrouti," poznamenal s odporem. "Jako ti, co už jsme viděli dřív. Nějací brouci."
"To nejsou brouci," opravila ho Jessika.
"Já vím, že jsou to nějací příbuzní krabů jako vůbec všechno na téhle planetě." Jeden z těch rnrcho-žroutů vzlétl, jakmile na něj dopadlo denní světlo. Bzukot jeho křídel zněl až výhružně. Obletěl mu hlavu a pak zase přistál na starém místě. "Jessiko, ta mršina je těmi mrchožrouty doslova posetá. Kasandro, nahráváš to?"
"Samozřejmě. Je to nějaký nový druh nebo poddruh."
"Já vezmu vzorek." Sklonil se ke grendelímu tělu a měl pocit, že ho pozoruje to mrtvé oko. Natáhl se pro vzorkovnici a v tu chvíli vylezl z očního důlku brouk a se zlostným bzučením odlétal k jihu.
* * *
Membloudi byli nakrmení i napojení a teď se chystali ke spánku. Kolem tůně rozkvetly stany a byl nastaven obranný perimetr.
Aaron seděl u vedlejšího ohně a Jessika cítila, že z toho má radost. Její znovu obnovený vztah s Justinem byl zatím velmi křehký a potřeboval utužit... ale na to snad bude ještě konec konců dost času. Kaťa se k němu vinula a Jessika se snažila ze všech sil, aby přitom nic necítila, ale nedokázala se nedívat. Zdálo se, že ti dva našli společný rytmus. Bylo to vidět z jejich reakcí, když se ten druhý pohnul. Lehoulinká řeč těla, když ten druhý něco vyprávěl. Byli něco víc než milenci. Nenápadně a bez nějakých fanfár se z těch dvou stal skutečný pár.

Světlo ohně mezi nimi tančilo, jak Jessika usrkávala z hrnku horké kakao. U druhého ohně se zpívalo a Aaronův silný hlas se rozléhal nad zvukem kytary.
Justin se podíval na Jessiku a usmál se. Bylo vidět, že je šťastný. Byli opět bratr a sestra.
Nebyl žádný důvod pro ten podivný smutek, který cítila. Možná to zapříčinila ztráta Stua. Ano, to musel být ten důvod.
"Jdu si taky zazpívat," prohlásila. "Mám pocit, že mne nebudete příliš postrádat."
Katin obličej byl přímo u Justinova, když se na ni usmála: "Přeju vám s Aaronem hezký večer."
Jessika pokývala hlavou.
Oba ohně od sebe dělilo slabých deset metrů, ale během nich musela překročit drát na membloudy. Ten drát je měl udržet ve vyhrazeném koridoru. Byl v něm slabý elektrický proud, který se zvyšujícím tlakem zvírete také zvyšoval. Kolem skeeterů byl natažen provizorní plot.
Membloud se k ní naklonil. Poplácala ho po elegantním, dlouhém krku.
Podívala se zpět na svého nevlastního bratra. Justin a Kaťa, byli skutečné dobrý pár. Kaťa byla zatím velmi tichá. To ona by byla rychlejší. Ale asi začnou brzo vyrábět tlusťoučká děťátka. To by bylo jenom dobře. Justin se potřeboval stát otcem. On nebyl jako ona... ani zdaleka ne.
Podívala se k ohni, kde Aaron hrál na kytaru jako o život. Hlavu měl zakloněnou, jak si užíval zpěv. Byl zlatovlasý, úplný Apolon. Zamyslela se nad ním. Byl tak silný. Tak... perfektní. Úplně jí působil bolest. Už jenom když slyšela jeho smích, viděla, jak při zpěvu zaklání hlavu nebo si prohrabuje vlasy... chtěla, aby ho měla v sobě. Chtěla cítit obrovskou sílu jeho těla. Chtěla, aby v ní opět rozžehl ten obrovský žár.
Ale když se podívala na Justina a Katu, viděla úctu a jemnost. Ne jako ten divoký hlad, který cítila u Aarona. Jessika se posadila vedle Aarona. Po chvíli se usmála a přidala se ke zpěvu.
Pak se milovali - a jako vždycky - i tentokrát to bylo dokonalé. Její tělo explodovalo tolikrát, že to ani nedokázala spočítat. Jako vždycky. Dokonalost jejich spojem byla snad... předvídatelná. Jako by měl přímý přístup do jejího nervového systému.
Jestli tam něco chybělo, tak to byl prvek prozkoumávání a objevování. S Toširem to bylo stálé odhalování a to s Aaronem naprosto chybělo.
"Na co myslíš?" zašeptal Aaron.
Jessika jasně cítila jeho silné břišní svaly na svých
zádech. Jeho levá ruka ji hladila na boku, zatímco pravá zvolna v pomalých okruzích laskala její pravou prsní bradavku. Vlny rozkoše projížděly její tělem. "Nedělej to," řekla.
"Nedělej co?"
"Nedělej... to."
Tlak polevil. "Tak dobře." Přestal se pohybovat, až cítila údery jeho silného srdce. Bilo pravidelně a pomalu. "Na co myslíš?"
"Na to, že se cítím snad víc spojena se svým snem než s tebou, Aarone."
"Co je na tom špatného? Já někde četl, že láska neznamená, že se dva lidé dívají na sebe, ale že se dívají stejným směrem."
Musela se smát. "Já to četla taky. Ale někdy, zdů-razňuju někdy, bychom se měli taky dívat na sebe."
Překulil se a podíval se jí přímo do očí. "Ty myslíš, že se na tebe nedívám?"
"Snad jo," řekla. "Udělala jsem všechno, co jsi chtěl. A dala jsem ti všechno, co jsem mohla dát. Zra-dilajsem kvůli tobě svého otce." Ach Bože, vždyť to byla pravda. Nebyla to tak úplně pravda, dokud to nevyslovila nahlas. "Potřebuju vědět, jak to cítíš ty. Myslím nás dva."
Vzal její ruku a strčil si jí mezi stehna. Okamžitě začal tvrdnout.
Lehce ho stiskla. "Nemyslím tohle. Nebo spíš... ne jenom tohle. Já vím, že si v tomhle vyhovujeme. To nám jde."
"Myslíš tedy lásku?"
"Já nevím."
Zabořila mu hlavu do ramene a prudce vydechla,
aby to nemohl slyšet. To vis, že myslím lásku. Řekni to. Řekni, že mne miluješ.
Strčil jí deku pod bradu a lehce se posadil. Skoro mohla slyšet, jak mu to v hlavě teď šrotuje. Oči měl upřené na vzdálené vrcholky a byla by se vsadila, že je ted' počítá.
"Dal jsem ti víc než komukoliv jinému, Jessiko."
"Já vím," řekla tiše. "Žádám snad příliš mnoho?"
"Ne. Ale možná to chceš od nepravé osoby." V jeho hlase bylo něco, co tam ještě nikdy neslyšela. Že by nějaké pochybnosti o sobě samém?
"Na něco jsem se tě vždy chtěla zeptat," řekla. "Bylo pro tebe těžké, když jsi jako dítě neměl rodinu?"
Jeho rty se sešpulily v milý úsměv a ona najednou věděla, že jeho odpověď bude z těch již dávno připravených. Že ta chvíle otevřenosti a pravdy, která mezi nimi před chvílí vznikla, najednou vyprchala. "Někdy to bylo tvrdé, ale nejhorší na tom bylo, pro kterou rodinu se ten který večer rozhodnout. Všechny dveře mi byly otevřeny," řekl a zasmál se.
"Všichni byli mojí rodinou," znovu se zasmál.
Dveře byly otevřené, aby mohl přijít i odejít. Ale když odněkud můžeš jen tak odejít, tak to není domov. Přelétat od jedné rodiny k druhé a nemuset se vázat k ničemu, k čemu se vázat nechceš. "Neměl jsi strach, že jednou ty dveře nebudou otevřené?"
"Ne. Proč taky? Nikdy jsem neudělal nic špatného. O mě byl vždycky zájem." Otočil se k ní a políbil. Políbil ji tak jemně jako snad nikdy předtím. Vlasy mu zářily ve svitu měsíce, jeho rty se lehce dotýkaly jejích. "Tohle je naše země, Jessiko," řekl. "My jsme o ni bojovali a myji také získáme."

"Já vím," zašeptala.
"Naše děti budou skutečnými vlastníky této země."
Objímal jí zcela lehce, ale ona věděla, že by jí nedovolil, aby se od něj teď odtáhla. Díval se jí do očí a ona tam cítila něco fascinujícího.
"Naše děti. Moje a tvoje."
On to skutečně řekl. To, v co se ani neodvažovala doufat, bylo teď skutečností. Ano, chtěla v sobě nosit jeho dítě. Úplně se rozzářila.
"Ano," vydechla slastně. "Už se nemohu dočkat, až budu nosit tvoje dítě."
"Ne!" takřka vykřikl vztekle. "Ty mi nerozumíš! Budou to děti našich těl, ale já chci mít dokonalé děti. Dokonalé. Ataky je mít budu. Musí mít k dispozici všechny naše vymoženosti. Můžeme kontrolovat jejich výživu, řídit jejich prenatální vzdělání... všechno."
Jeho šepot byl ostrý a ruce kolem jejích ramen najednou ztvrdly. "Můžeme mít desítky, stovky dětí najednou a dokážeme jimi osídlit tenhle kontinent."
Měla chuť mu dát facku. Ale přitom někde vzadu v mozku cítila rostoucí naději. "Ale to přece nemusíme. Já bych opravdu ráda..."
"Ne!" Ruka se jí ani nepohnula. "Moje dítě bude dokonalé." Zamrkal a takřka omluvně se usmál. "Nebo aspoň tak dokonalé, jak to půjde."
Potřebovala povolení. Nesměla být těhotná. Opuchlá, nemotorná, nesvobodná... Ale jedna její maličká část se najednou jakoby probrala a pozorovala ho s rostoucím pocitem, že něco není v pořádku.
On pokračoval: "To budou naše děti. A ony budou vlastnit tuhle zem. Ptáš se mě, jestli tě miluju. Můžeš mi to nějak přiblížit? Znamenají pro tebe něco tyhle
slova? Myslím, jestli pro tebe něco opravdu znamenají?" Ležel na ní plnou vahou a Jessika se pokusila s ním bojovat. Ale nešlo to. Nebyla na to emocionálně připravená. Bylo to najednou příliš mnoho...
Snad pravdy?
Bylo to na ni najednou moc. Potřebovala aspoň chvíli, aby se na to připravila. Snad by ji pomohlo vklouznout do ulity porozumění a citlivosti, kterou tak dobře popsal sir John Woodruff ve své Voňavé zahradě, taoisté v manuálech sexuality Quodoška, s erotickými prostocviky reálného světa na hony vzdálenými. Ale to tady skutečně nemohla najít v artisticky dokonalém souložení s Aaronem Tragonem. To se snad v jistých fázích spíš podobalo skoro znásilnění. Mohla sice křičet a on by pravděpodobně přestal, ale asi by to byl i konec spojení mezi nimi. Byl v ní tak hluboko, že to až bolelo. Ruce, co měl na ní, ústa, co měl na ní, jeho boky - horké a tvrdé - co ji tlačily nohy od sebe, to všechno jí najednou připadalo zranitelné a neohrabané.
To nebyl muž, kterého znala a milovala. To byl takřka chlapec, který potřeboval něco, co mu nemohla sama dát.
A tak si to bral sám.
Prostě si to bral.
A ona se zmítala, odvracela se, ale nedokázala vykřiknout o pomoc. A Aaron ji držel mnohem silněji než kdykoliv předtím a jeho tělo bylo vtělená nutnost.
Prohýbal se a potil se, tvář zalitou podivným, urputným výrazem, který byl až nepříčetný. Jeho oči se dívaly někam za horizont, jako by tam viděly... ale co? Ta města plná moderních konstrukcí, která sice nikdy neuvidí, ale jeho nenarozené děti budou stavět?
Nebo tam viděl něco jiného? Svého boha, grendela, který se chystá zabít... možná i své roztrhané tělo? A byly to snad tyhle okamžiky, které je spojovaly a dávaly jim pocit sounáležitosti?
Spojovala Aarona a jejího otce ta samá noční můra?
A nebyl to snad důvod, proč je oba milovala?
Aaron na ní najednou zkolaboval. Jeho dech byl horký a prudký, ruce mu nyní spočívaly na jejích ramenech a tvář měl zabořenou mezi jejími prsy. Chytila ho za vlasy a něco mu šeptala, ale zároveň cítila, že se mezi nimi něco změnilo. Nevěděla přesně co a také zatím nevěděla, jakou za to budou platit cenu. Byla si tím pouze tak jistá, jako že vyšel Tau Ceti a svítil jak na člověka, tak na grendela.
Kapitola 7
Malá Asie
Milenko má, kdepak jsi? Pojď a slyš, pravá láska přichází,
Ta co vyzpívat jas i bol zná,
Konec pouti to snad znamená,
Milenců hledání u konce jest,
Moudrý člověk mel by vědět.
WILLIAM SHAKESPEARE, Dvanáctá noc (cca 1601)
Písařovi dali jméno Asie.
"Ale vždyť není tak velký," namítala se smíchem Jessika, ale jméno, které mu dala Ruth, se stejně ujalo.
Aaron rozhodl, že se všichni musí jet podívat na Asii. On sám s sebou vzal Ruth Moskowitzovou a oba jejich membloudy. Justina napadlo, co si o tom asi myslí Jessika. V posledních dvou dnech ji neviděl.
Ruth s Aaronem jeli na Cvibochovi a Silverovi po-
dél písařovy dlouhé, modré tlamy. Jedno velké oko je pozorovalo.
"Tam ne," ozval se Justin do vysílačky. "Aarone, vidíš mě? Jsem východně od vás před těmi vysokými stromy. Asie musí jít kolem nich. Odsud bude krásný rozhled na ten různorodý život na jejích zádech...'."
Proč se namáhal? Oba teď zastavili a jejich mem-bloudi byli velmi blízko obrovitému oku. Ani nečekal, že Aaron vyslyší

jeho návrh.
Ale byli opravdu v nebezpečí? Asie plula jako skutečný kontinent napříč savanou. Nebo jako stará, nemohoucí ženská, mohli jste klidně sledovat její pohyb. Justin si vzdychl a přiložil dalekohled kočím. Aaron i Ruth sem nakonec mohli přijít. Byl čas oběda a oni měli oběd uskladněný ve skeeteru.
Ani membloudi nebyli nijak nervózní. Jedno obří oko je zblízka pozorovalo, což Justina samotného trochu znervózňovalo. Ruth tam stála s ústy dokořán, plna úcty a pokory.
To Justina ani nepřekvapilo. Ale překvapující bylo, že Aaron vypadal přesně stejně: ústa dokořán a ve tváři prázdný výraz. Viděl to snad nějaký člověk takhle zblízka? Aaron najednou otočil Cvibocha a namířil k horám. Ruth ho okamžitě následovala.
Během příštích hodin se většina týmu shromáždila na svahu hory, aby odsud pozorovala, jak Asie prochází kolem. Stromy byly ověnčeny mokrými modrými pokrývkami.
Synové Země usoudili, že Cadzie modří napuštěné přikrývky musí být všude na kontinentu, kam vstoupila noha člověka. Byl to skoro jejich jediný požadavek
a nebylo tak těžké ho splnit, ale problém byl v tom, že ty deky nepřišly čisté. Nejdřív je totiž dostaly matky a pár dní v nich žili novorozenci. Synové země ty deky ale nikdy neprali. Prostě je pak poslali na kontinent.
A tak je průzkumný tým dostal i s jejich zápachem. Vyprali deky v bývalém grendelím jezeře, které dnes bylo rezervoárem solosů. A deky se pak sušily, zatímco kolem nich proplouvala Asie.
Ptakoještěři se vznášeli nad Písařem a sledovali lidské bytosti. Ruth se najednou ozvala: "Justine? Vidíš ty pterodony?"
"Už jsem je ukazoval Malému Chakovi a pak jsem od něj musel vyslechnout celou přednášku."
"Oni jsou Písařovy oči!"
"Chaka si to také myslí. Písař vlastně nemůže skrz tu trávu vidět, ale může se kouknout nahoru a vidí, kde jsou ptakoještěři. Je to takový jednoduchý varovný systém. Když jí něco vleze přímo k oku, tak to vidí... ale co potom, ksakru, udělá? Myslíš, že uhne? Ale zase na druhou stranu, co by tak asi mohlo Písaře vyděsit?"
"Třeba útes?" Ruth se podívala na Aarona, ale ten nic neříkal. "Útes by možná mohla vidět, než by přes něj přepadla. A navíc by jí asi ptakoještěři ukázali, kde je voda. Kde je voda, tam jsou i mršiny. A tam, kde jsou grendelové, by ptakoještěři letěli výš."
"Já bych řekl, že si Asie z grendelů houby dělá," prohlásil Aaron. "Hele Ruth, za milion let jsme nenašli větší suchozemskou potvoru."
"A co rozmnožování?" vyhrkla Ruth.
Justin se nad tou otázkou zamyslel a přitom se mračil.
"Jak se vlastně Písaři navzájem vyhledávají?"
"Třeba jsou hermafroditi."
Ruth zavrtěla hlavou. "Možná, ale..."
"Nebo jsou mláďata Písařů samci," řekl Aaron. "Tak to funguje u grendelů."
Jessika si vzpomněla, co všechno to stálo První, než zjistili, že solosové jsou nejenom mláďata grendelů, ale že jsou to samí samečkové. Že se z nich stávají samice, až když se plně transformují z rybě podobného plavce, který žije v kalných nádržích, na dospělého obojživelného všežravce.
"Já myslím, že se musí potkat a pářit," prohlásila Ruth.
"Nebo to tak aspoň bývalo," přikývl zamyšleně Justin. "Kasandro, mám tu něco, co se týká Písaře. Myslíš, že se mohou potkat náhodně?"
"Je zcela zanedbatelná šance, že by se mohli potkat náhodně při svých toulkách," ozvala se Kasandra. "Mám zaznamenáno sedm případů, kdy se jejich cesty zkřížily. A to jsou záznamy za několik posledních desetiletí. V současnosti je pravděpodobnost, že by se setkali, necelých deset procent."
"Oni se navzájem vyhýbají?"
"Dalo by se to tak říct. Skoro to tak vypadá."
"Do prdele," ulevil si Justin. "Nejdřív se vyhledávají a teď ne. Vsadím se, že má Ruth pravdu. Ti ptakoještěři je skutečně navádí, ale teď se snaží jim zabránit ve shledání."
"Proč by to dělali? Jaký by mohli mít důvod?"
"Avalonské překvapení!" vykřikla Ruth. "Mám ale pocit, že by to mohlo mít něco společného s Edgarovou proměnlivou hvězdou. Mění se počasí a Písaři..."
Aaron ji ale neposlouchal. Zíral na Písaře.
Justin se připojil ke skupince, která připravovala jídlo na stoly. Studené čumáčí maso, krůty a krůtí vejce, zelenina a saláty z Kamelotu. Na pevnině zatím nesklízeli. Voda ve velkém skleněném kotli začínala vřít. Kaťa a Malý Chaka otevřeli vak s vodou, vyndali z něj tři mrskající se solose a hodili je do kotlíku. Chaka potom rychle nasekal zeleninu na drobné kousky.
Najednou se ozval Aaron. "A sakra!" řekl skutečně procítěně hlubokým hlasem.
Okraj krunýře Asie začal vyorávat brázdu na úpatí hory. Aaron stál na skalním výstupku a nejedl. Justin s krůtím stehnem v ruce přemýšlel, co asi Aaron viděl. Nikdy ještě neslyšel Aarona, že by řekl takovým tónem Jí sakra!"
Modré pysky Písaře nebylo skoro vidět. Občas zahlédli jenom kousek.
"A sakra," opakoval Justin tiše. Potom se otočil a zvolal: "Hej!" Hlavy se otočily. "Už to mám, jsou to ty pysky!" křičel Justin. "Ty pysky jsou jediné měkké a slabé místo té bestie. Všechno ostatní je pořádně pancéřované. Proč tedy grendelové neútočí na tlamu?"
Malý Chaka opustil své místo u kotlíku a stoupl si vedle něj, aby se podíval. "Chako," křičel Justin, "to je Cadzie

modř!"
Aaron vyskočil a začal utíkat. Justin si všiml, že popadl svou motorovou pilu, která předtím ležela na placatém kameni.
Chaka pohlédl dolů a přikývl. "Je to jed a je ho tam dost. I na Zemi jsou různé živočišné druhy, které vydávají podobné varovné signály pomocí různých barev. Jako třeba hadi a různé druhy hmyzu. "Jsem jedovatý, koukej mazat pryč!"
Někdy jenom tak blafují. Ano, to
by mohlo být ono... to by to mohlo udělat! Ta dětská přikrývka."
Aaron zvolnil, když se dostal kCvibochovi. Cvib-och nebyl bázlivý, Ruth ho dobře vycvičila. Chvíli mu něco vysvětloval a pak skočil do sedla. Cviboch se rozběhl a jak nabral rychlost, tak se jim za chvíli ztratil z dohledu. Justin to pozoroval, potřásal hlavou a šklebil se.
Všichni teď stah' na hrané srázu. Ruth byla vyděšená a Justin se snažil najít kapku uznání pro to, co Aaron dělal. Ve vzduchu bylo přímo cítit, jak si všichni váží toho letícího muže na skoro neviditelném mem-bloudovi. Aaron se hnal přímo k přední části Asie a potom ostře zahnul podél jejích nekonečných boků. Velké oko Asie ho nevzrušeně pozorovalo.
Aaron vytáhl svou pilu, sekl s ní, potom se naklonil dopředu a prudce škubnul. Potom se rozjel zpět a mával přitom asi půlmetrovým modrým praporem.
Chaka se naklonil k Justinovi. "Na Kamelotu mají tvoje fotky, to asi víš. Kasandra má obrázky, které jsi pořídil ty a Kaťa pomocí vojenských dalekohledů. Jestli je to skutečně Cadzie modř, tak mě hrozně překvapuje, že nám o tom Kasandra nic neřekla."
Justin pokrčil rameny. "Kasandře asi taky zamrznul mozek." Počítačový program byl poškozen při prvním útoku grendelů. Obnovit většinu paměti byl možná úkol na roky. Ale ztráta medicínských technik a zkušeností dosud zabíjela lidi.
Asie zrovna začínala reagovat. Zavřela oči a její příď se zabořila do země, když začala opouštět tento svět. Teď z ní zbyl krunýř v barvě země, sem tam pokrytý hnízdy.
Aaron zastavil memblouda těsně u jídelního stolu. Mrtvá Písařova kůže seříznutá výdobytkem techniky dvaadvacátého století byla nějaké dva tří milimetry silná. Už se také začínala krabatit.
Aaron seskočil a držel modrý cár kůže v jedné ruce. Ruth stála poblíž. Popadnul ji do náruče a políbil ji.
Ruth mu něco pošeptala do ucha.
Aaron ztuhnul. "Výborně!" řekl a znělo to velmi upřímně. "Tvoje rodina bude mít určitě radost!" Odešel od ní dlouhými kroky. Justin zahlédl v její tváři velké překvapení a na chvíli se zamyslel, co za tím asi vězí, ale pak už sledoval Aarona, jak věší cár kůže jako závoj na stromy, kde už byly Cadzie modré přikrývky.
Justin se musel otočit, aby nebylo vidět úšklebek na jeho tváři, který nedokázal potlačit.
Vždyť to byl Justinův nápad. A kdyby Aaron nic neudělal, tak mohl mít Justin zásluhu na vyřešení avalonské vraždy Joea Sikese a Lindy Weylandové. Ale Aaron mu ukradl jeho střehly prach... a ten mu teď bouchl v ruce.
Oproti Cadzie modrým přikrývkám, byl ten kus písařovy kůže podezřele světlý. Ta kůže měla nesprávnou barvu a každý to mohl jasně vidět. Všichni vrtěli hlavou a Aaron byl vzteky bez sebe.
No a Ruth podala otěže Cvibocha a Silvera Katě a pak něco říkala Malému Chakovi. Ukazovala přitom na Skeeter II a pak směrem k vzdálenému Šangri-lá. Chaka přikývnul. Ruth si sedla vedle něj a zírala přitom do země.
V Šangri-lá bylo nádherné ráno. Mraky táhly oblohou a větřík byl v teplém počasí příjemný. Bezvětří
by tu pohodu mohlo proměnit v rozpálenou pec. Ale to světlo... no, úsvit býval jiný, když byla děcko. Méně oslnivé a méně... řekněme aktivní. A slunce bývalo prý chladnější než Tau Ceti...
Netrvalo to ani dvě hodiny a skeeter Malého Chaky byl zpět v základním táboře. Ve světě, kde nemusela cítit nezměrný bol, když pohlédla na Aarona Tragona.
Obrovité, prastaré stromy stály u východního okraje planiny, kde se rozkládal jejich základní tábor. U nejvyššího a nejstaršího stromu byl opřen žebřík, u jehož paty stál Velký Chaka. Malý Chaka na vrcholku prověřoval dlouhou holí korunu stromu. Najednou něco schovaného v koruně začalo tu hůl okusovat a pořádnými kusadly tu hůl zkrátilo.
Oba Chakové si zprvu nevšimli skupinky krabů s dlouhými klepety, kteří se usadili až skoro u vrcholku stromu. Tři z nich teď opustili zářivé listoví a mířili dolů směrem k vetřelcům. Ruth sáhla po svém mikrofonu, aniž by z nich spustila oči.
Potom se uklidnila, protože si všimla, že na vzdálenější straně stromu stojí Edgar Sikes a celou scénu pozoruje ve svém dalekohledu. I oba Chakové se teď dívali vzhůru. Edgar je asi upozornil na nebezpečí. Byl z těch krabů trochu nervózní. Zrovna tihle by mohli být příbuzní nějakému druhu z Kamelotu.
Najednou něco sjelo šikmo z oblohy, udeřilo do jednoho z krabů a rázem od nich byl pokoj. Stromy před nimi skryly konec akce a Ruth pocítila jisté zklamání. Když už měla mikrofon v ruce, dala si ho k ústům a do ucha vrazila miniaturní sluchátko.
"Kasandro! Viděla jsi to?" slyšela Edgarův hlas.
"Měla jsem všechno jako na dlani přes dalekohled Chaky Juniora a tvůj, Edgare. Ještě něco?"
"Jo?" podivil se Edgar a utíkal do jídelny. Najednou uviděl Ruth. Sice jí chtěl potřást rukou, ale zároveň nechtěl zvolnit tempo. Ruth to nejdřív překvapilo a nechala ho přeběhnout kolem sebe. Pak se ale také rozběhla a snažíla se ho dohnat a možná i předběhnout.
Téměř mu nestačila, ale nějaká masochistická část
jejího já jí velela, aby to nevzdávala. Musela ze sebe
nějak tu bolest dostat... a tohle byl sakra dobrý pro
středek. Běh jí dělal dobře. Když běžíte, nemáte moc
času se soužit.

Běželi kolem padacího mostu, kolem brány v elektrickém plotě, kde se jim neslo v ústrety vytí hlídacích psů. Minuli i bludiště rozestavěných budov, kde byla ještě všemožná změť kovových trubek, dřevěných trámů, umělohmotných nádob a velká spousta různých drátů.
Jídelna byla polokruhová budova a stála uprostřed hlavního náměstí. Byla postavená z nahrubo otesaných trámů nastříkaných rychleschnoucí pěnou. Byla to první budova, kterou před sedmi měsíci postavili. Tehdy jim několik týdnů sloužila nejen jako jídelna, ale i noclehárna. Stoly byly v zadním traktu a uprostřed byl prostor pro promítání hologramů. Ruth k němu zamíří-la. Edgar sice ztěžka dýchal, ale... pozor! Vždyť Edgar býval mrzák.
Trish Chancová jedla sama u rohového stolu a teď pozorovala nově příchozí. "Trish!" zaječel Edgar.
"Nemám čas, Edgare, musím chytit skeeter, co mi letí za patnáct minut. Nazdar, Ruth."
"Udělej si trochu času, aspoň pro tentokrát," zapro-sil Edgar. "Kasandro, máš to už?"
"Dvacet vteřin."
Trish evidentně neměla zájem.
Bylo dost těžké uvěřit klepům, že Trish a Edgar jsou milenci. Trish se tak rozhodně nechovala. Spíš to vypadalo, že ji vůbec nezajímá. Ruth se ozvala s jistou naléhavostí v hlase: "Ale on něco opravdu má, Trish."
Trish se pousmála a dojedla svou snídani, která se skládala z vloček ve sladké šťávě, zrovna ve chvíli, kdy Kasandra zhasínala světla. Potom se už dívah na skupinku stromů.
Záznam z dalekohledu nebyl bůhvíjaký. Nešlo ho totiž úplně zaostřit. Stromoví krabi se zvolna spouštěli z koruny stromů a natahovali klepeta k lidem pod sebou.
"Teď prosím zpomalit, Kasie," ozval se Edgar.
I na zpomalených záběrech se dravec pohyboval jako grendel v rychlosti. Kasandra na okamžik zastavila záznam. Bylo vidět trojúhelníkový profil křídla s ostrými rohy, které vyčnívaly z předních rohů, oči na stopkách přesně v rozích a vzadu vrtulky ve tvaru vesel, které ho poháněly vpřed.
Potom se záznam zase rozběhl. Chviličku předtím, než smetl jednoho ze stromových krabů, stáhnul nájezdník oči zpátky a trošičku se stočil. Jeden roh vnikl přímo do krunýře a probodl jej. Náraz odhodil kraba do vzduchoprázdna a uvolnil útočníkův roh.
Stromový krab dopadl tvrdě na zem. Dravec vyrovnal pád, dosedl na zem a vrhnul se na umírajícího kraba. Přetočil ho. strhnul mu spodní krunýř a začal se živit.
"To je z tvého dalekohledu, Edgare. Co se týče Chakova..."
Velký Chaka dokončoval svou pomalou pouť do jídelny se svým synem po boku. "Nazdar Ruth. Ahoj Trish. Edgare, taky to máš?"
"Ano, pane. Ukaž mi svoje, Malý Chako, a já ti ukážu, co mám já."
"Kasandro, mohu tě poprosit?"
"Chako Juniore, tvůj záznam je přímo zespodu." Bylo vidět kmen stromu a hůl, jak zkouší korunu. Něco malého se snažilo zachytit ji a zakousnout se do ní tlamou, která byla podobná tlamě hyeny. Najednou byl střih a krab byl vidět pěkně zblízka.
Kasandra zastavila záznam a kursorem najela na kraba. "Podívejte se na ta klepeta," řekla. "Jsou mnohem delší než mají druhy na Kamelotu. Chako, měli bychom šije nějak pojmenovat..."
"Sikesův stromový krab typ jedna," vysypal ze sebe okamžitě Chaka jistým hlasem. Edgar se rozhlížel kolem sebe s nevěřícným úšklebkem. Ruth se musela smát, když to viděla.
"Jak si přeješ."
Opět se rozběhl záznam. Něco narazílo do kraba, vymrštilo jej do vzduchu, na chvíli s ním bylo spojeno a pak se zase oddělilo... a obrázek zase zmrzl. Kursor se posunul na dravce, který zespodu vypadal velmi nejasně. "Tady jsou klepeta stažena na rmnimum, tlama a oči taktéž." Obrázek se zase rozběhl. Teď padal dravec nekontrolované. Pak se najednou oči vysunuly a rozšířily a vrtulky vzadu nastavily. V okamžiku byl pád pod kontrolou. Vepředu se objevily dvě přistávací plošky a dravec přistál jako řízená střela a zabrzdil.
Jeho klepeta fungovala rovněž jako křídla i jako přistávací plochy. Teď ovšem zafungovala jako otvírák a vyloupla kraba jako nic z jeho krunýře. Jeho tlama byla rovněž pozoruhodná. Byla obrovská a hranatá -nebyla to jenom tlama, ale zároveň i jako vzduchová brzda. Tlama se otevřela a začala polykat kraba.
Najednou se obraz změnil. Kasandra pustila znovu Edgarův záznam. Znovuzrozený krab se opatrně spouštěl z vrcholku stromu a něco se náhle spustilo z oblohy.
Trish Chancová prohlásila: "Ruth, když něco řekneš, tak to stojí za to. No, mládeži, ráda jsem vás viděla, ale teď se půjdu podívat na Písaře."
Ruth se zapýřila a nevšimla si, jak Trish mrknula, ani Edgarova přikývnutí.
"Aha, Písař. Toho jsem viděl akorát tady na holo-gramu," pokýval hlavou Edgar. "Je opravdu tak obrovský?"
"Ještě víc. Však mu taky říkají Asie," odpověděla Ruth. Ale bylo vidět, že její nadšení je to tam. A Edgar si toho všimnul. "Aaron tam zůstal?"
"Jo. Už jsi to slyšel? Aaron si myslel, že vyřešil ty vraždy Lindy a Joea. Ale nic nevyřešil a je z toho vzteky bez sebe..."
"On je tam a ty jsi tady. Stalo se něco?"
Nastala trapná odmlka a potom odpověděla: "Řekla jsem mu, že jsem v jiném stavu."
Edgar jenom zíral. Potom si odkašlal a zeptal se tiše: "Jak dlouho?"
"Vím to teprve dva týdny. Ale už dlouho jsem se na to chtěla zeptat Kasandry."
.A co na to Aaron?"
"Řekl, že na mě může být rodina hrdá a potom začal mluvit o něčem jiném."
"No, Otec roku z něj nikdy nebude, ale jsem si jist, že se bude snažit uchlácholit tvého otce. Myslím, že je v tom hodně

osobního," zamyslel se nahlas Edgar. "Bůhví proč, ale Zack by radši políbil grendela, než by mi věřil. Minulý týden zasáhl Kamelot jeden z těch podivných tajfunů. Zack zrovna přišel na kontrolní stanoviště a já mu říkám, že začíná pršet a on si to ještě šel ověřit na satelit."
"Myslíš, že proto si mě tam Aaron držel? Co kdyby něco? Takhle se mnou nikdo nemluví. Jenom ty, Edgare. Já vím, že mi nepatří, ale když se tam objeví Jessika, tak dělá, jako bych ani neexistovala."
"Ne. Skutečně ho nevlastníš, ale to ještě neznamená, aby se k tobě choval jako k nějaké onuci. Já zmlknu, jakmile mi řekneš, Ruth."
"Ach ne, Edgare."
"OK. Myslíš, že jsi skutečně musela být tak tvrdá na Carolyn McAndrewsovou?"
Podívala se stranou. "Asi ne." A začala trochu couvat.
"Samozřejmě že ne. Trish by jí lehce zvládla." Edgar ji následoval. "No a zrovna tak tě nemusel Aaron svést, abys mu pomohla ukrást Robor."
Zdálo se, že ji to překvapilo. "No ne!" Pak se najednou ušklíbla. "Ale on poslal Trish za tebou."
"Poslal Trish Chancovou, aby mé pobláznila. Pak jí ale řekl, aby toho nechala. Trish neposlouchá povely, které za nic nestojí."
Ruth došla ke kávovaru, vzala dva šálky a snažila se je naplnit, aniž by spustila oči z Edgara. "Měli bychom pěstovat kafe v horách kolem Bodu deset," prohlásila.
"Pod tím místem, kde se vyskytují sněžní grendelové?"
"To je dost zvláštní nápad. Sněžní grendelové jsou dost nervózní i bez kafe. Co jsi řekla rodičům?"
"O čem?"
"O tom pěstování kávy," odvětil Edgar tiše.
Ruth zvedla hlavu a hrdinně se zasmála. "Ty myslíš o tom dítěti, že jo? Nic. Nic jsem jim neřekla."
"Kdy jsi s nimi mluvila naposledy?'
"Do toho ti nic není."
"Máš pravdu." Edgar jí vzal šálky z ruky. "Pojď se mnou."
Odcházel, aniž by se otočil. Ruth zaváhala a pak ho následovala. Následovala ho do velkého stanu, který patřil Edgarovi a kde byly všechny možné součástky z vyhozených počítačů ataky přístroj na cappuccino, který byl v jeho vlastnictví od toho velkého podvodu s hurikánem.
Dělal mlčky cappuccino. Ostatně napěnění mléka provázel dost velký jekot. Ruth si od něj vzala jeden hrnek a řekla:
"Promiň. Já jsem nechtěla, abys byl zticha. Nechtěla jsem se tě dotknout."
"Tak jo. Kdy jsi s nimi teda mluvila?"
"Od té doby, co jsme tady, tak jednou. Nemohla jsem zůstat na Kamelotu, Edgare! Kdybys viděl, jak se na mě dívali! Aaron mě vzal s sebou až sem a já nebrala mámina volání. Ale nebylo to proto, že bych nechtěla. Já byla stále někde pryč. Mluvila jsem s ní jednou. Asi před měsícem. Ale táta se nikdy neozval. Mluvil s Aaronem a řekl mu, aby mě pozdravoval."
"Tak jsi mohla zavolat ty."
"To jsem měla. Já vím, že jsem měla zavolat."
"Radši si promluv nejdřív s mámou. Jako psychiatr kolonie by měla vědět, co to s tátou udělá."
Přikývla. "Měla bych zavolat."
"Vem si s sebou to kafe."
Nehnula se. Srkala kávu a nic neříkala, ani se na něj nedívala. "Ty nechceš, abych poslouchal, co?"
Chvíli uvažovala. "Asi jo," řekla.
Kapitola 8
Démoni
Nikdo - včetně mě - kdo vyvolává nejtemnější démony lidské
duše a snaží se proti nim bojovat, nemůže očekávat, že z té
bitvy vyjde nepoznamenán.
SIGMUND FREUD, Soubor psychologických prací (1953-8)
Cadmann Weyland praštil pěstí do stolu, až mu káva vyšplíchla na kalhoty apoUla koberec. Ráchel, Žáčkova žena a psycholog kolonie, nevěřícně zavrtěla hlavou. "Cadmanne... co to má být? To skutečně kvůli tomu zničíš můj koberec? Víš, jaká je to škoda?"
Cadmann hodil na zem šest papírových ubrousků a nohou je přišlápl. "Promiň, Ráchel, je mi to líto. Já nechtěl, ale prostě se nějak necítím dobře. Už pár měsíců. .."
"Co měsíců? Mně to připadá jako roky... skoro století!"
Radši se k ní ani neotočil.
"Nikdo z nás se necítí zrovna dobře od chvíle, co jsme opustili Zem," řekla. "Kdybychom neměli Hiber-načních nestabilitu, tak bychom měli strach. A kdybychom sami sebe přesvědčili, že se nebojíme, tak bychom se báli o někoho jiného. Měli jsme změnit celý systém kolonie, aby počítal se selháním jednotlivce. Udělat pořádné, vícenásobné jištění, pro případ, že se z někoho stane ledový krystal ve chvíli, kdy jsme s tím nepočítali."
"Odvedli jsme dobrou práci," řekl Cadmann.
"A potom nám vyrostli děti," pokračovala ona. Hrála si s malým stolním hologramem. Točil se před ní jako nějaká skládačka. Když se dotkla nějakého bodu, tak se rozzářil. Když prstem pohnula, svítící bod se posunul také tím směrem. Najednou udělala chybu a modrý globus spadnul na zem a zhasnul. V tu chvíli se znovu vytvořil nad stolem a ona mohla pokračovat.

"Předali jsme naše obavy naším dětem a to jsme neměli. Byly to naše obavy a ne jejich."
"Ne všechny," zavrtěl hlavou Cadmann.
"Ty noční můry?"
Přikývl. "Nikdy jsme o tom nemluvili, ale děti věděly, že jejich rodiče křičí ze spaní strachy. Oni to vědí!"
"Ale tobě už se teď nezdá o grendelech, že ne?"
Byla to profesionální otázka a tak také jako pacient odpověděl. "Ne. Mně se zdá o té noci na vznášed-le. Jak Toširo lezl nahoru za mnou. Jak jsem se otočil a on vybuchnul." Jeho oči prozrazovaly hroznou únavu. I jeho hlas. Cítil se starý jako Bůh. "Ale mně se zdá, že je Toširo grendel. A že se chystá sežrat Ernsta. Nikdo kromě mě to nevidí."
"Neměli právo vzít to Vznášedlo."
"No, to neměli. Ale podle jejich názoru to právo asi měli, Ráchel. Možná to dokonce cítili jako povinnost. My jsme jim odepřeli jejich práva. Neměli jsme pro to žádné ospravedlnění. Opravdu ne! Oni jsou takoví, jací jsme byli my." Zaklonil hlavu a hořce se usmál. "Bože, když si vzpomenu, jací jsme byli v jejich věku. Mladí, hloupí a věčně nadržení. Ke všemu připravení a chtiví, aby se něco dělo. Takoví jsme byli. A takoví jsme byli všichni! A co jsme udělali z nich? Darebáky. Lenochy posedávající na ledovcových útesech. Rošťáky, co se snaží nabourat program Kasandry. Nedali jsme jim žádný prostor, aby mohli dokázat svou odvahu. Nazvali jsme je zbabělci a slabochy. A oni přitom dobře vědí, že je něco v nepořádku s námi."
"Ale Cadmanne..."
Otočil se. "Viděla jsi ten útok na stolové hoře? Vi-děla's ten záznam? Bylo tam šest grendelů. Šest dospělých grendelů a ty děti je dostaly. Jeden chlapec zemřel. Jedna grendel zmizela. A přitom bylo krajně nepříznivé počasí a úplně nový způsob útoku. Jenom jedna ztráta!" Takovou hrdost v hlase u něj neslyšela od té noci na vznášedle a tak ho nechala, aby pokračoval.
"A to jsou naše děti. Jim bude patřit ta zem, ne nám. My si zasluhujeme zůstat tady. A oni nám to jasně ukázali. Museh nám to ukázat oni, protože my sami bychom to nedokázali."
Podařilo se jí vykouzlit z modré koule hůlku a teď s ní umně balancovala. Až doposud to šlo...
"O čem jsi to chtěl mluvit, Cadmanne?"
"O Aaronovi." Řekl to úplně bez zabarvení v hlase. "Aaron mě trápí."
"Aaron," opakovala po něm. Modrý míč teď spadnul a rozbil se. Místo něj se zase objevila hůlka, která začala kouzlit modrá vejce.
"A proč?" zeptala se Ráchel.
^Mluvil jsem o tom s Justinem, než odjel. Vlastně jsem o tom mluvíl skoro s každým kromě tebe. A teď to prostě už musím udělat. Něco není v pořádku. On je pánem situace."
"Jo?"
"Když se zmocnil Roboru, neměl co ztratit. Nemám tím na mysli, že by ztratil to Vznášedlo. Chci říct, že... Přemýšlel o tom mnohem víc než kdokoliv z nás. Promyslel si každý krok, co pravděpodobně uděláme, i to, co proti němu podnikne. Nakonec bude půlka lidstva na pevnině pod jeho velením."
"A ty v tom cítíš nějakou hrozbu?"
Cadmann potřásl hlavou. "On zvítězí. Ale pouze v případě, že bude schopen obětí... ten obětní beránek bude určen později. Mám takový pocit, že ačkoliv byl Toširo jeho přítel, jeho smrt zapadala přesně do scénáře. V téhle hře může zemřít kdokoliv. A obětí může být víc."
Ráchel sebou škubla a modrá koule se šťastně usadila ve vzduchu nad jejím stolem.
"Cadmanne, co to říkáš?"
"Já nic neříkám, já se ptám. Je s Aaronem něco v nepořádku?"
"Tvoje žena si myslí, že ano."
"A taky si to myslel Joe a Linda," pokýval hlavou Cadmann. "Ale snad nikdo jiný. Ty taky ne, nebo jo?"
"Ne," odpověděla po chvilce váhání. "Máš nějaké konkrétní podezření?"
"Já si stále myslím, jestli to nemá něco společného s tou umělou dělohou. Však víš, co myslím. Způsob, jakým byl vypiplán."
"Máš obavu o jisté super sociopatické způsoby chování?"
"Ano," řekl tak tiše, že to i jeho samotného překva-pilo.
Pomyslel si, že ho teď studuje a možná se ho bojí. "Cadmanne, ty jsi byl v bitvě. Cožpak jsi nestál tváří v tvář skutečnosti, že některý z tvých mužů může zemřít při vojenské akci?"
"Samozřejmě."
"A nemůže to Aaron vidět úplně stejně?"
Zamračil se. "Možná jo. Abych řekl pravdu, tak takhle jsem se na to nedíval."
"Přece tě nebudeme nazývat sociopatem jen proto, že jsi schopen se smířit v daném případě s obětmi."
"To nikdy nevíš," zavrtěl hlavou. "Já si ale pamatuju, že jsi mě přesně tak osočila a přesně pro tenhle důvod."
"Cadmanne..."
Usmál se a mluvil velmi pomalu, odtažitě a dával si pozor na přesné vyjadřování. "Ty si vedeš o každém z nás záznam. Od samého začátku na Zemi, když jsme byli vybráni až k samému objevu Hibernační nestability, kde si každý myslel, že jsem zabil Ernsta... "
"Cadmanne..."
Přiblížil svou tvář k její, ale jeho výraz cynického zájmu z ní nevyprchal. "A ty jsi usoudila, že já jsem blázen. Právě tady na klinice jsi mě strčila ven mezi gren-dely."
"Vždyť jsme o grendelech nevěděli!"

"Já o nich věděl a řekl jsem ti to."
"Cadmanne, to už je dávno."
"To jo. Ale já stejně nemohu a nikdy nezapomenu na tu noc." Narovnal se, usmál se tentokrát mnohem přirozeněji, ale stále si ponechával odstup. "Chceš mluvit o nočních můrách?" Opatrně se posadil s očima stále upřenýma na její tvář.
"Tak jo, promluvme si o nočních můrách. Já jsem asi jediný na téhle planetě, kdo stál tváří v tvář všem těm příšerám a přežil to. Byl jsem tak blízko, že jsem se jich mohl dotknout. Tak blízko, že jsem pokaždé přemýšlel o tom, že mě roztrhají. Tisíckrát se mi zdálo o tom, jak mě trhají na kousky a potom žerou. Pokud tě úplně nepřeceňuju, jsem si jist, že jsi o mně mluvila se Sylvií i Mary Ann. A všechno se to dostalo ke Kasandře."
Ráchel seděla a překvapivě mlčela.
"Chci Aaronovy záznamy."
"Za jakým účelem?"
"To přesně nevím. Podívej, oba dobře víme, že je schopen udělat skoro všechno - nebo možná úplně všechno - aby dosáhl svého. Takže chci vědět něco víc o tom, jaké ty cíle vlastně jsou."
Pokrčila rameny. "Jsi přece šéf bezpečnosti. Tak řekni Kasandře, že jde o stav ohrožení."
"Přemýšlel jsem o tom," pokýval hlavou. "Asi bych mohl přesvědčit Kasandru, aby mi dala ty údaje. Ale říkal jsem si, že bude lepší, když to udělám oficiálně s tvojí pomocí." Trošičku roztál. "Prosím té o to. Můj syn a dcera jsou tam s ním. Děti ženy, kterou miluji nejvíc na celém světě." Svěsil hlavu. "Mary Ann na tom není nejlíp, víš. A ona mě vyhodila..."
"Co to říkáš?"
Cadmann pohlédl z okna přes pole k biologické budově a až k Velké mlžné hoře, kde v oparu kroužili ptakoještěři.
"Nebyli jsme spolu jako muž a žena od chvíle, kdy zemřel Toširo. Ona mě prostě k Sylvii dohnala."
Odmlčel se a čekal, jestli Ráchel něco řekne. Ticho se natáhlo snad až na minutu.
"Jednou... jednou mě napadlo, že to co chci, je Sylvie. Ale ne takhle. Mary Ann mi dala svou lásku. A teď se mnou nechce nic mít." Hlas mu trochu poklesl. "Je na ní teď něco divného. Je taková... průsvitná. Mám pocit, jako bych mohl skrz ní vidět světlo. Jako kdyby tu vůbec nechtěla být. Jako by nevěděla proč má v tom všem pokračovat."
"A ty myslíš, že bys jí mohl pomoct?"
Přikývl.
"Tím, že jí ukážeš, že měla pravda," zamyslela se Ráchel. "Že je Aaron příšera a jenom ona to vždycky věděla."
Cadmann vzhlédl. "Já to nikdy neviděl..."
"Ruth je těhotná."
"Ty jsi s ní mluvila? Dobře. Vždycky jsem se toho... obával. Jak dlouho?"
"Ona si myslí, že dva měsíce. Cadmanne, já nechci vyzvídat tvá tajemství. Musí existovat nějaké soukromí. Já jsem nechtěla... Aaron si mohl schovávat svá tajemství, ale teď oplodnil mou dceru! Já se na to podívám! Možná ti řeknu, co jsem našla a možná že ne."
Cadmann vstal. "Děkuju ti," řekl a vyšel ze dveří dřív, než stihnul říct víc.
Ráchel Moskowitzová seděla za stolem. Její tělo bylo unavené, ale její mysl byla svěží.
Ze všech Dětí Země, které byly zmraženy na zemském měsíci, posazeny do Geographicu, rozmraženy a znovu zmraženy během jejich letu dlouhého deset světelných let a dvě stě pozemských, aby konečně byly přivedeny rozmrazením k životu na Avalonu... pouze Ráchel Moskowitzová věděla, že je nepoškozená. Jenom Ráchel to směla vědět. A byl to její dar a zároveň prokletí.
U Cadmanna si nebyla zcela jistá. Prošel sice obrovským traumatem, ale bylo to již dávno. Muž jako on by měl být schopen vypustit to ze svého života, ale on to nedokázal. Nikdo z nich nebyl schopen zcela zapomenout na války s grendely.
"Kasandro," řekla. "Prosím o psychologický profil vývoje Aarona Tragona."
Cadmann nasedl do svého skeeteru a zamířil k Velké mlžné hoře a k pevnosti, která před lety bývala jedinou baštou lidstva proti grendelům.
Teď tu byla uložena jejich úroda a byly tu ohrady pro zvířata jak ze Země tak i z Avalonu, která tu žila ve vzájemné shodě. Horská bystřina Amazonka jim přinášela ledově chladnou vodu z hor do jejich domovů a zavlažovala jejich pole. Potom se spojila s Miskatonikem, aby přinesla život do celého údolí.
Zamířil se skeeterem dolů na přistávací rampu a přistál s lehouhnkým zhoupnutím. Sylvie za ním pří-běhla na rampu a vlasy jí vlály. Vypadala jako anděl.
Zlehka ho políbila a než se Cadmann stihnul něco zeptat, předběhla ho s odpovědí. "Spí."
Přikývl, objal ji kolem boků a spolu vešli do domu. Prošli provoněným obývacím pokojem a přísli do srd-ce domu, kde byla trojúhelníková vana a parní sprcha.
Kdysi možná mohl mít takový sen... dvě ženy, které miloval, si ho obě vezmou... bylo to snadné podlehnout takovému divokému erotickému snění. Ale skutečnost byla přece jenom trochu odlišná od snění.
V druhém a třetím roce jejich trojcestného vztahu se objevovaly mírné náznaky smyslného potenciálu. Různé masáže a společné tancování a někdy i spaní ve třech, když byla noc chladná. Ale ukázalo se zcela jasně, že Mary Ann se tomu podřizovala trochu proti své vůli a ne proto, že by o to vnitřně stála. A tak tyto aktivity zastavil.
Byly i jiné příležitosti -jednou o Vánocích a potom po oslavě jeho padesátých narozenin - kdy si užil v posteli s oběma milovanými ženami. Ale bylo to spíš proto, že se obě navzájem jakž takž tolerovaly a ne proto, že by měly touhu po společných intimnostech. Protože věděl, že jeho Mary Ann udělá takřka všechno, aby učinila svého muže šťastným, začal to považovat za akt z kategorie týrání neviňátek.
Takže teď měli každý svou ložnici a v jejich vztahu se objevoval jemný odliv a příliv zájmu mezi sebou navzájem. Mohl je navštěvovat v jejich ložnicích a ony v jeho a vše záleželo na jejich svobodném rozhodnutí. Tahle situace teď

pokračovala několik let.
Ovšem v posledních čtyřech měsících Mary Ann absolutně ztratila zájem o milostné hrátky.
Sylvie projížděla prsty Cadmannovu kštici a vždy se přitom jemně dotkla jizvy, kterou měl přesně v začínající linii vlasů. Bílá čárka byla sotva vidět v té směsici šedé a černé barvy. "Já mám pocit, že jsem si té jizvy ještě nikdy nevšimla."
Byla u něj tak blízko, že cítil teplo jejího těla a to ho jako vždy krásně vzrušovalo. V každém případě ona představovala domácí pohodu. "To si nejsem jist."
"Máš ji přesně tady." Hladila ho na ní prstem a pak mu jemně odfoukla vlasy. "Nechápu, že jsem si toho dřív nevšimla."
"Všechno je jednou poprvé. Tohle je vzpomínka na Zimbabwe. Je to od šrapnelu. Zakrývaly to vlasy. Tedy až do dneška."
Vzdychla a přitiskla se ještě blíž. "No, musím pří-znat, že ženský v naší rodině letí na chlapy s vyšším čelem."
"Ha, ha."
"Ne... opravdu. Uvidíš. Mám štěstí."
Oba ztichli. Dvojice měsíců byla vysoko a jejich světlo postříbřilo postel.
"Co ti Ráchel řekla?"
"Že se na to podívá." Pohladil linii jejích zad a pak ji políbil na rameno. "Chtěl jsem ti poděkovat, jak to zvládáš... s Mary Ann."
Překvapeně na něj pohlédla. "Za co? Nic zvláštního jsem přeci neudělala."
"Já vím, že ty to tak cítíš a i to je jeden z důvodů, proč tě miluju."
"Doufám, že jenom jeden z mnoha."
"Jeden z mnoha."
Leželi tiše a poslouchali zvuk Amazonky a další zvuky, přicházející zvenčí. Mraky pluly od východu k západu. Později zakryjí i měsíc, ale teď ještě ne.
"Myslíš někdy na děti?"
Pokýval hlavou. "A taky na sebe. A jaký jsem býval, když začal tenhle náš výlet."
"Myslíš tu cestu sem?" zeptala se, i když věděla, že to nemyslel.
"Ne. Myslím celou tu záležitost. Není to známka stáří?"
"Co?"
Zasmál se. "Ty nikdy neřekneš otázku celou. Potřeboval bych tu někoho, kdo by ti dokázal číst myšlenky."
"To je ale pěkně dětinské chování." Kousla ho zlehka ostrými zuby do prsou.
"To je úleva."
"To bych řekla."
"Měl jsem na mysli to, že se ohlížím za svým životem. Všichni, koho jsem znal, jsou mrtvi nebo tady na Avalonu. Samí duchové."
"Oni se nepokusili s námi spojit," řekla tiše.
"Nikdy. Za celých osmnáct let ani jednou. Bože, co se tam asi stalo?"
"Můžeme si vzít záznamy a podívat se na to. Chceš je vidět?"
"Už je to tak dávno. Ale jo. Jen to pusť."
Cadmann se posadil a dal povel, kterým umožnil počítači přístup do jeho soukromé ložnice. "Kasandro."
Říkávalo se, že by Kasandra měla mít přístup všude, že její zabezpečení bylo absolutní. Musel se tomu smát. Neexistovala elektronická bezpečnost ve světě, kde se pohyboval Edgar Sikes. Existovaly pouze mechanické bariéry.
"Prosím, pusť nám nejnovější komuniké ze Země."
"Nahrávám, Cadmanne," odpověděla.
Zeď před nimi zmizela.
Ozvala se břeskná hudba a potom hlasitý smích. Neony se rudě rozzářily: ZPRÁVY ZE ZEMĚ.
A následoval kaleidoskop obrazů: výstava umění v Milánu, hladomor v Bejrútu, inaugurace prezidia Organizace spojených národů, obrázky ze sportu. Nepřetržitý proud tváří, které se střídaly grendelí rychlostí. Něco z Londýna, něco málo o systému kolonií.
Mohli jste si vybrat kterýkoliv záznam a donekonečna si ho pouštět, což se také často stávalo. Ovšem přehrávání bylo trochu jako detektivka, ve které chyběly otázky. Inaugurace prezidia mohla být také jenom fikce, když si představíte, že současný generální tajemník vypadal jako dvojník Richarda Nixona někdy z šedesátých let dvacátého století. Balet v měsíční gravitaci se stal novým sportem. Ale i ty známější sporty měly nová pravidla, takže bylo těžké se v nich orientovat. Zvuky, které celé to představení doprovázely, nebyly o moc zajímavější než ty obrázky.
Prostě tam skoro nic nebylo.
Připomínalo to celé vydání Encyclopaedia Britan-nica, ovšem sestavené sociálními vědátory. Byly to samé emoce, žádné pořádné zprávy. A emoce jsou kultura do sebe tak zahleděná, že je slepá k úsilí těch mnoha generací, které se snažily je sem dostat.
Sylvie si hrála s obrazy a snažila se tam najít něco nového. Zastavovala a pouštěla a zase zastavovala a nenašla nic. Vůbec nic.
A pak mezi tančící světla vstoupila lidská bytost.
Byla to Cadmannova manželka. Mary Ann byla nahá s hlavou skloněnou dolů, jako by byla náměsíčná. Když promluvila, její hlas jenom potvrzoval dojem na-

měsíčnosti. "Já... slyšela jsem... nějakou hudbu," řekla. "Ne... spíš zvuky... zvuky ulice."
Cadmann vstal a vypnul video. V hlase Mary Ann zaslechl dětský prvek, který rozpoznával. Sedla si na kraj postele a dívala se na obrázky. Ukázala směrem, kde se v mlze objevily kanadské hory.
"Tam jsem byla," prohlásila. "Vyrůstala jsem nedaleko odtamtud."
Cadmann i Sylvie byli zticha.
"Chtěla bych se tam ještě někdy podívat," řekla a vyčkávala. Ani jeden z nich to nijak nekomentoval a Mary Ann došlo, co řekla. Dala si ruku přes pusu.
"Ach. To se mi asi nepovede, co?"
"Můžeme se tam podívat virtuálně," řekla měkce Sylvie.
Mary Ann přikývla. "To bych byla ráda. To by se mi moc líbilo." Schoulila se na posteli jako kočka a pozorovala obrázky, které se před ní míhaly.
Cadmann nic neříkal a pozoroval Mary Ann. Nehýbala se, ani nemluvila, ale oči měla otevřené. Prostě se jenom dívala. Sylvie mu vsunula ruku do dlaně a tak se tiše dívali, dokud neusnul.
Do Kamelotu dorazil úsvit. Nepanovalo kolem toho žádné vzrušení, prostě to byl jen další den v nekonečném proudu dní. Možná tady přece jenom malý rozdíl byl. Robor byl zakotven nad hlavním letištěm tak, že ho vlastně celý zastiňoval a právě byl nakládán.
Zack dohlížel na nakládání, i když službu měli vlastně hoši z východního tábora. Jako všechny výpravy na pevninu, i tato byla společnou akcí.
Zack byl překvapen, když za ním přišla Ráchel. "Zacku," začala, "Cadmann se na mne obrátil s poněkud neobvyklou žádostí. Chce se podívat na Aaronovy záznamy."
Zack se otočil a na tváři mu bylo jasně vidět, že o tom přemýšlí. "Je v pořádku?"
"Zajímá se o ten případ se vznášedlem," odpověděla vyhýbavě.
"To, co chce, není běžný požadavek, miláčku. Co ho tak žere?"
"Myslím, že celá ta záležitost."
"To už jsme si přece celé dávno probrali."
"A už o tom dál nebudeme mluvit. Já vím."
Zack došel poněkud nejistým krokem k pařezu, sednul si na něj, vytáhnul z kapsy šátek a začal si otírat tvář. Ruka se mu přitom třásla.
"Myslím, že Carlos dnes vezme jednu Minervu a zaletí se podívat na Geographic. Chceme zkontrolovat hlavní systémy. Mohla bys pozvat Cadmanna, abychom si pořádně promluvili."
Přikývla.
Kapitola 9
Geographic
Krásná radost!
Sladká radost dva dny již,
Sladká radost jsi ty;
Budeš se smát,
A budeš zpívat když,
Sladká radost tě zaplaví!
WILUAM BLAKE, "Dětská radost" (l 789)
Minervy byly přistávací letouny na termonukleární pohon, které s sebou přivezli ze Sluneční soustavy. Po přistání sloužily jako elektrárny až do chvíle, kdy doly vyprodukovaly dostatek materiálu pro výrobu solárních kolektorů, kterým říkali Begleyho látka. O jednu Minervu přišli při válkách s grendely. Ostatní používali k na větě vám lodě, která přepravila Děti Země do jejich nového domova. K návštěvám Geographicu.
Dopoledne přiletěl ve skeeteru Cadmann se Sylvií. "Mickey zůstal doma s Mary Ann," řekl rozpačitě.
"Jak sejí daří?" zeptal se Zack.
Cadmannova tvář potemněla. "Nic moc. Hůř než bych čekal. Mám dojem, jako by jí něco vzalo chuť do života. Lindina smrt byla jedním z posledních hřebíků do rakve a potom ještě celá ta záležitost sToširem.... To byl svým způsobem ten skutečně poslední kousek. Nemohu říct, že bych to nechápal. Prostě mě to mrzí. Lituju toho všeho."
Zack přikývnul.
Pak pomohl Sylvii ze skeeteru.
Cadmann přistoupil ke Carlosovi. "Hola." Carlos se hne pousmál, protáhl se a pokýval hlavou. "Den jako stvořený pro cestování, co?"
"To teda jo."
Minerva byl padesátimetrový raketoplán s deltovi-tým tvarem křídel. Jeho stálým dokem byla umělá vodní nádrž v severovýchodní části kolonie, ale mohl přistát kdekoliv na volné vodní ploše. Minerva jako palivo používala vodu, kterou rozkládala na kyslík a vodík. Minervy podnikly dohromady nějakých čtyři sta cest na Geographic.
Ovšem nevydrží věčně. Všechno zařízení, co si přivezli ze Země, rychle stárnulo. Jednou odejde další Minerva. A až doslouží poslední - což nakonec musí přijít - lidská rasa na Avalonu bude přibitá k zemi, dokud lidstvo nezíská takový potenciál, aby mohlo znovu zamířit ke hvězdám. S ohledem na všemožné priority to mohlo trvat klidně nějakých sto let. Samotné znalosti nestačily. Rakety vyžadují speciální přístroje.
Usadili se do opotřebovaných sedaček. Bývalo jich
tu padesát, ale zbylo jich devět. Ostatní odmontovali. Jednak se sem vešlo víc nákladu a za druhé se snížila váha. Carlos se díval, jak se jeho přítel poutá do pilotního sedadla. Ta pozice byla spíše symbolická než faktická. Minervu

řídil počítač. A takhle je to se vším, pomyslel si Carlos. Sice sedíme na řídících funkcích, ale kolonii už dávno neřídíme. Zajímalo by mě, jestli tahle uvažuje i Cadmann. Asi ne. Cadmann byl zvláštní člověk. Zažil různé potíže a trable, ale pokud cítil, že má jeho život smysl, dával do toho všechen svůj starý zápal a úsilí. Bylo sice stále těžší najít nějaký důvod a probudit jeho zájem, ale přesto měl stále pocit, zeje potřebný.
Anebo přesně řečeno měl ho do té události s Roborem. Teď se zdálo, že se nějak nemůže vzpamatovat. Ta smrt jednoho z dětí... Neexistovalo výstižné slovo pro tu ztrátu. Carlos, který znal Cadmanna celé ty roky, nebyl schopen o sobě tvrdit, že by chápal duševní pochody svého přítele.
"Kasandro, kontrola systémů."
Kasandra zpomalila svůj běh, aby mohla dostatečně informovat Carlose o kontrolách provedených na Minervě. Někde uprostřed zkoušení přerušila a začala červeně blikat. "Našla jsem propálené místo na pravé zadní brzdě. Doporučuji při příští údržbě opravu."
"Pro dnešek je to bezpečné?"
"Jistě. Možnost selhání je zanedbatelná a ještě jsou tu dva okruhy jištění."
"Tak dobře. Začít nahazování motorů. Cíl: dok u Geographicu."
"Dvě stě devět vteřin do startu," oznámila Kasandra. Na řídícím panelu se rozsvítila světla. "Pozemní testy ukončeny. Zažehnutí motorů za sto sedmdesát sekund." Cekali. Pak se otevřely pumpy a slyšeli, jak začínají řvát nahazované motory.
"Nahození v pořádku," ozvala se Kasandra. "Všechny systémy pracují."
"Tak nás zvedni."
"Třicet pět vteřin do startu."
Zase čekali a pak ucítili první pohyb. Minerva klouzala po jezerní ploše stále rychleji a rychleji, a najednou byli ve vzduchu. Nos raketoplánu se stále zvedal, až letěh téměř kolmo. Proletěli kolem mraků, rozzářilo se modré nebe, které postupně zase začalo tmavnout. Carlos měl pocit, že ten řev vychází z něj, třásl a smýkal jím, dával mu divokou radost ze svobody, kterou jinde na tomto světě nepoznal. Tohle miloval.
Jeho váha se rapidně snížila. Bzučení motorů pokračovalo. Přestože tanky byly prázdné, termojaderná reakce běžela dál. S jedním běžícím motorem by klidně doletí až k planetám. Jak jste na oběžné dráze, máte za sebou polovinu cesty v podstatě kamkoliv.
Před sebou zahlédl houpající se Geographic.
"Přibližovací fáze zahájena," ozvala se Kasandra.
Carlos uvolnil svou sedačku a otočil se o šedesát stupňů. Cadmann odpočíval s očima zavřenýma, Syl-viiny ruce spočívaly na jeho. Zack byl zabořen do holo-gramového počítačového displaye a pravděpodobně se tam posté probíral nějakou inventurou.
Potřebovali někoho, jako byl Zack. Zaplať pánbůh, že to nemusel být Carlos Martinez! To by bylo čiročiré mrhání energií a časem, pomyslel si Carlos. Ale někdo to musel všechno spočítat.
Ovšem Carlos si dovedl užít přítomnost.
* * *
Geographic byl takřka největší výrobek v historii lidstva (Zuider Zee stále držel ten hrdý rekord), ale určitě byl největší pohyblivá věc, jakou kdy lidstvo vytvořilo. I když teď z něj zbyl pouhý skelet, stále ještě působil naprosto ohromně.
Cadmann si vzpomněl, jak jako mladý muž letěl z Buenos Aires ke Geographicu poprvé. Letěl ve skupince dvanácti lidí a přesně si pamatoval, jak rozdílná byla první prohlídka této skutečné vesmírné lodi, kterou na něm absolvovali, od těch sezení na simulátoru, kterými museli projít. Bylo to vyvrcholení jeho snu, velké dobrodružství ve chvíli, kdy už jiným dobrodružstvím bylo odzvoněno. Bylo to něco tak neskutečně krásného, až tomu bylo těžko uvěřit...
Geographic byl hrozně velký. A měl je odnést velmi daleko a mělo to taky pěkně dlouho trvat... a oni museli ještě dost tvrdě pracovat, aby se tam dostali. Kdyby toho začali litovat, bylo by už ve chvíli, kdy se nalodili, příliš pozdě.
"Přemýšlel jsem..." zaváhal Cadmann. "Proč jsme odtamtud odešli."
"O čem to mluvíš?"
"Však víte, o čem mluvím. Ne to, co říkáme dětem. Žádné báchorky. Prostě proč tady skutečně jsme?"
Zack vzhlédl od svých čísel. "Co máš na mysli?"
"Proč jsme zrovna my byli ochotni riskovat své životy a celou svou budoucnost. Nikoho z nás nedokázala na Zemi udržet ani rodina, ani přátelé."
"Já jsem vzal svou ženu s sebou," řekl Zack. "To samé platí pro Joea Sikese a další."
"Jen o tom přemýšlejte. Nebyli jsme ani nejchytřejší ani nejstatečnější, i když jsme o tom sami sebe přesvědčovali." Minerva plula v moří hvězd a modrý Avalon zůstal hluboko pod nimi. "My jsme prostě byli ti, co byli ochotni všechno tam zanechat a jít."
"Mluv sám za sebe," opáčila Sylvie. "Terry a já jsme sem chtěh letět. My na tom pracovali a to pěkně tvrdě. A to samé platí pro většinu z nás. Já myslím, že totéž platí i o tobě, Cadmanne."
Cítili lehké zhoupnutí, jak se přísály trubky z doku a napouštěly se vzduchem. Přistávání u Geographicu bylo jako akt pomalého milování, jako setkání se starým a drahým přítelem. Už je vítal tolikrát a zdálo se, že je připraven pomoci, kdykoliv to budou potřebovat, snad navždy. Vždycky meh pocit, že se trochu mění vůně vzduchu, i když to byla asi jen jejich představivost.
"Tak jsme tady," oznámil poměrně zbytečně Carlos.
Ráchel a Zack už byli venku z Minervy a plavali spojovací trubicí k hlavnímu vchodu do Geographicu. Zakřivené dveře se za nimi hermeticky uzavřely a oni se ocitli v umělém lůně tvořeném ocelí a keramikou. Další dveře se otevřely a rázem byli v hlavní chodbě.

Loď byla lehce cítit zatuchlinou. Dvacet let skoro úplné opuštěnosti na tom nic nezměnilo a jim se nikdy zcela nepodařilo dostat ten zápach z lodi pryč. To prostě dokáže dvě stě lidí za sto let, když žije v uzavřené prostoře, i když devadesát pět procent z nich prakticky stále spí.
Z hlubin lodi slyšeli nějaké hlasy a pak už viděli, jak se k nim blíží Carolyn McAndrewsová a za ní se žene Julia Chang Hortha a Greg Aruda. Na palubě Geo-graphicu stále někdo byl. protože jim sloužil jako dílna pro údržbu pozorovacích satelitů a Kasandra a její
údržbářští roboti nemohli být všude a všechno zvládnout okamžitě. Nebyl žádný problém najít dobrovolníky, kteří by si vzali týdenní službu. Pro mnohé z nich to byla příjemná povinnost, při které se dostali trochu stranou a mohli si aspoň v relativním klidu a o samotě meditovat. Carlos zase využíval jiných předností cest na Geographic, při nichž bývala na lodi vždy některá jeho přítelkyně. Ještě se sice nenabažil radovánek při nízké gravitaci, ale přeci jenom už trochu brzdil. Carolyn k nim sestupovala bez jakýchkoliv obtíží. Přestože už měla pěknou váhu, tady, kde váha skoro nic neznamenala, se pohybovala s podivuhodnou grácií.
"Ráda vás vidím," vítala je. "Už to tady bylo přece jenom trochu opuštěné. Plno času, prohrabování starými krámy... nu, však to znáte." Vlasy jí nepoddajně létaly kolem hlavy a ona se marně snažila si je nějak urovnat. "Jak se mají děti?"
"Dobře," odpověděl Carlos, "ale trochu ti přelívají květiny při zalévání."
Poplácala ho po zádech a lehce ho políbila. "Děkuju ti," řekla. "No... chcete do počítačového centra, ne? Chcete asi trochu soukromí?"
Cadmann zavrtěl hlavou. "Jen u toho buď taky, Carolyn. Podílela jsi se na Aaronově výchově jako každý jiný."
"Možná že víc jak většina z vás," řekla. Potom zavřela oči a trochu zbledla.
"Tady je Aaron v jeslích," začala Ráchel. "Můžeme se tím spisem probírat dopředu nebo dozadu, jak chceme. Kasandro, dej nám tam. prosím tě, záznam Dítě Aaron jedna."
Na hologramu se objevily obrázky. Představovaly Aarona od nejútlejšího dětství. Byla to časová projekce, takže projel od narození až po batole.
Cadmann na to koukal jako duchem nepřítomný a zeptal se: "Kdo byli jeho rodiče?'
Zdálo se, že se Ráchel ta otázka moc nelíbí. "Jak jistě víš, spermie i vajíčka byly jak od členů kolonie, tak od dárců, kteří se výpravy z nejrůznějších důvodů nemohli zúčastnit. Jsou to reprezentativní vzorky, kde jsou zastoupeny všechny základní genetické skupiny a kultury, ale všechny jsou samozřejmě bezvadné. Mohli jsme si vybírat, protože ty děti měly vyrůstat v kolonii jako celku bez nějakého zvláštního napojení na jednotlivou rodinu a bez přímého rodičovského zázemí. To byl jeden z teoretických předpokladů kolonie. Experiment, při kterém se budou posunovat primární vazebné imperativy dítěte z párové na koncept celého systému. Všichni víte, že se ten experiment dostal do pořádných obrátek po válkách s grendely a čtyři roky potom byl ukončen."
Caron McAndrewsová se usmála a řekla: "Už jsme si prostě udělali dost dětí."
"Ty jsi vždycky měla určité pochybnosti," řekl Zack a Carolyn přikývla. "Možná jsme ti měli víc naslouchat." Nemusel říct: Má zamrzlý mozek. Nikdo by Carolyn neposlechl - což bylo upřímně řečeno trochu divné, protože Carolyn byla skutečnou hrdinkou grende-lích válek. Nikdo si přesně nepamatoval, kdy ji přestali poslouchat.
"Ten experiment byl ukončen z jiných důvodů," řekla Ráchel.
Cadmann se díval z okénka do černého vesmíru.
Carlos vlastně viděl jenom jeho záda. "Nějaké problémy?"
"Zprávy, co přišly asi rok potom, co jsme opustili Zemi. Byly tam taky novinky, které se týkaly výzkumu dětí ze zkumavky. Pak jsme hroznou dobu nic nedostali. Co Geographic přijal naposledy bylo komuniké zaslané rychlostí světla asi deset let potom, co jsme odlétli. Bylo strašně poničené. Trvalo docela dlouho to dát dohromady. Byly tam výsledky výzkumu, které naznačovaly, že děti ze zkumavky mají mnohem složitější rodinné vazby. A přitom byly všechny adoptovány do milujících rodin, kde rodiče čekali na děti roky, ale kvůli problémům s plodností byly nuceny adoptovat uměle zplozené děti."
"Jasně, že tam byly problémy, Čade. Vždycky jsou nějaké. Jestli je to statisticky významné? Možná. Byly kolem toho akademické diskuse. Tyhle záležitosti umí být pěkně drsné. Některé sem dorazily a některé ne. To samé platí o číslech."
Bledna z teorií se tykala endokrinologického toku v umělé děloze. Ta čísla, co jsme dostali, naznačovala, že v normální děloze záleží na tom, jestli má matka hlad, spí, je vzhůru, bojí se, je unavená, je sexuálně ukojená atd... že tohle všechno je určitá forma komunikace mezi matkou a dítětem. Je to jedna z dalších živin... emocionální potrava, jestli chcete, která je stejně důležitá jako krev nebo kyslík."
"Já jsem si myslel, že všechny tyhle věci byly zduplikovány."
Ráchel pokrčila rameny. "Stále je to umělý výtvor. Když se pokoušíš vytvořit počítačový program, který bude simulovat vzkazy, které posílá matka dítěti, mu-
síš myslet i na to, že existuje zpětná vazba mezi plodem a matkou. Byly sledovány tisíce plodů a způsoby, jakým na ně reagovaly matky. Všechno to bylo zaznamenáno a výsledky byly použity pro uměle vytvářené děti."
"No a?"
"No a? Velbloud je kůň, kterého určila komise. Je určitý rozdíl mezi nedbalou elegancí lidského těla a intelektuálním výběrem provedeným komisí vědců, která rozhoduje, které endokrinologické zkušenosti jsou dobré pro dítě. Oni se snažili ještě ty zkušenosti vylepšovat a obrousit jim hrany. Tenhle rytmus je nesprávný, tahle orgasmická odezva by mohla poškodit dítě, vzteklá matka ohrožuje vývoj dítěte. Uberálové upravili profil jedním směrem, konzervativci jiným. Bylo tam příliš mnoho úprav. Příliš mnoho adrenalinu. To muselo vývoj těch dětí poznamenat."
"Ach jo."
"Pozdě bycha honit. Na druhou stranu je ten program z jistého hlediska až příliš měkký. Nechává těm dětem příliš mnoho volnosti a ony jsou pak ve svém vlastním prostředí až příliš zranitelné."

"Co se stalo na Zemi?"
"Nic moc. Bylo zaznamenáno statisticky významné zvýšení emocionálních problémů u těchto dětí. Slabá indikace zvýšení sociopatie. Ale nezapomínejme najedno: všechny ty děti vyrůstaly v nulujících rodinách, které roky čekaly na své vlastní děti a pak je zahrnuly láskou. Měly víc lásky a pozornosti, než je průměr. Je poměrně zajímavé spekulovat o tom, jak by ty děti dopadly, kdyby byly umístěny do průměrné rodiny.
Cadmann se stále neotočil. "A co ty naše?"
"My jsme ty výsledky ze Země neznali. Mysleli jsme si, že když jim poskytneme hodně lásky, zabráníme tím problémům."
Obraz Aarona stárnul. Čas od času se program na nějaké sekvenci zastavil. Aaron lezoucí po horách. Mladý Aaron kopající do fotbalového míče. Aaron na výletě - bylo vidět, jak jde rychle a lehce míjí tehdy ještě nezraněného Edgara Sikese. Aaron navštěvující Edgara na trakcích. Aaron debatující. Aaron hájící Edgara. Aaron vyučující se řezbářství. Byli prostě obklopeni světem Aarona Tragona.
"Obecně lze říct, že to funguje," řekla Ráchel. "V některých případech velmi dobře."
"Například kde?"
Zack se předklonil. "Třeba Malý Chaka z Nové Guiney nebo Toširo Tanaka. Ale já vím, že se Ráchel trochu obávala o Aarona Tragona a Trish Chancovou a o pár dalších."
"Každý v kolonii se podílel na jejich výchově," prohlásila Ráchel.
"Dobře si to pamatuju," přikývla Sylvie. "Byla to krásná práce plná lásky.
"Když děti povyrostly, stále patřily všem. Pomáhali jsme jim projít pubertou. Každé z těch dětí mělo tucet rodičů a každý kolonista měl tucet dětí. Snad také proto byla v kolonii taková sexuální volnost."
"Naštěstí jsme sem nepřinesli ze Země žádné choroby," poznamenal Cadmann.
"To je pravda," souhlasila Ráchel. "Ale hlavní idea byla v tom, že jsme chtěli, aby každé těhotenství bylo chtěné. Když některý otec nebo matka v danou chvíli dítě nechtěli, mohl se zárodek odebrat a potom zmrazit,
nebo mohl vyrůst buď v děloze dárkyně nebo v děloze umělé. Zárodek pak mohl být rozmražen, když se otec a matka cítili pro to dost způsobili. Nebo mohlo být dítě adoptováno jinou rodinou..."
"Nebo taky celou kolonií. To bylo mnohem častější než adopce určitým párem," doplnila Carolyn. "Udělala jsem, co jsem..." Hlas jí selhal.
Ráchel vzdychla a sundala si brýle, které se potom jala intenzivně čistit. "Včera jsi mne požádal, abych se podívala na Aaronův spis. Já to udělala. Mrzí mě, že jsem to neudělala už dřív. Ještě než si s ním začala Ruth. Našla jsem tam pár věcí, které mě trápí."
"Jaké věci?" zeptal se Cadmann.
Mezitím jim Aaron na hologramu před očima stárnul. Aaron se všemi ženami své generace. Aaron na pevnině ve skupině Grendelich skautů, vedené Carlot-tou Nolanovou a Cadmannem Weylandem.
"Měl velký vůdčí potenciál, ale..."
"Ale co?"
Ráchel zvolna odpověděla: "Jestli kombinace mi-moděložní výchovy a nedostatku specifických vazeb zasáhla někoho skutečně silně, tak to byl právě Aaron Tragon. Myslím, že nebyl vázán na členy kolonie, ale k samotnému snu kolonizace."
"A co je na tom špatného?" zeptala se Sylvie.
Hleděl na ně obraz Aarona, větší než ve skutečnosti. Byl vážný, soustředěný a odhodlaný.
"Nemám tím na mysli nějaký idealistický obraz, jak by kolonie měla vypadat. Ani nějaké dobyvatelské cíle, které jsme měli my, když jsme nastupovali do Geographicu. Tím mám na mysli skutečný sen. Sen o rozšíření po pevnině a celé planetě a potom i po celém sys-
ternu Tau Ceti. Je to sen o tom, že se lidstvo zmocní hvězd a přetvoří je podle Aaronova přání. Tenhle sen je jeho otec i matka, důvod pro jeho bytí. Tenhle sen byl na začátku všeho, pamatujete?"
"Já si to... pamatuju," odpověděl zamyšleně Cadmann. "Ale ty jeho debaty... někdy se mi zdají skoro konzervativní. Jako zpátky k přírodě nebo něco takového. Z těch jeho řečí to občas vypadá, jako by chtěl žít v symbióze s planetou."
"No, asi bych skutečně neřekla, že chce z planety udělat povrchový důl na suroviny. On chce tu planetu zalidnit. Naše technologie je natolik vyspělá, abychom mohu žít v harmonii sAvalonem. Nepotřebujeme mít víc dětí než Avalon zvládne."
"Ještě něco?"
"Myslím, že nám Aaron už dávno přestal ukazovat svou pravou tvář."
Objevil se obraz Aarona, když mu bylo dvanáct, takže ho teď meh dvakrát.
Ráchel pohlédla z jednoho obrazu na druhý a povzdechla si. "Aaron se domnívá, že původní kolonisté ten sen opustili. Že ho zradili. Myslím, že je motivován spíš zevnitř než zvenčí. Myslím, že má teď opravdový kontakt s málokým. A jsem přesvědčena o tom, že jeho pojetí lásky je pouze prostředek pro splnění jeho velkého snu."
Carolyn se zasmála a přitom se objevil záblesk toho, jak vypadala před nějakými sty roky. "Tohle už jde za hranice sociobiologie."
"Trošku. Ale je potřeba říct, že nic z toho ještě nedělá z Aarona nebezpečného člověka," pokračovala Ráchel. "Nebo snad ano? Moje dcera ho miluje, čeká s ním
dítě a já přitom nemohu zapomenout, že jsem psycholožka."
Carolyn objala Ráchel kolem ramen. Tak tam obě stály a pozorovaly Aaronovy obrazy.
Cadmann zavrtěl hlavou. "To, co mě trápí, je celý ten incident se vznášedlem. On nás měl. Od samého začátku až do konce. Pěkně jsme mu naběhli. Ale je v tom něco... úplně chladnokrevného..."

"Co?"
"Něco, co mě nutí zamyslet se nad tím, kdo Aaron Tragon skutečně je. Kdo skutečné žije za tou jeho maskou."
"Jestli někdo, tak bys to měl vědět právě ty."
"Já? Proč já?"
"Protože k tobě je vázán víc než ke komukoliv jinému. Je zcela bez diskusí, že si myslí, že jsi jeho otec."
"Já..." zaváhal Cadmann. "Chtěl jsem říct, že jsem o tom neměl ani tušení, ale asi by to nebyla pravda. On si vždycky našel nějaký důvod, proč být u nás a nemám pocit, že to bylo jenom proto, že jsou s Justinem a Jessikou přátelé. Ale já nevím, kdo za tím ve skutečnosti je, Ráchel."
"Řekla jsem ti většinu toho, co o něm víme."
"To nestačí," oponoval Cadmann. "Kdo jsou jeho rodiče?"
Bylo vidět, že ta otázka Ráchel nepotěšila. "No tak dobře. Asi to není přísné utajovaná informace. Přesto je to naše běžná uzance. Netěší mě to moc, protože jsem byla jediná, kdo to věděl a vy jste k té informaci neměli přístup."
Odkašlala si. "Jeho otec je ze Země. Je to švédský matematik ruského původu a jmenoval se Koskov."
Carlos měl pocit, že se Cadmannovi ulevilo. Jako by čekal - a obával se - že jsou spolu ještě více spřízněni. "A matka?"
Ráchel se podívala na Sylvii. Sylvie zrudla a psycholožka přikývla.
"Je to tak," řekla. "Aaron Tragon je tvůj syn. Je z tvého vajíčka."
"Justinův nevlastní bratr," pokýval hlavou Cadmann.
"Ano. Kdyby hrozilo nebezpečí, že by si mohl Aaron začít něco s některou z jeho sester, tak bych něco řekla. Tyhle věci si hlídám... ale to se nikdy nestalo. Jessika s ním není pokrevně spřízněná, stejně jako není spřízněná s Justinem."
Sylvie byla úplně potichu a její mysl bloudila kdoví kde. "Aaron a Justin," vzlykla.
"Tak co teď uděláme?" zeptala se Ráchel.
"Myslím, že bychom se měli vydat na pevninu s příštím vznášedlem."
Sylvie se pohupovala několik centimetrů nad svou sedačkou. "Nikdy jsem ho nedržela v náručí," šeptala. "Nikdy jsem mu neřekla, že je můj a že ho budu před vším chránit a dám na něj pozor. Že je ta nejkrásnější bytost na světě. Nejúžasnější děťátko ze všech."
"To asi neudělal nikdo z nás," uklidňovala ji Ráchel. "Měli jsme to udělat. S Aaronem i těmi dalšími šestnácti. Říct jim, že patří k nám. Není divu, že si vytvořili svůj vlastní kult. Museli někam patřit."
"Kdo k němu patří?" zeptal se Cadmann.
"Mám pocit, že to musíme zjistit," prohlásil Carlos. "A že to musíme zjistit co nejdřív.
Kapitola 10
Desátek
Poctivý bůh je nejúžasnějším výtvorem člověka.
ROBERT GREEN INGERSOLL, Bohové, Díl I (cca 1866)
"Tak zítra se vracíme domů," řekl Justin. Aaron přikývnul a vzal si od něj hrnek s kafem. Údolí bylo plné mlhy, která se v něm ospale převalovala.
Justin měl hlídku v časných ranních hodinách.
Aaron začal srkat kávu. "Musíme přejít hlavní údolí. Máme tam několik možností."
Justin přitakal. "Budou tam grendelové, ale jsou příliš daleko od svého hlavního ležení, než aby pro nás představovali nějaké vážné nebezpečí."
"Stáda budou poměrně dost blízko, aby mohly nastat potíže."
"Já říkám, abychom to vzali oklikou." Justin na-
maloval v prachu schematickou mapu. Hory, stromy a potok. "Když půjdeme jižní cestou, vyhneme se problémům."
"To jo, ale na druhou stranu budeme muset překonat proud. S tím nic nenaděláme."
Grendelové ve vodě představovali smrt. Nejchytřejší bylo pobít všechno velikosti grendela, než to náhodou naroste.
"Nu," řekl Aaron, "co ty na to?"
"Tahle planeta tu byla, než jsme přišli a bude tu i po našem odchodu. Myslím, že nemůžeme zabít všechno, co se nám nelíbí. Musí být ještě nějaká cesta a já ji chci najít."
"Souhlasím s tebou," kývl Aaron a označil bod na vrchním toku. "Co kdybychom hodili do vody čerstvě zabitého jelena? To by mohlo vytáhnout grendely nahoru. Myslím, že nemá cenu ji dostat níž. To je jiné grendelí teritorium a je tam spousta jídla. Grendelové nebojují dokud skutečně nemusí... zvláště ty druhy z pevniny."
"Co tím chceš říct?"
Aaron vypadal zamyšleně. "My jsme grendely vlastně nikdy pořádně nestudovali. Neznáme jejich vztahy, grendelí chování, když pominu základní lovecký instinkt a způsob útoku. Ale co víme o tom, jestli grendelové myslí, plánují a pozorují? Mám pocit, že jsou daleko inteligentnější, než nám První tvrdili. Byli tady dávno před námi. Myslím, že se možná s nimi jednoho dne dokážeme domluvit..." zarazil se a zasmál. "Asi jsou to jenom sny. Radši se dejme do práce."
Co to bylo s Aaronem a grendely? Z toho byl Justin blázen. Aaron mluvil, jako by byli grendelové nějaké postavičky z komiksů, které se svah', jakmile na ně Aaron houkne.
Stará grendel spala.
Kořist, co měla v jezeře, by ji stačila zasytit až do konce dní. Najedla se pořádně den předtím, a ve dnech klidu a spánku jí stačilo jedno jídlo na deset až patnáct dní, než se stal hlad nesnesitelný.
Sem tam ji něco vyrušilo ze snu. Hlavně když jí nad hlavou přelétaly dcery boha. Jejich hukot připomínal zvuk Smrtelného větru. Vyděsil ji až do morku kosti. To si pak pokaždé dřepla do vody a jenom opatrně vykukovala.
Změna byla ve vzduchu. Světlo bylo takové halucinogenní, že se všechno zdálo velmi křehké a pomíjivé. Cítila tisíce pachů nižších forem života, které se chystaly ke svému pozvolnému konci. Někteří živočichové se začali jako smyslu

zbavení krmit, jiní naopak zcela odmítali potravu. Někteří zase změnili barvu nebo tvar, začali se přesunovat na místo skonu, nebo se uložili ke spánku, ze kterého už je nevyruší ani grendel.
Nemůžeš myslet na všechno, plánovat všechno až do konce. Ale stará grendel si to tak ospale v duchu říkala... když tuji najednou probudil pach krve.
Tři dny po sobě cítila stejný pach. Vždycky našla podivné mrtvé zvíře, jak plave ve vodě. Když ho nechala den dva odležet, chutnalo dobře. Posledně když se vracela na své oblíbené místečko k odpočinku, všimla si, že jí cestu zkřížilo velké množství zvířat: mnoho podivných zvířat, které právě sežrala a pak několik dvou-nohých stvoření.
Ta dvounohá stvoření létala vzduchem ve řvoucích
příšerách, kterým říkala dcery boha. Ta stvoření taky uměla chodit, nebo řídila podivné škeble, které strašně smrděly po dehtu a dokázaly se pohybovat skoro stejně rychle jako sestry v rychlosti. Spojovali v sobě příliš mnoho pachů a nejedli svoje mladé. Věděla to, protože se přiblížila dostatečně blízko k jejich hnízdům, aby je mohla pozorovat.
Zkoušela taky jejich obranu. Věděli kde je ještě dřív, než ji mohli cítit. Než se přiblížila dostatečně blízko, aby mohla sledovat jejich zvyky a chování, už byli varováni a ozbrojeni. Dvakrát na ni poslali nějaké létající věci. Ale když se dala na ústup, neútočili.
Zjistila, že jejich přístup není zas tak odlišný od jejího. Uměli se pohybovat velmi rychle. Byli to lovci a hromadili své mladé.
Mohl to snad být nějaký zvláštní druh grendelů? Byli zde grendelové stavitelé, a velká, nepohyblivá grendel na severu, a sněžní grendelové, se kterými musela dvakrát za život bojovat a teď ten druh, co kladl malé plavce do rybníčka...
V časech mladosti Stará grendel během období dešťů hodně a daleko cestovala. Cestování a zvědavost patřilo neodmyslitelně ke dnům, kdy se jí hlava málem rozskočila bolestí. Když bolest polevila, vždy se jí zase rozjasnilo. Začala vidět, jak to ve světě chodí a jak to do sebe zapadá. Vypěstovala v sobě určitý hlad po vědění, který ji hnal až na samé hranice světa.
Vždycky sledovala vodu.
Když našla vodu obsazenou jejím vlastním druhem, vždycky bojovala. Ale když byla chuť vody přátelská. .. Dva nestejné druhy grendelů mohly obývat tutéž vodu. Sice na sebe vrčely a napadaly se, ale udržely
svou rychlost pod kontrolou. Dokázali tolerovat navzájem svou přítomnost, protože věděli, že něco si vážně začít by mohlo znamenat konec.
Teď jsou tady ti podivní. Dvounozí tvorové. Je to snad nějaký nový druh grendela?
Pach krve z horního toku byl silný, ale Stará grendel se posunula ještě níž po proudu, aby se krvi vyhnula. Zaryla se co nejhlouběji a obalila se bahnem. Protáhla co nejvíc svoje nozdry, aby mohla dýchat. Atak čekala a pozorovala okolí.
Chaka se snesl těsně nad řeku nějakých třícet kilometrů jižně od Šangri-lá. Byla tam sice grendel, ale nebylo nutné ji zabíjet. Uvolněný prostor by obsadila nějaká mladší a rychlejší příšera. Tak nechal spící grendel naživu, protože současné uspořádání jim vyhovovalo.
Třikrát už nalákali grendel na mršinu nahoru proti proudu. Celou situaci pak sledovali kamerou. Poprvé si zatáhla žrádlo do svého brlohu. To nebylo příliš uspokojivé. Proto příště rozsekali maso na břehu, aby to tam musela sežrat. Což také grendel po prozkoumání situace udělala.
A potřetí převedli svoje stáda přes vodu do bezpečí, protože grendel měla plnou hlavu žrádla. Měli pocit, jako by dali grendelímu bohu desátek. Aaron to vymyslel a Chakovi se to taky líbilo.
Chaka dnes pozorně sledoval vodu dalekohledem, ale nic neviděl.
"Tady je Skeeter II. Nemáme žádný kontakt."
"Nic?"
"Nic velikosti grendel, co by se hýbalo. Žádný tepelný odraz. Nelíbí se mi to."
"Ale řeka je plná krve, ne?"
"Hodili jsme do vody živé dobytče. Až ve vodě jsme ho porazili a nechali ho tam vykrvácet. Myslím, že by to mělo zabrat."
Chaka poletoval nad řekou. To se mu líbilo. Přinášelo mu to uspokojení, ale chtělo to bdělost. Celý jeho život vyžadoval bdělost a ostražitost. Od chvíle, kdy si prvně uvědomil svou odlišnost od ostatních dětí, byl bdělý a ostražitý.
A když poprvé vzniklo spojenectví mezi ním a Aaronem a Trish, byl bdělost a ostražitost sama. Cenou za svobodu je věčná bdělost. Kdo to vlastně řekl? Jeho otec?
Musel se pořádně soustředit na svůj současný úkol.
Chaka byl adoptován a vychováván Velkým Cha-kou. Velký Chaka byl Američan. Původ Malého Chaky byl na Nové Guiney. Ale stejně byla mezi nimi jistá vazba a nebylo to jenom to divný africky znějící jméno. Chaka se nad tou myšlenkou musel pousmát a těšil se na návštěvu z pevniny. Na obrovský stín vznášedla, na jeho náklad a hlavně na lidi v něm.
Zkontroloval všechny své měřáky. "Kasandro?"
"Negativní, Chako," odpověděla.
Sakra. Tam dole nebylo nic teplého, ani nic, co by se chtělo hýbat. Alespoň se nic nehnalo za pachem krve. Dlouze se zamyslel nad tím, že jsou grendelové možná mnohem inteligentnější, než by si kdokoliv pomyslel.
"No tak jo," povzdechnul konečně. "Tak tam hodíme rychlost."
Jeden skeeter se snesl níž a hodil do vody pelety
s rychlostí. Skoro okamžitě se rozpustily. Voda se naplnila pachem.
"No, uvidíme, co se bude dít," řekl Chaka.

Stará grendel byla v agónii. Pach krve a rychlosti byl nesnesitelný. Chtěla se setkat s těmi podivnými bytostmi na své vlastní půdě, aby se něco dozvěděla. Bylo v nich tohk nového.
Ale nemohla to udělat. Celé její vlastní já volalo po útoku. Kdyby se k nim přiblížila, tak by je buď roztrhala na kusy, nebo by zabili oni ji. A nedozvěděla by se nic. Jediné, co mohla dělat, bylo bojovat se svými nejvlastnějšími instinkty. Cítit, jak v ní vře rychlost a ležet pohřbená v bahně a čekat a čekat.
A snít.
Vzpomněla si na dobu, kdy neměla žádné sny.
Vzpomněla si, kdy se svět změnil. Kdy se barvy a kontury staly šablonovitými. Agónie přišla se Změnou. Trpěla celou sezónu a někdy jí bylo tak špatně, že si vůbec nevzpomínala, že by se kdy cítila dobře. A tehdy. .. tehdy jí ztěžkla hlava. Byla celá nateklá. A na konci agónie se dostavilo uvědomění si své novosti.
Od té doby si všechno pamatovala. Uchovávala si výjevy a zajímala se, kde asi skončí a zároveň přišel svět plný jídla, ale zároveň začal i strach.
Tehdy si také uvědomila, že dokáže zastavit a naopak uvolnit rychlost. Dokázala ovládat i své temné stránky. To byl začátek všeho.
Věděla, že se něco stalo a že by to chtěla předat dál jako dar svým mláďatům.
Asi tak jednou za rok se vydávala na odchyt svých vlastních plavců. Bylo to jako skutečný lov. Jak měl plavec vědět, že ta balistická střela, co letí vodou, ho nechce sežrat? Každý podobný zážitek zatím končil smrtí. Ale jednou za rok čelisti stiskly mnohem jemněji.
Plavec mohl vydržet mimo vodu asi tak hodinu a tak se pohybovala opatrně soumrakem. Snažila se pohybovat co nejrychleji, ale tak aby nikdy nedosáhla rychlost. Když kůže plavce příliš vyschla, polila ho trochu vodou z úst a zase spěchala dál.
Voda tady jí chutnala trochu jinak. Když sem dorazila, cítila se mnohem lépe. A když sem přinesla své mladé a ujistila se, že se ve zdejší vodě dobře aklimatizují, cítila se úplně nejlépe.
Někteří z těch plavců, co sem donesla, cítili to samé zvláštní volání.
Jeden jí cestou zemřel. Hlava mu otekla a jeho tichý nářek zastavila až smrt. Už jsem moc stará, pomyslela si Stará grendel. Kosti v hlavě už ztratili pružnost, takže nebyla schopna kontrolovat svůj stisk. Stará grendel tuhle chybu nikdy neopakovala.
Ti co nebyli na horním toku byli cítit jinak. Byli také hloupí. Postavili se jí na odpor kvůli území, i když dosahovali sotva třetinu její velikosti a když ještě plně nedorostli rychlosti. Roztrhala je na kusy, aniž by se nad tím nějak pozastavila.
Co se týče jejích oblíbenců, ty sledovala, jak rostou a pak je snesla dolů řekou. Většinu z nich pak nikdy neviděla. Ovšem někdy... když bylo suché počasí, poklesla hladina vody a v cestě nestály velké překážky, někteří z nich se vrátili, aby ji vyzvali na souboj. Pamatovala si, že některé z nich zabila, ale některé nechala, aby prchli dolů řekou.
Nevěděla, co se s nimi stalo a ani o tom ne-
přemýšlela, protože neměla vzpomínky v lidském smyslu slova. Ovšem cítila nějaký podivný odpor k tomu, aby je zabila. A přitom zabíjení obecně pro ni byla rozkoš.
Voda jí ostře šplouchala do tváře a zaplavovala jí uši. Grendel zase pocítila tu hrůzu. Potom rozpoznala vibrace způsobené přibližujícími se kopyty. Voda ovšem byla nyní čistá a chuť rychlosti pomalu slábla. To okamžitě poznala. Potom zase začala normálně dýchat a udusila ten oheň v sobě, aby jí kyslík vydržel déle.
Dusot kopyt se ozýval výše proti proudu. Slyšela ho úplně jasně. Zápach k ní dorazil o chvíli později. Byla to ta podivná zvířata, která ochutnala v posledních dnech. A bylo jich celé stádo! Milovala chuť jejich masa.
Krev jí opět začínala vřít. Bylo příliš krásné tomu uvěřit a příliš krásné, než aby to nechala jen tak být.
Ovšem cítila i ta dvounohá stvoření a ta byla nebezpečná. Slyšela, jak přicházejí. Slyšela v duchu i ránu, co by mohla následovat a cítit záblesk, teplo a zápach, který byl podobný chemikáliím ze sopky. Navíc si představila ty lastury, ve kterých létali a které dosahovaly takřka rychlosti.
Stádo přešlo přes řeku a dusot kopyt odezněl. Teprve potom Stará grendel opatrně vystrčila hlavu z vody a rozhlédla se kolem. Odjížděli pryč. Směrem na východ vstříc většímu tábořišti.
Klidně se k nim mohla přiblížit. Snadno by to dokázala. Ale slunce už bylo za zenitem a den se ochlazoval. Možná to dokáže někdy jindy.
Kapitola 11
Děti snu
Moribus antuquis res stat Romana virisque (Římský stát stojí na svých prastarých zvycích a na své odvaze)
ENNIUS, Anály (cca 239-169 před Kristem)
Dvě řady elektrického plotu je vítaly, když hnali své stádo do Šangri-lá.
Za základním táborem se severním směrem vypínal do výše pás strmých, žulových hor, které působily velmi mohutně a pyšně. Do nich byly vyvrtány jeskyně na zásoby. Ty zároveň v případě nebezpečí mohly sloužit jako úkryt. Severním směrem nebyla žádná dostatečně hluboká, tekoucí voda dobrých dvě stě kilometrů. Nejbližší hluboká voda byla na východě asi dvacet kilometrů od tábora. Ta byla dostatečně daleko za obvyklým grendelím teritoriem s výjimkou období deš-
tu. V zimě a v období dešťů museli dávat obzvláštní pozor.
Pohled na životem kypící tábor je natolik rozveselil, že okamžitě přidali do kroku a zavýskli si radostí.
Justin počkal, až varovná světla na elektrickém plotě přestanou svítit a proud bude vypnut. Dva strážní otevírali bránu a přitom je hlasitě vítali.
"Tak jaký byl výlet?"
"Až na Stua," řekl lítostivě, "to byla paráda."

Protáhli účastně obličeje a vážně přikyvovali.
Padací most překlenul jeden plot. Přes tuhle dvojí ochranu nebyla žádná jiná cesta kromě skeeteru nebo cesty přes hory. Všechny kouty v Šangri-lá byly hlídány automatickými senzory, které byly přímo napojeny na Kasandru.
Jednoduchý elektrický plot chránil patnáctihek-tarovou experimentální farmu za hlavním táborem. Elektrický plot byl neustále pod slabým proudem, ovšem počítače mohli napětí okamžitě zvýšit. Hlídací psi pobíhali volné, ale zpočátku měli obojky, které je chránily před elektrickým proudem. Jakmile se příliš přiblížili k plotu, zvyšovalo se jejich dráždění. Zhruba po týdnu jim mohly být obojky sejmuty. Ani jeden pes se nezranil.
V ústrety jim přicházel veselý smích dětí a zvuky strojů. Justin přešel padací most a dal pokyn, aby ho membloudi následovali. Stádo neprotestovalo. Buď jim útok sněžných grendelů trochu srazil hřebínek - nebo konečně poznali dobré úmysly svých nových pánů.
Veselý smích dětí prozrazoval oprávněnost jednoho rozhodnutí, které vyvolalo velkou diskusi. A to rozhodnutí se tvkalo dětí.
Bylo jasné, že Synové hvězd měli právo si s sebou přivést své vlastní potomky. Ačkoliv kolem toho byla velmi vzrušená debata, nebylo o co opřít případné odmítnutí.
Dohodou byla stanovena věková hranice na šestnáct let. Bylo tu pár Synů hvězd mezi deseti a šestnácti roky, kteří směli doprovodit své starší sourozence. Záleželo na každé rodině, jak se rozhodne.
Vnější brána se zavřela a skeetery přistály.
Před dvěma týdny odsud odlétly čtyři skeetery.
Tři se teď vrátily. Justin zavrtěl hlavou. Zatrace-nej sníh. Na ten nepomyslel a Stu byl teď mrtev a Kaťa tomu byla velmi blízko. Ale... dostali pět grendelů a sami ztratili jednoho ze svých řad.
První grendel, který se objevil na Kamelotu, zabil sedm udí a velké množství dalších zranil. Druhý grendel skoro zničil celou kolonii. Ale to bylo před dvaceti lety.
Přece jenom se něco naučili. Ale měli se učit rychleji.
Membloudi překonali druhý plot a jakmile přešli přes padací most, Justin seskočil z koně.
Rotory skeeterů se stále ještě točily, když z jednoho z nich seskočila Kaťa. Zastavila se u záznamového zařízení, kde zapsala letové údaje. Pak se k němu rozběhla a skočila mu do náruče. Objal ji a cítil se tak... ochranitelsky?
Tenhle pocit u Jessiky neznal. Snad to bylo proto, že byli z jedné rodiny. Byl rád, že je Kaťa u něj.
"Potřebuješ opakovači kurz," řekl.
Najednou držel v náručí krásnou sochu.
Pak řekla: "To nebyla moje chyba."
"Zítra půjdeme do herny a zastřelíme spolu pár virtuálních grendelů. Já ti ukážu..."
"Nic mi neukážeš."
Tábor byl vybudován z prefabrikovaných budov. Byly jednopatrové, měly velká okna a červené střechy. Ulice byly široké. Bylo tam dost místa na hraní a procházení. Pobíhalo po nich plno psů a s nimi i pár dětí. Vypadalo to tam jako v Kamelotu, když byl čerstvě postavený. Celá plocha byla nejprve vysterilizována pla-menomety a pak tam byla vysázena tráva ze Země.
Potom Vznášedlo připravilo po cestě několik skladů, včetně skladů na ostrůvcích, které se nacházely v oceánu mezi Kamelotem a pevninou.
Pěkně krok za krokem, až bylo celé stanoviště zásobeno a chráněno. Až potom tu lidé postavili ploty a budovy.
Jessika s Aaronem k nim už také přibíhali a za nimi se hnala Trish s Chakou. "Jdeme do jídelny," volal Aaron.
Justin radostně přikývnul. Už se taky těšil na večeři.
Justin se v Šangri-lá cítil bezvadně. Tady nebyl nikdo starší než dvacet let a všechno bylo přizpůsobeno podle jejich přání. Vypadalo to tu jako větší a bohatší verze Vrcholu příboje.
Vstoupili do jídelny, kde panovala velká vřava. Přítomní okamžité popadli Aarona, hodili si ho na ramena a za stálého provolávání slávy ho nosili kolem místnosti. Někdo mu vrazil do ruky džbán s pivem. Konverzace byla doprovázena obrovským rachotem, protože kolem stěn byly umístěny velké reprobedny, ze
kterých se Hnul aboasijský džez, produkovaný počítačem na základě zadání Kasandře. Někdo to poměrně trefně nazval Šangri-lá Orchestra.
Bylo to hektické a byl to jejich domov.
Na stěnách byly tabule, na které se psalo plnění týdenních kvót. Celý tábor, což dohromady reprezentovalo osmdesát pět Udí, byl rozdělen do šesti týmů, z nichž každý měl své vlastní povinnosti a zodpovědnost. Disciplína a organizace byla vnitřní záležitostí každého týmu. Byla tam i zábava a každé dva týdny se konaly pravé orgie. Ale bůh chraň toho, kdo nesplnil své stanovené kvóty. Nebo byl tak opilý, zdopovaný nebo zmožený sexem, že nenastoupil na svou hlídku nebo na své místo na poli. Celé to nebylo založeno na ekonomických vztazích, ale na tom, že se v takhle malé komunitě všichni znají a ono to fungovalo. Bylo tu dost jídla a dokonce zbylo ještě něco navíc a každý mohl strávit aspoň polovinu času při zajímavé práci.
Večerní služba přinesla jídlo a vzrušená konverzace přešla v mírný šum.
"Tak co tomu říkáš?" zeptal se Edgar Jessiky.
"Vypadá to dobře. Ještě trochu vymalovat zevnitř a dodělat dekorace, ale hlavní jsou nové budovy."
"Nejdůležitější je, že jsme splnili stanovené kvóty. Vznášedlo by mělo přiletět pozítří a my si chceme být jisti, zeje všechno připraveno."
"V čem je háček?"
"Devět tun přečištěné rudy... Deadwood běží bezvadně. Zack bude spokojen."
Všimla si, že konverzace pomalu utichala. Všichni rozuměli té otázce, která nebyla vyslovena nahlas.

Edgar Sikes se poškrábal na bradě a řekl: "Nikdo
z nás nemá ani nejmenší potuchy, co se stalo v Deadwoodském průsmyku. Analyzovali jsme to ze všech možných stran. Ať už zabilo Lindu a Joea cokoliv, je to pryč. Nemáme žádnou stopu. Poslali jsme tam proti-grendelí kryt a zajistili ho. Taky jsme tam instalovali vzduchové tanky. To by mělo chránit před vsun."
JVIáte nějaký typ?"
"No? Myslíme si, že to mohl být mrak nějakého plynu," zamračil se Edgar. "Zřejmě sopečného původu, který reaguje jako kyselina."
"Ale nebyla to kyselina?"
"Rozhodně tam nezůstaly žádné kyselé stopy. Ovšem tímhle způsobem je to možno vysvětlit, protože takhle se plyn může chovat."
Namočil prst do vody a začal čmárat na stůl. "Podívej se na tohle. Nejpravděpodobnější je, že vítr přenesl přes hory nějaký žíravý plyn, před kterým neměli šanci utéct ani se schovat."
"A Cadzie?"
Kousl se do rtu. "To nevím. Vysvětlením by mohlo být to, že Linda dítě pevně zabalila do deky. Ten kyselý mrak pak odnesl vítr dřív, než deku stihl rozežrat. Aaron si je ovšem jisty, že to muselo být něco živého. Něco, co se té Cadzie modře leklo."
"Myslíš, že by deku dokázala utáhnout úplně vzduchotěsně? Ochránit tak před něčím, co jim sežralo maso z kostí a potom beze stopy zmizelo? Ty tomu věříš?"
"No... moc ne," řekl váhavě. Jeho dětská tvář vyjadřovala frustraci. "Ale zrovna tak nevěřím na nějakou neviditelnou příšeru."
"Příšera z idu," zazpíval někdo.
"Hele. zmlkni. Prohledali jsme celé okolí. Vzali
jsme vzorky prachu, kamení i zeminy. Nenašli jsme nic neobvyklého. Listí, rozdrcený kámen, kousky zvířecího trusu a další věci, které se tak v prachu nacházejí."
"Zvířecí trus? O jaké zvíře šlo?" zeptal se Chaka, kterého to zjevně zaujalo.
"To nevíme," zavrtěl hlavou Edgar. "Nebyly to žádné velké kusy, spíš to vypadalo jako normální vyschlý prach, který vznikne, když se rozpráší suchý hovno. Aaron si byl jist, že to muselo udělat něco živého. O tom jsi slyšel, ne?"
*Jo."
"Písař má modré rty. Na Avalonu jsou zvířata i rostliny, které používají modrou barvu jako znamení pro jed. Já jsem našel na Cadmannově zahrádce v pevnosti čtyři druhy! Prohlédli jsme si pořádné ten kus kůže, co Aaron ušmikl a je skutečně jedovatý. Ale Cadzie modř je o dost tmavší."
Chaka se zadumal. "Sakra, Edgare, to je tak bezva nápad." Pak se najednou zašklebil. "A Aaron je tak strašně naštvanej."
Jako když se vítr prožene nad obilným polem, tak se všechny hlavy najednou otočily k Aaronovi... ten ovšem vypadal, že napůl spí.
Edgar řekl: "Máme kus těch rtů. Máme několik různých záběrů z vašich dalekohledů. Máme Justinovy fotografie. Je zcela nepochybné, že Cadzie modř je mnohem tmavší!"
"Proč mě nenecháte, abych se na ten materiál podíval?"
"No... no tak dobře, Chako. Dáme se do toho hned po večeři?"
$L Ý %
Chaka opatrně odebral kousek zvířecího trusu do analyzátoru vzorků a utíkal do sušárny.
"Co hledáš?" zeptal se Justin.
"To nevím, ale táta si myslí, že to představuje největší hrozbu pro kolonii."
Aaron přikývnul. Justina trochu překvapilo, že se Aaron zúčastnil všeobecného veselí jen krátce.
Sloupce čísel tančily na obrazovce analyzátoru, jakmile počítač začal provádět analýzu.
Aaron se snažil prstem si ta čísla označit. "Fosfor. Uhlík. Plno dusíku."
"Dalo by se tohle čekat u masožravce?" zeptal se Justin.
"Jistě. Pokud..."
"A tohle bychom asi u savce našli v moči. Pokud by to ovšem nebyl hominid," skočil mu do řeči Chaka. "To nám zapadá do toho, co víme o avalonské biologii."
"Takže to nemohl být grendel?"
"Ne, grendel ne. Bylo to hrozně daleko od vody," huhlal Chaka sám pro sebe a dával nějaké pokyny Kasandře. Poté se čísla na obrazovce zvětšila. "Je to jako prach a je tam taky plno zvířecích zbytků. Tam nahoře je dost živo, ale nic velkého."
"Možná pláčeme na nesprávném hrobě."
"To by musel být spíš nesprávný hřbitov. Nedá se říct nic určitého dokud neporovnáme to, co teď máme, se záznamy analýz výkalů všech známých zvířat. Pak možná dokážeme určit kmen. Pochybuju, že se dostaneme o moc blíž."
Jí čertu s takovými hádankami." zavrčel Aaron. Vypadal ustaraně. "Já vím, co bych chtěl udělat. Chci se podívat na západní stranu toho pohoří. Tam něco
musí být. Nevím, jestli je to sopečného nebo organického původu. Ale něco tam zabilo naše dva lidi a já chci zjistit, co to bylo."
"A co bude s pohřbem Stua?" zeptal se Justin.
Aaron přikývnul. "Uděláme ho zítra ráno. Ale ještě předtím, než přiletí Robor. Stu byl Syn hvězd a já chci, abychom ho oplakali sami."

Osmdesát pět Synů hvězd se shromáždilo v největším sále v Šangri-lá. Ten osmdesátý šestý ležel na Písařské planině v hrobě, který byl označen kamenným pilířem vysokým jako člověk. Místo jeho hrobu bylo na centimetr přesně označeno v Kasandřině spisu.
Kaťa krášela vážně k jihovýchodnímu rohu sálu a osmi hřeby tam připevnila třicet centimetrů dlouhou dřevěnou destičku. Ve dvou řádcích tam byla vyryta následující slova. V prvním bylo napsáno: Stu Ellington a pod tím Stvořitel lásky mezi lidmi.
Na zdi byla ještě další cedulka. Toširo Tanaka, Odpočívej v pokoji, Sensei.
Vrátila se do čela sálu a postavila se vedle Justina.
Aaron Tragon si stoupnul před ně. Měl na sobě tmavou košili a kalhoty. Světlé vlasy mu spadaly přes ramena. Pozoroval jejich vážné tváře a začal hovořit pevným hlasem.
"Většina z řečníků, co se ocitla v podobné situaci jako já nyní, pojala tuto úlohu jako chvalozpěv. Říkali, že je dobré, aby nad padlým přítelem zazněla slova útěchy a usmíření. S tím já nesouhlasím. Čin si žádá čin a ne slova."
Někdo za Kaťou pronesl: "Amen."
"... ale já nemohu nabídnout žádný čin, který by se
rovnal tomu, co vykonal Stu Ellington. Takže se omlouvám padlému příteli, že nabízím pouhá slova. Nemůžeme se dívat na Stuartovu oběť pouze v prizmatu toho, že ztratil život, aby zachránil jiný. Musíme se dívat na jeho oběť jako na oběť dobyvatele Avalonu, místa, které si chceme podrobit se všemi jeho hrůzami i poklady."
"Před dvaceti lety přišla na Avalon ze Země skupinka mužů a žen, kteří snili o údělu lidstva mezi hvězdami. Tihle odvážlivci byli ochotni položit své životy za svůj sen. A i my všichni jsme hodni toho snu a jsme jím prodchnuti."
Následovalo přikyvování na všech stranách.
"Většina z vás se narodila svým matkám jako děti lásky.
"Ale někteří znáš - jako třeba já nebo Chaka a Trish a i jako Stu - jsou přímo produktem toho snu. Byli jsme přivedeni na svět díky tomuto snu a díky vůli ho dosáhnout. Srdce a vůle nás přivedly na tento svět...
"Stu miloval svoji zahradu, svoji matematiku a svoje létání. Bože, jak miloval létání. Skutečné bohatství Avalonu je v tom, že nás motivuje radost z něčeho a ne bolest nižších kultur. Na Avalonu nevládne disciplína, ale hlad. Je to hlad po růstu, po učení a po sdílení společného duševního bohatství. My jsme milovníci krásy, moudrosti a znalostí. Lišíme se od společností, které se straní společného a společenského života a považují ho za zbytečný. Společně jsme v debatách i v činech vybudovali tento svět, na který můžeme být hrdl
"V jistém smyslu jsme my ti nejodvážnější a nej-
zvídavější lidé, jací kdy žili. Ale musíme za bohatství, možnosti a krásu našich životů platit jistou cenu. Stu ji zaplatil. Zaplatí ji ještě další z nás. Můžeme se modlit k bohu, aby nás ušetřil jeho hořkého konce, ale pamatujme si jeho oběť a až přijde naše chvíle, podstupme ji se stejnou noblesou.
"A právě díky jeho noblese a hrdosti teď nehoře-kuji. Protože vím, že jsme se narodili do světa, kde jsou různé možnosti a kde mohou být šťastni i ti, co žijí krásný život i ti, co podstoupí hrdinskou smrt. To je navzájem spojeno jako noc a den.
"Máme zde pouze tuto plaketu, abychom uctili Stua. Jeho tělo náleží zemi, aby se zapojilo do cyklu života. Celá tato planeta je náhrobkem odvážného muže a příběh Stua není vryt do této plakety, ale je vryt ještě hlouběji do našich srdcí. Myslíme na něj a jsme připraveni následovat jeho osud. Budeme se snažit prožít náš život anebo zemřít se stejnou noblesou jako on."
Aaron zavřel oči, spojil ruce a položil si je na hruď. "Sbohem, Stu," řekl tiše.
Kapitola 12
Rodinná pouta
Býval sluncem opásán,
Dítětem oceánu i jeho královnou,
Nyní však zčernal jeho den,
A tak přichází čas modliteb.
PERCY BYSSHE SHELLEY, Básně napsané na Euganeanské pahorky (1818)
Někteří měli pocit, že hlavní důvod pro postavení Šangri-lá byl stejný jako jeho formální zdůvodnění: prozkoumat a dobýt pevninu. Pro další byl hlavní důvod v tom, že mohli vytvořit svůj vlastní svět bez přítomnosti rodičů. A pro zbytek byla hlavním důvodem nikdy nekončící párty.
Bylo jednoznačně dohodnuto a odsouhlaseno, že ti, co si nebudou plnit svou povinnost, nebo poruší bezpečnostní pravidla, budou posláni na Kamelot. Na Vrcholu
příboje panovaly poněkud volnější poměry. Přesto zažil dvě taková vyhnání a obě byla na Aaronovo naléhání. V Šangri-lá takoví lenoši nebyli.
Ale děti touží po uznání rodičů.
Navzdory všem prohlášením o nezávislosti bylo zcela zřejmé, že ulice jsou o něco čistší a všechny věci jsou uklizenější, naleštěné]ší a snad i voňavější ve chvíli, kdy mělo z ostrova přiletět Vznášedlo.
Většina činností se samovolně zastavila zhruba hodinu předtím, než na pevninu dopadl obrovitý stín Ro-bora. Přistávací plocha obehnaná elektrickým plotem a ještě dalším příkopem byla pečlivě uklizena a vycídě-na. Všechno a všichni byli na svém místě.
Aaron, Justin, Jessika a Chaka - prostě celý výbor Synů hvězd - byl také zde, aby přivítal Robor. Dnes měl přivézt zvlášť významné hosty.
Skeetery jenom tiše předly, jak naváděly Vznášedlo k cíli. Náhle se ozvala skrytá hudba: Šangri-lá Symfonický orchestr zaplnil město. To Kasandra pouštěla pochod složený Derikem a Glorií na slova Jessiky. Hudba se zajímavě mísila se

zvuky přistávajícího vznášed-la. Dobrovolníci z pozemního personálu zachytili přistávací lana a přivázali je ke kotvišti.
"Všechno připraveno na přistání," volala Heather McKinniová. Pilot souhlasně zamával a dosedl na přistávací rampu.
První byl venku Cadmann Weyland. Když sestupoval po schůdcích, zamával na Justina a Jessiku. Za Cadmannem vyšla Sylvie a za ní následovala postava Velkého Chaky.
Cadmann se zdravil s Jessikou. Justin to pozorně sledoval. Viděli se totiž poprvé po osmi týdnech. Byla to zatím nejdelší doba jejich odloučení. Jejich vztah prodělal zvláštní kotrmelec. Kdoví, co se mohlo stát?
Sylvie přišla k Justinovi a objala ho. Cítil se příjemně v matčině náručí. Ani si neuvědomil, jak mu chyběla a už zapomněl, jak je to příjemné cítit se takhle v bezpečí. Vypadala trochu unaveně, ale stále byla krásná.
Ale i v matčině objetí se snažil po očku pozorovat Jessiku a jejího otce a nebyl nikterak zklamán.
Jessika pokročila vpřed a napřáhla ruce. Cadmann je uchopil. Tak se drželi a jeden druhému se dívali do očí. Přes rameno Sylvie zahlédl Justin Aaronovu tvář. Když se Chaka, Justin a Jessika objímali s rodiči, Aaron Tragon zářil jako hrdý školník... no, možná ne tak úplně.
"Jak je mámě?" zeptala se Jessika.
"Je jí dobře. Tvůj bratr Mickey na ní dává pozor. Chtěla, abych sem zajel a zkontroloval tě."
"Tomu věřím." Oči jí zářily.
Vjeho tváři toho bylo tolik vepsáno. Dívala se na něj a do jeho oči tolikrát v průběhu tolika let a viděla tu tvář, jak stárne jako dobrá kůže. Stále to byl muž, kterého znala a nemohla se nějak vzchopit, aby mu řekla slova, která musela být vyřčena.
"Pojď se mnou," řekla a vzala ho opět za ruku, aby ho odvedla trochu stranou. Aaron se pokusil k nim pří-stoupit, ale zarazila ho pohledem. Tohle je mezi mnou a mým tátou. Teď tu nebylo pro Aarona místo. Přikývnul a odstoupil.
Velký Chaka objímal svého syna. "Prohlížel jsem obrázky grendelího mozku," zaslechla Jessika. "Asi před měsícem kousnul Tonu nějaký parazit podobný pijavici, že jo? Proč plavala tak vysoko proti proudu?"
Jessika vedla Cadmanna ulicemi města. Byly cítit novotou. Barvami a umělou hmotou. Město rostlo před očima, protože Synové hvězd pracovali na mnoha místech a různých projektech. Všude bylo vidět ohromné pokroky a vitalitu.
Kolem prošel Carey Lou Davidson s bednou umělohmotných hřebíků. "Ahoj, Cadmanne," zavolal a zmizel za rohem.
Cadmann mu taky srdečně zamával. "Vedete si tu dobře," prohodil.
"Mám pocit, že jsi už většinu toho viděl pomocí Kasandry."
"To jo. Je to hezký mít virtuální obraz těch ulic tady. Ale pro mě to není úplně to pravé ořechové, dokud necítím vítr ve tváří a necítím stromy a zeleň."
Prošli městem až dozadu, kde byly do kopce vytesány schody. Jessika brala schody po dvou, dokud se nedostali nad vrcholky střech a neměli celou kolonii jako na dlani.
Tam se posadila, vzala ho za ruku a položila mu hlavu na rameno.
"Chtěla jsem, abys to viděl. Abys věděl, že to nebyl jen dětinský sen."
"Já jsem si nikdy nemyslel, zeje to jen hra..." Hlas se mu podivně zlomil. Díval se na to městečko pod sebou. Sem zaznívaly lidské hlasy jako slabý cvrkot a zvuky strojů jako vzdálené hučení. Ve vzduchu bylo něco nového a bylo poměrně snadné pochopit, že je to začátek nového světa. Když se zahleděl do dáli, viděl, že se tam z mlžného oparu zdvíhají vysoké hory. Ten
obraz měl takřka mystickou příchuť. Ta země čekala. Tahle země byla živá. Za tím mlžným příkrovem leželo dobrodružství a romantika.
Oblaka na horizontu přecházela od modré po bílou a pak zase v modré nebe nad nimi. Tau Ceti zářil jako žluto oranžová koule skrz opar.
Cadmann zhluboka dýchal. Jessika sledovala, jak se v něm střídá napětí a uvolnění, ale nechtěla ho rušit v rozjímání.
O čem přemýšlíš, táto? Dotkla se jeho ruky a cítila, jak ji stisknul. Cítila hrubost jeho kůže i tu mužskou vůni, která ji uklidňovala. Do jeho tváře se vepsaly všechny události, kterými prošel. Všechny ty starosti a ztráty tam měl vytesány. Nezdál se jí starý jako dřív. Teď sejí zdál... takový historický. Skoro se zasmála.
Ticho se prodlužovalo, což bylo neobvyklé. Konečně plukovník Cadmann Weyland promluvil: "Možná jste udělali správnou věc, ale to nemůže ospravedlnit způsob, jakým jste to udělali. To nelze ničím ospravedlnit."
"Máš na mysli Tošira?"
"Nejenom to."
"Co myslíš tím... nejenom to?"
"My jsme vám věřili. Když jsme si uvědomili, že už vám věřit nemůžeme, všechno se změnilo. Toširo zemřel, protože jsme neměli ani ponětí, čeho se od vás můžeme ještě nadít. Od kohokoliv z vás. I od něj."
"Ale on neudělal... ach." Zabořila mu obličej do ramene.
"Musel jsem to o vás říct," řekl plukovník. "A taky jsem to udělal. Toširo by asi nezabil Carlose. AJessi-ko... Jessiko, já přežiju to, že si o mně někdo myslí, že jsem hlupák. Každý, kdo musí dělat nějaká rozhodnutí,
ví, že se mu to jednoho dne s největší pravděpodobností stane. Ale... ty jsi přišla do našeho domu a požívala jsi všech jeho výhod. To už se nebude opakovat."
Hrdlo sejí stáhlo.
"Ale je tu ještě jedna věc, kterou chci, abys věděla," pokračoval a jeho hlas zněl neobyčejně měkce. "Stále jsem tvůj otec a stále tě mám rád."
"Opravdu?" Nenáviděla se za ten hlas, který zněl jako hlas malé holčičky, která potřebuje ke všemu tatínkovo požehnání. Bylo v tom něco, co už ve svém hlase neslyšela pěkných pár let a o čem si nebyla jistá, že jí chybí.
"Opravdu," pokýval hlavou. "Já tě tady budu navštěvovat. Obě tvoje matky sem za tebou přijedou. Ale ty již nejsi vítána v Doupěti. Teď ne. Možná někdy později, až uvidíme, jak se umíš vypořádat se svými povinnostmi tady. Mou

lásku máš, protože jsi moje dcera. Důvěru si musíš zasloužit."
Natáhla se k němu a políbila ho. Začala něco říkat, ale on ji umlčel.
Přikývla a neříkala nic.
"Je tu všechno v pořádku?" zeptal se po chvíli. "Nebo tu něco vázne?"
"To, co tady vidíš kolem je naše každodenní realita. Nic víc, nic míň."
Znovu přikývnul a jí najednou vytanula na mysli otázka, co to vlastně málem řekl, když se tak zarazil.
"Někteří z Prvních vás nikdy neuznají," řekl. "Nikdy neuznají, že máte právo si žít podle svého. Neuznají vás jako sobě rovné partnery v tomhle našem dobrodružství."
"A co o nás říkají?" zajímala se Jessika.
"Navrhují, že byste meh vytvořit svou vlastní společnost, protože jinak se nikam nepohnete. Že máte jenom pubertální touhu po svobodě nehledě na potřeby ostatních. A neříkají to pouze První, však víš. I na Vrcholku příboje - nebo na tom, co z něj zbylo - je jich dost, co si myslí to samé."
Kolem proletěl ptakoještěr. Byl tak blízko, že by ho mohl zasáhnout dobře mířený kámen. Cadmann se za ním dlouho díval.
"Hnízdo," prohodila Jessika.
Přikývnul.
"To už je dávno."
Usmál se.
"Táto, vždyť já říkám ty samé věci, co říkával starý Hendrick. Budu říkat dětem: Nedotýkej se vajec. Nevíme, co ti ptakoještěři udělají, ale nebude se ti to líbit."
Znovu přikývnul a zadíval se do dálky až přes řeku, za grendelí teritorium. Byla to hezká podívaná na údolí, kterým se klikatila řeka jako had.
"Studny jsou až támhle," ukázala Jessika. "Není tam žádná tekoucí voda."
Pokýval hlavou. "Vybrali jste dobré místo. Řekl bych, že Šangri-lá je bezpečné. Pokud..."
"Ano?"
Zavrtěl hlavou. "Ve vojenské hantýrce se tomu říká "radit se s vlastním strachem". To znamená, že se tak bojíš, co by se mohlo stát, že nic neuděláš."
"Co tě trápí?'
"Předpokládejme, že se grendel dokáže ovládnout. Nepoužije rychlost, dokud se sem nedostane. Myslím, že by to dokázali."
"Ale oni to neudělaj, táto," řekla Jessika naléhavě.
"Neudělali to v táboře Grendelích skautů a to bylo pro ten účel mnohem lepší místo než je tohle."
"Doufám, že máš pravdu."
"Ale my jsme mysleli i na to. Máme tady detektory pohybu i infračervené detektory." Zhluboka se nadechla. "Řekl jsi - udělali jsme to špatným způsobem, ale přesto je to správná věc. Pochopila jsem to správně?"
Zasmál se. "Někdy mám pocit, že jsme příliš snadno zapomněli, proč jsme sem přišli. Bylo v tom víc důvodů, ale všichni jsme meh sen. Věřili jsme, že dokážeme řídit svou budoucnost."
"Táto..."
"Jo, já vím. A vy ten sen máte taky. A ti, které jsme zanechali doma, byli určitě stejně naštvaní jako jsme my na vás. Jess, co se stalo, stalo se. Jste tady a máte svůj sen. Musíte si za ním jít stejně, jako jsme šli my."
"Mám pocit, že jsem tě ještě neslyšela se mnou takhle mluvit."
"Samozřejmě jsem s tebou takhle mluvil, ale ty jsi nebyla připravená poslouchat." Zase se zadíval na ty vzdálené vrcholky zahalené v mlze a poškrábal se na hlavě.
"Chtěl bys na ně vylézt, co?" zeptala se.
"Zase čteš moje myšlenky bez dovolení? My za sebou nechali všechno. Nějako vy tady. My to tam opravdu nechali. My se nemohli vrátit domů a byla jen velmi malá šance, že se k nám někdo připojí."
"A taky se nikdo neobjevil..."
"Ne, nikdo," přikývnul smutně Cadmann. "Přáli jsme si, abychom se dozvěděli proč nepřišli. Co se stalo. Ale nikdy jsme se to nedozvěděli. Jess, některá sbo-
hem, která jsme museli říct, byla skutečné velmi těžká. Jakmile Geographic odstartoval, nebyl tam nikdo jiný než my sami. Museli jsme důvěřovat jeden druhému. Byla to skutečná důvěra. Závisely na tom naše životy a potom životy našich rodin. Ta důvěra byla jednou porušena. .."
"Já vím. Zack si myslel, že jsi mohl zabít svého přítele..."
"Nejenom Zack. Každý si to myslel." Zarazil se a hleděl do dálky a ona věděla, že je myšlenkami zase zpátky v tom okamžiku, kdy byl úplně bezmocný a stal se pouhou grendelí hračkou. Stalo se to už mnohokrát předtím, ale teď Jessika měla pocit, jakoby to byl někdo jiný, koho vůbec neznala. Byl vzteklý, zraněný, zklamaný... ale mimo to tady ještě byla nějaká naděje a určitá míra důvěry, o níž si Jessika nebyla jista, že si ji zasluhuje. Zraňovalo ji dívat se na něj v tuto chvíli a proto chtěla změnit téma hovoru. "Lituješ někdy, že jsi sem přišel?"
Pomalu zavrtěl hlavou. "Já ne. Tam nebyly žádné války a já neměl žádné politické znalosti a zkušenosti. Já jsem to ve sborech Spojených národů nemohl nikam dotáhnout."
"A co tvoje svatba?" zeptala se opatrně.
Její otec na ní pohlédl, hořce se usmál a sklopil oči. "Sienna měla možnost volby," řekl. "Já jsem se oženil se svojí prací. Kde byla práce, byl jsem i já. Nikdy jsem jí nebyl věrný. Ona to věděla a já jsem to věděl. Myslím, že jsme to... no, nějak jsme to přežili."

"Miloval jsi ji?"
"Moc."
"Asi tak jako miluješ mámu?"
Chvíli si nebyla jistá, jak odpoví, ale pak řekl: "Ano."
"Stejně jako miluješ Sylvii?"
Ostře na ni pohlédl a ona před tím pohledem neuhnula. Pousmál se a pak ten úsměv zmizel. "Ne," řekl. Přikývla. Položil ji ruku na ramena. "Ani ne tak moc jako miluju tebe."
Položila mu hlavu na rameno. Její hlas se změnil v šepot. "Udělala jsem něco špatně, táto?" Věděla teď velmi dobře, že se Pevnost pro ni stala tak vzdálená jako nějaká cizí planeta.
"Všichni děláme občas něco špatně," řekl. "Ale jen málokdo z nás má šanci udělat něco pořádného, co by za to stálo. Vy, děcka, tuhle šanci máte. Očekávám, že uvidím váš vzestup." Tiše přikývla. A spolu se dívali na Tau Ceti, jak svítí nad horami a jak na krajinu padá temnota.
Stará grendel čekala a viděla, jak se Bůh vrací na plochu nad řekou. Chtěla se podívat zblízka, ale bylo tam plno podivínů a všichni byli ve střehu. Natáhli všude kovové dráty kolem dokola. Viděla plno zvířat, jak se toho drátu dotkla a odletěla jako uštknutá nebo popálená. Nerozuměla tomu, ale byla připravena se učit rychle.
Možná by se k nim dokázala přiblížit zezadu. Matně si i pamatovala cestu.
Pomalu se sunula zpátky do původní pozice. Musela být opatrná. Nebylo tady dost vody, kdyby se její tělo dostalo do rychlosti. Musela si ale chránit svoje teritorium.
Kapitola 13
Bouchací kuličky
Příroda pouhým jménem pro efekt, jehož příčinou je Bůh. WILLIAM COWPER, Úkol (1785)
Cadmann vstal před úsvitem. Pokoje v části pro návštěvy byly zařízeny spartánsky. Postele, spacáky, noční stolky a společné záchody s koupelnou. Když se vrátil ze záchodu, už se mu nechtělo spát. Jeho batoh stál u zdi a Cadmanna na okamžik napadlo, že by si mohl udělat kafe, ale pak tu myšlenku zavrhnul. Dělal by rámus a probudil by Sylvii. Potichu se oblékl a šel do jídelny, aby se podíval po kávě. Hlavní místnost měla výhled k východu, a tak nechal světla jen lehce svítit, aby spatřil východ slunce.
"Ahoj."
Cadmann se otočil, aby pozdravil Velkého Chaku. "Taky máš potíže se spaním?"
"Ani ne, ale šel jsem brzo do postele," odpověděl Chaka.
"To my všichni. Našel jsem kávovar. Chceš kafe?"
"Dal bych si."
"Jako za starých časů. Dneska už moc nekempu-jeme."
"Ne od té doby, co děti vyrostly," souhlasil Chaka.
Od hor vanul slabý větřík. Ani chladný, ani teplý, ale dost silný, aby si pohrával s trávou. Na východním nebi se objevil náznak světla. Cadmann a Chaka seděli u velkého okna a čekali na východ Tau Ceti. Kolikrát už za ty roky takhle seděli a měli čas jen se dívat a přemítat. Konečně se objevil první záblesk a nad horami se rozlila zlatá záře. Velký Chaka vzdychl radostí.
"Tak," promluvil konečně Cadmann. "Co si myslíš?"
"Ty děti si vedou dobře," odpověděl Chaka. "Vybudovaly tady skutečnou komunitu."
"Jo. Já jsem taky příjemně překvapen."
"A podle mého mínění to neudělaly ukvapeně. Avalon to ani nepocítil." Chakův hlas měl jakýsi hořký podtón.
"Ty jsi sem přišel kvůli tomu, co?"
"To víš, když jsi exobiolog, jdeš tam, kde je exobi-ologie," odpověděl logicky. "Abych ti řekl pravdu, my jsme pravděpodobně ta nejzajímavější forma života na téhle planetě."
"Jakto?"
"Měli bychom se skutečně pozorně studovat. Každý z nás sem přišel proto, že jsme neměh na Zemi nic -nebo skoro nic - co by nás tam drželo. Myslím, že mám pravdu, ne?"
"Ty jsi ztratil rodinu, vid'?" zeptal se tiše Cadmann.
"Ano." Chaka nohou maloval pomalu kroužky na dřevěné podlaze pod sebou. "Byla to moje chyba. Otrávili se jídlem na středním toku Amazonky. Byl jsem tam s rodinou na roční výpravě, která studovala chování piraní. Byla tam nějaká vesnická oslava. Snědli nějaké konzervy, co koupili od obchodníka."
Tvář se mu stáhla, ale hlas měl stále pevný. "Půlka vesnice zemřela, než jsme přivolali pomoc. Moje žena i dcera byly mezi nimi."
"To je dost dobrý důvod pro odchod."
Chaka se zhluboka napil. "Já myslím, že my všichni jsme měli Země po krk. Mám pocit, že jsme si všichni něco nalhávali, ale všichni jsme měli nějaký důvod. Ty jsi tady našel svůj živel. Carlos je tělem i duší věčný poutník."
Cadmann se zašklebil. Není snad právě tohle pravda? Chvilku mlčel. "Jak jsi přišel na myšlenku adoptovat Malého Chaku?"
"Tys to nevěděl?"
"Nikdy jsem se neptal. Prostě jsme si jednoho dne všimli, že už přestal rotovat po kolonii a zůstal ve tvém domě."
"Asi to byla náhoda, vážně," řekl Chaka. "Prostě jsme byli k sobě přitahováni. Víš... možná je to divné, ale já si vážně myslím, že Malý Chaka byl možná pro umělé těhotenství vybaven lépe než ostatní děti."
"Jakto?"
"No, on měl kořeny na Nové Guiney. Vím to... protože jsem se na to podíval. Je na ty poměry dost velký, protože jeho

rodiče dostávali dobrou výživu. Jeho otec měl literární stipendium na Harvardu. Jeden z těch
kulturně rozvojových programů. Jeho matka byla z Pa-puy - byla imigrant první generace - a byla vynikající běžkyně. Dosprintovala si až pro titul na polytechnice. Oba patřili k rodinám, které měly kořeny v mnohočet-ných vztazích s více partnery... což je v přímém protikladu ke klasickému typu manželství. Chápeš, kam mířím?"
"Myslím, že jo..." Cadmann vydechl překvapeně.
"Většina Dětí ze zkumavky jsou evropské, nordic-ké typy. To máš tisíc generací monogamní rodiny. Která byla tady na Avalonu vlastně odmítnuta. A Malý Chaka, který byl vlastně nejlépe odolný proti této samotě, získal v jistém smyslu nejlepší podporu."
"Chceš tím říct, že není podobný ostatním?"
"Je to možné. Myslím, že se vyklubal docela dobře, ne?"
Cadmann přemýšlel, zda má položit otázku, kterou nikdy nevyslovil. "Jak jsi se původně jmenoval, než sis změnil jméno?"
"Denzil Washington." Oba najednou vybuchli smíchem. Když se znovu uklidnili, už se na obloze objevily první ranní mráčky. "Když jsem byl na vysoké, bylo docela moderní brát si africká jména. Kdo, k čertu, zná můj skutečný původ? Všechno to bylo stejně pomíchané. A tak jsem sáhnul po jménu Žulu a šel s ním životem. Byl jsem tenkrát mladý, tak jsem si vybral jméno válečného krále."
Cadmann se smál pln hlubokého vnitřního uspokojení. "Ostrovan z Nové Guineje a exobiolog z Chicaga a oba se jmenují po válečném náčelníkovi Zuluů. To je teda síla."
Dveře jídelny se otevřely a dovnitř vstoupil Aaron
s Malým Chakou. Aaron se ve dveřích zarazil. Světlo zvenčí bylo natolik silné, že dokázalo osvětlit pozadí, takže proti němu vypadal obrovský, neskutečně velký. Byla to sice jenom iluze, hra světla, ale stejně...
Cadmann se postavil a napřímil se. Aaron nebyl o nic vyšší, ale byl... větší. A navíc plný života. Cadmann se najednou cítil starý. Tady se předával štafetový kolík, a bylo těžké si toho nevšimnout nebo tu pře-dávku minout.
Za Aaronem stála Jessika. "Ahoj, táto."
"Díky, že jste z Kamelotu přivezli kafe," řekl Aaron. "Nezbyl vám hrnek?"
"Jistě," přikývnul Cadmann. "Jaké jsou plány na dnešek?"
"Mysleli jsme si, že vás tady trochu provedeme kolem," odpověděl Aaron. "Asi čtyřicet kilometrů jižně odsud je grendelí jezero. Zdá se, že tam grendelové spolupracují na údržbě hrází. Jak bobří na Zemi."
"To bych teda určitě rád viděl," pokýval hlavou Velký Chaka. "Taky bych vám rád něco řekl o mém studiu sněžných grendelů..."
"Jo? A co jsi zjistil?" zeptal se Aaron. "Za tu hlavu jsme draze zaplatili."
"Věřím, že jsou moje nálezy důležité," řekl Aaron. "Dokonce si troufám říct, že za tu cenu stály. Ale rád bych si prohlédnul tu grendelí přehradu, než vám řeknu svoje závěry. Vzal z ní někdo vzorky vody?"
"Ne. Mohlo by to být dost nebezpečné," odpověděl Malý Chaka. "Je to důležité?"
"Mohlo by být."
"Můžeme to teda zkusit," souhlasil Malý Chaka. "Ale nejdřív bys je měl vidět. Nejaktivnější bývají ko-lem poledního. Půjdem se na ně podívat a ty nám pak můžeš říct o svých výzkumech večer."
"Dobře."
Cadmann se trochu ošíval: "Sylvie si včera večer stěžovala na nedostatek pohybu. Možná nebude chtít strávit celý den ve skeeteru pozorováním grendelů."
"To je v pořádku," uklidňoval ho Aaron. "Je toho tady k vidění plno. Ale ta grendelí přehrada je v gren-delí zóně, takže podle pravidel bezpečnosti tam musí být dva skeetery. Jess, co kdybyste letěli s Justinem jako záloha a krytí pro Chaky? Cadmanne, jestli Sylvie nechce ke grendelí přehradě, můžeme si odpoledne zajít k jezeru."
Jí jezeru?" ošíl se Cadmann. "Jak daleko je to jezero?"
"Asi deset kilometrů," odpověděl Aaron. "Žádné strachy, není to grendelí jezero."
"To jsme si mysleli o polovině jezer na Kamelotu," vložil se do hovoru Velký Chaka. "Ale grendelové tam byli vždycky. Vždycky."
"Tady ale ne," ujistil ho Malý Chaka. "Je to prověřeno. "Žádný grendel, žádný solos a spousty divoké zvěře kolem jezera. Jsou tam čumáci. A taky ti bláznivý pavouci." Zašklebil se. "My jsme nějaké odchytili živé, ale tys je zabil."
"No, jisté je, že umřeli," řekl Velký Chaka. "Nedokázali jsme jim vytvořit dostatečně vhodné prostředí. To jsou ty problémy uměle vytvořené ekologie. Možná jsme jim nedali dost masa, nebo ne ten správný druh. Budeme muset nasadit kamery, abychom je zmapovali v jejich vlastním prostředí."
"Jistě," prohlásil Malý Chaka. "Jednou určitě."
"Nezdá se, že by tě to nějak zvlášť zaujalo."
Malý Chaka pokrčil rameny. "Táto, tady je toho tolik, co se musíme naučit a tohle je prostě jenom větší vydání těch pavouků, co jsme měli v Edenu. Ty jsme pozorovali celé věky."
"Ty v Edenu byli ale zajímaví," vložila se do hovoru Jessika. "Jejich způsoby páření byly poněkud podivné. Zajímalo by mě, jestli jsou tohle jejich příbuzní."
"Masožraví pavouci?" podivil se Cadmann. "Mám pocit, že jsem vám nějak nerozuměl."
"Jo, jsou jim podobní," řekl Velký Chaka. "Jsou tam sice nějaké rozdíly ve stavbě těla, ale dalo by se říci, že jsou to oni."
Jessika přikývla. "Ti v Edenu byli schopní do svých pavučin chytit místní včely a jiný hmyz. A malé ptáčky. Viděla jsem, jak chytili do pavučiny ptáčatko."
"Ale tihle jsou větší a tak jdou po větší kořisti," řekl Aaron. "A jejich kousnutí je prý jedovaté."

"To není tak docela pravda," zavrtěl hlavou Velký Chaka. "Ukázalo se, že je to baktérie, která s nimi žije v symbióze v jejich ústech."
"Zajímalo by mě, jestli jsou nějak příbuzní s medvědy?" prohodil Malý Chaka.
^Jakými medvědy? O medvědech jsi mi, synu, nic neříkal."
"My jsme je nikdy neviděli, táto. Nebo aspoň ne zblízka. Kasandra zachytila stádo membloudů, jak kope do nějakého tvora asi metr a půl velkého. Ale bylo to v lese a my neviděli konec toho souboje. Myslíme si, že membloudi to zvíře zabili.
"Mělo zhruba velikost pozemského černého medvěda, tak jsme mu začali říkat medvěd," vysvětlovala Jessika. "Ale musí být asi vzácní, protože jsme nikdy žádného nenašli."
"Zas tak vzácní být nemohou," prohlásil Aaron. "Ovlivnili určitým způsobem chování membloudů. Ale je pravda, že jsme nikdy žádného nenašli."
"Malý, býložravý pavouk," řekl okouzleně Velký Chaka. "Je jak na Kamelotu, tak na pevnině. V Edenu jsou pavouci, co pletou takové sítě, že do nich mohou chytat včely a malinké ptáčky, které pak jedí. Navíc tu existují ještě větší ďábelští pavouci, kteří dokáží sníst i malého čumáka. A teď tu máme ještě medvědy. Jsou snad taky příbuzní pavouků?"
Malý Chaka pokrčil rameny. "Nemáme žádné údaje. Podívej, máme ještě pár hodin k dobru, než se poletíme podívat na ty bobry. Co kdybychom ti to tady trochu ukázali?"
Stará grendel byla na dosah štěstí. No... možná spíš spokojenosti. Našla vodu, kterou potřebovala. Vodní nádrž, do které tekla voda z hor. Studená voda. Voda, která vytékala ze země. Potopila se a plavala proti proudu. Plavala až při dně a proplouvala místy, která byla dostatečně široká pro její velikost.
Plavala místy, kde nebyla od doby, kdy byla malým plavcem. Musela setřít energií, protože tam nebylo skoro žádné světlo a bylo tam velmi chladno.
Tam nahoře bylo nebezpečí a to nebezpečí každým dnem stoupalo. Úplně cítila ty změny a kdyby na ně nijak nereagovala, byla by ztracená. Byla na světě dost dlouho na to, aby měla určitou představu o své smrtelnosti. Nechtěla zemřít. Někde vzadu v mozku cítila řešení, jak by se mohla chránit.
Kdyby ovšem mohla být s nimi v kontaktu.
Plavala, dokud jí zbýval nějaký vzduch v plicích. I v agónii pokračovala. Bolest v plicích se zmenšila a přešla v něco jiného. Byl to známý pocit, který obvykle přecházel v děs a zuřivost.
Rychlost měla ještě jeden důsledek, o kterém neměli podivíni ani ponětí. Bylo to okysličovadlo, a její tělo mohlo použít rychlost, když jí už úplně došel vzduch. To jí umožňovalo zůstat pod vodou delší dobu, než si podivíni vůbec mysleli, zeje možné.
Klouzala dál. Sice tam nebylo žádné světlo, ale ona cítila proudění, vodu nad sebou i pohyb vody v jeskyních, kterým se potřebovala vyhnout. Bývaly doby, kdy ji praštil kdejaký kámen, ale teď už uměla Stará grendel smršťovat tělo podle potřeby.
V jejím těle hořel plamen, který ji pomalu vysával. Už byla pod vodou téměř dvacet minut a stále plavala proti proudu. Pohyb, pohyb. Věděla, že možná plave vstříc své smrti, ale potřebovala se dozvědět víc. Riziko, které podstupovala, mohlo všechno změnit. Podivíni byli vetřelci v situaci, která se jinak nezměnila od počátku věků. Musela se o nich dozvědět co nejvíc. Kdysi si o nich myslela, že to bude její kořist. Sice to stále mohlo platit, ale zrovna tak se to mohlo změnit v něco jiného.
Její strach teď pomalu opadával... a až úplně odezní, tak může být mrtva. Pochopila, že se blíží ke konci svých možností, že jí zbývá jenom pár vteřin... a potom...
Najednou se nad ní objevilo světlo. Pohybovala se
teď mnohem rychleji, jak se snažila zachytit poslední zbytky svého strachu. Vylétla na světlo a dostala se na vzduch. Její obrovské plíce se začaly nadouvat. Začala zase žít. Přece jenom oklamala velkou matku smrt.
Na záda jí klepal nedostatek času, ale nebyla schopna dělat nic jiného než dýchat. Už v ní nebyla žádná rychlost. Teď by nebyla schopná bojovat ani s čumákem.
Krátce po rozbřesku zamířili na severozápad od Šangri-lá.
Když došli do lesa, začaly se všude ozývat varovné skřeky. Justin se rozhlížel, co by to mohlo být, ale nic neviděl. Šangri-lá bylo postaveno na rovině, která se k východu velmi zvolna svažovala křeče a ke grende-límu území. Na severu a na západě byly hory. Při úpatí hor se táhl úzký pás lesa. Stromy tam rostly jako zelené obláčky různých velikostí a tvarů. Mezi nimi byly rozestupy, kam se pohodlně vešel tvor velikosti člověka.
"Každý strom je malá ekologická jednotka," pokýval hlavou Malý Chaka. "Každý z nich je trochu jiný. Nejlepší by bylo mít brnění, ale musí nám stačit hůl. Když to nejdřív prozkoumáte tou holí, ušetříte si zkušenosti s pokousáním. Jsou tam schovaní zlí pavouci, a kde jsou pavouci, tam je lepší nechodit.. .Jen se podívej, táto." Sklonil se nad menší strom a roztáhl jeho větve. Přidržel je loktem od sebe a zašťáral ve vzniklé díře holí.
"Nic," prohlásil.
Kaťa už měla odkrytý větší strom. Už chtěla něco
zdvihnout, ale pak se zarazila. "Nic extra. Mám pocit, že tu bylo něco většího než pavouci, ale že jsme to vyplašili."
Jejich malá procházka se změnila v hromadnou studijní cestu. Aaron, Carlos, Velký Chaka, Malý Chaka, Jessika, Sylvie, Kaťa... všichni prohlíželi další stromy. Justin zachytil otčímovu grimasu s bezmocným výrazem. Ted' už určitě všechno živé uteklo.
Malý Chaka prohlížel další strom. Najednou se ozval: "Já to říkal, že se člověk nemá pokoušet procházet mezi dvěma stromy, dokud se nepřesvědčí, co v nich je. Je lepší se vždycky podívat. Myslím si, že je to nějaký druh symbiózy. Stromy rostou tak blízko u sebe a tím nutí velká zvířata, aby se zajímala o to, co žije uvnitř. Našel jsem tady dva větší pavouky a pár menších. Všechno pěkný potvory." Hůl pořádně zabušila do dutiny. Za chvíli se odtamtud vyřítil létající

krab a za ním tří čtyři další. Chaka každého z nich poklepal po krunýři a tím je rozzuřil doběla. Najednou všichni roztáhli krovky a odlétli pryč.
Velký Chaka seděl před stromem a chechtal se. Bylo vidět, že nemá na nic jiného sílu. Sylvie a Kaťa se chichotaly do dlaně. Cadmann se řehtal, až se za břicho popadal. Ostatní se posadili, aby si odpočinuli.
Tam, kde končil les, začínaly skály porostlé sem tam křovisky s mnoha trny. Tam doposud snadná chůze také přecházela ve skutečné lezení. Cadmann by si určitě vyžádal odpočinek, kdyby Velký Chaka sám od sebe řízně nezvolnil!. Ale Velký Chaka měl stále co sledovat. Divokou květenu, opuštěné ptačí hnízdo, vychládající stopu nějakého zvířete zhruba velikosti medvěda.
Od chvíle, co před hodinou opustili les, neušli víc jak dva kilometry.
Ušli asi dalších třicet metrů, když se ozval Aaron: "Auu!"
"Co se děje?"
"Něco mě kouslo." Aaron poskakoval a držel se i za záda. "Byly to nějaký tři potvory," hlásil. "A není to žádné štípnutí, ale pořádné kousnutí." Něco, co vypadalo jako malý krab nebo velká blecha, leželo rozdrcené na zemi. Další lezla pomalu pryč.
Carlos napíchnul rozdrcené tělo na konec větvičky. Bylo to velké asi jako palec a mělo to pár pořádných kusadel.
Najednou se skořápka rozloupla a ven se dral pár třepotajících křídel.
"Koukněte na to!" vykřiknul Carlos. Křídla se pohybovala tak rychle, že se celá větev třásla. Potvora ječela a klepala se. Po chvíli marných pokusů zmlkla.
Cadmann se k ní přiblížil velmi opatrně. "Sakra, to byla rychlost."
Jí i plno energie," přikývl Velký Chaka. "Připomíná to opravdovou rychlost, co?"
Ostatní se shromáždili okolo. "Kdes to našel?" zeptal se Cadmann. "Kde jsi seděl?"
Porozhlédli se kolem místa, kde seděl Aaron, ale už žádnou potvoru nenašli.
Carlos, který stál pár metrů stranou, najednou vykřikl: "Pojďte sem."
Stál u světle růžových květů, které připomínaly orchideje. Kolem květů se rojil hmyz, který připomínal kolibříky.
"Sbírají nektar?"
..Ne. Něco tu smrdí."
Odstrčili květy stranou a odhalili tělo v rozkladu. Bylo velké jak velké poleno. Bylo pokryté malými kra-by-
"Ježíši," vykřikl Cadmann. "To jsou místní náhražky much?"
"Kousnutí jak kráva," zaúpěl zase Aaron.
Sylvie vytáhla balíček první pomoci. "Já se na to mrknu."
"Vždyť je to jen..."
"Já se na to podívám," opakovala.
"Rozkaz, madam." Aaron si vyhrnul košili.
Sylvie nejdřív vyčistila ránu a pak tam náhlá peroxid. Pěnilo to, jakoby ho to chtělo sníst zaživa. "Už to je. Zdá se to už čisté, ale... Doktore Mubutu, mohu si půjčit vaší přenosnou jednotku?"
Malý Chaka ji nesl za oba. Sundal víko a vybalil kovový předmět velký asi jako obě jeho dlaně - přenosný analyzátor.
Sylvie vzala od Cadmanna větvičku, sundala z jejího konce mrtvého brouka a hodila ho do analyzátoru. Zmáčkla tlačítko po straně a analyzátor začal hučet. Za chvíli bude brouk rozdrcen, rozmělněn a výsledky odeslány do hlavního tábora ke Kasandře. Při troše štěstí za chvíli dostanou zprávu, že tam nebyl žádný jed...
Prásk.
Miniaturní přístroj explodoval v ruce a rozletěl se. Všichni vyskočili a Velký Chaka se naklonil nad přístroj a začichal. Z analyzátoru stoupal černý dým.
JDobrý Bože," vyhrkla roztřeseně Sylvie. "Co to má znamenat?"
Zdálo se, že přístroj už nepůjde dát dohromady. "Že by Darebáci?" řekl Carlos.
Na chvíli se rozhostilo ticho.
"Darebáci?" vyhrkla stále roztřeseně Sylvie. "Který idiot by rozbíjel Chakův analyzátor?"
"Klid," řekl Carlos. "Omlouvám se. Myslel jsem, že je to jasné. Vidím, že doktor Mubutu ví, o co se jedná."
Velký Chaka přikývnul. Otočil se na Cadmanna a zeptal se: "Řekni mi... když dáš malé polínko... řekněme polínko velikosti tvého prstu... v rychlosti do analyzátoru, co se stane?"
Bum?
"Potřebujeme najít další tyhle potvory. Nerušte ty na tom těle. Myslím, že není v našem zájmu, aby se naštvaly."
Rozdrtili brouka na konci hole. Justin s Kaťou rozdělali z větviček a mechu malý ohníček, nad kterým držel Chaka Mubutu toho brouka. Nohy se mu zkroutily, skořápka začínala praskat a najednou...
Prásk.
Ozvala se ostrá rána, připomínající práskací žabky a asi stejně účinná. Špička hole se rozletěla a všichni odskočili půl metru vzad.
"To se mi snad zdá," řekl Cadmann.
Doktor Mubutu mluvil vážně: "Promiňte mi, dámy a pánové, ale já se domnívám, že můžeme oficiálně a i do záznamu prohlásit, že jsme objevili na této planetě další živočišný druh, který používá rychlost."
"Co to přesně znamená?" zeptala se Sylvie.
"Než to řeknu, musím o tom přemýšlet." Velký Chaka vypadal zamyšleně. "Budeme si o tom muset pořádně večer promluvit, než vydám nějakou zprávu. Ale teď chci vidět ty bobry."
Carlos se díval zamyšleně na východ. "Myslím, že se vydám za těma včelama," řekl. "Kaťa mi může ukázat ty bobry jindy."

Kapitola 14
Bobři
Včely nedokážou nic, pokud nepracují společně, a u lidí je to úplně stejné.
ELBERT HUBBARD
"Takže," nadhodil Carlos zatímco vytrvale stoupal do příkrého srázu. Dios mio - jak byl teď vděčný za pravidelná kondiční cvičení, ke kterým ho nutil Cadmann. Připadalo mu, že mu svaly musí každou chvíli prasknout a odpadnout. Hotová muka! "Jak to vypadá s mladým Weylandem?"
Kaťa se zasmála a podržela dlouhou větev stranou, aby její otec mohl bezpečně projít. Na okamžik se zastavila a rozhlížela se, kudy stezka vede dál. Potom zvedla výstražně ruku a na vysvětlenou zašeptala: "Stůj. Poslouchej chvilku."
Přesně to udělal a nejprve uslyšel šumění větru ve
větvích a vzdálené bučení nějakých větších zvířat. A potom ještě cosi jiného.
Zvuk hmyzu. Slaboučké bzučení.
"Podívej," zašeptala opět a ukazovala. Kousek před nimi leželo další mrtvé zvíře, ovšem tohle bylo dokonale ohlodané až na kost. Několik podivných krabů podobných včelám poletovalo kolem pozůstatků. Obezřetně zašeptala do spojovacího čipu ve svém límci. "Kasandro, dostali jsme se do kontaktu se včelami. Je tu drobná mršina. Na ní šest nebo sedm brouků."
"Rozumím."
Otřela si čelo barevným kapesníkem a zpocenými zády se opřela o kmen stromu. "No, mám takový pocit, že ses chtěl zeptat na můj milostný život?"
"Vyzvídat," poopravil ji Carlos. "Chtěl jsem vyzvídat."
"Ano. Řekla bych, že nám to spolu docela klape. Prožili jsme tady pár skutečně nádherných chvil. Líbí se mi to, jak to je." Bystře se na svého otce usmála. "Pročpak to? Co že se najednou o mě tolik zajímáš? Tobě se celá ta léta dařilo docela dobře a přitom jsi neměl žádný skutečný vztah."
"Žádný trvalejší. Ale pár jich bylo dost intenzivních."
"Jenže žádný netrval moc dlouho. Je v tom Bobbie?"
Pokrčil rozpačitě rameny. "Nevím, prostě už jsem si s žádnou nebyl tak blízký jako s ní. Salonní psychoanalytik by možná prohlásil, že si nepřipadám dost dob-rý."
"A ty myslíš, že já bych si to měla myslet? Neuplatňuješ tady náhodou dvě odlišná měřítka?'
"Ty jsi dost dobrá."
"No, možná," řekla Kaťa a trochu se začervenala. Neustále sledovala včely, které přilétaly a zase odlétaly, aby se na mršině vystřídaly. Pak prstem naznačila směr. "Podle mě musí být jejich hnízdo právě tam, za tím hřebenem. Vyrazíme se tam podívat?'
Cadmann se cítil nejlépe, když se konečně začínal potit. Tehdy si totiž připadal, jako kdyby se mu ze svalů odplavovala rez a nečinnost.
Vyšplhali teď už dost vysoko nad úroveň lesa, takže přes něj bylo dobře vidět a mohl shlížet dolů na Šangri-La, pozorovat jej a doslova cítit život, který tam pulzoval. Připomínalo mu to časy, které už byly dávno pryč, kdy se podobně díval na rozrůstající se Kamelot. To bylo ještě v počátcích kolonie. Tehdy byl podstatně mladší. A také sílnější. Byl mužem s mnohem menšími pochybnostmi a méně bolestmi. Byl neustále se svými nejlepšími přáteli, Ernstem Cohenem a Sylvií Faulkne-rovou.
Ona tehdy byla těhotná, už nosila pod srdcem Justina. Musela se hodně snažit, aby s nimi dokázala držet krok. Ovšem nepřiznala svou slabost, kdepak...
Mezi muži a ženami existují skutečně podstatné rozdíly.
On a Ernst. Jak on si Ernsta oblíbil. Ale kolik z jeho lásky bylo podmíněno oním typem lásky, jakou člověk pociťuje k věrnému zvířeti? K takovému, které se nikdy na nic neptá, nijak nereptá, které vás následuje bez váhání a vyptávání? Doktor Ernst se zamrzlým mozkem. Doktor Ernst, kdysi jeden z nejchytřejších lidí, kterému ale nyní zůstala pouze mysl dvanáctiletého dítěte. Jestli vůbec.
Jak moc se naše lidskost poměřuje podle kvality našich vztahů? Každý člověk si připadá tak nějak... lidštější v přítomnosti oddaného zvířete. Anebo spíše otroka?
Bože. Tyhle myšlenky skutečné nenáviděl. A teď tu byl Aaron, který byl tak podobný právě Ernstovi. Silný. Vysoký. A velice bystrý. Jenže Aaron měl svou mysl. Jemu zůstala celá kapacita mozku.
To, co ale nikdy skutečné nepoznal, byla rodina.
Jestliže v té jeho mladé hlavě byly nějaké potíže, proboha, co by na tom taky bylo divného? Vždyť tomu mladíkovi bylo sotva devatenáct. Co by asi teď dělal, kdyby žil na Zemi? Byl by ve druhém roce přípravky na vysokou? Možná by právě vstupoval do prvního ročníku. Anebo by si snad dal rok nebo dva pauzu a jenom s batohem na zádech by procestoval Evropu? Nebo by strávil rok na inženýrském stipendiu na jednom z mnoha energetických satelitů? Možná by měl štěstí a tohle všechno by trumfnul. Dostal by se rovnou na měsíční kolonii. Anebo by možná udělal to samé, co tehdy provedl Cadmann a dal by se zapsat na akademii. Když bylo Cadmannovi devatenáct, studoval ve West Pointu a připravoval se na svou první pozici velitele.
Ale žádná možnost naskýtající se na Zemi by Aarona nepostavila do takové situace, v jaké byl tady na Avalonu. Přijímal rozhodnutí, která mohla docela snadno ovlivnit celý další vývoj lidstva, přinejmenším tady, na místě deset světelných let vzdáleném od kolébky lidského rodu. Příliš mnoho stresu. Přílišná izolace. A příliš málo podpory.
Bylo právě na Cadmannovi, aby se dokázal Aaro-
novi přiblížit. Třeba ještě není příliš pozdě, aby se spřátelili. Rozhodně se o to musí pokusit.

Bylo těsně po poledni místního času a Justin s Jessikou se ve vrtulníku řítili sotva třicet metrů nad hladinou řeky, jejíž proud sledovali na jih směrem k soutoku. Byla to stará řeka s mnoha zatáčkami a slepými rameny, ale v tomto úseku protékala poměrně přímočaře a na necelých dvaceti kilometrech tady ztratila téměř čtyři sta výškových metrů. Tau Ceti pořádně pálil skrze clonu vysoko plujících tenkých oblaků a Justin sledoval stín svého Skeeteru I, za kterým se těsné hnal Malý Chaka ve svém stroji. Potlačil silné pokušení proměnit tento výlet v pořádné závody: na palubě Skeeteru IV se totiž jako cestující vezl Velký Chaka a ten vysoké rychlosti zrovna nemiloval.
Ve vysílačce slabě zapraskalo. "Jak blízko jste byli?" ptal se Velký Chaka.
"Ze vzduchu jsme to tam prozkoumávali už mnohokrát," odpověděla Jessika. "Ale dosud jsme neměli čas zorganizovat pořádnou pěší výpravu. Je to přece jenom grendelí území, tak se raději držíme v bezpečné vzdálenosti, protože zatím neznáme jiný způsob, jak se s grendely vypořádat, než je najít a potom rozstřílet na kusy."
"A to má neblahý vliv na rovnováhu ekologického systému," doplnil Justin. "Což se Aaronovi nelíbí."
"A v tom má naprostou pravdu," poznamenal doktor Mubutu.
"Jistě. Každopádně je to ale další Avalonské překvapení. Připadá mi, že snad každý týden narážíme na nějaké nové."
Už se kvapem blížili k soutoku, kde se dvě řeky slévaly v jediný mohutný tok a tato řeka poté protékala jižním směrem kolem Deadwoodského průsmyku až do moře. Lehce změnili směr tak, že nyní sledovali severozápadní rameno a těsně za soutokem Malý Chaka zpomalil a nakonec zůstal se svým vrtulníkem nehybně viset na místě. Nacházeli se právě nad mohutným jezerem přibližně oválného tvaru, které bylo plné modré vody. Na vzdálenějším konci jezera směrem po proudu se kopce, lemující oba břehy jezera, k sobě přibližovaly natolik, že vytvářely zužující se soutěsku. Právě tam byla ve vodě vytvořena řada mohutných balvanů a za nimi byla propletená síť kmenů a větví, která vytvářela přehradu. V jezeře plavaly mohutné temné stíny.
Justin podvědomě zatajil dech. Tohle byla věc, kterou dokonce ani nenatáčeli pro potřeby Kasandřiných archivů. Malý Chaka totiž chtěl, aby to pro jeho otce bylo naprosté překvapení. Pak se na dlouho rozhostilo ticho. Skeeter IV se vznášel sotva dvacet metrů nad čirou hladinou jezera. Rotor vířil povrch vody a vytvářel zpěněné vlnky. Ony temné nejasné stíny zíraly vzhůru přímo na ně. Jejich podivně opleštělá těla Justinovi silně připomínala vodní ankylosaury. Široké mocné ocasy, trojúhelníkovitá hlava. Napadlo ho, jestli mají nohy nebo ploutve. Jedna věc ale byla zcela jistá: ačkoliv vypadali odlišně, zcela jistě se jednalo o nějaký poddruh grendela.
"Vypao^í to jako bobří hráz," prohlásil nakonec Velký Chaka poté, co fascinovaně pozoroval celé dílo pod sebou. "Je to nádhera."
Jessika s Justinem se na sebe podívali a usmáli se.
"A viděl jste nějakou někdy na vlastní oči, doktore Mu-butu?" zeptala se hned.
"To si piš. Bylo to v Kalamazoo, v Michiganu, kde jsem vyrůstal."
"A támhle - " slyšeli Malého Chaku. "Vidíš?"
"Jistě, synu." V hlase Velkého Chaky byla zcela zřetelně slyšitelná spokojenost, jako kdyby poslouchal neznámou hudební skladbu nebo vychutnával výtečné jídlo. J)va grendelové postrkují nějakou větší kládu na místo a další sleduje, jak my sledujeme tyhle dva. Zkus se přiblížit trochu víc k té výpusti, prosím. Vezmi to zprava."
"Jistě - "
"Přesně jak jsem si myslel," ozval se opět Velký Chaka, povšimněte si těch větví, umístěných ve výpusti. Nejspíš to má fungovat jako vodní filtr, ale - teď se podívejte na tu výpusť na druhé straně. Ta je postavená úplně jinak."
Justin přeletěl se svým skeeterem nad dolní konec jezerní přehrady a zaujal takovou pozici, že se vznášeli přímo nad hrází. "Toho jsem si nikdy nevšimnul," pří-pustil. "Ale koukněte, tamhle taky protéká voda přes síto. A tady pod námi je potom série menších jezírek. Což mi připomíná - Kasandro, co mi to může připomínat?"
"Probíhá vyhledávání - "
JLíhně solosa," řekl Velký Chaka.
"Rybí sádky," odpověděla Kasandra takřka ve stejném okamžiku. "Jedná se v podstatě o stavby, které umožňují rybám pokračovat v plavbě proti proudu řeky v místech přehrad. Často jsou používány na severoamerickém kontinentu na Zemi."
"Kasandro. Zvětši nám ty živočichy," požádal Malý Chaka.
Jessika se napojila na stejnou vlnu jako Chaka, protože chtěla dostat ty samé obrazové vstupy jako on. Uprostřed čelního skla jejich kabiny se objevila holografická obrazovka.
"Překrásné," opakoval Velký Chaka. ,přesně to jsem si myslel."
Nebylo pochyb. Ve vodě se pohybovalo přinejmenším šest temných siluet. Měřítko promítnuté v dolní části obrazovky jim prozradilo, že tyto stíny měří na délku něco kolem dvou metrů. Dva z živočichů tlačili před sebou mohutný kmen stromu. Dva další plácali kusy bahna do otvorů ve stěně hráze. Grendelové nikdy nejsou se svou prací hotoví.
Jírásnýpříklad spolupráce," vydechl nadšeně Velký Chaka. "Kdysi dávno před lety, v počátcích naší kolonie, bychom něčemu takovému rozhodně neuvěřili, ale já jsem vždycky tušil, že něco takového tady musí existovat. Ted' poletíme proti proudu řeky a sedni s vrtulníkem někde na břehu, přibližně kilometr od přehrady."
Oba skeetery tedy zamířily na sever. "Kasandro," zavelel Justin. "Prosím o překontrolování bezpečnosti oblasti."
"V dané oblasti nevidím nic podezřelého. Jezerní grendelové jsou zcela zabráni do stavby svojí přehra-
dy"
"A je to tady jediná hráz?" zajímal se Velký Chaka.
"Ne," odpověděla okamžitě Kasandra. "Než došlo k nedávným záplavám, bylo mezi touto přehradou a mořem ještě sedm dalších hrází a proti proudu řeky jsem zaregistrovala ještě čtyři. Nejbližší hráz po prou-
du je odsud vzdálena sedmapadesát kilometrů na jihozápad."
"Díky."

"Můžeme tady přistát?" zeptal se Justin.
"Nevidím žádné zjevné nebezpečí," ujistil ho počítač. "Ale nemohu odpovědět na takto položenou otázku."
"Tak dobře, zapomeň na to," řekl Justin. "OK, vypadá to bezpečně. Jdeme na to."
Posadil vrtulník na kamennou vyvýšeními vzdálenou zhruba padesát metrů od břehu řeky. Jessika byla venku z kabiny jako první, s grendelí puškou připravenou k výstřelu. Velký Chaka už si na ramenou upravoval svůj výzkumnický batoh. Potom vyrazil bez meškání přímo k řece. "Potřebuju získat vzorky té vody."
"A víš to jistě?" zeptal se ho syn trochu úzkostlivě.
"Naprosto. Přece si nemyslíš, že by tihle tvorové podstupovali tolik námahy a obtíží se stavěním takové velké přehrady, kdyby dokázali lovit, nebo snad ano?"
"Já nevím. Jestliže ale dokážou spolupracovat mezi sebou, proč by nemohli spolupracovat s lovci?" naléhal Justin. "No dobře." Vyskočil ze svého pilotního sedadla a zkontroloval nabitou zbraň.
"Kasandro. Jaké pozorovací možnosti máš teď k dispozici?"
"Satelit číslo čtyři zůstane v pozorovacím dosahu ještě příštích dvanáct minut, rozlišení je asi s přesností najeden metr," odpověděl počítač. "Ve vodě asi šest set metrů od vás dolů po proudu jsou nějací grendelové. Nikde poblíž vás nemám signál o větším pozemním tvorovi."
"Tak to neustále sleduj." Reka vypadala skutečné
klidně a mírumilovně. Nějakých patnáct kilometrů na severozápad se tyčily zasněžené vrcholky hor, které byly v průzračném vzduchu nádherně vidět. Na severovýchodě bylo viditelné další pásmo hor a za ním se ohromná plocha planiny táhla severním a východním směrem snad tisíc kilometrů daleko.
"Tak jdeme," zvolal Velký Chaka nedočkavě. Malý Chaka držel v ruce malý příruční snímač pohybu a přes pravé rameno měl přehozenou nabitou pušku.
Justin vyrazil kupředu a připojil se k Malému Chakovi, takže šli vedle sebe. "On tímhle doslova žije, co?" Justin neustále sledoval řeku. Hlavou pomalu otáčel zleva doprava a zase zpátky. Aniž by se musel otáčet přes rameno, věděl takřka jistě, že Jessika dělá přesně to samé.
Podloží kolem řeky bylo tvořeno převážně nažloutlým jílem, vysušené paprsky slunce a rozpraskané drobnými pramínky vedlejších potůčků. Pokroucené a ohnuté stromy po obou březích řeky naznačovaly, že se tu střídají období sucha se záplavami.
"Co přesně vlastně hledáš?" zajímal se Malý Chaka.
"Vzorky. Jako obvykle," odpověděl jeho adoptivní otec, ale podle hlasu vytušili, že tím chtěl říct spíše něco jako: Ještě nejsem připraven o tom mluvit nahlas.
"A má tohle pátrání něco společného s těmi pitvami grendelů?" zeptala se Jessika. "Nebo s jejich smrtí?"
"Všechno tady na Avalonu má něco společného s grendely," slabě se pousmál Velký Chaka. "Možná, že jednou už to třeba nebude platit. Ale zatím... "
* * *
Poklekl na zem a z kapsy vytáhnul láhev. Opatrně do ní přemístil menší vzorek bahna ze dna řeky. "Tady plavala Tona, když narazila na typarazity?"
"Ne, samozřejmě že ne," ujistil ho okamžitě Malý Chaka. "Sem my plavat nechodíme. Vždyť jsou všude kolem grendelové!"
"No. Dobře, tohle bude muset stačit," prohlásil Velký Chaka.
Malý Chaka se trochu nervózně podíval na svůj snímač. "Vážně bych se tady nerad zdržoval byť jen o minutu déle, než je nezbytně nutné."
Velký Chaka lítostivě přikývnul. Pak se ještě podíval po proudu směrem k jihu. Sotva osm set metrů od něj byli grendelové a zcela zjevně spolupracovali při plnění úkolů. Bude si na tenhle úkaz muset posvítit a důkladně to celé prostudovat.
"Třeba zase zítra, tati," řekl mírně Malý Chaka. "Teď už bychom odsud mohli zmizet."
Velký Chaka přitakal. "Jistě, musím se ještě trochu připravit na své dnešní vystoupení, které mě večer čeká."
"Budete nás ještě potřebovat?" zeptal se Justin.
"Děkuji, ale můj syn bude více než dostatečným pomocníkem."
Justin a Jessika ještě letěli s oběma Chaky zpátky až do Šangri-La a ujistili se, že bezpečně přistáli u tábora. Skrze skla kabiny do nich pral Tau Ceti svými nemilosrdnými paprsky. Vzduch proudící dovnitř několika ventilačními otvory jako kdyby snad vanul přímo z obří rozpálené pece. Jessika si rukávem otírala zpocené čelo. "Byl hezky zdvořilý, co říkáš?" poznamenala.
""Můj syn bude více než dostatečným pomocníkem -'" zahihňala se.
"Taky jsem si toho všimnul," souhlasil Justin. "Představ si, že se ještě pořád stydí říct, že by chtěl být chvíli se svým synem o samotě. Tak a co teď provedeme my?"
"Mohli bychom ještě vyrazit do hor a pokusit se najít Carlose a Kaťu," navrhla trochu zlomyslně Jessika.
"Nebo tátu a Sylvii. Aaron je vzal na výpravu někam nahoru k jezeru." Odlepil vrtulník od země a zamířil na severozápad.
"Já se snad upeču," postěžovala si Jessika. Přitom odzátkovala termosku a napila se vody, potom podala taky Justinovi.
Vděčně se napil. Ale i voda z termosky už byla zteplalá. "Dneska je vážně nesnesitelné vedro," souhlasil.
Přitakala a zrakem sjela zpátky dolů, aby sledovala terén ubíhající pod nimi. Ten byl zbrázděn kamením a stromy, a pomalu už se začínal zvedat směrem ke svahům hor, které se tyčily od nich na západ.
"Víš, co bychom mohli udělat?" napadlo ji najednou. V hlase jí zajiskřilo.

"Ne, co?"
"Co kdybychom se zaletěli namočit do toho koupa-cího jezírka."
"Jestli se nám ho podaří najít." Na okamžik se zamyslel. "Kasandro, neříkah jsme ti, abys nějaké místo poblíž Šangri-La označíla jako koupací místečko?"
"Ano. Jedna pastvina uprostřed lesů asi jedenáct kilometrů severovýchodně od vaší současné pozice je označena jako 'Stará koupací louže'." Na mapě na displeji skeeteru se objevil výrazný červený kroužek.
"To je přesně ono. Prohlédni oblast - "
"Provedeno," ohlásila Kasandra takřka vzápětí. "Nezaznamenala jsem žádné grendely. Ta oblast je také vedena jako bezpečné území bez grendelů. Ovšem dovoluji si vám připomenout, abyste překontrolovali okolí ještě předtím, než přistanete."
"Jasně, jasně," přitakával Justin.
Pastvina byla ve skutečnosti zelený ovál sto metrů na délku a přibližně šedesát na šířku. Takřka středem louky protékal mělký potůček, kde by v holínkách prošli suchou nohou, a přímo v samém středu planiny bylo kulaté jezírko o průměru asi deset metrů.
Obletěli celou louku a pečlivě se rozhlíželi. "Nic tady nevidím," konstatoval Justin. "Kasandro, souhlasíš?"
"Ano."
Dosedl se skeeterem na hustý travnatý povrch nějakých dvacet metrů od jezírka, které představovalo jediný pozůstatek jezera, které kdysi tuhle pastvinu vyhloubilo. Tráva na louce byla vysoká asi po kolena a nijak zvlášť hustá.
"Že mě nedohoníš!"
"Kdo bude poslední je shnilý smraďoch!"
Justin doběhnul k zatopené jámě sotva dva kroky před Jessikou, ale měl takovou setrvačnost, že nedokázal zabrzdit a po hlavě sebou plácnul do vody.
Když vstal, jenom nasupeně koukal na svoje blátem umazané tričko.
rtJejda," ulevil si. Jessika se nedokázala ovládnout a nakonec sebou mrskla na břehu jezírka, popadala se za břicho a doslova se válela smíchy.
"Měl bys... měl by ses vidět," vypravila ze sebe a lapala vyčerpaně po vzduchu.
"Ha ha," bylo jediné, na co se v tu chvíli zmohl.
Začal ze sebe stahovat promočené oblečení. Nejprve si sundal tričko a pohodil ho nedaleko na vyschlou zem. O chvilku později tam přistály také kraťasy. "Tohle je paráda," volal na ni. "Pojď taky."
Na okamžik zaváhala, ale potom si tiše pro sebe řekla "Vem to čert," taky se svlékla ze šatů a skočila do vody.
Justin si stáhnul botu, potom i druhou a nakonec na břeh letěly spodky. Hezká hromádka.
Jessika brázdila hladinu mohutnými tempy. Jezírko mělo v průměru sotva deset metrů a v nejhlubším místě tu byly nanejvýš dva metry vody. Voda byla průzračně čirá a bylo tedy krásně vidět až na skalnaté dno. Tady nehrozilo, že by v temnotě číhalo nějaké nepříjemné překvapení.
S notnou dávkou znepokojení si najednou Justin uvědomil, že Jessičina mohutná tempa jsou silnější a mužnější než jeho záběry. Snažil se být spíše technický, takřka elegantní. Aaron zvládal oba tyto aspekty, což mu dodalo trochu klidu a plaval v kruzích kolem jezírka -
Zatraceně, řekl si v duchu, nesmím dovolit, aby se všechno najednou zbytečně komplikovalo. Právě teď se cítil báječně. Nebe bylo neuvěřitelné modré a občas po něm plul nádherně bělostný oblak. Pokroucené siluety stromů příjemně lemovaly břeh jezírka.
"Vsaď se, že budu rychlejší," dráždila ho zase. "Na deset kol."
Povzdechl si, ale zaťal zuby a přijal její výzvu. No dobře. Na zemi byl rychlejší on, ale plavání nebyla zrovna jeho nejsilnější disciplína.
Justin se soustředil, vypnul mozek pro cokoliv jiného a začal mocnými záběry rozrážet vodu. V zápalu soutěže oba zapomněli na všechno ostatní a mysleli jenom na svoje ušili, byla to prostě pohoda. Jessika se na něj dotáhla, plavala chvíli těsně vedle něj a potom mu šplouchla vlnu rovnou do obličeje. Okamžitě jí cákanec vrátil a závod byl zcela zapomenut.
Pro tuhle chvíli byli oba dva naprosto spokojení.
Dali si ještě dvě kolečka a na poslední chvíli se mu přece jenom podařilo ji porazit. Škemrala ještě ojeden pokus, ale on to striktně odmítl. Byl dokonale vyždímaný, musel ze sebe vydat všechno, aby ji pokořil. Namáhavě lapal po dechu, ale dokázal se vysoukat na vyčnívající kámen a díval se na ni dolů.
Vzhlédla k němu a zasmála se, ale pak se najednou jakoby mávnutím kouzelného proutku výraz v jejích očích docela změnil. "Justine," řekla. "Podívej se na svůj bok."
Na jeho hrudníku bylo nalepeno cosi podivného, co vypadalo jako kus plastické krve. Bylo to bledé, skoro průhledné, ale uvnitř to bylo protkáno hustou sítí drobných kapilár. Zatímco tu podivnost sledoval, kapiláry pulzovaly a plnily se krví.
"Panebože," zasténal. "Už zase tyhle rosolovité potvory?"
Vylezla ven z vody. "Přestaň si už stěžovat. Alespoň nejsou jedovaté. Jenom si chtějí dopřát trochu čerstvé krve. Chováš se dětinsky a navíc nejsi vůbec pohostinný."
"Ha ha. A co kdybys mi sem šla pomoct, abych mohl být ještě méně pohostinný a družný?"
"Jsem ti k službám," prohlásila a přišla k němu.
Tyhle pijavky byly docela neškodné, průhledné a ne o moc tlustší než listy stromů. Byly vidět, až když se začaly plnit krví. Byly ve spoustě řek a jezer - vlastně, když se to tak vezme, celý kontinent byl hustě osídlený všemožnými druhy parazitů, ale žádný z nich nepřenášel měňavky nebo baktérie. Jenom vám pily krev.

Jessika odešla ke svému batohu, otevřela ho a vytáhla lahvičku se solí. Odzátkovala ji a posypala pijav-ku solí.
Necítil žádnou bolest a měl dostatek času, aby se na ni přitom důkladně díval. Zatraceně, kéž by se tak jeho mysl soustředila na něco jiného, ale nedokázal si pomoct. Najednou mu připadalo jako kdyby její tvář vypadala nějak jinak, anebo se na ni nikdy předtím nedíval takhle důkladně.
Posadila se na bobek a pažemi si objala vystrčená kolena.
"Teď musíme chvilku počkat," prohlásila.
Takhle blízko sebe byli předtím už nesčetněkrát, po celou dobu svého dětství. Nahota pro ně nebyla ničím novým nebo neobvyklým. Ale teď...
Teď mu křivka jejích nachýlených zad, tenké rty našpulené do úsměvu, dokonce i vlhkost jejích vlasů, to všechno mu najednou připadalo tak neodolatelné, tak...
Než si vůbec stačil uvědomit, co to přesně dělá, naklonil se k ní a zlehka ji políbil. Chvilku zůstali takto spojeni. V očích jim zaplály rozšířené zorničky a pak se stáhla o kousek zpátky, dost překvapeně.
Znovu přivřela oči a pátrá ve se na něj zadívala. "Za co to bylo?"
"Jenom mě to tak napadlo."
"Aha." Nemohl to říct s určitostí, ale připadalo mu, že se jí na tváři objevil takřka nepatrný úsměv, ale přesto ho tam viděl.
Ticho, které se mezi nimi rozhostilo, se už táhlo dost dlouho a napínalo jejich nervy. Na Justinově těle se objevilo několik krvavě červených nepravidelných skvrn na místech, kde před chvílí odpadly přisáté pi-javky. Rány měl ošetřené antiseptickou mastí, takže se cítil dobře. Ale kdoví jak se to stalo, ani jednoho z nich zatím nenapadlo se zase obléknout do odloženého oděvu.
"Musíš na sebe dávat větší pozor," prohlásila po chvíli Jessika. Prstem pomalu přejížděla po podkovovité brázdě, kterou mu na rameni vytvářel pletenec svalů, a pak, jako kdyby najednou tuhle myšlenku odsunula docela nová, se odtáhla zpátky a odvrátila hlavu stranou.
Justin se ovšem přisunul blíž a políbil ji na rameno. Potom se o něj otřel tváří, docela jemné. Jeho jednodenní strniště vydávalo lehký šustivý zvuk, který mu nebyl nepříjemný.
Pak ji políbil ještě jednou a stáhnul se zpět.
Jejich oči se setkaly a byl to jeden z těch vzácných okamžiků, kdy vám připadá jako kdyby se zbytek světa vytrácel do ztracena, kdy všechny věci a zvuky i vůně jednoduše mizí jakoby mávnutím kouzelného proutku. V celém vesmíru snad neexistovalo nic jiného než její oči a její rty, čerstvá lehce slaná chuť jejích rtů a její ruce mu zlehka přejížděly po ramenou.
Byli pohlceni v mohutném víru. Nevinném, ale přesto hypnotickém víru vášně. Jejich polibek trval možná nějakých dvacet vteřin, potom se od něj trochu
odtáhla a v jejích očích se objevilo něco, co ještě dosud nikdy neviděl. Možná to byla touha. A také trochu smutku.
Znovu se k němu přivinula a oplatila mu polibek, jemně, ale pak naléhavěji.
Sotva v sobě ucítil vzrůstající žár, když pozvedla ruce, dlaněmi se mu opřela o prsa a neúprosně ho od sebe odstrčila.
Zasmála se a vstala, pokývnutím hlavy si přehodila ohon vlasů na záda a rozeběhla se do lesa.
Byla to výzva snad stejně stará jako lidstvo samo, stará jako vztah mezi mužem a ženou, který vždycky ovládal život snad každého člověka. Nebyl to jen tak nějaký závod. Byl to ten jediný skutečný závod, závod s velkým Z. A hlavní cenou bylo...
Bez meškání vyskočil ze svého místa a dal se také do běhu. Se smíchem se hnal k lesu plnému nižších po-kroucených a uzlovatých stromů, které rostly na této odlehlé straně horských svahů. Viděl, že ji může dohonit a chytit. Byly pro to tři dobré důvody. Zaprvé, byl o něco rychlejší než ona, pokud se tedy neběželo na dlouhou vzdálenost. Zadruhé, ona musela razit cestu. Jemu stačilo jenom ji následovat.
A zatřetí, což byl ten nejpádnější důvod - ona chtěla, aby vyhrál.
Na okamžik se mu ztratila z dohledu a potom -
Opět se objevila, takřka přímo před ním. Otočila hlavu, aby na něj viděla, lehce zavýskla a...
Potom najednou vrazila přímo do roztažené sítě pavoucích ďáblů.

Kapitola 15

Láska a strach

Smrt jako taková není hrozná; ale my se bojíme toho, že nevíme co bude dál: co se s námi stane, kde se ocitneme.
JOHN DRYDEN, Aureng-Zebe (1676)

Překročili vrchol hřebene a nyní se ocitli zpátky ve stínu lesa. Sylvie vykročila kupředu, aby předešla Cadmanna, který se zdržel o chvíli déle na vrcholku, aby seshora přehlédnul stromy a pěšiny vinoucí se lesem. Pozorně si prohlížela Aarona. Je tak vysoký, tak dobře stavěný. Svaly lehce pracují pod jeho krásně opálenou kůží a on se pohybuje s takovou jistotou a elegancí. Skoro jako nějaký dokonalý stroj, a při tomhle pomyšlení její srdce cele patřilo jen jemu.
Nikdy mu nebyla matkou, nikdy mu neposkytla žádnou službu či laskavost, které by jeho život alespoň trochu usnadnily či
udělaly příjemnějším. A proto ted' toužila udělat něco... cokoliv... aby překlenula onu propast, která je odděluje.
"Takže... ty sem nahoru chodíš docela často, vidT zeptala se trochu neohrabaně, ale sama byla překvapena, že se jí mezi namáhavým zrychleným dýcháním podařilo vypravit ze sebe alespoň tohle.
Usmál se na ni ze svojí výšky. "Snažím se vyrazit do hor, jakmile je to jen trochu možné," souhlasil. "Dává mi to příležitost cítit sounáležitost s přírodou, stát se její součástí."
"To... je vážně to, co jsi vždycky chtěl."
Přitakal. Po rtech mu přeběhl lehký úsměv. "A není to snad to, co jste chtěli i vy? Vy všichni?"

"Asi to tak bude." Nějakou dobu kráčela vedle něho a ušilo vně přemýšlela, jak nadhodit onu jedinou otázku, která jí nedávala spát a která jí vrtala hlavou. "Aarone... ty a já jsme nikdy neměli mnoho času, abychom si spolu popovídali."
"Ale přesto jsme spolu prožili několik báječných večeří," zasmál se. "Ještě dneska si vzpomínám na slavnostní menu. Kukuřičný chleba, tuřínové placičky a smažená kotleta."
Věděla sice, že ho několikrát pozvala domů, ale za boha si nedokázala vzpomenout co se tehdy povídalo, co jedli nebo co společně dělali. A to byla strašná škoda. Její dítě a ona si nemohla být úplné jistá jedinou výraznější interakcí. Najednou ji zavalily takové výčitky svědomí, že ji to až zaskočilo.
"A... vadilo ti to někdy?' vysoukala ze sebe. "Myslím, že jsi nikdy neměl rodiče?"
Zasmál se. "O čem to mluvíš? Mou rodinou pro mě přece byla celá kolonie, vzpomínáš?"
Následující otázka už ale zůstala nevyřčená. Zajímalo tě někdy, kdo byli tvoji rodiče? Jestli jeden z nich nebo dokonce oba dva nejsou přímo tady na Avalonu? Díval ses někdy do tváří Synů Země a říkal sis, jestli někdo z nich je tvým skutečným rodičem? Díval ses takhle někdy na mě, Aarone? Přišel na tebe někdy v noci pláč, protože se nenašel nikdo, kdo by za tebe převzal onu skutečnou a konečnou zodpovědnost? Nikomu na tobě opravdu nezáleželo?
Ale tyhle otázky teď nedokázala vyslovit nahlas. Zatím ne. Možná někdy později. Později, až bude mít někdy příležitost si s ním promluvit v klidu o samotě. Možná až se někdy oba trochu přiopijí. To by mohla nakonec být ta nejlepší varianta. A nejspíš to bude i jediná možnost.
Tady byly další včely, a bylo jich tady ještě mnohem víc.
Cadmann si seřídil dalekohled a pozorně sledoval, jak se mračno avalonského hmyzu přiživuje na těle jakéhosi savce.
"Co ty si o tom myslíš?" obrátil se na Aarona. "Zaútočily na něj včely?"
"Ještě nikdy jsme nepozorovali, že by včely tady na Avalonu měly útočnické choutky," prohlásil Aaron trochu podrážděně. "Krmit se na mršinách a zbytcích, to ano, to je běžné. Vsadil bych se s tebou, že ten nebohý tvor se zřítil z větve a zlámal si vaz. Tělo se po čase začalo rozkládat a ten puch přilákal včely. Nemyslím si, že tohle jsou zabijáci."
Další včely neustále přilétaly přibližně ze stejného směru, hodovaly na mrtvole, poletovaly hne kolem ve velkých kruzích spolu s dalšími včelami (jako kdyby ta-
dy pořádaly nějakou hromadnou pařbu, napadlo Cadmanna) a potom zmizely kdesi v dálce.
"Kasandro, poznamenej si směr, kterým ty včely odlétají."
"Zaznamenáno. Když to dám dohromady s údaji, které poskytnul Carlos, tak se jako celkem přirozený jeví závěr, že jejich hnízdo je nějakých dvanáct kilometrů odsud směrem na severovýchod."
"A pravděpodobnost?" zeptal se Cadmann automaticky.
"Číselné vyjádření není možné."
"To je tedy zajímavé," podivil se Cadmann. "Tvůj program na fuzzy logiku dřív vždycky sděloval i číselné odhady. Co se stalo?"
"Byla pozměněna moje kritéria přesnosti."
"Ale? A kým?"
"To já nevím," odpověděla Kasandra.
"Edgar," zamumlal si pro sebe Cadmann. "Já toho kluka jednoho dne zabiju, jestli mě někdo nezadrží... Mluvila jsi o údajích, které dodal Carlos. Znamená to, že on taky narazil na nějaké včely?"
"Souhlasí."
"Jak daleko je teď od nás k tomu jezeru?" zeptal se Cadmann.
Aaron odpověděl. "Možná ještě tak další hodina. Odtud je to převážně po rovině."
"Takže cesta zpátky bude docela z kopce," dodal Cadmann. "Dobrá. Nerad bych zmeškal dnešní Chakovu přednášku. Řekl bych - myslím, že to může být důležité."
"A co s těmi včelami?" zajímala se Sylvie. "Zdálo se, že Chaku nějak mimořádně zajímají."
Cadmann přitakal. "To rozhodně. Ale ty mohou klidně počkat až do zítřka. Tak co, chceš tady podat ruku, abys mohla přes ten balvan?"
"Ano, děkuji ti. Je to stejně zvláštní," prohlásila. "Je tak těžké uvěřit, že Aaron je pořád ten samý chlapec, kterého jsi kdysi brával s sebou, když Grendelí skauti přespávali poprvé venku. Kolik mu to tehdy bylo - osm? Nebo snad devět?"
"Kdy?"
"Tehdy při té plavecké soutěži. Vzpomínáš si na to?"
"Jak se tam Justin málem utopil?"
Pokývala hlavou. "Vždycky se tolik snažil, aby byl stejně dobrý jako Aaron."
"Ale to přece vůbec nemusel," namítl Cadmann. "Justin je jiný, je prostě svůj."
"Ale aby se stal mužem, musel být takový jako jeho otec. A ty jsi byl tak asi nejvíc dosažitelný."
Cadmann začínal tušit, že tahle debata směřuje k nějakému určitému cíli, ale neměl ponětí jakému. "Takže?"
"Takže... vás dva vždycky sledoval pohromadě. Tebe a Aarona. Stejně jako já. A vidí zřejmě to, co já."
"A co to má být?"
"Že ty a Aaron jste ze stejného těsta. Justin by chtěl, abys ho měl rád. Aaron chce být přesné jako ty. Tak kterému z nich věnuješ svou lásku a náklonnost? Koho z nich budeš respektovat? A co myslíš, kterou z těchto dvou věcí by raději chlapec získal?"
Cadmann natáhnul paži a rukou odtáhnul clonu větví, která málem vletěla jeho ženě do obličeje. "Chceš tím snad říct, že bych měl za svého syna raději Aarona než Justina?"
"Ne. To bych si netroufla říct. Ale možná si Justin myslí, že bys raději měl Aarona než jeho. A tohle někdy úplně stačí."
Je to pravda? Je snad kdesi v Cadmannovi ukryt pocit, že by raději viděl Aarona coby svého nástupce a dědice? Dokonce i teď? Raději než Justina nebo...

Nebo Mickeyho? Jeho vlastní tělo a krev. Bože. Nikdy na toho chlapce neměl dost času, prakticky s ním nebyl. A teď Mickey většinu svého času tráví tam nahoře v horách v důlním táboře, kde se Velký Chaka ve-nuje studiu biologie a Stevens předělává a vylepšuje důlní zařízení. Až do Lindiny smrti, naposledy, kdy Mickey sestoupU ze svého úkrytu, bylo, když tehdy přišel sledovat, jak Stevens dostává v debatě na frak od Aarona.
Paráda.
Cadmann Weyland, Otec roku.
Nejspíš už bylo příliš pozdě, než aby se s tím dalo něco udělat. Jak velký podíl viny má na tom, že se mezi Aaronem a Justinem rozpoutala ona nevyhlášená soutěž?
Nevěděl. Skutečně neměl ani ponětí. Jediné, o co se teď ještě mohl pokusit a co mu zbývalo, je zkusit urovnat onu propast, bude-li to možné. Dokud ještě může. A tohle si taky v duchu slíbil.
Sylvie Aarona neustále sledovala. Byl tak silný, tak pohledný, připadal jí jako rozený vůdce. Ve způsobu jeho chůze, jak mával energicky pažemi, jak na ně dozadu volal, tolik jí tím připomínal Cadmanna. Ať už byl ten Koskov, tedy muž, který přispěl druhou polovinou do Aaronova genetického vybavení, kdokoliv, in-
stinktivně věděla, že by se jí zamlouval. Na okamžik se nechala unést a popustila uzdu své fantazii. Jaké by to asi bylo, kdyby genetický materiál onoho muže přijala mnohem obvyklejším způsobem... ?
Ale existovala velice reálná možnost nějakého poškození, čehosi podivného či špatného co se v Aaronovi mohlo odehrát a ona to neviděla. Nějaká špatnost hluboko v jeho duši, kam ona nemohla proniknout. A kdyby tohle byla skutečně pravda, čí by to byla vina?
Ničí.
Tak silný, tak pohledný, takový přirozený vůdce a přitom možná postižený. Jakou by asi bývala matkou? Když na tohle pomyslela, vyvolala v sobě velkou nahromaděnou bolest. Bolest a také myšlenky na hony vzdálené oněm intelektuálským ospravedlněním, kterými se vzájemně ujišťovali ohledně výchovy dětí. Měla ho nosit ve svém těle a pečovat o něj. Dovolit mu pocítit její lásku, její strach, její tužby. To jsou totiž rytmy lidského života. Extrémní výkyvy nálady u budoucích matek - není to snad pro děti svým způsobem jakýsi trénink, příprava na život. Hormonální komunikace říkající: Tohle je život, děťátko moje. Tyhle emoce, jednou nahoře a jednou dole. Polykej mohutnými doušky tohle všechno, ale ať už cítíš cokoliv, kdesi uprostřed toho... je láska, moje tělo tě bezvýhradně přijímá.
Tyto zkušenosti byly Aaronovi odepřeny.
A s tím se teď musela naučit žít. Ale možná, byť jenom možná, je ještě čas s tím něco udělat. A jestliže ta možnost bude, ona šiji nenechá utéct mezi prsty.
"Všechno je tu tak bohaté," ozval se opět Cadmann. "Všechno je tady tak těsně spjato se vším ostat-
ním. Velký Chaka mi ukázal dvacet druhů různých parazitů a symbiontů, kteří žijí jenom v pavoucích ďáblech."
"A solosové taky." Aaron se přitom usmíval. "Každý solos je vlastně taková kolonie sama o sobě."
"A tyhle hřívnaté stromy jsou jako svět sám pro sebe. Haló - ó!"
Tři stromy tady stály jako buky, které před zimou shodily listí. Jejich hřívy ležely potrhané na zemi, ve třech rovnoběžných řadách. Musely ale odpadnout jako jediný kus, který se při pádu potrhal a zlámal. Nové hřívy už začínaly růst, ale zatím vypadaly jako tenká nazelenalá kožešina na kůře kmenů.
Aaron se pořád musel smát. "Avalonské překvapení! Není to legrační, jak všechny věci najednou začnou dávat smysl, když člověk pochopí. Děje se zhruba tohle: všechny tyhle stromy jednou za čas shazují svou hřívu. Tím se vlastně brání před zničením parazity. Pak musejí přežít dost dlouho, aby mohla narůst nová hříva, takže v sobě ukládají velké zásoby cukru. Odsávali jsme z nich přece velké množství nektaru pomocí vakuových pump. Musíte mi teď prozradit, ty, Cad-manne nebo Sylvie - řekněte mi, chutná to jako javorový sirup?"
"Ne, stejná chuť to není. Nevzniká to stejným způsobem," vysvětlila mu Sylvie. "Kdybys javorový sirup nenechal zkaramelizovat, bude ti chutnat jako oslazená voda. Jeho typická chuť totiž vzniká při při pálení."
Cadmann jako by se najednou kolem sebe rozhlížel novýma očima. "Je jich tady všude kolem spousta. Tak asi čtvrtina těch stromů vždycky čeká na novou hřívu. Proč jsem si toho nevšimnul? A proč to vlastně dělají?"
"Chaka tvrdí, že je to kvůli lepšímu přehřívání," odpověděl mu Aaron. "Více světla znamená více cukru a to zase znamená víc brouků a Pepíků a všech těch roztodivných tvorečků, kteří žijí v korunách hřívnatych stromů. Jenže když musí strom živit příliš mnoho nájemníků, nedělá to dobrotu a dům je přelidněný."
"Až se dostaneme támhle k těm skaliskům, potřebovala bych zastavit. Mám v botě nějaký kamínek," oznámila Sylvie.
Cadmann se na ni okamžik díval. "Já tedy půjdu napřed. Aarone, tohle bych v neznámém prostředí nikdy neudělal."
Aaron pochopil jeho narážku. "Zkoušeli jsme do jezera shazovat urychlovač jednou týdně celých posledních šest měsíců. Nikam neodtéká, Cadmanne. Žádní grendelové tady nejsou. Ale doufal jsem, že bychom tady mohli narazit na toho tvého medvěda."
"Ano, o tom ses zmiňoval při snídani."
"Asi před dvěma lety, když jsme v téhle oblasti prováděli předběžný průzkum, tady bylo něco podobného medvědovi. Tří sta kilogramů, podle našich odhadů. Možná to byl přerostlý Pepík. Ale teď se nám nepodařilo najít kůži ani chlupy onoho tvora."
"Možná teď hibernuje?"
"Vždyť není zima."
"Tak tomu říkejme estivace."
Sylvie se zastavila, aby si spravila botu. Na okamžik se její pohled střetl s Cadmannovým. Usmál se a pokračoval v chůzi, Aarona s ní nechal za sebou.
Snad tucetkrát a tisíci různými způsoby už Sylvie málem Aaronovi položila onu zásadní otázku. Víš o tom, že jsi můj syn? Záleží ti na tom? Bylo by pro něj lepší, kdyby tohle věděl? Záleží na tom vůbec?

A protože na žádnou z těchto otázek neexistovala jasná nebo uspokojivá odpověď, chtěla zapojit i jeho zájem a jeho rozum. Chtěla už konečně zjistit, jaký je ve skutečnosti tenhle mladík schovávající se za dokonalou mužnou tváří a pronikavýma očima.
"Jaké to pro tebe bylo?" zeptal se jí konečně, aby prolomil panující ticho. "Během těch úplně prvních dnů?" Zarazil se a potom se trochu stydlivě usmál. "Ne. Na tohle jsem se ve skutečnosti vůbec ptát nechtěl."
"A co tedy chceš vědět?"
"Původně jsem se tě chtěl zeptat, proč ses doopravdy vydala sem, na úplně cizí planetu?"
"Nerozumím ti."
"Znám ty oficiální odpovědi: výzkumy, dobrodružství... ale proč právě ty? Proč právě tohle dobrodružství? To se vlastně tyká vás všech. Všichni Synové Země, jako kdyby v sobě meh konzervativní myšlení, které mi připadá tak odlišné od názorů oněch nadšených dobrodruhů, kteří se sem původně vydávali. Takže... jaká je pravda?"
Byla touhle jeho otázkou poněkud zaskočena, ale takřka okamžitě pochopila skutečný význam ukryty pod povrchem. Namlouvali sami sobě, že sem přišli získat a podmanit si nový svět. Osadníci meh vždycky podobné pocity - a vždycky se museli vypořádat s podobnými ztrátami, jaké tady potkaly Syny Země.
Namlouvali si, že se stávají čím dál více konzervativními a bojácnými, protože nemají vůbec žádnou jistotu, že sem za nimi ještě dorazí někdo ze Země. Anebo
jestli se na Zemi něco přihodilo, něco ošklivého, což zabránilo komukoliv následovat je do hvězdného prostoru.
Ale možná...
"Jsi zticha," řekl.
"Jenom jsem o tom přemýšlela. Je to dobrá otázka. Myslím, že kdybych měla odpovědět sama za sebe - a za nikoho jiného ani odpovídat nemohu - pak bych musela přiznat, že jsem měla manžela a ten měl svůj sen. Já s ním sdílela ten sen. Byť možná ne tak silně jako on."
"O co jsi přišla kvůli tomu, že jsi sem vyrazila?" zajímal se dál.
"Měla jsem rodinu. Přátele."
"A kariéru?"
"Ne! Avalon mojí touze po kariéře plně vyhovuje. Ale domnívám se, že kdesi hluboko uvnitř jsem byla od akademického studia odtažena svým mužem."
"A pak jsi se setkala s Cadmannem?" usmíval se Aaron.
"To bylo až na palubě lodi. Ale o těch počátečních dnech toho víš jistě hodně," odpověděla.
"Na veřejných nahrávkách je plno deníků a časopisů. Ale taky jsou v nich zajímavá bílá místa. Spousta společných video záběrů. Bylo snadné si všimnout, že tvoje náklonnost ke Cadmannovi začala už v době, kdy jsi ještě byla vdaná."
Povzdechla si. "On byl prostě neodolatelný. Myslím, že jsem vlastně nikdy nepotkala člověka, který by se mu alespoň podobal. Ataky... myslím, že to prostě bylo nad moje síly. Nový svět, nové rozhledy a nové vůně. Podle mě je v každé ženě ukrytá jakási touha
stát vedle toho nejsilnějšího, nejdivočejšího samce jakého dokáže najít, a potom s ním mít potomky."
"Ale ty jsi s tím nic neudělala?"
"Ne, dokud byl Terry naživu, to ne."
"Ale myslela jsi na to."
Při tomhle se musela zašklebit. "Ano, myslela jsem na to. Ale už těch otázek bylo pro dnešek až dost." Přestaň se matce šťourat ve svědomí...
Usmíval se sice dost tajemně, ale přesto příjemně. Vyrazil kupředu a prošlapával cestu krok za krokem, syn razící cestu své matce, kterou ani nezná.
Horolezci tomu v hantýrce říkají "visuté jezero" a právě jedno takové bylo tady na okraji skaliska. Na jihu a na západě se země prudce zvedala vzhůru, takže na hladinu jezera padaly dlouhé stíny, ještě dávno předtím, než se kdekoliv jinde blížil soumrak. Teď už se také ony stíny táhly přes vodu a vytvářely mylný dojem, že už je pomalu noc. Cadmann byl přesvědčen, že slyší někde poblíž hučení včelích rojů, ale už je neviděl.
Nasadil si bojové brýle a nastavil teplotní mód.
Stíny se zbarvily oranžově. Stromy obklopující jezero se vznášely v zamlženém oparu. Nebylo tu toho moc k vidění, ani kdyby oblast pozoroval za plného denního světla. Všechno tu bylo tak tiché a klidné.
Najednou jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb za skupinkou stromů. Co to ksakru... ?
Z křovin se vynořila drobná a zavalitá postava. Byl to čumák, jedno z těch prasatům podobných stvoření, která byla hojná v nížinách a i tady na náhorní plošině se objevovala relativně často. Ve vzdálenosti dvaceti
metrů Cadmanna spatřil, vyděšeně zakvičel a dal se na útěk.
Vzápětí ale cosi bleskurychle vyrazilo z lesíka, tak rychle, že v dalekohledu viděl jenom šmouhu, a udeřilo to do čumáka tak prudce, že neměl vůbec čas na přemýšlení. Fascinovaně sledoval jak příšera, která se tu tak náhle objevila, zvedla hlavu a vypustila k noční obloze žhavé plameny.
Cadmann v tu ránu rázem ztuhnul a zježily se mu chlupy na zádech.
Grendel.
Bože. Co dělá tady?
No, na jednu stranu to byla docela hloupá otázka. Právě teď si užívá krvavou hostinu. Cadmann zvednul svou pušku k rameni a připravil se k výstřelu. Grendel se zarazila.
A pak vzhlédla od své oběti.
Přímo na něj. Cadmann měl prst pevně položen na spoušti. Cítil její tlak, cítil zlomový bod spouště a věděl, že kdyby zatlačil jenom o gram větší sílou, grendelí puška by vypálila svou smrtící nálož elektrického proudu.

Ty grendelí oči. Ona ho vidí. A poprvé, vůbec poprvé za celou dobu neměl pocit tupé prázdnoty v těch divokých očích. Nebyla v nich jen smrt a zkáza.
Bylo v nich ještě... cosi jiného. A tohle něco ho dost znepokojovalo.
Vyčkával, až na něj grendel zaútočí. Proč? Že by jí snad dával příležitost? Snad to není jako krédo nějakého příblblého pistolníka z Divokého západu, jako šerif v nějakém béčkovém filmu? Teď jsi na tahu ty, Rin-go...
Nevěděl proč, ale nějak se nedokázal přimět k tomu, aby konečně stisknul tu zatracenou spoušť. Stál tady přímo proti téhle bestii s krví potřísněnými tesáky, plnou tlamou, a před níž se ještě dosud třásla mrtvola nebohého čumáka.
Cadmann se vůbec nedokázal odhodlat k jakémukoliv pohybu.
Vtom za sebou zaslechl nějaký pohyb. Byla to Sylvie s Aaronem. Aaronova puška okamžitě sklouzla ze zad a v okamžiku byl připraven vystřelit -
Cadmann na něj zuřivě mávnul. Ne! Aaron se zarazil.
Grendel mávnula svým mohutným ocasem a zabodla jej do nehybného těla. Zatáhla svou kořist do křoví a byla v mžiku pryč.
Cadmann sklonil pušku k zemi.
"Vždyť to byl grendel!" vykřikla Sylvie.
Cadmann přitakal.
Sylvie se na něj nechápavě podívala. "Ty jsi ne vystřeni. Ani jsi nedovolil Aaronovi, aby ji zastřelil."
"Nebyli jsme v žádném nebezpečí," odpověděl Cadmann. "Neměla v úmyslu na nás zaútočit. Měla jenom hlad."
"Ano, ale stejně - grendel?" ptala se Sylvie zmateně. Otočila se k Aaronovi apátravě se na něj zadívala. "Říkal jsi přece, že tohle jezero je bezpečné!"
"A taky že bylo," bránil se Aaron. "Byli jsme si jisti, že je tu bezpečno. Neexistuje způsob, jak by se sem mohl grendel dostat - "
"Až na to, že tenhle to zcela zjevně dokázal," upozornil ho Cadmann. "A já si myslím, že toho vzrušení bylo pro dnešek až dost. Teď zavoláme skeetery, aby nás zavezli zpátky do tábora."
Aaron souhlasně kývnul. "Dobře. A já bych se rád Chaky zeptal na pár věcí... "
Stará grendel prchala.
Během okamžiku se ocitla z dohledu podivínů. Ale ani tady nezpomalovala. Dostala se do vystřílených děr dříve, než se mohli dostat tak blízko a sledovat, kam zmizela. Byla už pod vodou a náznými záběry plavala vpřed, než jí voda vyplavila z těla nahromaděnou rychlost. I kdyby teď Nejsilnější změnil názor a přivolal další podivíny, aby ji společně zabili, stejně už by Starou grendel nedokázali najít.
Její život před okamžikem visel doslova na malíčku. Ale poučila se z toho! Tenhle ji nezabil. Ten druhý už byl připraven ji zabít, ale ten první mu to nedovolil a mávnutím ho zarazil. Tenhle byl Nejsilnějším z nich a určitě je ochoten se se Starou grendel dohodnout!
Musí se znovu setkat. Ale ne tady. Začala se připravovat na dlouhé plavání zpátky k řece.
Kapitola 16
Ďábelský zpěv
Cesty jsou spletité a mnohokrát
se v světě širém prolínají,
však lásky naše běží vedle sebe,
byť nekonečné, nikdy se nesetkají.
ANDREW MARVELL, "Definice lásky" (1681)
Carlos se zastavil na vzdáleném konci úzkého protáhlého údolí. Včely se mu ztratily někde ve spleti stromů, takže teď nemohl nic dělat, dokud se mu v dohledu neobjeví nějaké další.
Kaťa mu nabídla napít ze své čutory. Pak se společně opírali o kmen mohutného stromu. "Tady bychom si mohli v klidu na chvíli odpočinout. Počkáme a navěsíme se na další včely, které tudy poletí."
"Víš," začal Carlos trochu váhavě a obezřetně, "vlastně mě nijak zvlášť nepřekvapilo, že jsi sem chtěla jet také. Když vezmu v úvahu, že Pan Justin je tady taky."
Zasmála se tomu.
"Ano. Tak to jsem si přesně myslel." Na okamžik se odmlčel a Kaťa jeho odmlky využila k tomu, aby mu skočila do řeči.
"No," řekla, "Justin je vážně skvělý, ale něco u něho postrádám."
"A co to má jako být?"
Lehce pokrčila rameny. "Tím si nejsem úplně jistá. Ale někdy mám takový nepříjemný pocit, že všechna ta svoboda, které si užíváme, z nás udělala trochu pohodlné a velice namyšlené lidi. Ale... " Pak zavrtěla hlavou. "Nechtěla bych ale, aby to znělo nějak staromód-ně."
Carlosovy hnědé oči rázem získaly měkčí výraz. "Řeknu ti, někdy zapomínám, že jsi žena."
"No, to ti tedy pěkně děkuju."
"To ne. Chtěl jsem říct, že mi nedochází, jak už jsi dospělá. Je nemožné si neuvědomovat, že jsi ženského pohlaví."
Projela si rukou ve vlasech a potom si elegantně přehodila svou bohatou hřívu na záda. "Vážně?" Řekla to celkem potěšeně.
"Uvědomuješ si, že tohle byla vůbec nejdelší doba, co jsme kdy byli od sebe vzdáleni?"
Přikývla. "To jsem se tolik změnila?"
"Ne. To snad ani ne. Ale když na tebe myslím, vždycky se mi před očima vybaví ta malá copatá holčička, která za mnou běhá a snaží se získat mou pozornost a přízeň. Když se spolu vidíme každý den, ani mi tolik nedochází, jak daleko od pravdy už tahle před-

stava je. Ale po těch několika měsících... se ten rozdíl projevuje podstatně výrazněji."
"Doufám, že se ti to tak líbí."
"Zbožňuju to. Tebe zbožňuju. Díky tobě se mi naplnily všechny představy, jaké jsem si vytvořil o své dceři a v co jsem mohl doufat."
Vzala ho jemně za ruku. "Netrápí tě náhodou něco?"
Povzdechnul si. "Sám nevím. Možná jak stárnu, stává se ze mě čím dál konzervativnější člověk. Vždycky jsem platil za místního bouřliváka. Měl jsem tady taky dostatečně velký výběr žen - ať už byly vdané nebo svobodné."
"Jsem šokována."
"Přirozeně. Ale je to jenom další z nepopiratelných pravd - se ženskýma jsem to vždycky uměl, to pro mě nebyl žádný problém. Sex byl pro mě naprosto přirozený a příjemný. Nikdy jsem si moc nelámal hlavu nějakými morálními nebo duchovními přívažky."
"Prostě jenom přirozená funkce lidského těla? Tak jsi mě to přece vždycky učil."
"Ale pochop to - my jsme sem přišli z kultury, ve které byli lidé omezováni co se tyče sexuálního projevu snad po celá tisíciletí. Důsledkem strašného pohlavního moru, který Zemi pořádně zpustošil, byl jenom ještě výraznější konzervatismus. A když jsme se z těch mizerných časů konečně za dlouhou dobu vyhrabali, propukla jakási mohutná oslava, která doslova popírala všechno, co až do té doby platilo."
"To mi hodně připomíná situaci na Avalonu."
"Ne. Tak to nebylo. Protože nesmíš zapomínat na to, jak evropská kultura vždycky zdůrazňovala ne-vhodnost sexuality, pocit viny byl jedním z hlavních pilířů. Dost možná, že hédonismus dvacátého druhého století byl jenom zdravou reakcí na onen konzervatis-mus -jenže pravda vždycky leží někde uprostřed obou extrémních variant."
"Což znamená?"
"Že se možná o něco připravujeme, když odhazujeme stranou všechny zábrany."
"Ale, že bychom se najednou dali na moralizování?" dobírala si ho. "Ty, Carlosi? Největší svůdník ze všech?"
"Já nemluvím o tom, co je špatné a co dobré. Já si jenom kladu otázku Co je nejlepší? Lidé jsou osamělí, drahoušku. A taky mají strach. Takže by udělali prakticky cokoliv, jenom aby tu samotu zaplašili - na minutu, na hodinu nebo třeba na celý život. Sex je pravděpodobně ten nejlepší způsob, jak se cítit... jak to jen říct?... ne tak sám."
"Někdy," připustila. "Ale jsou i chvíle, kdy to může všechno jenom zhoršit."
Pokýval hlavou na znamení souhlasu. "Měl jsem spoustu času abych o tomhle přemýšlel. Domnívám se, že každé stádium ve vztahu využívá jinou úroveň komunikace. Zpočátku jsou oba milenci trochu obezřetní a postupně se o sobě dozvídají stále víc. Sdělují si svoje vzpomínky a zážitky, vzájemně si ukazují svá nejoblíbenější místa a pomalu se začínají dotýkat. A jak jsou si čím dál bližší, komunikují spolu rychleji a intenzivněji."
"Sex je nejspíš nejvyšší stupeň," doplnila ho Kaťa. "Člověk najednou zapojuje všechny smysly -"
"Když se to dělá správně."
"Jsem tvoje dcera. Čekal bys snad něco jiného?"
"Zásah. Chci jenom říct, že když dva lidé spolu povečeří, nemusí si přitom vyměnit prakticky jediné slovo a přitom mohou mít pocit, že si všechno řekli. Taková dokonalá komunikace. Ale sex je tak intenzivní prožitek, že se každému zdá, že to přece něco musí znamenat. Případá ti, že ses právě dozvěděla o svém příteli mnoho podstatných věcí."
Přitakala. "Všichni sami sebe obelháváme a namlouváme si, jak dobře se známe."
"Až příliš často se zoufale snažíme přesvědčit sami sebe, že tahle druhá osoba je onou chybějící součástí našeho já - i když třeba jenom v noci. Možná to není láska, ale... co třeba... přátelství? Starost? Náklonnost?"
"Řekněme, že s tebou souhlasím," odpověděla Kaťa. "Stejně si ale pořád nejsem úplně jistá jestli vím, kam tím míříš."
"Tak si říkám, že jsem vlastně vždycky až moc dobře věděl, že ideál sexuální čistoty je prostě absurdní. Připadalo mi, zeje to naprosto proti přírodě. Proč dávat mladému muži nejsilnější sexuální touhy už v patnácti a tvrdit mu, že tomu nesmí podlehnout dokud mu nebude dvacet? Tohle přece vůbec není přirozené -je to jako uvázat hřebce k ohradě. Ale na druhou stranu zase člověk nemůže podléhat svému nutkání pořád. Tam na Zemi to vedlo k tolika nechtěným těhotenstvím, ne-mocem a rozchodům, že to dokonale naplňovalo obraz smrtelného hříchu."
"Jenže ženy nejsou stejné jako muži," upozornila ho Kaťa. "My se na věci díváme - a cítíme je - přece jenom dost odlišně. A taky chceme víc. Tady na Ava-lonu jsme měli volnost dělat si, co jsme chtěli - "
"A bylo to dostatečné?"
"To nevím. Sice jsme si to mysleli, ale - "
Přikývnul. "Očekávala jsi trochu dvornější rituály?"
"Nejspíš to tak nějak bude. Každý tady ví, jak vypadá tělo všech ostatních. Každý tady mluví o tom, jací jsou ostatní v posteli. Člověk by sice měl mít nějaká očekávání, ale tady není vůbec žádný prostor pro tajemství."
"A to ty bys chtěla?"
"Část mého já by si to tak přála. Jenom část, alespoň myslím, ale ta část je vyhladovělá."
"A jak by sis to tedy představovala s Justinem?"
"Víš, určitou představu bych měla, ale nějak ji nedokážu vyjádřit konkrétními slovy. Oba se známe prakticky celý život. Někdy jsme byli milenci, jindy zase ne. Byla dokonce období, kdy jsme se spolu ani nepřáteHli..."
"A teď?"
"Nevím. Možná je to jenom tím objevováním nové země a všechno to kolem. Ale jediná možnost, jak tuhle zem získat, je s dětmi."
"Přesně takhle jsme to taky cítili, kdysi dávno," prohlásil Carlos. "Myslím ale, že jsme trochu změnili názor, jakmile jsme zjistili, že úroveň porodnosti bude naprosto dostatečná. Ale... na místě jako je tohle, tak rozlehlém a divokém, mě to nijak nepřekvapuje."

"Cosi někde hluboko uvnitř mě se rozhodlo, že Justin je ten pravý."
Carlos pak popřál Katě dostatek času, aby se mohla rozmyslet a najít ta správná slova.
"Jakoby se ve mně nějak sám od sebe spustil jakýsi tajemný spínač," pokračovala v přemítání. "Domnívala jsem se. že mám všechno, po čem toužím, svobodu
i bezpečí. Ale teď najednou zjišťuji, že chci ještě něco jiného. Chtěla bych někoho, kdo by patřil jenom mně."
Trochu nejistě vzhlédla. "Je to tak sobecké? Je to malicherné?"
Carlos jí pevně stisknul ruku v dlani. "Ne. Tohle dříve chtěl prakticky každý. Pak jsme to nějak sami sobě rozmluvili. Možná teď jenom znovu objevujeme, kolik z těchto pocitů je hluboce zakořeněno v našich přirozených instinktech. Nikdy jsem nepatřil k těm, kdo by bojovali se svými nutkáními. Ani ty bys neměla."
Usmála se a stiskla mu ruku. Najednou bleskurychle otočila hlavu dozadu a očima klouzala po okolí, jako kdyby sledovala cosi neviditelného.
"Co se děje?" ptal se hned Carlos.
"Dvě včely," vysvětlovala. "Pohybují se rychle, jako vystřelené kulky."
Carlos si upravil bojové brýle na očích a potom zaostřoval tak dlouho, dokud nezahlédl dva planoucí body. "Letí přímo napříč údolím," hlásil. "A mají namířeno přes protější hřeben." Rychle odhadoval vzdálenost. "Na dnešek už je to moc daleko. Už je načase se vrátit. Budeme tady pokračovat zase zítra."
"Tak já zavolám Justina, aby nás tady vyzvednul," řekla Kaťa. Stiskla svou spojovací kartu. "Justine - "
Odpověděl ale počítač. "Justin a Jessika přistáli na pastvině a dočasně nejsou ve spojení," oznamovala Kasandra.
"Jsou v pořádku?"
"Nezaznamenala jsem žádný důvod k poplachu,"
odpověděl počítač předpisově.
* * *
Jessika sebou mrskla dozadu a ze všech sil se snažila vyprostit ze sítě, do které se chytila.
Les byl ponořen do hlubokého stínu, větve a propletené sítě visely mezi hustě rostlými hřívnatými stromy. V šeru nad svou hlavou Justin zahlédl obličej podobný šklebící se opici, potom také protáhlé tělo a dlouhé, skutečně dlouhé končetiny, které z něj vyrůstaly. Ten tvor se nepohyboval. Ale zato zpíval.
A Justin zahodil svůj batoh, ve kterém měl, bohužel, signální zařízení, nůž i všechny ostatní zbraně. Trvalo by mu nejméně minutu, než by pro něj doběhl zpátky, a během té minuty už by se na ni určitě ty potvory vrhly.
Jessika stála s tváří odvrácenou co nejdále od pavučiny a podařilo se jí napnout síly natolik, že odtáhla hlavu do bezpečné vzdálenosti od sítě. "Justine! Odsud vidím čtyři. Vypadají jako velcí Pepíci... " Pak její hlas utichnul.
Malé šklebící se obličeje. Zpívali s otevřenými tlamami... ten zpěv jako kdyby vycházel odkudsi z hloubi krku. Velký Chaka prozkoumal několik těl těchto pavoucích ďáblů. Jejich písně by byly ideami pro tančení ploužáků. Justinovi se podařilo v položeru zahlédnout čtyři skrývající se postavy, které se pomalu přesouvaly blíž k Jessice.
Justin zvednul ze země pod sebou dva kameny, aby měl alespoň nějakou zbraň. Ten první zcela minul cíl. Tím druhým se mu podařilo jednoho z netvorů zasáhnout a ten se okamžitě stáhnul zpátky do bezpečí vysoko položených větví. Jenže dva další se obezřetně spouštěli dolů a při každém kroku opatrně zkoušeli, zda je větev unese.
Sakra, sakra, sakra. On i Jessika musejí být mnohem větší než cokoliv, co tihle Pepíkům podobní tvorové obvykle loví, ale bude velikost stačit k tomu, aby je odstrašila?
Jessika na ně ječela. Na okamžik se zarazili a kousek ustoupili, ale potom se opět spouštěli po jakýchsi liánách blíže k ní.
"Justine," ozvala se opět, obdivuhodně klidným hlasem. "Oni z nás vůbec nemají strach. Už zase se spouštějí dolů. O tom není vůbec pochyb."
Justin zkusmo popadnul větev, která visela poblíž. Zatraceně, byl to spíš takový mohutný šlahoun než větev, naprosto pružný a ohebný. Když se do něj opřel, ohnul se pod jeho tlakem. Klidně by unesl celou jeho váhu.
Začínal být zoufalý. Jílovitá půda pod jeho nohama byla hutná a měkká, nános listí napadaného za dlouhá léta už se rozložil v úrodný kompost. Tady žádnou zbraň nenajde. A on je úplně nahý, k čertu.
Do háje! Poprvé za celý život dovolil svému chtíči, aby ho ovládl, a hned se stane tohle?
Popošel až k Jessice, které se opět podařilo získat pár dalších centimetrů a odtáhnout obličej od nepod-dajné pavučiny.
"Myslím," vypravila ze sebe. "Myslím, že bych se odsud možná mohla dostat."
Justin ze země vydloubnul kámen a přiložil jej k pavučině. Pak jej opět táhnul k sobě. To lepidlo bylo hrozně silné a pevné. Pavoučí ďáblové už byli zase o pár centimetrů blíž a jejich ukolébavka jej proti jeho vůli začínala uspávat.
Kdyby tak měl u sebe rádio, jenom obyčejné rádio, pak by ho pustil pěkně na plné pecky a zahrál by jim nějakou pořádnou vypalovačku -
"Poslouchej mě!" houkla najednou rozhodným hla-
sem, který do ticha zazněl skoro jako prudké prásknutí bičem. "Musíš utíkat zpátky pro grendelí pušky. Já je na tu chvíli dokážu udržet z dosahu."
Najednou se mu před očima objevil obraz nebohého čuníka, jak ho tihle netvoři lapili a pouštěli do něj svůj jed, aby ho vzápětí roztrhali na kusy.
"To mě teda ani nenapadne."
"Justine!"
"Jakmile se odtud hnu a poběžím zpátky, okamžitě se na tebe všichni sesypou," odporoval jí. "Vždyť je sotva zvládneme udržet v bezpečné vzdálenosti takhle, a to jsme tu oba." A jejich bezeslovná hudba na něj neustále působila, začínal pociťoval oddanou beznaděj.
Začínala trochu ztěžka oddechovat. "No jo - aleje to naše jediná naděje. Já se nedokážu od toho lepidla odtrhnout."
"Zpívej!" nařídil jí Justin.

"Cože, zpívat? A co mám jako zpívat?"
"To je jedno, cokoliv! 'Prší prší, jen se leje, kam koníčky pojedeme.'"
Byla to dětská písnička, kterou se učili kdysi ještě ve školce. Jessika se k němu tedy přidala. "'Pojedeme na luka, až kukačka zakuká -*"
Pavoučí ukolébavka zakolísala, potom vypadla z rytmu a nakonec kolísavě ustala. Nachystaní pavouci ďáblové znatelně ustoupili do větví. Tohle bylo něco naprosto nového. "Funguje to! Dokážu je udržet v odstupu," radovala se Jessika. "Utíkej pro pušky!"
"Tohle je nezadrží. 'Kukačka už zakukala, má panenka zaplakala - " Justinova mysl pádila kupředu jako splašený kůň.
"Počkej chvilku," snažil se přemýšlet. "Ještě pár minut počkáme. Podívej se na ten materiál. Vzpomínáš si ještě, co nám říkal Chaka? Tohle není vytvářeno z materiálu v jejich těle. Je to vlastně taková směs, jejíž základ tvoří listí. Sežvýkané listy. A potom povrch obalí tím lepivým materiálem. Pak všechno, co do téhle pavučiny zachytí, sebou mrská, takže to musí neustále opravovat."
"No a co z toho?"
"Chaka přece říkal, že jsou závislí na kvalitě použitého materiálu. Tahle pavučina není pevnější než rostlinný materiál, který je vespod."
"Ale jak nám to pomůže... ? Na tom nesejde," uzavřela. "Jestli máš nějaký nápad, pak bys ho měl uskutečnit co nejrychleji. 'Ty kukačko nekukej, má panenko neplakej -"
Pavoučí potvory se opět začaly plížit směrem k nim. Jejich přitlumené hučení teď znělo úplně jinak. "Oni začínají zpívat podle nás!" vykřikla Jessika.
"Rychle, nějakou jinou! 'Dneska už mi fóry ňák nejdou přes pysky, když stojím s dlouhou kravatou na bedně od whisky, stojím s dlouhým obojkem jak stájovej pinč, tu kravatu co nosím mi navlík soudce Lynč."
"To je ale odrhovačka!"
"Zpívej, zatraceně! Tak kopni do tý bedny, ať panstvo nečeká, jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká, do nebeskýho báru já sucho v krku mám, tak kopni do tý bedny, ať na cestu se dám!" Justin se pokoušel zatahat za liánu. "Já už si nevzpomínám na slova!"
"'Mít tak všechny bedny od whisky vypitý, postavil bych malej dům na louce ukrytý, postavil bych malej dům a z vokna koukal jen, a chlastal bych tam s Billem a chlastal by tam Ben!"
Justin se rychle vrátil k,haně, kterou se mu předtím nepodařilo zlomit a ted' ji zachmuřeně zkoumal. "Doufám jenom, že jsi skutečně tak pevná, jak vypadáš," zamumlal si pro sebe. Byla přibližně pětkrát silnější než jakékoliv z vláken, která byla propletena v pavučině. Jak stará asi mohou být vlákna, na kterých je ta pavučina zavěšena? Jak dlouho už tady je? Jaká je asi průměrná váha a velikost zvířat, která tihle tvorové obvykle loví?
Obtočil obě paže kolem liány a napjal celou váhu svého těla, aby ji popotáhnul k pavučině.
Vtom si uvědomil, že pavouci ďáblové opět změnili tón svého zpěvu.
"Hoď sebou!" zaječela. Divoce se vzepjala a trhla celým tělem, což pavouci ďábly notně vylekalo a na chvíli se opět stáhli do bezpečné vzdálenosti. "'Tak kopni do ty bedny, ať panstvo nečeká, jsou dlouhý schody do nebe a štreka daleká, do nebeskýho baru já sucho v krku mám, tak kopni do ty bedny, ať na cestu se dám!"
S úsilím, které ji stálo mnoho námahy a málem si zlomila páteř, se otočila na stranu a spatřila, jak za sebou Justin táhne mohutný stonek nějaké liány. Vždycky jej silou donutil se ohnout o pár dalších centimetrů. Půda mu nedovolovala se příliš pevně zapřít a tak se Justin musel hodně snažit, své pružné tělo namáhal takřka až k prasknutí. Funěl a bručel, ale vytrvale potahoval liánu, na okamžik mu podjely nohy, ale opět se zapřel a táhnul. Pořád ale kus chyběl.
Jessika zavzlykala. "Tohle není k ničemu! Běž pro - "
A pak najednou - naprostá šílenost. Justin se zapřel jenom do jedné nohy, levou uvolnil a vykopnul do vzduchu, aby ji vzápětí zaklínil mezi oka natažené pavučiny.
"Zhláznil ses?"
"Do prdele, už to tak asi bude," vyrazil ze sebe takřka bez dechu. Využil levou, tedy zaklíněnou nohu, jako oporu, pravou nohou se vymrštil do vzduchu a vrazil ji do pavučiny podobně jako před chvilkou levou. Byl nyní zavěšen ve vzduchu a visel takřka rovnoběžně se zemí, pažemi se pevně držel liány a nohy měl zaklesnuté v pavučině. "Jenom se zkus zamyslet!" vykřikl. "Ted" jsme tu pavučinu zatížili možná pětinásobně větší silou, než na jakou byla původně stavěna. Bojuj, zatraceně! Dokážeme to, rozcupujeme tuhle zatracenou síť na hadry!"
Jessika si byla jistá, že se musel dočista zbláznit. Nezbývalo jí ale nic jiného, než se k jeho šílenství připojit. "'Černý muž pod bičem otrokáře žil, černý muž pod bičem otrokáře žil, černý muž pod bičem otrokáře žil, kapitán John Brown to zřel,johoho - "
"Glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, kapitán John Brown to zřel!" připojil se Justin.
Její noha. Jednu nohu už měla skoro uvolněnou ze zajetí pavučiny - ta se ale tvářila, že nepovolí. Napnula celé tělo a táhla dozadu a celá ta poslepovaná pavučina se napjala. Naprosto ignorovala hrůzostrašné kvílení askřehotání, linoucí se z korun stromů. Cosi seběhlo dolů a vrhlo se to na ni s rozevřenými čelistmi. Prudce sebou škubla do strany a trhla pavučinou. Pavoučí netvor bleskurychle ustoupil asi o půl metru zpět. ^Sebral z Virginie černých přátel šik, Sebral z Virginie černých přátel šik Sebral z Virginie černých přátel šik,
prapor svobody tam zdvih! Glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, prapor svobody tam zdvih!"
Zoufale napínala všechny síly a natahovala nohu co nejdál dokázala, ale na Justinovu hanu nemohla pořád dosáhnout. Stejně už je příliš pozdě, v tu chvíli zahlédla dalšího pavoučího ďábla. Ten seběhnul na Justinově straně pavučiny a kousnul ho do stehna.
Justin vykřikl, zaklel a trhnul sebou tak divoce, že už doufala, že se mu konečně podaří se uvolnit. Takové štěstí bohužel neměl, ale potvora se alespoň stáhla po laně o dobrý kus zpátky do bezpečí.

Justin zasténal a zakoulel očima, pak je zvednul v sloup. Tvář mu úplně zbrunátněla námahou a z rány na noze mu crčela krev.
^Justine!" vykřikla Jessika, ale v tom okamžiku ji přerušila prudká bolest, kterou pocítila v ruce. Bylo to kousnutí a ještě stačila zahlédnout siluetu pavouka, mizícího ve stínu nad její hlavou. Paží se jí začala šířit pálivá bolest a agónie.
Bolest a smrtelná úzkost jí poskytly netušené možnosti, které by pouhá síla svalů nikdy nedokázala vybudit. Anebo možná Justinovo úsilí konečně přineslo plody, prostě liána byla teď dostatečně blízko, aby na ni dosáhla. Jessika tedy vykopla nohou a omotala ji rychle kolem popínavého stonku.
Oba dva společně se teď napínali, zavěšeni mezi sítí a hanou, a škubali sebou jako o život. Justinův šílený pohled se setkal s jejím a pak Justin namáhavě polknul. "No tak, Jessiko, zaber - raz, dva, tři - teď! 'Hrrrrstka statečných však udolána jest, hrrrrstka statečných však udolána jest, hrrrrstka statečných však
udolána jest, kapitán John Brown je jat! Glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, kapitán John Brown je jat!"
Napřeli se do pavučiny celou svou vahou a ještě přitom z plných plic hulákali další verše písničky, aby alespoň na okamžik zahnali pavouci ďábly zpátky do úkrytů v korunách stromů. Jenže to vypadalo, že už je na nohou snad celé jejich hnízdo. Pět dalších pavouků, zvědavých nebo možná vyplašených, se teď plížilo ze stínů vysoko v koruně. Pomalu a ladně sestupovali po visutých pružných lanech. Už se jim opět podařilo pochytit melodii písně.
"'Zvony v Charlestonu v dáli temně zní, Zvony v Charlestonu v dáli temně zní, Zvony v Charlestonu v dáli temně zní, na jeho cestě poslední! Glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, glóry, glóry aleluja, - "
‚z - na jeho cestě poslední!" Jessika rázem přestala zpívat, protože pavouci se už připojili svým zpěvem.
Justin vykřikl, protože v tu chvíli se do něj zakousnula další potvora. Jessika taktak že stačila v poslední chvíli odvrátit tvář stranou ještě předtím, než se snad centimetr od ní sevřela nenasytná tlama.
"Zaber!" zaburácel a sám šel příkladem, takže vzápětí se oba do sítě opřeli všemi silami a lana zapraskala, stejně jako snad všechny kosti v jejich tělech, pak začala praskat i pavučina -
Pavučina povolila. Zatáhli za liánu a velký kus pavučiny se vytrhnul z visícího celku. Odkudsi seshora dopadlo na zem několik starých kostí.
"'John Brown mrtev jest a jeho tělo tlí, John Brown mrtev jest a jeho tělo tlí, John Brown mrtev jest a jeho tělo tlí, Jeho duch však kráčí dál!"
Práááask.
Pavoučí ďáblové zapištěli a jeden přes druhého se co nejrychleji hnali vzhůru po laně, kde tušili bezpečí v korunách stromů. Celá pavučina už se teď začínala rozpadat, čím dál rychleji. Praskala další a další lana. Teď už celou konstrukci drželo v podstatě jenom lepidlo a to nebylo dostatečně pevné. Justin dopadl na zem a udeřil se do spánku. Jessika se napůl uvolnila ze sevření a vzápětí se hlasitě rozesmála, když se jí konečně podařilo odtrhnout i s velkým kusem pavučiny. Měla teď volnou jednu paži a obě nohy, takže už měla dostatečný prostor a sílu, aby si vzápětí uvolnila i zbývající ruku z ok pavučiny. Pořád ještě byla omotána propletencem slabších lepkavých vláken. Obrátila se na boku a začala tahat Justina za nohy, dokud se jí nepodařilo ho také vyprostit ze sítě. Potom ho rychle odtáhla kus od stržené pavučiny. Obě nohy mu začínaly nebezpečně otékat a navíc se zbarvovaly červenočerně. Její ruka byla taky oteklá a takřka necitlivá.
"Justine," oslovíla ho tiše. "Jsi v pořádku?"
"Myslím, že zvládnu jít."
Podařilo se mu potácivě udělat několik drobných kroků, ale Jessika ho rychle dohnala a objala ho kolem ramen, aby mu pomohla dojít zpátky k vodě. Tam rychle skočila po spojovacím čipu. "Kasandro," ozvala se. "Byli jsme napadeni a kousnuti pavoučími ďábly. Potřebujeme co nejrychleji lékařskou pomoc."
Když si Justin s námahou natahoval košili, ruce se mu hrozně třásly. Pak se pokusil natáhnout si kalhoty. Když se ale rukama nešikovné dotknul temné rány na stehně, bolestí zaskučel a musel svoje úsilí vzdát.
Prohlížela si pečlivě jeho oči. Zatím nepozorovala
žádné rozšíření zorniček. Ani otoky se prozatím dál nijak nezhoršovaly, jenže to jí moc neuklidnilo.
jjsme od vás asi tak deset minut cesty," ohlásil se ve vysílačce Chakův hlas. "Byl to ten samý druh pavouků, které jsme předtím lovili na pochodu?"
"Připadalo mi to tak," odpověděla.
"Pak by to neměl být větší problém. Použijte anti-biotickou pastu. Kousnutí nejsou smrtelná. Ani paraly-tický efekt jedu není nijak zvlášť silný. Bylo by zapotřebí celé kolonie těch potvor, aby to zabilo tvora zhruba dvakrát většího, než jsou oni sami. Kolikrát vás kousli?"
"Justin dostal dva kousance, možná tří."
"V pořádku. Udržuj ho v teple. Budeme tam za chvilku."
Jessika z batohu vytáhla pokrývku, rozbalila ji a přehodila ji přes Justina. Zuby mu cvakaly. "Neumřu tady, že ne?"
"Jedině kdyby ses pokoušel o další podobný kaska-dérský kousek," ujistila ho.
"A co ty? Jak jsi na tom?"
Držela mu tvář pevně oběma rukama. "Už jsem ti někdy řekla," zeptala se tiše, "že tě miluju?" Pak ho políbila, velmi jemně. Potom i ji zasáhl účinek jedu a začala se celá třást. Položila ho na zem dřív, než si toho mohl všimnout.
Kapitola 17
Pitva
Dedukce je, nebo by alespoň měla být, exaktní vědou
a jako k takové by se k ní mělo přistupovat chladně
a bez jakýchkoliv emocí.

SIR ARTHUR CONAN DOYLE, Znamení čtyř (1890)
Justin kulhavým krokem vstoupil do odpočinkového sálu, kde byl vzápětí uvítán krátkým potleskem a dlouhým polibkem od Jessiky. Byl to ovšem sesterský polibek, který se vůbec nepodobal tomu jak se líbali před necelými třemi hodinami. Plamínek v jejích očích mu ale jasně prozradil, že na to nijak nezapomněla.
Kaťa ho vzala za ruku a vřele ho objala. "Doufám, že se ti záda rychle hojí."
"Máš s nimi snad nějaké plány?"
"Samozřejmě." Ona se na Jessiku nedívala.
"Tak co se tam vlastně přesně stalo?" zeptal se vzápětí naléhavým hlasem Cadmann. *Jak je možné, že vás pavouci ďáblové nachytali bez spojovacích čipů?"
Justin zavrtěl hlavou. "Pch. Vyrazili jsme si zaplavat, pak jsme si dali závody v běhu a nějak jsme vůbec nedávali pozor, kam to vlastně běžíme. Byla to taková bláznivina."
"Ale stejně to není grendelí území," připomněla jim Jessika. "V té oblasti je bezpečno - "
"Teď už ne," opravil ji důrazně Aaron. "Chako, v severním jezeře jsme narazili na grendela. Grendela."
Malý Chaka se zatvářil skutečně překvapeně. "Jak se tam mohl dostat grendel?'
"To je velice správná otázka." Aaron odpověděl ledově klidným a sarkastickým hlasem. "Pokud si dobře vzpomínám, byl jsi to právě ty, kdo nás ujišťoval, že do toho jezera se nikdy žádný grendel nemůže dostat."
"To jsem říkal," připustil Chaka. "A ani teď nemám vůbec tušení, jak je to možné. Co se stalo?"
Aaron mu to začal vyprávět. Kolem se rozhostilo ticho. Jak tam stál, rozhazoval energicky rukama a jeho hlas tu klesal a pak zase dramaticky stoupal, Justin se přistihl, že se spokojeně šklebí. Cadmann Weyland, tváří v tvář grendelovi... ale to nebezpečí nebylo vůbec nic ve srovnání s Aaronovým pořádným zahanbením.
Aaron najednou své vyprávění uťal. "No, ať už se tam ta potvora dostala jakkoliv, celou oblast je teď nutné přehodnotit coby grendelí území. Zavést nová pravidla pro její navštěvování. A to s okamžitou platností. Jsou všichni pro?"
Ozvalo se všeobecné souhlasné mumlání.
.A to možná dnes nebude jediné překvapení," prohlásil Velkv Chaka.
Cadmann se k němu otočil s notně zachmuřenou tváří. "Jsou to dobré nebo špatné zprávy?"
"Poslouchej a pak se rozhodni sám," odpověděl mu tajemně Chaka.
"No, tak to bychom už se do toho měli pustit," pobídl je k činnosti Aaron. "To byla zatraceně dobrá akce s těmi pavoučími ďábly, Justine. Vážně, zatraceně dobrá." Přitom se tvářil absolutně nevyzpytatelně.
Cadmann objal Justina a Jessiku a potom se usadili ke stolu, všech pět pohromadě: Cadmann, Sylvie, Jessika... už byli zase jako rodina... jenže vedle Jessiky na druhé straně seděl Aaron.
Co by se asi stalo, kdyby ta síť nepřerušila jejich běh. Co by si vůbec býval přál, aby se stalo?
JVly jsme připraveni, doktore Mubutu, takže můžete klidně začít, až vám to bude vyhovovat," oznámil Aaron.
V místnosti se rozhostilo hluboké ticho. Justin se pousmál, když zahlédl další obsazený stůl. U něj seděli Velký a Malý Chaka, Trish Chanceová, Edgar Sikes a Ruth Moskowitzová. Tam se taky dává dohromady zajímavá rodinka. Vtom povstal Velký Chaka, aby přešel k holografickému řečnickému pultíku.
Spustil svou řeč znělým a příjemným hlasem, jako když k posluchačům promlouvá zkušený učitel. "Je toho spousta, co bych vám dneska měl povědět, ale začneme třeba s grendely. Všichni jste sami jasně viděli, že grendelové na tomto kontinentě, a v téhle oblasti obzvlášť, se chovají dost odlišně od způsobu, jakým jednali grendelové na ostrově Kamelot. A pak se právě dnes odehrál onen incident, Aarone - grendel, který vás zřetelně uviděl a přitom vás nenapadnul. Máme tu
přehradní grendely, kteří vzájemně zcela jistě spolupracují. A pak také sněžné grendely, kteří podle všeho loví ve větších smečkách. A k tomu ještě další zprávy. Prozkoumal jsem všechna pozorování grendelů, která jsou zaznamenána v paměti Kasandry, a veškeré poznatky mě vedou k závěru, že kontinentální grendelové prostě nejsou těmi bezmyšlenkovitě zabíjejícími potvorami, jak naznačovaly naše zkušenosti z Kamelotu. Místní grendelové - nebo alespoň někteří z nich - spolupracují pří stavbě hrází a loví pohromadě. Vykazují přinejmenším rudimentální smysl pro plánování. A možná i časovou návaznost - to jest, že předávají své zkušenosti následující generaci.
Nasnadě je závěr, že grendelové zde na kontinentu jsou znatelně inteligentnější než byli naši ostrovní grendelové. Jestliže kamelotští 'normální' grendelové měli inteligenci srovnatelnou třeba s pozemským tygrem, pak o těch místních musíme přemýšlet jako o tygrech s inteligencí orangutanů."
Aaron pomalu přikývnul. "To je sice děsivé, ale není to v podstatě nijak odlišné od toho, k čemu jsme už někteří došli, co?" Rozhlédl se po místnosti a dostal mnoho souhlasných přikývnutí od přítomných Druhých.
"Draci," zamumlala Sylvie Weylandová.
"Přesně tak, draci," zopakoval po ní Cadmann. "Chako, inteligentní grendel je snad ta nejhroznější věc, jakou si dokážu představit."
"Třeba ne," odpověděl na to Chaka. "Nejprve ale objasním teorii. Tady máme kamelotského grendela. Kasandro, prosím můj soubor Osmá třída Test Dvacet čtyří."
Mezi druhými se ozval pobavený smích. Osmá třída Test Dvacet čtyří z hodin biologie přednášených právě Velkým Chakou byl pro ně důvěrně známý pojem. Vzápětí už se ve vzduchu před nimi vznášela dotyčná bestie, což byl vlastně grendel složený z mnoha grendelů, které První během let rozpitvali poté, co je roztrhali střelami, usmažili nebo jinak rozsekali na kousky. Tohle nebyl žádný hologram mrtvoly, nýbrž pouhý obrázek.
Jak Chaka pohyboval rukou, zároveň se pohybovala i bílá šipka vznášející se ve vzduchu před obrazem: kurzor. Vzápětí se kamelotský grendel rozevřel jako dětská skládačka. Obraz ze zvětšil a zaostřil na velkou tupou grendelovu hlavu. Pak se hlava otevřela.

Vedlejší dutiny byly skutečně prostorné: vnitřek grendelí lebky byl zpoloviny prázdný. Na mozku byly sice patrné závity a rýhy, ale ty byly znatelně menší než u lidského mozku. Neměl také žádné corpus callo-sum, které by spojovalo pravou a levou polovinu mozku. Jenže ouha, grendelí mozek vlastně ani nebyl rozdělen na poloviny. Připomínal spíš nadýchaný věneček, jehož středem procházel šnorchl, který volně klouzal vlastním kanálkem.
"Tak, a teď se podíváme na kontinentálního gren-dela. Kasandro, můj záznam, pitevního protokolu, Složenina Jedna. Tenhle vykazuje znaky obvyklé u sněžných grendelů, které jsme prozkoumávali."
Kasandra zmiňované části zvýraznila levandulo-vým odstínem modři.
"Některé rysy a části těla jsme si museli víceméně domyslet, protože grendelové byli všichni hodně potrhaní. Ale myslím, že i tak je to dost názorná rekon-
přehradní grendely, kteří vzájemně zcela jistě spolupracují. A pak také sněžné grendely, kteří podle všeho loví ve větších smečkách. A k tomu ještě další zprávy. Prozkoumal jsem všechna pozorování grendelů, která jsou zaznamenána v paměti Kasandry, a veškeré poznatky mě vedou k závěru, že kontinentální grendelové prostě nejsou těmi bezmyšlenkovitě zabíjejícími potvorami, jak naznačovaly naše zkušenosti z Kamelotu. Místní grendelové - nebo alespoň někteří z nich - spolupracují při stavbě hrází a loví pohromadě. Vykazují přinejmenším momentální smysl pro plánování. A možná i časovou návaznost - to jest, že předávají své zkušenosti následující generaci.
Nasnadě je závěr, že grendelové zde na kontinentu jsou znatelně inteligentnější než byli naši ostrovní grendelové. Jestliže kamelotští 'normální' grendelové měli inteligenci srovnatelnou třeba s pozemským tygrem, pak o těch místních musíme přemýšlet jako o tygrech s inteligencí orangutanů."
Aaron pomalu přikývnul. "To je sice děsivé, ale není to v podstatě nijak odlišné od toho, k čemu jsme už někteří došli, co?" Rozhlédl se po místnosti a dostal mnoho souhlasných přikývnutí od přítomných Druhých.
"Draci," zamumlala Sylvie Weylandová.
"Přesně tak, draci," zopakoval po ní Cadmann. "Chako, inteligentní grendel je snad ta nejhroznější věc, jakou si dokážu představit."
"Třeba ne," odpověděl na to Chaka. "Nejprve ale objasním teorii. Tady máme kamelotského grendela. Kasandro, prosím můj soubor Osmá třída Test Dvacet čtyři."
Mezi druhými se ozval pobavený smích. Osmá třída Test Dvacet čtyři z hodin biologie přednášených právě Velkým Chakou byl pro ně důvěrně známý pojem. Vzápětí už se ve vzduchu před nimi vznášela dotyčná bestie, což byl vlastně grendel složený z mnoha grendelů, které První během let rozpitvali poté, co je roztrhali střelami, usmažili nebo jinak rozsekali na kousky. Tohle nebyl žádný hologram mrtvoly, nýbrž pouhý obrázek.
Jak Chaka pohyboval rukou, zároveň se pohybovala i bílá šipka vznášející se ve vzduchu před obrazem: kurzor. Vzápětí se kamelotský grendel rozevřel jako dětská skládačka. Obraz ze zvětšil a zaostřil na velkou tupou grendelovu hlavu. Pak se hlava otevřela.
Vedlejší dutiny byly skutečně prostorné: vnitřek grendelí lebky byl zpoloviny prázdný. Na mozku byly sice patrné závity a rýhy, ale ty byly znatelně menší než u lidského mozku. Neměl také žádné corpus callo-sum, které by spojovalo pravou a levou polovinu mozku. Jenže ouha, grendelí mozek vlastně ani nebyl rozdělen na poloviny. Připomínal spíš nadýchaný věneček, jehož středem procházel šnorchl, který volně klouzal vlastním kanálkem.
"Tak, a teď se podíváme na kontmentólnílio gren-dela. Kasandro, můj záznam pitevního protokolu, Složenina Jedna. Tenhle vykazuje znaky obvyklé u sněžných grendelů, které jsme prozkoumávali."
Kasandra zmiňované části zvýraznila levandulo-vým odstínem modří.
"Některé rysy a části těla jsme si museli víceméně domyslet, protože grendelové byli všichni hodně potrhaní. Ale myslím, že i tak je to dost názorná rekon-
strukce." Sněžný grendel byl o něco delší než jeho ka-melotský příbuzný a tělo měl přibližně stejně silné. Měl mohutnější drápy a ještě dva další navíc, které výrazně trčely dopředu. Velký Chaka právě tyhle vytrčené paráty označil pomocí kurzoru. "Brzdy." Potom ukázal na mohutný ocas, na jehož spodní části vyčnívaly zahnuté háky. "Další brzdy. Když se totiž ženete rychlostí skoro dvě stě kilometrů za hodinu po hladkém ledě, bez něčeho takového se neobejdete. Je to vlastně velice jednoduché opatření, ale teď se ještě podívejte pozorně na hříšní povrch. Takřka úplně tady chybí brnění. Zbyly z něj jen tyhle čtyři pruhy táhnoucí se od krku až ke kořeni ocasu, takže to jsou vlastně spíš jakési lyže než ochranný pancíř."
"Tohle jsou převážně naše domněnky, ale všimněte si, že tenhle tvor není schopen se zarazit a postavit na zadní, aby mohl bojovat. Musí proto útočit těžkopádně jako tank, se sklopenou hlavou, a udeřit naplocho čelem." Kurzor obkroužil nevzhlednou hlavu. "Má důkladnější pancéřování. Tak trochu jako beranidlo. Vypadalo by to ještě přesvědčivěji, kdyby ta hlava nebyla tak znetvořená."
Hlava totiž nebyla malovaná. Tohle byl holografický obraz skutečné hlavy mrtvého grendela.
Znovu se ozval Cadmann. "Chako, to jsou všechny takhle nakloněné?"
"Můžeme mluvit o štěstí, že se nám podařilo získat vůbec nějaké informace, při tom jak děti tyhle potvory zmasakrovaly. Musím říct, že můj syn se za to vehce styděl."
Malý Chaka jej doplnil: "Podařilo se mi sice přinést nějaké kousky lebky, ale ty nejsou dost velké na to, abychom z nich dokázali vyčíst víc. Možná jsou taky poškozené - "
"Ale i tak jsme toho získali dost," prohlásil jeho otec. "Docela dost." Lebka se rozevřela: uvnitř čekala krvavá skládačka.
Hlava byla uvnitř napůl dutá a prázdná, stejně jako u grendelů z Kamelotu. Pravá strana mozku byla znatelně nateklá. Na té straně byly také dutiny výrazné oploštělé a lebka se vydouvala ven. V masivní struktuře kosti svítily drobné tečky.
Poblíž spodiny pravé časti mozku, přímo uprostřed nepřehledné změti našedlé hmoty, bylo patrné klubko... červů.

Ano, zcela jistě se nemohli mýlit.
"Paraziti," zamumlal tiše Justin. "Nějaké motolice."
"Už jsme našli a rozeznali šest různých druhů parazitů. Čtyři z těch druhů jsou totožné s těmi, které infikují také solosy. Ty také dobře znají naši Grendelí skauti," vysvětloval Malý Chaka. "Tati - "
"Ano. A teď začíná to skutečně zajímavé povídání. Tihle paraziti způsobili místní otok tkáně a také vyvolali určité změny biochemických pochodů v mozku. Stále ještě pracujeme na přesnější analýze. Zatím už jsme ale zjistili, že je přítomná abnormální hladina sloučeniny, která je jakýmsi grendelím analogem ace-tylcholinu. A teď se podívejte na tohle." Světelné ukazovátko kroužilo nad oblastí vzdálenou od shluku červů. "Povšimněte si struktury dendritů v tomto místě. Je velice hustá. Tohle je něco docela nového, nic takového jsme nenašli v mozcích neinfikovaných jedinců. Tady. Pro srovnání vám ukážu vyšetření neinfikované-ho grendela."
strukce." Sněžný grendel byl o něco delší než jeho ka-melotský příbuzný a tělo měl přibližně stejně silné. Měl mohutnější drápy a ještě dva další navíc, které výrazně trčely dopředu. Velký Chaka právě tyhle vytrčené paráty označil pomocí kurzoru. "Brzdy." Potom ukázal na mohutný ocas, na jehož spodní části vyčnívaly zahnuté háky. "Další brzdy. Když se totiž ženete rychlostí skoro dvě stě kilometrů za hodinu po hladkém ledě, bez něčeho takového se neobejdete. Je to vlastně velice jednoduché opatření, ale teď se ještě podívejte pozorně na břišní povrch. Takřka úplně tady chybí brnění. Zbyly z něj jen tyhle čtyři pruhy táhnoucí se od krku až ke kořeni ocasu, takže to jsou vlastně spíš jakési lyže než ochranný pancíř."
"Tohle jsou převážně naše domněnky, ale všimněte si, že tenhle tvor není schopen se zarazit a postavit na zadní, aby mohl bojovat. Musí proto útočit těžkopádně jako tank, se sklopenou hlavou, a udeřit naplocho čelem." Kurzor obkroužil nevzhlednou hlavu. "Má důkladnější pancéřování. Tak trochu jako beranidlo. Vypadalo by to ještě přesvědčivěji, kdyby ta hlava nebyla tak znetvořená."
Hlava totiž nebyla malovaná. Tohle byl holografický obraz skutečné hlavy mrtvého grendela.
Znovu se ozval Cadmann. "Chako, to jsou všechny takhle nakloněné?"
"Můžeme mluvit o štěstí, že se nám podařilo získat vůbec nějaké informace, při tom jak děti tyhle potvory zmasakrovaly. Musím říct, že můj syn se za to velice styděl."
Malý Chaka jej doplnil: "Podařilo se mi sice přinést nějaké kousky lebky, ale ty nejsou dost velké na to, abychom z nich dokázali vyčíst víc. Možná jsou taky poškozené - "
"Ale i tak jsme toho získali dost," prohlásil jeho otec. "Docela dost." Lebka se rozevřela: uvnitř čekala krvavá skládačka.
Hlava byla uvnitř napůl dutá a prázdná, stejně jako u grendelů z Kamelotu. Pravá strana mozku byla znatelně nateklá. Na té straně byly také dutiny výrazně oploštělé a lebka se vydouvala ven. V masivní struktuře kosti svítily drobné tečky.
Poblíž spodiny pravé části mozku, přímo uprostřed nepřehledné změti našedlé hmoty, bylo patrné klubko... červů.
Ano, zcela jistě se nemohli mýlit.
"Paraziti," zamumlal tiše Justin. "Nějaké motolice."
"Už jsme našli a rozeznali šest různých druhů parazitů, čtyři z těch druhů jsou totožné s těmi, které infikují také solosy. Ty také dobře znají naši Grendelí skauti," vysvětloval Malý Chaka. "Tati - "
"Ano. A teď začíná to skutečně zajímavé povídání. Tihle paraziti způsobili místní otok tkáně a také vyvolali určité změny biochemických pochodů v mozku. Stále ještě pracujeme na přesnější analýze. Zatím už jsme ale zjistili, že je přítomná abnormální hladina sloučeniny, která je jakýmsi grendelím analogem ace-tylcholinu. A teď se podívejte na tohle." Světelné ukazovátko kroužilo nad oblastí vzdálenou od shluku červů. "Povšimněte si struktury dendritů v tomto místě. Je velice hustá. Tohle je něco docela nového, nic takového jsme nenašli v mozcích neinfikovaných jedinců. Tady. Pro srovnání vám ukážu vyšetření neinfikované-ho grendela."
Kontrast byl skutečně patrný na první pohled. Tam, kde měl první grendel dobře utvořenou síť tkáně, propojující vzdálené oblasti mozku, byla jenom změť.
"Panebože," vydechla Sylvie. "Měla jsem si toho všimnout - podívejte se na to, jak má ten mozek holý. Nevypadá to, jako kdyby to bylo přímo nachystáno, aby se kolem něco obtočilo? Chako, je to vůbec možné?"
"Jestli je možná koevoluce? Samozřejmě."
Kaťa se zahihňala. "A nemohla by ta motolice být prostě jenom zmotanina?"
"To by samozřejmě mohla, ale dost otom pochybuji. Prohlíželi jsme ještě tři další grendely napadené parazity a nalezli jsme v nich velice podobné změny."
"A tohle jsou tedy grendelové, kteří se chovali tak nenormálně?" ozval se opět Cadmann. Chaka přitakal. "Máme za to, že tihle paraziti se možná chovají jako symbionti, stimulují růst mozku a navozují jakousi vyšší hladinu inteligence. Ale není to zase tak jednoznačné požehnání, jak se na první pohled zdá. Jeden z těch grendelů podle všeho umíral. Mozkové obaly byly zcela naplněné a napjaté a lebka byla rozpínána do krajnosti vnitřním tlakem."
"Takže musí být infikováni už v mládí?" nadhodil Cadmann.
"Přesně tak, dokud je lebka ještě měkká, dokud má schopnost růst a přizpůsobovat se."
"Koevoluce," opakovala si pro sebe Sylvie. "Desetitisíce let - "
"Nebo ještě déle."
"Nebo ještě déle. Nikdy jsme ale podobné parazity nenašli v lebkách žádného z grendelů na ostrově. Nebo snad ano? Kasandro, historii zkoumání grendelů. Ana-
tomické poznámky. Jsou tam nějaké zmínky o strukturálních abnormalitách mozku u ostrovních grendelů?"
"U jednoho byl zjištěn neznámý proces, který některými rysy připomínal nádorový růst. Jinak nic," odpověděl počítač.
"Takže na Kamelotu žádné motolice nebyly," potvrdila si Sylvie. "Tady jsou rozšířené?"

Velký Chaka mávnul rukou a na holografickém monitoru se objevilo říční rozdvojení. "Tady," popisoval Chaka snímek hlasem, který navzdory věku zněl velice pevně a klidně. "Tady žijí bobří grendelové. To nejsou žádní dravci. Živí se hlavně lovem ryb. Ti také spolupracují a jejich inteligence je značně vyšší než inteligence kamelotských grendelů. Tůn jsme si jisti." Pak se odmlčel a lehce se pousmál. "A právě dnes odpoledne se nám podařilo v jejich vodách objevit přesně stejné parazity." Pokynul a na obrazovce se objevil snímek na důkaz pravdivosti jeho slov. Paraziti měli tvar zploštělého oválu, trochu připomínali tasemnice. Vedle jednoho z červů leželo měřítko pro srovnání: deset centimetrů.
"Na sever od tohoto soutoku se řeka podobnými parazity doslova hemží. Nemáme ale ponětí, co by to mohlo znamenat. Možná je to pro nás hodně špatné. A možná taky dobré. Inteligentní grendel by se třeba mohl naučit, že zaútočit na lidi znamená vždycky smrt. Takoví tvorové by byli učenliví. Ale inteligentní grendel zároveň bude schopen vydat se dál od svých domovských vod, aniž by se přitom sám uvařil vnitřním žárem."
"Každá mince má dvě strany... " poznamenal někdo.
"Rozhodně budeme pokračovat ve zkoumání této záležitosti, brzy budeme mít výsledky ze zpracování nových dat, která jste dodali."
"A jak je to se včelami?" zavolal Aaron. "Dneska jsi zmínil něco v tom smyslu, že by do toho mohly být zapojeny včely. Neustále jsem musel přemýšlet, jak do toho asi zapadají?"
"Trpělivost," uklidnil ho Chaka. "Právě se z toho snažím utvořit nějakou smysluplnou teorii. Uvědomte si všichni, že máme před sebou odlišného grendela. Domnívali jsme se, že grendely už máme přečtené, že jim rozumíme. Teď se ale ukazuje, že k tomu máme daleko."
Kurzor ve vzduchu zablikal a obraz rozpitvaného grendela zmizel z obrazovky. Místo něj se teď dívali na štíra tvaru šípovitého křídla, přibližně dvakrát většího než je obyčejný vodní meloun. Byla to zvětšená avalon-ská včela.
Velký Chaka pokračoval ve výkladu: "Tak, tyhle včely představují problém docela jiného druhu. Samozřejmě, vlastně to nejsou skutečné včely. Je to jakási menší létající verze avalonských štírů. Sdružují se do vysoce organizovaných společenstev. Některé jejich druhy jsou masožravé."
Sylvie vykřikla: "Ale, nechceš nám teď snad říct, že jsou taky promořené parazity!"
Chaka senior se usmál. "Ne. To bych se neodvážil. Ale rozhodně u nich pozorujeme úroveň uspořádanosti, za jakou by se nemusela stydět žádná kolonie pozemských včel. A to přece úplně stačí. Inteligence nemusí být výsledkem schopností jediného mozku. I kolonie se může chovat inteligentně."
Na okamžik utichnul. "Jistě, v mnoha ohledech vlastně vy i já představujeme kolonie naprosto odlišných buněk a naše - mysl - může být produktem mnoha nezávislých jednotek. A podobně tomu může být i u nakažených grendelů - a se včelími koloniemi stejně tak."
"Minsky," zamumlal tiše Malý Chaka. "Společnost mysli."
"Mluvil jsi o problémech docela jiného druhu," vyptával se nedočkavě Cadmann. "Co jsi tím myslel?"
"Myslím, že je nyní už naprosto jasné, že právě tihle tvorové mají na svědomí smrt Joe Sikese a Lindy Weylandové."
V sále se ozvalo hlasité šeptání a mezi shromážděnými se zvedl neklid. Justin si všimnul, jak Edgar Sikes prudce zvednul hlavu. Edgar zatínal prsty do desky stolu tak křečovitě, že do nich snad musel vytlačit důlky-
"To nám vysvětli, prosím," požádal Cadmann.
"Podívejte se na tohle," spustil Malý Chaka a kurzor se rozeběhnul po obrázku. Vůbec to nepřipomínalo pozemskou včelu. "Tady máme tuhou schránu, ze které vybíhají pevná křídla pro klouzání vzduchem. Vzadu jsou umístěna hnací křídla. Přední končetiny jsou upravené jako klepeta. Klíčem k záhadě byl tenhle záznam jejich aktivity, který pořídil můj syn." Kurzor se opět pohnul a vzápětí se spustila animovaná sekvence hologramů, znázorňující roj včelám podobných tvorů, krmících se na mrtvole grendela. Když teď měli na obrazovce pro srovnání zároveň grendela, uvědomili si, že 'včely' jsou ve skutečnosti velké skoro jako Syl-viina dlaň, velikost zhruba odpovídala švestce, pět až sedm centimetrů v průměru. Tedy mnohem větší než tvorečkové ožírající listí v okolí Rajské zahrady, kteří dosahovali sotva velikosti palce. "Živí se mršinami grendelů."
"Takže?"
"Takže... takže když grendel zemře, uvaří se účin-ky vlastní rychlosti, prakticky nikdy nespotřebuje vše-chen urychlovač. Mrchožrout, který se krmí na mrtvo-vých grendelů, si musí vytvořit nějaký mechanismus, který mu umožní odbourávat rychlost."
"Panebože," neudržela se Sylvie.
Velký Chaka si sundal brýle z nosu a pečlivě si je pojistil. "My se proto domníváme, že včely... nebo jakko-liv se rozhodneme tyhle tvory nazývat, prostě je to rod mrchožroutských létajících pseudokorýšů. Rády se krmí grendely a tak se živí jejich mršinami nebo na-chytají a zabijí grendela, kterému se nepodaří dostat se zpátky včas k vodě. Ba co víc, podle mě to tak dělají už celé milióny let, což je dost dlouhá doba na to, aby si vy-tvořily prostředky jak vyrábět nebo přinejmenším skla-dovat rychlost. Skladovat a potom použít."
"Včely v rychlosti," opakoval pomalu Cadmann, "masožravé včely pod vlivem rychlosti. Kriste na kříži."
"A co to zatraceně vůbec je ta včela?" přerušil je Preston.
"Ale no tak, vždyť je přece znáš," odpověděla Kaťa. Na zemědělských usedlostí na polích jsou jich plné úly. Včely létají a když se k jejich úlu moc přiblížíš, dosta-neš žihadlo. Potřebuješ je, aby oplodnily ovocné stro-my-"
"Koukni!" přerušil ji netrpělivě Edgar Sikes. Mezi hologramy, promítnutými kolem Velkého Chaky, se ob-jevil ještě další: pozemský létající hmyz, zvětšený na velikost psa. "Doktore Chako, musel jste přece mít nějaký důvod, proč jste jim začal říkat včely? A určité to nebylo podle jejich stavby těla. "
"Ne, je to podle jejich staveb, které budují," odpověděl Velký Chaka. "Pozemské včely si stavějí propracovaná hnízda. Sbírají nektar z místních rostlin a vyrábějí z něj potom hmotu, kterou mohou skladovat. Jejich společenstvo se dělí na

několik kast, přičemž královna naklade všechna vajíčka, trubci ji oplodňují a potom spousty dělnic. No a my víme, že tyhle avalonské včely mají také jakýsi společenský žebříček, ačkoliv zatím neznáme přesnější podrobnosti. Zatím jsme zkoumali pouze býložravé včely, ale jejich hnízda připomínají podzemní města. Edgare, ony dokonce znají ten včelí trik s používáním antibiotik. Vzpomínáš si na něj?"
Trish se zlehka dotkla Edgarova ramene. Ten vyrazil jedovatou odpověď. "Nějak ne, doktore."
"Med by se zkazil, kdyby včely nedokázaly promíchat nektar s antibiotikem. Některé pozemské druhy včel dokonce med vyrábějí ze zdechlin. Většina avalon-ských včel sice používá materiál z listů, ale dokážou produkovat vlastní antibiotikum a opakuji znovu, mohou ho použít ke konzervaci masa."
Edgar najednou seděl docela tiše. Tvář měl pope-lavě šedou. Viděl nejspíš to samé, co právě běželo před očima Justinovi. Linda Weylandová a Joe Sikes tápou v temné mlze. Rudě postříkané bílé kosti padající k zemi. Doznívá ponurý bzučivý zvuk, zatímco černý závoj mlhy se začíná pročišťovat závany větru. Desetitisíce drobných kousků lidského masa proudí do země, aby se 2 nich posléze stala tmavá viskózní tekutina...
Kolem se rozproudila vzrušená, ale tichá debata. Justin pozoroval Jessiku, jak si pozorně prohlíží hologramy a mračí se nad tím, co právě slyšela. Potom zkusila zvednout ruku. "Chako, jestliže předpokládáme, že včely tady žijí nějakých dejme tomu milión let... nemohlo by to vysvětlit ony záhadné výbuchy, které postihly náš dolovací aparát?"
V sále se rozhostilo naprosté ticho.
Aaron po chvílce promluvil jako první. "No to mě podržte! Ty jsi na to přišla! V rudě se objevily zkamenělé včely. Rychlost se mohla chovat podobně jako menší nálože dynamitu, za podmínek, které tam dole panu-
jí-"
Najednou se celým sálem opět rozléhala živá diskuse. Aaron uprostřed všeho toho zmatku vstal. "Myslím, že tohle je důvod k oslavě," prohlásil mocným hlasem.
"A proč to? Tyhle včely - "
"Cožpak to nechápete? Myslím, že máme právo na omluvu. Celé dlouhé měsíce se nad kolonií vznášela jedna skutečně nepříjemná otázka: kdo spáchal onu sabotáž v dole?
A pak tu byla ještě druhá otázka: kdo, nebo co mohlo zabít Lindu a Joea? Teď se nám podařilo najít odpověď na obě tyto palčivé otázky. Včely se tehdy přehnaly průsmykem - Kasandro, jaké panovaly v Deadwoodském průsmyku povětrnostní podmínky onoho dne, kdy zemřeli Joe a Linda?"
"Horký suchý vítr vanul z pouště na západní náhorní plošině."
"Jistě," přikývnul spokojeně Aaron. "A právě tak se to stalo. Prudký nápor větru nabral nějaký roj, přehnal se i s ním napříč pouští a potom průsmykem. Linda a Joe měli jenom tu neuvěřitelnou smůlu, že se mu ocitli v cestě."
Sylvie vypadala zničeně. "A přitom jsme si dávali takový pozor."
"Ano, dávali jsme si zatraceně dobrý pozor, abychom se co nejvíce vyhýbali avalonské ekologii místo abychom se snažili jí porozumět," prohlásil Cadmann. "A tahle chyba padá zcela na mou hlavu. Domníval jsem se, že to zvládneme i tak. Myslel jsem, že Dead-woodský průsmyk je bezpečný. Ach, Bože!"
"Copak?"
"Rajská oáza. Měli jsme vlastně neuvěřitelné štěstí, že se tehdy vítr nepřehnal právě tou oblastí, když tam bylo plno Grendelích skautů! A nejhorší na tom je, že jsem celou dobu dobře věděl, že jedinou možností je plně pochopit to, proti čemu tady stojíme, ale nic jsem s tím nedělal."
"Nechtěla jsem, aby tě zabil drak," pronesla šeptem Sylvie.
"My všichni jsme uvažovali naprosto stejně, amigo," ujistil ho Carlos. "Úplně stejně." Mávnul rukou směrem k Aaronovi a ostatním. "To oni se na to dívali jinak."
"Ale uvědomujete si to nebezpečí?" zeptal se opatrně Velký Chaka.
Aaron přitakal. "Jistě, je to reálné nebezpečí, ale být sežrán včelami není o nic horší, než kdyby nás na Zemi jejich kolonie ubodala k smrti. Jako jednotlivci jsou patrně víceméně neškodné a navíc, všeobecně se drží spíše v nížinách, kam se my nevydáváme. Za určitých okolností, které zatím nejsme s to plně pochopit, se
začnou divoce rojit a mohou se dostat až do hor, jako v případě Deadwoodského průsmyku. Dobře. Prostudujeme je a budeme si na ně dávat pozor. Můžeme vybudovat kryty. A teď, více než cokoliv jiného, musíme zjistit tohle: proč přežil Cadzie Weyland?"
Všichni začali pronášet svoje soukromé domněnky a spekulace. Velký Chaka si odkašlal a pročistil hrdlo. "Musíme rozhodně o včelách zjistit mnohem víc."
"Tak se vydáme na lov včel!" vykřikl Carlos. "My s Kaťou teď už víme, kde bychom ráno měli začít."
"Ale rozhodně nepůjdete sami," mírnil ho Aaron.
"Nebudeme přece opouštět bezpečné území - "
"Obávám se, že teď už žádné území není zcela bezpečné," upozornil ho Aaron. "Ne od chvíle, kdy jsme dnes odpoledne viděli toho grendela u jezera. Chako, jak se tam ta potvora mohla vůbec dostat?"
Malý Chaka jenom bezradně zavrtěl hlavou. "Nemám nejmenší tušení. Byl bych býval ochoten přísahat, že tam není, a ani nemůže být, žádný grendel."
"Avalonské překvapení," uzavřela debatu Sylvie.
Kapitola 18
Lov včel
LJNNAEUS, CAROLUS, 1707-1778, švédský botanik a taxonom, který je považován za zakladatele binomiálního systému názvosloví a tvůrce moderního vědeckého dělení rostlin a živočichů. V Systerna naturae (1735) a Generaplan-tarum (1737) představil nový klasifikační systém, který až dodnes zůstává základem moderní taxonomie. Jeho více než 180 prací zahrnuje mimo jiné i Species plantarum (1753),

knihy o květeně Laponska a Švédska a Genera morborum (1763), klasifikace nemocí.
Souhrnná Columbijská Encyklopedie
Cadmann sledoval startující skeetery a potom se vrátil zpátky do jídelny, aby se připojil k Sylvii.
"Včely," řekl. "Nemůžu se s tím pořád vyrovnat. Vždyť jsme byli tak zatraceně opatrní! Rozdělili jsme potok, stavěli jsme kryty odolné i proti útokům gren-
dělu. Satelity neustále monitorovaly situaci. Do Dead-woodského průsmyku se nemohlo nepozorovaně nic dostat - jak jsme mohli tušit, že se průsmykem prožene obří roj avalonských včel?"
Natáhla se k němu přes stůl, aby ho mohla pevně sevřít za ruku. "Nebyla to tvoje chyba a ty to dobře víš."
"Jasně, že nebyla. Jenže jsme měli tolik náznaků, výbuchy v dolech, ale místo abychom se sem bez váhání vypravili a zjistili skutečnou příčinu potíží, dumali jsme nad tím, jak to ti Veselí darebáci dokázali udělat."
"Pak je to ale víc moje chyba než tvoje," prohlásila Sylvie. "Já jsem tady bioložka. A nikdy jsem na takovou možnost nepomyslela. Cadmanne, tak už se konečně přestaň obviňovat."
"Jistě."
Vtom zapípala spojovací karta.
"Tady Cadmann."
"Amigo, tak už to máme."
"Hnízdo?"
"Jo, určitě je to hnízdo."
rtJak je velké? Jak jste od něj daleko?"
„Jívám se přímo do protáhlého údolí," popisoval Carlos. "Z vrcholku kopce bych toho viděl víc - Kasandro, ten vrcholek - Čade, to údolí se odsud táhne na severovýchod a středem se rozprostírají zelené louky. Ten vrcholek, který můžeme pro názornost nazvat Úlovým pahorkem, je nedaleko jihovýchodního konce, tři-čtyřicet kilometrů od Šangri-La pod azimutem 265 stupňů. Je to dlouhé a ploché údolí sevřené mezi okolními hřbety kopců. Po dně teče mělký potok. Žádné známky po grendelech. Opakuji ještě jednou, ani stopy po grendelech."
"Tam nahoře u jezera taky nebylo po grendelech ani památky, a jak to bylo doopravdy," zamumlal Cadmann spíše pro sebe.
"Na to jsem nezapomněl. Hnízdo je pod tím kopcem. Je velké skoro jako menší kopec, takový homolovitý kopec bez nějakých ostřejších okrajů, v nejvyšším místě měří asi deset metrů. Je to vážně velké, odhadoval bych to tak devadesát na sto osmdesát metrů. Ještě se podívám na vrcholek Úlového pahorku a provedu přesnější měření, ale je to na první pohled velké. Čade, možná to taky nebude jediné hnízdo tady. Všechny nás to zavedlo až sem, šest různých družstev sledovalo pohyb včel a všechny skončily právě v tomhle údolí."
"Compadre, to znamená pěknou spoustu včel."
"To oychx řekl, plukovníku."
"Dobře, my se tam letíme podívat." Podíval se po očku na Aarona... ale Aaron se nijak nesnažil ho přerušovat, tohle nebylo první obležení, které plukovník Weyland organizoval. "Budeme potřebovat jedovatý plyn... nebylo by krásné, kdybychom meh ve skladu nachystanou tunu nějakého dobrého kyanidu?"
"Kyanid tedy skutečně nemáme, ale budou tam nějaké insekticidy," ujistil ho Aaron. "Na tom jsi trval. Vzpomínáš? Myslíš, zeje budeme potřebovat?"
"Pravděpodobně ani ne. Carlosi, dávej pozor, ať se k tomu zatracenému hnízdu nepřiblížíte nějak moc. Včely vždycky chrání svoje úly a avalonské včely se budou určitě chovat obdobně."
"Ano, to je dost pravděpodobné," potvrdila Sylvie. ^Jistě existuje silný evoluční tlak, který takové chování vždycky podporuje. Carlosi, má pravdu, dávejte pozor."
"szosné."
* * *
"Tady," volal bodře Carlos. "Následuj vůni kávy."
Carlos už rozdělal pořádný táborový oheň, ze kterého trčelo několik dlouhých pevných klacků a na nich byla nad plápolajícím ohněm zavěšena kávová konvice. Když z ní naléval, povídal: "Napadlo mě, že bych si mohl zhotovit takovou malou pochodeň. Ty včely vypadají úplně jako maličké létající rachejtle, nepřipadá vám to taky tak? Váš naroď nějak podobně vždycky oslavoval Čtvrtého července, než se ty zelené zákony tak změnily díky nějakým připosraným chytrolínům."
Cadmann usrknul z hrnku kávu a potom se bojovými brýlemi zadíval dolů.
Včely byly dost velké na to, aby je bylo možné rozeznat jako jednotlivé tvory dokonce až odsud, ačkoliv jejich stanoviště bylo od včelího úlu vzdáleno dobrých sto dvacet metrů ve svahu. Byly jich tam tisíce. A hnízdo... bylo těžké určit, kde vlastně přesně končí; okraje se nenápadně vytrácely v nízkých křovinách a vysoké trávě vyčnívající z bažiny.
Zvětšit. "Je tam několik druhů," poznamenal Cadmann. "Většina z nich neměří na délku víc než deset centimetrů, ale jsou tam i větší jedinci."
"To budou možná vojáci," odtušila Sylvie. "Pozemští mravenci a termiti se také postupně vyvinuli v několik mírně odlišných a specializovaných podob. Nikdy jsem neslyšela o tom, že by to dělaly i včely, ale nenapadá mě žádný důvod, proč by to u nich nemělo být možné." Vstala, přešla k němu a seřídila si bojové brýle tak, aby viděla ostře. Pak se trochu otřásla. "Neřekla bych, že vypadají nějak zvlášť nebezpečně."
"Možná, ale stejně bych vážně nerad chodil dolů
jen tak, abych se pokoušel vykopat to jejich hnízdo," prohlásil Carlos.
Cadmann i nadále pečlivě přejížděl dno údolí dalekohledem a prozkoumával okolí. "Připadá mi, že se tam dole skoro nic

nehýbá," hlásil. "Tedy kromě mračen včel."
Aaron vytáhnul z kapsy svou spojovací kartu. "Tady Aaron. Kdo má službu?"
"Trish Chanceová."
"Trish, musíme to tady nějak vyřešit a bylo by zá-hodno, aby to trochu odsejpalo."
"Rozumím."
"Těch tvorečků je tady vážně pěkná spousta. Nevypadají sice nijak nebezpečně, ale co my víme? Dohlédni na přípravu výzbroje. Musí být doplněné a zkontrolované plamenomety. Zamysli se nad tím, co bychom tak ještě mohli využít a potřebovat. A jaké skeetery máme vlastně k dispozici?" vyptával se Aaron.
"Tři jsou plně dobité. Jeden je někde venku. Bylo teď dost zataženo a tak jsou baterie - "
"Jasně. OK, takže drž jeden stranou, abychom do něj mohli naskládat vybavení. Kasandro, jaké máme k dispozici sítě s drobnějšími oky?"
"Ve skladišti jsou čtyři z těch dvacetimetrových sítí, jedna je zničená. Ostatní by nedokázaly zadržet tvora o velikosti, jakou jste popisovali."
"Díky. Trish, sežeň někoho, kdo sem ty sítě rychle doveze. Kasandro, měj prosím připravený displej s aktuální polohou všech objevených hnízd tak, jak ti je budou hlídky hlásit."
"Jistě. Přihlašuj se pomocí kódu Mapa hnízda."
"Mapu hnízda, prosím," požádal Cadmann.
Jeho bojové brýle ztmavly a když se pak podíval směrem do volného prostoru, měl před očima zvětšenou zaostřenou projekci údolí. Světélkující propletená síť jasně blikajících čar obklopovala nepravidelnou masu, která velice vzdáleně mohla připomínat hnízdo afrických termitů. Tmavší čáry označovaly oblasti, kde se dala na základě zkušeností předpokládat další hnízda.
"Díky. Takhle to stačí."
Obraz zmizel. Aaron pořád ještě zjišťoval podrobnosti na svoje dotazy a udílel rozkazy. Vede si stejně dobře, jako bych to dělal já, přesně ví, co dělá. Byl by z něj dobrý důstojník ve válkách ještě tam, na Zemi.
Z přistávací plochy Šangri-La se právě odlepovaly tří skeetery. Čtvrtý, který zatím na základnu nedorazil, měl odstartovat co nejdříve. Tedy hned, jakmile se různé frakce dohodnou na tom, co by se mělo naložit na palubu.
"Jenom chci mít jistotu, že z téhle situace vytěžíme maximum informací, musíme toho plně využít," říkal Cadmann.
"Jednou ale na ty včely stejně budeme muset vlítnout," prohlásil Aaron netrpělivě.
"To si uvědomuji. Kasandro, je nějaká možnost jak bychom mohli získat ultrazvukovou mapu podzemních chodeb, které jsou schované pod tou věcí? Než to půjdeme otevřít?"
Carlos řekl: "Cadmanne, já klidně půjdu na okraj támhletoho útesu, když mi s sebou dáš bojové brýle. Poskytneme Kasandře pohled na oblast z nekouká odlišných úhlů."
Cadmann si stáhnul bojové brýle z unavených, ospalých očí a podal mu je. "Máš u sebe blesk?"
^Já mám," vmísila se do hovoru Kaťa.
Sylvie se také přidala k jejich skupince. "Chcete, abych vám dělala společnost? Ano, Cadmanne, já mám taky blesk."
Když ti tří rychle odcházeli na nové pozorovací stanoviště, Aaron poznamenal: "Tahle práce jim musí připadat pěkně nudná."
Nesnášejí hádky, pomyslel si Cadmann čistě pro sebe. "Já osobně tohle zbožňuju," prohlásil. "Naplánovat obležení. Aarone - "
"Já bych se do toho pustil hned."
Jím, já bych se v noci neodvážil otevřít ani hnízdo obyčejných vos."
"Ted" jsou ale určitě mdlé a utahané," namítl Aaron.
"Přesto vyčkáme," nařídil Cadmann nakonec.
Po dně údolí se natahovaly večerní stíny a slunce už se pomalu chystalo ke spánku. Cadmannovy unavené oči už v pohasínajícím světle nedokázaly včely zachytit jako jednotlivé body, ale pouze jako zmítající se shluky. Bylo jich teď snad ještě víc než odpoledne, slétaly se zpět do hnízda.
Pterodoni, mnohem větší, stále kroužili vysoko v oblacích v paprscích slunečního svitu. "Ti se musí držet v uctivé výšce," odhadoval Aaron.
Sylvie odpověděla: "A padají dolů za oběť včelám, jakmile zestárnou nebo zeslábnou nemocí." Otřásla se. Cadmann ze svého malého batůžku vytáhnul větrovku a pomohl jí se pořádně zabalit do vrstvy odolávající závanům chladného večerního větru.
Větší pterodoni se dosud drželi ve výšce. Tihle pte-rodoni ještě dosud nikdy neviděli skeetery, a teď z nich byli poněkud nesví. Jeden ze skeeterů se odlepil od země a pomalým rozmáchlým obloukem začal kroužit kolem okraje údolí. Tří další letěly v závěsu za sebou a směřovaly k Úlovému pahorku.
Vyložili stany i ochranné kryty, bedny s nejrůznějším elektronickým vybavením a také nádrže s insekti-ddními přípravky. Překvapeně sledoval patnáctiletého zubícího se mladíka, který kolem něj prošel a nesl celou krabici termitových zápalných granátů. Trochu ho vyděsilo, když viděl někoho tak mladého jako je Carey Lou pohybovat se v takto bezprostřední blízkosti nebezpečí, ale raději zůstal zticha. Musí se prostě snažit udělat všechno pro to. aby nebezpečí snížili na minimum.
"Každý bude mít neustále u sebe ochrannou vestu!" zaburácel tak, aby ho všichni slyšeli, a nikdo proti novému opatření neprotestoval. Kdyby Carey Lou jenom na okamžik tu svoji sundal, pěkně by mu prohnal perka!
V tom okamžiku se opět ozval jeho spojovací čip: byla to Trish. "Zatraceně, já tvrdím, že bychom je měli napadnout ještě dneska v noci. Nebudou alespoň tak aktivní a nebezpečné."
"Slyšela jsi snad plukovníka Weylanda," nesouhlasil s ní Carlos. "Už není pořádně nic vidět a vlastně ani nevíme, co

to máme před sebou a co všechno nás tam dole čeká. Bylo by šílenství nepočkat až na denní světlo-"
JVo dobrá. Řekněme tedy, že opravdu vyčkáme až do světla," připojil se do jejich debaty klidným hlasem Evan Castenada. "Aze co uděláme pak? Nemáme dosta-
tek jedů, abychom zničili byť jen jediné jejich hnízdo. Podle mého názoru bychom celou tuhle akci měli vůbec odložit, vrátit se na základnu a tam uvařit pár set litrů nervového plynu - "
"Musíme je přece prostudovat - "
"Tak místo toho prostudujeme jejich mrtvolky! Tyhle potvory přece zabily Lindu! A taky Joea - "
"No, já si myslím - " pokusíl se do debaty vmísit Aaron.
Vtom ho ale přerušil slabým hlasem vzrušený Carey Lou. "Počkejte chvilku. Učili jsme se o tom ve škole, před nějakými dvaceti lety jsme proti grendelům použili nějaký plyn. Bylo to něco jako napalm, ne? Můžeme je usmažit něčím podobným, jako v jednom tom filmu. Zaženeme je do hnízda, seshora do něj napumpujeme ten sajrajt a potom ty malý svině prostě upečeme!"
Celá skupina okamžitě zmlkla, všechny je trochu zarazila nelíčená krvelačnost nejmladšího člena výpravy. Aaronova tvář znatelně potemněla.
"Oceňujeme tvoje vzpomínky i návrh," prohlásil Cadmann klidně. "Ale rnél by sis dávat lepší pozor na slova, která používáš."
"No jo, jasně," uznal provinile. "Omlouvám se."
Poslední skeeter konečně přistál vedle ostatních a měli je všechny hezky pohromadě k dispozici. Malý Chaka se odlepil od shromážděného hloučku přihlížejících a utíkal pomoct Velkému Chakovi při vystupování z vrtulníku. "Je jisté," uvažoval Velký Chaka místo pozdravu, "že na severním konci toho údolí bude ještě jedno velké hnízdo. Možná tam dokonce budou tří nebo čtyří."
"Zatraceně," ulevíl si Cadmann. "Kasandro, dej se
dohromady s oběma Chaky a nakreslete nějaké mapy. Bylo by nerozumné pří útoku napadnout více než jedno hnízdo. Trish, jsi s námi ještě ve spojení? Jak to vypadá s těmi sítěmi, kdy bychom je tady mohli mít? Rád bych je zkontroloval."
"Poslouchejte," začal Velký Chaka. Jí tomu vašemu úderu. Už jste zvážili možnost - "
"Nechte toho. Koukejte na tohle," přerušil je ostře Aaron. V ruce držel připravený termitový granát, který teď rychle naložil do upevňovacího zámku na své gren-delí pušce.
Cadmann se zmohl říct jenom "Hej, chlapče - "
Aaron vypálil projektil dolů ze svahu.
Z miniaturního sluchátka na bojových brýlích se Carlosovi ozval Cadmannův výstražný hlas: "Carlosi! Kaťo! Sylvie! Co nejrychleji se vraťte sem k nám! Musíte okamžitě zpátky ke skeeterům!"
"Už jsme skoro zpátky. Co se - "
Kaťa se přes rameno podívala dozadu do údolí pod sebou a okamžitě jí úžasem spadla čelist.
"Aaron vystřelil zápalný granát rovnou do toho včelího hnízda!"
"Cože? A proč?"
Odpověď ale nedostali. Byla to jedna z těch otázek, po kterých občas hrozí mrtvice.
Vrcholek včelího hnízda vybuchnul jako nějaká sopka. Nejprve se vyvalil sloup ohně a dýmu a potom se vyrojilo množství bodů. Tisíce drobných hořících teček se rozletovalo na všechny strany jako svítící trasír-ky kulometných střel a vybuchovalo v drobných plamíncích.
Takřka vzápětí vybuchly i další části rozlehlého pahorku. (Kaťa sprintovala do bezpečí, ale Carlos nemohl zároveň utíkat a sledovat dění. Kasandřin záznam událostí závisel na jeho bojových brýlích). Vrcholek včelího úlu byl sice od nich vzdálen přes sto dvacet metrů, ale úl měl zároveň mnoho dalších východů a každou vteřinou zjišťovali další podle svítících teček následovaných výbuchy prskavek. Jeden z otvorů byl od nich sotva padesát metrů a další se objevil ještě blíž.
Hrůzu ale nerozsévaly hořící včely, jak si brzy Carlos uvědomil. Ty jim předváděly úžasnou světelnou show jak umíraly coby pomsta za Lindu Weylandovou a Joe Sikese. Carlos přehodil svoje bojové brýle na infračervené snímání. Najednou byly hořící chomáčky takřka oslepující. Ale kromě nich byly všude kolem včely, které nehořely, rozlétaly se do všech směrů, desetitisíce do ruda rozpálených šrapnelů pátrajících po jakémkoliv nepříteli. Tisícovka se jich ve vzduchu během okamžiku proměnila jako výbuch sledovaný ve zpětné projekci a ten ubohý neopatrný pterodon musel vzápětí na zem dopadnout jenom v podobě dokonale ohlodaných kostí.
Carlos se dal do prudkého běhu a dával bedlivý pozor na cestu před sebou, Kasandra ať se jde třeba vycpat- vždyť jsou ještě další kamery na skeeterech.
Aaron se spokojeně šklebil skoro jako grendel. "Vidíte, klidně jsme se mohli obejít i bez všeho toho tajtrlí-kování kolem! Zcela postačujícím řešením je jediná zápalná střela do každého včelího úlu! Létající rachejtle, říkal předtím Carlos - "
Cadmann nacpal Sylvii do jednoho ze skeeterů
a sám se hned nasoukat za ní. "Nahoďte rychle motory a nechte je běžet v pohotovosti."
"Trish, nějaké problémy?" smál se Aaron do svojí bzučící spojovací karty, kde se ho Trish snažila na dálku roztrhat na kusy. "Správně. Cadmanne, myslím, že už je načase konečně něco udělat. Máme už potvrzený další včelí úl, že ano? Takže až se na něj zítra vrhneme, budeme už zase o téhle obřích úlech vědět mnohem víc, než před pouhými deseti minutami. A tady už přichází Kaťa."
Vedle Kati stáli oba Chakové a byli načuření až z nich šla hrůza. Aaronova spokojená veselá nálada začala rychle splaskávat.

Velký Chaka promluvil pevným a nasupeným hlasem. "Co ksakru mělo tohle všechno znamenat?"
Aaron se pokoušel situaci vysvětlit: "Chtěl jsem konečně pomstít Lindu a Joea, tak jsem přitom zabil nějakých deset tisíc nebezpečných zvířat. A zítra dopoledne jich zabiju dalších padesát tisíc, je to tak, Cadmanne?"
Cadmann se díval na Chaky. "Nemám pocit, že by s tebou v tomhle byli zajedno."
Malý Chaka se na Aarona díval se zcela nepokrytým podrážděním. "Jestli nás tahle planeta zatím něco naučila, pak to bylo ponaučení, jak je nebezpečné zcela bez rozmyslu vychylovat místní ekosystém z rovnováhy. Za normálních okolností tahle zvířata lidské bytosti neohrožují. Ale copak my známe celou pravdu? Dva kilometry od severního konce tohoto údolí protéká po dně řeka. Ale v pásmu dvaceti kilometrů na východ i na západ odsud jsme pozorovali zcela neobvykle nízké počty grendelů. Nemáš pocit, že by to třeba mohlo něco znamenat?"
Aaron vypadal, jako kdyby se měl v příští minutě zadusit. "Co by to mělo naznačovat?"
Když malý Chaka opět promluvil, jeho hlas byl až k zbláznění klidný a rozumný. "Myslím, že pro dnešní večer už představení skončilo. Měli bychom se vrátit do Šangri-La. Na lov včel můžeme vyrazit zase zítra, ale tentokrát už bychom měli zjistit všechny okolnosti. Zabít je totiž můžeme vždycky."
"Ale ony přece představují naše nepřátele," namítal Aaron.
"To je docela dobře možné," připustil Velký Chaka. "Ale zároveň jsou také z větší části neznámým nepřítelem."
"Táta tím chce říct," doplnil ho vzápětí Malý Chaka, "že o nich ani zdaleka nemáme dost informací, takže dokud je nezískáme, koukej ty včely nechat na poko-
ji-"
Aaronův pohled se setkal s Chakovým upřeným zrakem a dlouhých deset vteřin na sebe nehnutě koukali, potom jako by se mezi nimi rázem cosi změnilo a Aaron byl nakonec ten, kdo souhlasně přitakal. "No dobře," souhlasil konečně. "Dobře."

Kapitola 19
Hrom

Nejlepší muži nemohou odvrátit svůj osud: Dobří umírají časně, zatímco špatní žijí dlouho.
DANIEL DEFOE, Povaha starého Dr. S. Annesleyho (l 715)

Po delší době Edgar najednou vzhlédnul od obrazovky svého počítače a překvapeně zjistil, že jej upřeně pozoruje Trish. Místo uvítání řekl: "Počítám, že jsi dostala můj vzkaz."
"Vzkaz. Jasně, vzkaz, dostala jsem tvůj posranej vzkaz."
"Mam tě! Hele, nechtěl jsem, abys potom byla zase až takhle naštvaná. Musím se teď vrátit na pevninu. Potřebují mě tam. Ruth mě potřebuje."
"Ruth Moskowitzová je ubožačka. Řekni mi, co je na ní tak zajímavého, že to vůbec dokáže byť jen na okamžik upoutat tvou pozornost?"
"Trish, najdi si ve slovníku jedno jméno. Pygma-lion."
Trish opatrně usrkávala ze svého hrnku tak, aby se vyhnula našlehané bílé pěně při okraji. Toširo ji naučil zachovávat klid. "Kdo byl Pygmalion?"
"Byl to jeden řecký sochař. Zhotovil sochu ženy, do které se ovšem potom bláznivě zamiloval. Bohové ji probudili k životu, aby tak ukončili jeho sténání a nářek. Trish, teď řekni zase ty mně, co jsi viděla na takovém zoufalci jako jsem já?"
"Sílu, zatraceně, Edgare! Viděla jsem, jak jsi namíchal ten hurikán!"
"Ale to už jsem tě měl v kalhotách."
"No dobře. Víš, Aaron tě potřeboval. Nejenom kvůli tomu hurikánu, ale musel mít jistotu, že budeš mlčet o tom, jak rychle a jak moc se to počasí může skutečně zhoršit. Jinak by se totiž Synové hvězd mohli rozhodnout nejprve to přečkat v bezpečí a teprve potom se vydat na výpravu sem. Takže mi dal za úkol tě nějak rozptýlit a zaměstnat."
"Rozptýlit," opakoval po ní Edgar.
"No, mám pocit, že netušil... hm. Pustil mě klidně k vodě kvůli Jessice, ale stejně si nikdy nedá pokoj a klidně spí s jakoukoliv ženou. Mě už si mohl klidně odškrtnout. Ale to, jak jsem se rozhodla tě rozptýlit, byla určitě ta poslední věc, jaká by ho napadla. Když potom zemřel Toširo, tak mi nenápadně naznačil, že bych tě už klidně mohla opustit."
Edgar se zašklebil. "Takže ty chceš říct, že jsme vlastně tajně Aarona podváděli?"
"Jasně. Pygmalion, říkáš?"
"Jo. Ty jsi mě zpracovala, Trish. Pak jsi ale nějak
ztratila zájem, protože já jsem tě najednou nepotřeboval tolik jak sis představovala - "
" - A ty stejně Ruth opustíš!" Trish mu rukou pevně sevřela zápěstí, když viděla, že se chystá promluvit. "Až se ti podaří ji skutečné dát zase do pořádku, zjistíš to sám. Ztratíš zájem. Pak se klidně můžeš přijít za mnou chlubit, Měkouši. Možná do té doby otesám pár nějakých skautíků, ale jsem vždycky ochotná poslouchat chvástám."
Touhle stejnou cestou už před nimi možná šlapaly tucty párů lidských nohou: nebylo to sice dost na to, aby vytvořily větší pěšinu, ale byla jasně patrná podle polámaných větviček a rozryté země. Aaron nebo Malý Chaka šli v čele a Cadmann šel uprostřed nebo jim kryl záda.
Tohle byla další ze situací, kdy si připadal trochu zmatený. Kolikrát on razil cestu pro tyhle dva chlapce, zatímco oni oddaně pochodovali za ním? Tolikrát, že by to snad ani nedokázal spočítat.
Sledoval Chaku. Mohutná ramena i široké boky se pravidelně pohybovaly, jak stoupali po pěšině do kopce. S Malým Chakou si vždycky připadal dokonale spokojený a tak nějak klidný. Viděl Chaku rozzuřeného, smutného, veselého... prostě celou škálu lidských nálad a pocitů.
Aarona pozoroval mnohem pozorněji. A teď byl ještě pozornější než kdykoliv předtím. Aaron totiž v poslední době získával všechno, oč kdy usiloval.

Pravda, Toširu to stálo život a kolonie se málem rozpadla na kusy, ale Aaron mohl být spokojen, jeho přání se plnila. Jakoby z něj sálala atmosféra mohutného sebeuspokojení a uvolnění, která byla docela podobná náladě muže, který právě prožil báječný sex. A u Aarona tohle přirovnání možná ani nebylo tak nepřípadné.
Aaron kráčel vpředu a pískal si přitom nějakou neurčitou melodii. Bylo na něm cosi podivného, jako kdyby... nebyl tak docela spojen se zemí, po které kráčel. Nad vším. Ano, přesně takový byl Aaron. Vždycky nad věcí.
A vtom okamžiku najednou Cadmann pochopil, z důvodů, kterým sám vůbec nerozuměl, že Aaron samozřejmě už dopředu vytušil všechny stránky incidentu na palubě Roboru dávno předtím, než k němu skutečně došlo. Pochopil, že Aaronovi došlo, že smrt bude patrně nevyhnutelným důsledkem. Neměl žádnou možnost tohle dokázat, ale Aaron je všechny využil, všechen jejich stres, všechny hádky a jejich snažení.
Už od samého počátku totiž v podstatě nezáleželo na tom, jak se věci vyvinou, či co se semele. Ať už se stalo cokoliv, Aaron Tragon měl konečné vítězství jisté.
Jednou bude Aaronova pevná vůle a jeho nejtajnější plány kontrolovat celou avalonskou kolonii. Založení osady Kamelot bylo výsledkem společného snažení skupiny sto sedmdesáti kolonistů, stavějícího na principech pečlivě propracovaných a schválených ze Země. Ale tady...
Ať už se jim to líbí nebo ne, celá kolonie nakonec bude prodchnuta osobností jediného muže, až se nakonec stane pouhou jeho součástí. Jediný muž, který je znepokojoval čím dál víc.
Pozoroval Aarona. Postupoval krok za krokem. Jako stroj. Dokonale vypracované tělo. Jeho mysl byla stejné vzdálená a nepřístupná jako nejvzdálenější vrcholky Avalonu zahalené do věcného příkrovu mlhy.
Než se ale zastavili na krátký oběd, byla už Ca-dmannova rozladěnost - jestliže se to tak dalo nazvat - tatam, zmizela pod slunečními paprsky stejně jako ranní opar.
Seděli na převislé hraně, odkud shlíželi na osadu Šangri-La, tří sta metrů pod nimi, a vzdálenou dvacet kilometrů. Kopule a obdélníky domů v osadě se před nimi táhly do dálky.
"Na co teď právě myslíš, to by mě docela zajímalo," nadhodil Aaron uvolněně.
"Vzpomínal jsem na dobu našich začátků tady," odpověděl mu Cadmann po chvilce. "Bože, jak mi to teď všechno připadá dávno."
Daleko od nich se najednou bleskurychle spustil z výšiny pterodon a vrhnul se na poletujícího ptáčíka. Věděli, že ptáčíci pronikají na území pterodonů. Ptáčíci sice byli býložravci, na rozdíl od masožravých pterodonů, ale narušovali jim lov a navíc odháněli kořist. Proto pterodoní páry hlídaly svá území a skřehotaly, vždycky vyletěly do výšky a potom se prudce snášely na velké neohrabané brouky, aby je zahnaly na útěk. Jejich úsilí ale nikdy neslavilo větší úspěchy, protože účinkovalo zhruba den. Ptáčíci byli skutečně houževnatí.
Aaron je sledoval s podivným nepopsatelné smutným výrazem v očích. "Co se to stalo, Cadmanne?" zeptal se nakonec. "Pamatuju se na tebe, ještě tehdy za starých časů. Planul v tobě silný oheň. Ty přece nejsi starý. Ale začínáš si myslet, že už jsi."
Cadmann se zasmál. ^Jsem starší, než si myslíš, chlapče." Aaron má pravdu. V jeho přístupu a názorech skutečně došlo k nějaké změně. Přemýšlí o všem, co se odehrálo v minulosti. Ohlíží se zpátky jako... nějaký stařík. Bože. Kdy k téhle změně došlo?
"Bylo to tehdy na Roboru," odpověděl konečně. "Bylo to tím, že jsme tam dorazili pozdě. Když jsem nedopatřením zabil Toširu."
Chaka se je pokusil přerušit, ale Cadmann ho rázně umlčel. "Mě nezajímá nějaký technický pohled na věc, Chako. Prostě se to tehdy nemělo vůbec stát. A navíc je to dáno tělesnou bolestí. Já se tam ve vzduchu zranil. Pořád ještě to jasně cítím. Prosté už nejsem ten chlapík, kterým jsem býval."
Aaron na něj upřeně zíral a na okamžik... jenom na krátký okamžik měl snad vůbec poprvé v Aaronově dospělém životě velice matný pocit, že mu v hlavě cosi sepnulo a on pochopil. Že se dotknul jeho skrytých pocitů. Protože v Aaronově tváří nebylo ani stopy po nějakém výrazu radosti nebo vítězství.
"To mě mrzí." prohlásil Aaron. "Nechtěl jsem, aby kdy k něčemu takovému došlo."
Možná jsem mel v úmyslu rozdělit kolonii na znepřátelené tábory. Možná jsem chtěl sebrat neocenitelnou část našeho společného majetku. A možná mi prakticky vůbec nezáleželo na tom, že jeden z mých přátel přijde o život - anebo kdybys třeba zemřel ty, Cadmanne.
Ale nikdy jsem neměl v úmyslu tě zlomit. To bych nedokázal.
Bylo až podivné, jak jasně ten hlas Cadmann slyšel ve své hlavě. Byl si tak podivně jistý, že ten hlas pří-chází přímo z Aaronovy mysli do jeho. Vážně podivné.
Byla to jakási omluva. A co bylo ještě podivnější, on ji přijal.
Téměř celou minutu si vzájemně jeden druhého pozorně prohlíželi a potom se Aaron trochu váhavě, skoro až stydlivě usmál. Pak vstal a napřáhl ke Cadmannovi ruku. "Tak pojď," prohlásil. "Je načase se dát zase na cestu."
"Jestli se nerozejdu, tak už tady ztuhnu nadobro," řekl Cadmann a oprašoval si kalhoty. "Nikdy nestárni, Aarone. Není to vůbec žádná legrace."
"Budu to mít na paměti," ujistil ho Aaron a znovu se oba společně zasmáli.
Rozhovor brzy ustal, protože se museli lopotit po hřebeni do kopce, aby se dostali až na vrchol. Cadmann už se zase začínal cítit lépe, dokázal si teď" cestu vychutnávat. Tihle mladíci byli sice silnější a v lepší kondici, ale on zase moc dobře věděl jak nakládat s tím, co má. Uměl si odpočinout i během chůze mezi jednotlivými kroky, úsporně nakládat se svými zdroji.
Na vrcholu hřebene několik minut postáli, usrkávali pomalu vodu z lahví a ztěžka oddechovali. Dívali se přitom dolů na planinu pod sebou, jako kdyby byli Titáni shlížející dolů na svůj svět. Jako kdyby se před nimi rozkládal celý Avalon

ve své mohutnosti a bohatosti. Připadalo jim, jako když balancují na hraně mezi dvěma světy. Na východě leželo území grendelů a lesy a savany, které jednoho dne budou protkány řetězcem silnic a měst rozpínajícího se lidského impéria. Na západě ležela jen poušť a terra incognita.
Kdo ví, co žije v těch končinách? Možná nějací obří píseční červi vybavení rychlostí.
Klikatící a větvící se koryto řeky teď leželo přímo v hlubině před nimi, byla to pro ně jen modrá stužka vinoucí se dole podél úpatí vysokých hor. "Míříme přímo do jednoho menšího údolí, které jsme zahlédli na záběrech z Geographicu a potom zmapovali pomocí skeeterů," vysvětloval Chaka. "Ještě nikdo se tam zatím nevydal pěšky atak se tam musíme pořádně porozhlédnout. Je tam sice tekoucí voda, ale my se k ní nebudeme moc přibližovat."
"Grendelové?"
"To si pište. Spousty solosů. Ale na posledních záběrech se zdá, že už to s nimi zase cloumá. Mám pocit, že se zase blíží jejich čas."
"Jsem zatraceně rád, že váš základní tábor není nikde v blízkosti tekoucí řeky."
Aaron se zaculil. "Ne. To bys nám přece nedovolil, Cadmanne. První by nám sice dovolili provádět takřka cokoliv, pokud bychom přitom s sebou tahali celé balíky těch zapáchajících pokrývek v Cadzie modři, ale tohle by neprošlo. Ani když se počasí hodně zhorší a řeky se vylijí z břehů, je velice nepravděpodobné, že by se grendelové dostali až k nám. Jsme příliš daleko od vo-
dy."
"Ale pokud bude hodně pršet, pak to bude samozřejmé stačit na to, aby je to chladilo."
"To máš pravdu," připustil Chaka, "ale my jsme vybudovali propracovaný systém obrany a taky máme ochranné kryty. A úplnou jistotu stejně nikdy nemůžeš mít."
"Ne, to nemůžeš. A ani si nejsem jistý, jestli bych něco takového chtěl."
Pak se začali spouštět po hřebeni dolů a vydali se
na cestu směrem k rozlehlým nížinám. Malé údolí, které bylo jejich dnešním cílem, už bylo dobře vidět, byla to spíš taková zelenající se soutěska. Při chůzi Chaka opět zahájil konverzaci.
Ukázal prstem směrem k východnímu horizontu. "Že by to byla bouřková mračna?'
Chaka s Aaronem pečlivě studovali tvar a postavení mraků. Pohybovaly se jižním směrem, takže bylo dost nepravděpodobné, že by měly do Šangri-La pří-nést déšť nebo smutek. Ale během posledního měsíce už zažili spoustu malých bouřek, spíše takových atmosférických poruch. Bylo jisté, že ať teď počasí přinášelo cokoliv, změny se odehrávaly podstatně rychleji než dřív.
"Takové počasí jsme nikdy předtím nepozorovali," poznamenal Cadmann.
Aaron mu na to řekl: "Konečně se mi podařilo navázat spojení s Vrcholem příboje. Prý byl úplně rozmetaný na kusy mohutnými vlnami. Museli všechny děti odvézt do kolonie. Většina domů na pláži je zničená. Můj taky. Nezbylo tam nic než jenom poničené zákla-dy."
A tak se rozproudil družný hovor o počasí a měnící se atmosféře, podnebí a podmínkách pro pěstování plodin. Mluvili taky o modré obloze a krupobitích a tohle téma jim vydrželo celou hodinu, kdy klesali dolů k mýtině. Chaka ukázal na starý a rozlehlý kopec. "Tohle jsem zahlédl z paluby skeeteru."
Cadmann se k hromadě opatrně přibližoval. "Že by další včelí úl?"
"Ano. Ze vzduchu jsem si nebyl úplně jistý, ale pří-
padal mi opuštěný. Ošlehaný počasím. Možná se stěhují. Třeba si vždycky vyberou nějakou oblast, tam vyžerou co se dá a potom vymřou. Nevím."
Aaron stál zamyšleně u starého polorozpadlého úlu a šťoural do něj botou. Nahlodaná hromada hlíny a listí se v tom místě částečně zhroutila. Zatlačil ještě trochu silněji a z celku se odlomil docela velký kus slepence, ^e to křehké. Ale přitom to dost dobře dokáže odolávat všem vlivům počasí."
"Jak dlouho už je tenhle úl opuštěný?" zajímalo Cadmanna.
"Rok nebo dva?" nadhodil Aaron.
"Podívejte! Hromádka kostí nějakého Pepíka." Chaka už byl ve větvích nedalekého stromu a rozhlížel se z výšky po okolí.
Cadmann zavrčel a shodil ze zad svůj batoh. Potom vylezl po kmeni nějaké tři čtyři metry a trochu ho rozladilo, jak těžký a nemotorný si připadá.
Uvítala ho trojice kostříček, které nepochybně kdysi patřily Pepíkům. Byly namáčknuté na malém prostoru mezi rozložitou větví a kmenem stromu, Pepíci tady zemřeli ve vlastním hnízdě.
"Tohle byla rozhodně země včel," prohlásil Cadmann temně.
Pokračovali tedy v další cestě a během pochodu spatřili ještě několik dalších opuštěných úlů a nahromaděných starých kostříček ohlodaných živočichů. Často ležely kosti na zemi uspořádané tak, jako kdyby je tam zanechal nějaký pech vy archeolog. Včely nikdy nenechávaly na kostech dostatek zbytků, aby se nějakému mrchožroutovi vyplatilo je tahat do úkrytu nebo ohlodávat.
Dostali se na nižší úroveň, kde byl snad ještě hustší porost - spousta stromů, křovin a vysoké trávy. Pak následovalo další strmé klesání, které je přivedlo na ještě níže položenou terasu.
Tady byly další kosti.
Byl to Cadmann, kdo se jako první zmínil o tom, že najednou zmizely veškeré zvířecí zvuky.
"Taky sis toho všimnul?" zeptal se Chaka. "Už jsem si pomalu říkal, že je to jenom moje morbidní představivost."
"Ne, to není." Cadmann se přes rameno ohlédl po Aaronovi, který kráčel trochu více nalevo od jejich stopy a ve tváři měl zamyšlený výraz. Ať už se mu ale hlavou honilo cokoliv, nechával si to pečlivě pro sebe.
Krajina vypadala čím dál více... no, vyprázdněná a holá. Žádní pterodoni. Žádní ptáčíci. Ani jeden Pepík. Prostě nic.

Cadmannovi se začaly ježit chlupy na zádech.
"Koukněte," upozornil je Chaka zachmuřeně.
Ukazoval přitom na kostru zvířete o velikosti menšího jelena, s poněkud kratšíma předníma nohama. Trčela najednou ze země. Chaka pokleknul vedle kostry a nožem začal opatrně odhrabávat hlínu kolem, aby odkryl schovaný zbytek.
Cadmann raději odvrátil hlavu na druhou stranu.
Tohle zvíře zahynulo, když se snažilo zahrabat do země. Hlava byla ještě celkem zachovalá, stejně jako ramena, bylo to zvíře trochu připomínající opici s ostrými drápy. Jenže jeho pokus zahrabat se tlapami pod zem se nezdařil. Mumie byla ožraná, s dosud otevřenou tlamou, ve které byla napěchovaná hlína. Měla otevřené oči. Jako by se ten tvor díval do vlastního hrobu.
Chaka zaraženě vydechnul a postavil se, potom si očistil ruce o nohavice kalhot. Vyrazil na obhlídku okolí, kráčel po stále se zvětšující spirále a podařilo se mu najít ještě dvě další kostry dost podobných tvorů, kterým se hrabání zdařilo ještě méně. "Tohle je špatné," prohlásil Chaka. Přešel ke hřebeni. Pod nimi byla ještě další rovinatá terasa a za ní strmý útes. V dálce slyšeli téct vodu.
Cadmann tápal. "Nějaké souboje během říje, třeba. Co si o tom myslíš ty?"
"Je tu něco špatně," prohlásil Chaka a rozeběhnul se dolů ze svahu, přičemž zarýval paty do země, aby trochu brzdil stoupající rychlost. Zahlédl, že se Aaron vydává za ním. VAaronově tváři byl pevný, kontrolovaný výraz, jaký u něj Cadmann dosud nikdy neviděl. Tady se s ním hraje nějaká podivná hra a on o krůček zaostává za ostatními zúčastněnými.
Vyrazil také po svahu dolů, využíval všechny dostupné kořeny a balvany k tomu, aby udržel rovnováhu a kontroloval rychlost sestupu. Se vzrůstajícím znepokojením sledoval, jak Chaka obchází kolem a pečlivě prohlíží terén. Tady byla hustě zalesněná oblast, prorostlá stromy, křovinami a travou. Některé náznaky ukazovaly, že rostlinstvo bývalo ještě bohatší, ale některé křoviny byly hodně ožvýkané.
Až na občasné zaskřehotání vzdáleného pterodona tady panovalo zlověstné ticho.
Našli další kosti. Kosti zvířat velikosti myší, ale i zajíců a dokonce jednoho tvora, který se velikostí blížil vlkovi.
Chaka vytáhnul z pouzdra na opasku ostrý nůž
a zařízl jej do mohutné kosti zadní nohy onoho zvířete velikosti vlka. Potom špičkou chvíli vrtal v tmavé dutině uvnitř. "Než se nám podaří najít nějaké vhodnější označení, můžeme to nazývat dření. Ta je pořád ještě vlhká. Domnívám se proto, že všechny tyhle mrtvoly tady nejsou déle než dvaasedmdesát hodin."
Chaka se zase zvednul ze země a přešel k okraji ostře končícího útesu, odkud se rozhlížel po údolí rozkládajícím se pod nimi do dálky. Ve tváři měl notně ustaraný výraz.
"Počasí se zhoršuje," mumlal si pro sebe tak tiše, že ho Cadmann málem nezaslechl.
Aaron to ovšem také slyšel. "To je pravda."
"Obvykle včely vybudují svoje úly, potom okolní oblast zhruba deset let planýrují a žerou na co přijdou, a pak se zase přesunou okus dál. Pravděpodobně se vylíhne tak zhruba tucet královen najednou, nebo jak to nejspíš dělají. Ale za situace jako je tahle... "
"Co?" vyjela z Cadmanna naléhavá otázka. Obával se ale, že se mu odpověď nebude ani za mák líbit.
Chaka se podíval dozadu na Aarona, který stál sotva pár metrů za ním, a pokrčil rameny. "Planiny budou zaplaveny vodou z rozbouřených řek. Hodně úlů přitom bude zaplaveno - vlastně ne, asi ne. Včely v nich určitě mají vybudován nějaký systém hradeb, které vodu zadrží. A jakmile potom začne voda opadávat, včely se vydají na další přesun. A to v ohromném měřítku. Některé z nich se už teď snaží expandovat na západ. Vidíte? Zvířata tady ve vyšších polohách nikdy nebyla evolucí nucena naučit se, jak je možné se vypořádat s včelami. Pár Pepíků je jedna věc - ale tady se jedná o naprosté vyhlazení živočichů v oblasti mnoha čtverečních
kilometrů. Je to už přes dvě hodiny, co jsme naposledy viděli nějakého živého tvora, pánové. A ta bouřková mračna? To je jenom začátek všeho. A včely chtějí obsadit vysočinu. Celá tahle oblast jim nejspíš patří, vždycky jednou za padesát let. Pak je populační tlak zazené zase zpátky do nížin. Ale až se spustí lijavec... "
Aaronův hlas byl zbaven jakéhokoliv výrazu. "Co?" "Včely se začnou rozletovat do všech stran, narodí se celé roje nových královen a ty se potom budou na křídlech větru šířit do okolí. Tohle jsou živočišné druhy, které se nenaučily bránit před včelami, protože tady včely nikdy nebyly. A grendelové - těm už jsem přišel na kloub. Je tady tolik rozmanitých tvorů, kteří se rozmnožují jako o život, že grendelové svoje solosy vůbec nemusejí žrát, takže ti se všichni proměňují v grendely. Edgar už dlouho bláznil o tom, jak se počasí chová podivně. Ostatně jsme to sami viděli na vlastní oči. Tyhle včely se už teď na to připravují, aby se nechaly větrem rozfoukat na ohromnou plochu!"
Cadmann souhlasně přikývnul. "To dává smysl." Malý Chaka pokračoval velice opatrně. "Musím to všechno říct tátovi. Uvědomujete si vůbec, že budeme muset vyklidit celý tenhle kontinent? A tím myslím hned teď-"
Cadmann za sebou koutkem oka zachytil nějaký prudší pohyb a ona půl vteřina, kterou mu trvalo, než si uvědomil co se to děje, byla osudná. Aaron zcela nepochopitelně strhnul pušku z ramene. V ruce už držel Chakovu pušku. Zvedal ji, zatímco Cadmann ze sebe zcela automaticky stačil jenom vyrazit zoufalé: "Ne!"
Chaka stál k Aaronovi blíž a tak ho Aaron střelil jako prvního. Biolog sotva začal reagovat na nebezpečí,
když jej zasáhla kulka a odhodila mu hlavu dozadu. Chakovo mohutné tělo se vzepjalo a narovnalo. Potom se zhroutilo přes útes a celá levá polovina jeho tváře byla změněna v nerozpoznatelnou krvavou změť.
Když zvuk prvního výstřelu dorazil k jeho uším, stačil už Cadmann strhnout grendelí pušku a zapřít ji do ramene. Chaka ještě ani nedopadnul na zem. Když Cadmann vypálil, Aaron klesnul na koleno. Střela určená k zabití grendela mu neškodně přeletěla nad hlavou. Cadmann bleskurychle poopravil mušku a vypálil znovu.
Mířil přímo do středu mohutného cíle, jenže uprostřed rozložitého těla byl Aaron Tragon náhodou chráněn puškou. Náraz střely jej odhodil dozadu, rozhodil bezvládné ruce a vlasy se mu napřímily silným elektrickým šokem. Když střela

uvolnila svou energii, ústa se mu samovolně otevřela do mohutného 'O'. Aaron vzápětí přistál na zadku, asi metr od původního stanoviště. Otřásal se jako velký nemocný pes.
Cadmann do hlavně okamžitě zatlačil další zásobník a uvědomil si, že bude trvat nekonečných pět sekund, než bude zbraň připravena k dalšímu výstřelu. Grendelí pušky byly určeny především jako záložní zbraně, používali je vždycky pro týmovou práci.
Za pět sekund už bude nejspíš pozdě.
Chakova puška. Cadmann se po ní vrhnul, ale Aaron k ní měl přece jenom blíž. Aaron zařval, odrazil se a skočil po hlavě vpřed. Oba dva hmátli po zbrani ve stejnou chvíli.
Na vteřinu ji pevně svírali a jejich brunátné obličeje byly od sebe pouhých několik centimetrů. Potom ji Cadmann rychle pustil a uvolněnou pravou pěstí udeřil
vpřed, takže zasáhnul Aarona do čelisti těsně pod uchem. Aaronova hlava se zvrátila dozadu a jeho sevření pušky povolilo, ale pak sebou mrsknul zpět a vykopnul pravou nohou vpřed. Zasáhnul Cadmanna rovnou do obličeje.
Cadmann také ztratil nad zbraní kontrolu a překulil se dozadu. Když ramenem narazil do země, zasténal. To jeho bolavé rameno. Trochu nejistě se postavil na nohy právě v okamžiku, kdy se vztyčil i Aaron.
Aaronovy dlaně byly lehce sevřené, paže držel mírně roztažené přibližně na vzdálenost ramen. Byl připraven seknout nebo udeřit či pevně sevřít. Stál natočen dopředu pravým ramenem, na přední noze soustředil asi třicet procent váhy těla.
Cadmann se cítil smutný, unavený a starý. Bože. No samozřejmě. Aaron býval nejspíš jedním ze studentů, které Toširo učil umění karate. Pravděpodobně byl jeho nejlepším žákem, vynikal v boji muže proti muži zblízka stejně jako ve všem ostatním, co dělal. Aaron je nejspíš silnější než on, taky rychlejší a skoro jistě odpočatější. Za dvacet vteřin už to bude mít Aaron za sebou.
Cadmann sáhnul rukou k opasku do pouzdra a vytasil odtamtud svůj australský Cerberův útočný tesák Pětadvacet centimetrů nejlepší ocele. Nosil ho s sebou už od afrického tažení, byl to dárek od jednoho z jeho záložních důstojníků, kterého bohužel ztratil v Mozam-biku. Cítil v ruce jeho váhu.
"Tak pojď, chlapče," řekl Cadmann trochu klidněji. "Ať už to máme za sebou."
Aaron se podíval na nůž. potom se upřeně zadíval Cadmannovi do obličeje a zase sjel pohledem zpátky na
dýku. Spustil ruce podél těla. "Ne... nemůžu s tebou bojovat," řekl vzápětí.
"Myslím, že teď ale nemáš moc možností na vybranou," zasyčel Cadmann. Posunul se k němu o krok blíž. "Proč jsi to sakra udělal, Aarone?"
"Oni by tě určitě poslechli." Držel zápěstí nahoře, ruce měl spojené. Ten kluk se opravdu vzdává! Jenže co má zatraceně udělat?
"Vrátili by se zase zpátky na ostrov," pokračoval Aaron tiše. "Všechno by tím skončilo."
"To ale není žádný důvod k zabíjení." Ale kdesi v hloubi mysli mu neznámý hlas našeptával: Pro Aarona Tragona to možná je dostatečný důvod.
"Klekni si," poručil mu Cadmann.
Aaron ho beze slova uposlechl. Spodní ret se mu chvěl. Po tváři mu stékala jediná slza.
"Překřiž si kotníky a pak si na ně sedni." To bude uspokojivě nepohodlná pozice. "Sundej si opasek."
Aaronovy ruce sjely dolů k opasku a potom je sňal z poutek.
"Udělej na konci očko a protáhni jím obě zápěstí. Potom to pořádně utáhni zubama." Aaron to udělal a potom, aniž by k tomu byl vyzván, si opasek opět upevnil kolem těla. Slzy mu kanuly po tvářích. Podíval se vzhůru Cadmannovi do očí a jeho tvář roztála. Zatraceně, pořád v něm vidí spíš toho malého kluka, kterého kdysi naučil plavat a se kterým chodil na dlouhé výpravy.
Bože. Jak se to všechno mohlo tak rychle zhroutit?
Cadmann si obezřetně přehodil nůž do levé ruky a se
hnul se k zemi, aby zvednul Chakovu pušku.
* * *
Aaron se roztaženými dlaněmi opíral o zem. Potom se jeho tělo rozvinulo a vymrštilo se kupředu. Aaronovy nohy se smýkly po zemi a ze strany udeřily Cadmanna do boku. Nůž mu obloukem vyletěl z ruky. Aaron se vrhnul vpřed a noha vystřelila bleskurychle proti Cadmannovi. Ten sotva stačil zvednout paže včas, takže úder zachytil převážné ramenem a čelistí. Projela jím bolest. Před sebou měl na okamžik jen temnotu a v ústech pocítil pachuť krve.
Cadmann vyletěl dopředu jako rozzuřený býk. Vůbec si nevšímal smrští kopanců a nevnímal ani Aaronovy sepjaté pěsti, kterými bušil do jeho skloněného krku. Odhodil Aarona dozadu a udeřil jej naplno oběma pěstmi. Žádné karate. Žádné judo. Jenom krátké a nemilosrdně přesné údery do těla, kterými jako kdyby se pokoušel ho rozbít na kusy - raz-dva, raz-dva, raz-dva.
Zachytil opasek. Vzepjal se, otočil kolem své osy a mrštil Aaronem za jeho sepjatá zápěstí. Dokonalý zdvih a přesné načasování. Aaron prolétl vzduchem, tvrdě dopadl na zem, omráčeně se převalil a rukama -
Nahmatal Chakovu odhozenou pušku. Zapřel pažbu o rozložitou hruď. Prsty se mu podařilo rychle najít spoušť.
Cadmann zůstal stát jako přimrazený.
Aaronova tvář byla zkřivená bolestí.
Zašeptal jediné slovo, ale přesto mu působilo nezměrná muka:
"Otče."
A pak zaburácel hrom.
Kapitola 20
Schyluje se k bouři

Však zlo je působeno nedostatkem myšlenek stejně jako nedostatkem v srdci!
THOMAS HOOD, "Sen dámy" (asi 1827)
Edgar a Trish byli v komunikační chajdě zcela sami. Protože si vybral tuhle dobu k tomu, aby ji naučil sestavovat pracovní modely počasí, jako první uslyšeli zajíkavé a zoufalé vysílání, které se ozvalo z vysílačky. JAayday... mayday... " Hlas patřil Aaronu Tragonovi. Byl to hlas muže, který se ocitl na pokraji zhroucení.
Edgar pocítil spíše zvědavost než cokoliv jiného. Naklonil se k Trish. "Neměl být Aaron venku na výpravě spolu s Cadmannem a Malým Chakou?"
"Pokud je mi známo, tak ano," příkývla. Ukazovákem stiskla virtuální tlačítko v prostoru před sebou. "Pokračuj, Aarone. Slyšíme tě."
"Jsem ve Skeeteru XII. Právě přeletům nad hřebenem. Bože. Grendelové. Jsou snad úplně všude."
Edgar se okamžitě v křesle napřímil. "Cože?" Udeřil do spouštěcího knoflíku poplašného okruhu a vzápětí se po celém táboře rozezněly výstražné klaksony, burcující osadníky.
Justin uslyšel poplašné houkání a podíval se na Jessiku, která zmateně přimhouřila oči. Byly to dvojice elektronických skřeků, ne obávané jednotlivé mečení sirény, které by znamenalo, že hlídky na okraji obranného perimetru zahlédly nějaké nebezpečí. Přesto jej to ale vylekalo natolik, že se mu naježily chlupy na zádech v očekávání potíží.
Grendelí pušky, které nikdy nebyly daleko z dosahu, teď rychle mizely ze svých míst, jak je popadaly ruce spěchajících.
Veškeré obyvatelstvo Šangri-La se během par okamžiků shromáždilo na velkém prostranství uprostřed tábora. Ve tvářích ostražitost, oči těkaly po okolí a mluvili vzrušenými hlasy.
Ve dveřích komunikačního sálu se objevila Trish a rozhlížela se neklidně po davu shromážděných, dokud nezahlédla Jessiku. Pak zamířila rovnou k ní. Justin sledoval, jak se ty dvě objímají. Když se Jessika otočila, jako by jí ze tváře odtekla všechna krev - byla úplně bledá.
Justin bleskurychle přejel zrakem po hloučku. Ale Sylvie Weylandová nebyla nikde vidět. Pak si vzpomněl, že je právě nahoře v táboře u dolu, kde provádí kontrolu.
Do vědomí se mu vkradl tichý bzukot motoru vzdáleného skeeteru, který se ovšem rychle blížil. Než si jej dokázal naplno uvědomit, Jessika se k němu otočila, váhavě udělala krok vpřed a potom zamrzla na místě. Tvář sklopila k zemi, potom ji zase rychle zvedla. Z očí jí vytryskly slzy.
Setkali se uprostřed namačkaného davu kolonistů a ona se mu vrhla na rameno, stále vzlykajíc.
Skeeter XII přistál na okraji tábora asi o čtyři minuty později. Skoro padesát nedočkavých a zvědavých Synů hvězd vzápětí obklopilo přistávací plochu a když se ve dveřích objevil Aaron Tragon, rozhostilo se naprosté ticho.
Byl celý zablácený, krvácel a na mnoha místech měl modřiny. Košili měl roztrhanou a skoro servanou z těla. Vypadal jako naprosto ztracený člověk.
Justin k němu přiběhnul jako první ze všech a vyzval ho: "Povídej."
Aaron se na něj podíval. "Snažil jsem se. Vážně jsem se snažil, Justine."
Justin popadnul Aarona za rameno a otočil ho prudce k sobě. "Řekni mi pravdu, zatracené!"
Motor vrtulníku už pomalu dobíhal a potom zcela zastavil. Aaron se vyčerpaně opřel zády o stěnu kabiny.
"Už jsme se vraceli zpátky po Hřebeni dvanáct. Mraky vypadaly dost hrozivě a tak jsme chtěli náš návrat co nejvíc urychlit. Je tam útes, přímo nad proudem řeky. Chaka se tam na chvilku zarazil a řekl nám, abychom se také podívali dolů. Bože." Aaronovi se zatřásl hlas a otíral si přitom čelo chvějící se rukou. "Grendelové se tam hemžili a dorůstali. Solosové všude, kam ses podíval. Voda v řece úplně vařila. Bylo to...
bylo to úchvatné. Byli tak daleko pod námi, myslel jsem, že jsme tam v bezpečí. Jenže potom se okraj útesu utrhnul, nevydržel váhu nás všech na jednom místě. Cadmann a já jsme ještě stačili včas skočit zpátky, ale Chaka spadnul i s utrženým okrajem."
Na okamžik se odmlčel a během té odmlky se Velký Chaka prodíral davem kupředu, až nakonec stál těsně před Aaronem. Vzhlédl vzhůru a podíval se na něj s výrazem, který si Justin vůbec nedokázal zařadit. Justin se nadechnul, že promluví, ale Velký Chaka mu položil ruku na rameno, čímž si vyžádal ticho.
"Sklouznul asi do poloviny svahu k řece, než se mu podařilo pád přibrzdit a potom zastavit. Něčeho se zachytil. Byl ale nebezpečně blízko u řeky. Cadmann i já jsme se pro něj vydali. Ze země tam trčelo dost kořenů. Tak jsme se jich chytali a opatrně klesali.
Dost tam pršelo. Celý svah i břehy byly hrozně nestabilní. Cadmann se dokázal dostat až k Chakovi a pomáhal mu s výstupem. Jenže oba uklouzli. Cadmann zarazil pád a já jsem se pustil k nim dolů. Pak si nás všimli grendelové."
"Grendelové," zopakoval po něm Velký Chaka.
Aaron s nevýslovnou lítostí přitakal. "S ohromným cákáním vyrazili ven z vody, nastala hrozná vřava. Bylo jich šest, sedm, pak osm. Byli to ještě malí jedinci, ale byla jich strašná spousta a rychle jich přibývalo, když si uvědomili blízkost potravy. Cadmann na mě křičel, abych se vrátil zpátky. Ignoroval jsem to a pokoušel jsem se k nim dostat. Jenže nebylo pořádně čeho se chytit. Jednu tu bestii jsem zastřelil grendelí puškou. Cadmann dostal dva další svojí puškou a ještě jednoho pistolí. Nejdřív se dostali k Chakovi... "
Zabořil hlavu zoufale do dlaní. "Ječeli. Jak ti ječeli. Ach Bože, už nikdy v životě bych nechtěl slyšet něco tak strašlivého. Ječeli nadávky a naslepo stříleli do hemžících se grendelů. Jenže za každého grendela, kterého se jim podařilo zabít, se vzápětí objevili dva další. Pak oba sklouzli dolů do řeky a voda se za nimi zavřela. Pak už byla všude jenom krev.
Nemám tušení, jak dlouho jsem tam ve srázu visel a sledoval jsem hladinu. Pak jsem se vyškrábal zpátky nahoru na útes. Byl jsem úplně otupělý." Zvedl ruce před oči. Byly poškrábané a zkrvavené. "Párkrát jsem ztratil rovnováhu nebo mi uklouzly ruce, ale podařilo se mi vydrápat nahoru. Přitom... úplně jsem si roztrhal košili. Ztratil jsem spojovací čip. Než se mi podařilo doběhnout zpátky ke skeeteru, počasí už se pořádně zkazilo. Volal jsem mayday. Nedokázal jsem se

vůbec soustředit, nějak mi to nechtělo myslet. Vyrazil jsem na zpáteční let."
Všimnul si Jessičina pohledu. Potom se podíval Justinovi do očí. A potom Velkému Chakovi. Jessika vykročila vpřed, aby ho objala.
Celá skupina kolem nich byla naprosto zticha. Justin se třásl.
Velký Chaka se zadíval vzhůru na oblohu. Ta byla pokryta neproniknutelnou stěnou tmavých, zlověstných mraků. "Jak dlouho bude trvat, než se přižene bouře?"
A skoro jako v odpověď v tu chvíli začaly dopadat první velké kapky.
Sklopil hlavu. "Až se tohle přežene, musíme tam vyrazit a porozhlédnout se, jestli by se nedalo najít něco z mého syna." Znovu se podíval na Aarona. Cosi -
nebyl to vztek, ani žal - mu přeběhlo po tmavé tváři, ale záhy to rychle zmizelo.
Cítil ohromnou bolest. Bolest v zádech, v hlavě, jenom mohutnou zničující bolest. Chtěla ho roztrhat na kusy, spalující bolest, která hrozila pohltit veškeré jeho myšlenky, celý jeho život. Byla příliš silná, mocnější než cokoliv, co kdy dosud ve svém životě poznal. Mocnější, než kdyby sečetl všechnu bolest, kterou v životě zažil.
Kolem byla zima. A vlhko. Nedaleko něj byla voda. Protékala kolem něj, přetékala snad i přes něj.
Vtom se Malý Chaka probral.
Mám snad zlomenou páteř? Byla to naprosto přirozená otázka, jenže si na ni v tomhle okamžiku nemohl nijak odpovědět. Celý vesmír se pro něj v tu chvíli smrsknul a zhmotnil do agónie a bolesti. Podobné otázky přijdou na řadu až později - tedy pokud vůbec nějaké později bude.
Nedokázal zaostřit pohled. Mohl jenom rozlišovat světlo a stíny.
Na co si dokáže vzpomenout? Co se to vlastně přihodilo?
Vzpomínal si, že...
Ano, vzpomněl si.
Aaron. Ach Bože. To Aaron ho střehl. Byla tahle vzpomínka skutečná, nemohl se mýlit? Ajestli je to pravda, proč tedy není mrtvý?
Napnul všechny síly a pokusil se pohnout. Dokáže vůbec něčím pohnout? Vzpomínal si na záblesk ostrého světla, vlastní snahu zvednout zbraň a zamířit. Aaro-nova puška byla ale nahoře dřív...
Ne, teď už zase přemýšlí pozpátku. Postupoval od poslední věci, kterou si jasně pamatoval, zpět k počátku celé události.
Hlavně klid. Zkus si vzpomenout. Aaron tě střelil. A potom - ? A pak Cadmann určitě zastřelil Aarona. Když v myšlenkách došel až sem, Chaka se jaksi podivně uklidnil. Možná je mrtvý. (Je už vůbec mrtvý? Ze by takhle vypadala smrt? Jenom pocit pomalého vnořování do země? Také tam člověk cítí jen vlhko a bolest? Určitě dostal zásah střelou do hlavy. Takže teď musí být mrtvý).
Nemá vůbec žádnou naději, že by mohl být ještě naživu... anebo snad přece?
Ale věděl takřka jistě, že byl dokonale pomstěn. Skutečnost je taková, že Cadmann zabil Aarona a pokud on, Chaka, je ještě stále naživu (a měl čím dál silnější dojem, že by to tak opravdu mohlo být), pak tu byla dokonce ještě možnost, že se podaří ho zachránit. Cadmann by se raději smažil v pekle, než aby dovolil ztratit jednoho ze svých -
Chaka konečně začínal trochu jasněji vidět.
Podařilo se mu zarazit v hrdle výkřik zoufalství dřív, než unikl ze rtů, ale tohle jeho utrpení nijak neulevilo.
Tam, přímo ve vodě nedaleko od něj, ležel Cadmann.
Vypadal naprosto stejně jako jindy, kromě toho, že jeho opálená tvář teď byla nepřirozeně bledá. Cad-mannovy modrozelené oči na něj upřeně zíraly, skoro jako kdyby na něj chtěl promluvit. Skoro. Díra v jeho krku jasně prozrazovala, že on už neřekne ani slovo. Chaka pevně sevřel víčka. Vyžadovalo to veškerou je-
ho sílu, ale musel to tak udělat. Neměl na vybranou. S tímhle se nedokázal nijak vypořádat. Tohle bylo horší než smrt.
Pak znovu otevřel oči a modlil se, aby to, co předtím viděl, byla jen strašná halucinace. To přece mohla být, ne? Změní se to, až znovu otevře oči, stejně jako se předměty ve snu změní, když odvrátíte oči a potom se na ně znovu podíváte.
Ale Cadmann tam pořád nehybně ležel na hladině. Voda se lehce převalovala přes jeho vytřeštěné oči. Cadmannova ústa byla lehce pootevřená, jako kdyby jej smrt zastihla uprostřed věty. Snažil se promluvit, chtěl ještě něco říct, ještě poslední věc předtím, než jej obklopí nekonečné ticho a temnota.
Chaka plakal.
Pak ho opět pohltila černá tma.
Neměl nejmenší představu, jak dlouho tady tak ležel v naprostém bezvědomí. Probudil se přímo uprostřed děsivé noční můry. Cítil, jak se to pohybuje ve vodě. Nedokázal se přinutit otevřít oči.
Bylo to tady s ním, přímo ve vodě.
Grendel. Jasně cítil žár, který voda odplavovala z jeho těla. Slyšel i jeho zlověstné šplouchání ve vodě. Připadal mu obrovský jako dům.
Probrat se k vědomí znamenalo návrat do děsivého domu bolesti. Chaka toužil zemřít. Tohle byla cesta. Tohle byl most vedoucí do jiného světa, do světa bez bolesti. Do světa, kde na něj čeká Cadmann, už teď ho sleduje. Buď statečný, příteli. Neboj se temnoty...
Slyšel těžký dech, který ale najednou utichnul a místo něj se ozývalo pohasínající syčivé bublání. Od-
hodlal se otevřít oči. Po grendelovi nebylo ani památ-ky...
Jeho úžas byl tak velký, že zpočátku překvapil i jeho samotného. Co se to tady ksakru děje za podivnosti? Pak uviděl šnorchl. Jen taktak vykukoval nad takřka nehybnou vodní hladinu. Cadzie modř. Grendel samotnou viděl jenom jako mohutný stín ukrytý pod hladinou. Ukrývala se těsně pod hladinou. A pozorovala ho.
Ačkoliv si připadal jako uprostřed té nejhorší noční můry, přece v sobě Malý Chaka nedokázal zapřít biologa. Tohle

bylo vůbec poprvé, kdy někdo takhle zblízka pozoroval grendelí šnorchl na kontinentu. Voda tady byla tak zatraceně mělká. Tak proč se vůbec ta mrcha namáhá? Nemůže se přece pokoušet k němu nenápadně plížit. Bůhví, že nemá ani žádný důvod se před ním ukrývat. Tak co to tedy... ?
Nedaleko ní se ve vodě ozvalo šplouchnutí a najednou se jí cosi zmítalo v zubech. Bože. Solos. Na okamžik lehce zvedla hlavu nad hladinu a v tu chvíli Chaka zřetelně viděl, že solos už má dost dobře vyvinuté nohy. Takže jejich čas už nadešel. A když se tak teď nad tím zamyslel, došlo mu, že voda se doslova hemží podobnými stíny. Tucty... ne, celé stovky solosů.
Proč ho prostě hned nesežrala? Že by ho schovávala jako vzácnou kořist pro svoje dorůstající potomky? Že by to byla jedna z těch tlustých, přežraných starých potvor, které chtějí co nejlepší zacházení pro svoje dra-houš -
Najednou pocítil v pravé noze ostrou palčivou bolest. S vypětím posledních zbytků sil se Chakovi podařilo trochu nadzvednout krk, takže uviděl hlavu čehosi černého a protáhlého, vynořující se z vody. Fascino-
vaně sledoval jeho chvění, když se mu znovu zakuso-valo do stehna.
Předtím se domníval, že už v něm nezůstal žádný strach. Teď ale zjistil, jak moc se mýlil.
Chaka se pokusil vykřiknout. Najednou mu představa, že bude pomalu rozežrán tlupou malých dravců, připadala podstatně děsivější než smrt přicházející z tesáků jediného mohutného grendela. Tohle... ožižlá-vání bude trvat nekonečně dlouho.
Jeho přidušený výkřik zazněl spíše jako nářek dětské panenky.
Voda se rozvlnila a útočící solos se v příštím okamžiku jakýmsi záhadným způsobem ocitnul ve vzduchu, sevřený tesáky v tlamě grendela arozkousnutý v půlce - pak ho grendel vyplivla.
Znovu se na něj zadívala. Co to má zatraceně všechno znamenat?
Tři podivíni. Jeden je mrtvý, jeden uprchnul a třetí nejspíš umírá.
Ten podivín, který ušetřil život Staré grendel... jakou odměnu bude Nejsilnější očekávat nebo bude ochoten přijmout?
Tenhle může Starou grendel naučit ono mocné kouzlo, které dokáže ovládnout celý vesmír, díky kterému bude moct ovládnout Bohyni ajejí dcery... Jenže právě On ležel mrtvý ve vodě a jeho krev se rozlévala do vod jezera, čímž přitahovala do oblasti dcery Staré grendel.
Ten, který zabil Nejsílnějšího, ten se teď sám stane Nejsilnějším. Kdyby se Staré grendel podařilo ho doběhnout, když prchal... co by udělala? Vybila by si vztek na podivínovi, který byl viníkem toho, že se
všechny její ambice zhroutily? Anebo by ho přinutila jí sloužit, učit ji? Na tom už ale nezáleželo. Ten už byl stejně mimo její dosah.
Třetí tady ležel zraněný a naprosto bezmocný. Během několika málo minut bude sežrán jejími vlastními dcerami. Musí se proto rozhodnout, a to hodně rychle.
Vzhlédla vzhůru k potemnělé obloze. Cítila, jak se o její šupinatou kůži tříští první velké kapky deště. Svět bude brzy zaplaven, nad zemí převezme vládu Smrtící vítr a už nezbývá mnoho času.
Obrátila se zpátky k onomu zraněnému muži. Mávla ocasem a opatrně svůj hák na jeho konci protáhla skrze vnější vrstvu kůže, onu volnou a částečně vybledlou kůži, kterou zřejmě měli všichni podivíni rádi. Podivín sebou mrsknul a snažil se bránit a jí na okamžik bleskla hlavou myšlenka: Co mám dělat1?
Ano. Už věděla, co provede.
Ponořila se pod hladinu a podivína táhla s sebou.
Ráchel Moskowitzová se ani neotočila, když její manžel vstoupil do hlavního jídelního sálu Kamelotu a jemně ji pažemi objal kolem pasu. Nikdo z Prvních nepromluvil. Zprávy z kontinentu, které mluvily o náhlé a brutální smrti, je všechny hluboce zasáhly.
A teď ještě tohle: na obří projekční stěně sledovaly snímky z paluby Geographicu, které jasně ukazovaly bouři ženoucí se přímo na Šangri-La. Kamelot už byl skrápěn deštěm takřka celý týden, ale to byl jenom pouhý okraj bouřky, která se měla v nebližší době přehnat přes Šangri-La.
"Jak to přijala?' zeptala se Ráchel. "Jak je Mary Ann?"
"Sdělil jí to Mickey," řekl jí tiše a jemně ji políbil na ucho.
Ráchel přitakala. "To bylo pravděpodobně to nejrozumnější řešení."
"Říkal, že prý bude v pořádku. Zvládá to. Chce ale mít u sebe děti."
"Ruth," zašeptala najednou Ráchel. "Bože. Musíme se nějak spojit s Ruth."
Zack při těch slovech trochu ztuhnul. Ruth je přece všechny zradila. Ale... ale byla to jejich jediná dcera atak teď bylo načase na takové věci zapomenout. "Však se s ní spojíme vysílačkou. Nejdůležitější teď je Robor, a Robor je v bezpečí přípoutaný u dolu. Tím si můžeme být jisti. Cadmann se o to postaral."
Na okamžik se opět rozhostilo naprosté ticho a všichni beze slova sledovali vířící spirálu, která znázorňovala mohutné masy teplého a studeného vzduchu, které se divoce srážely nad kontinentem.
Ráchel pomalu zavrtěla hlavou. "Cadmann. Nějak... jsem si vždycky myslela, zeje nesmrtelný."
"To on si nemyslel nikdy," prohlásil Zack. "Tuhle chybu on nikdy neudělal."
Kapitola 21
Včely
Dejme průchod Spravedlnosti, ačkoliv svět se hroutí. CÍSAŘ FERDINAND I. (1503-64)
Malý Chaka se probudil ze snu, v němž se topil, a probral se se zjištěním, že zvrací vodu. Cítil jenom zmatek, bolest a brutáhií jistotu, že se skrze agónii protrpěl až do smrti. Ba co hůř, až do pekla po smrti.
Když bolest nakonec přece jenom trochu polevila, převalil se přes záda na bok, aniž by přitom ovšem otevřel oči. Nedokázal se povzbudit natolik, aby se chtěl podívat po svém okolí. Pod sebou cítil skálu a kamení, ne bahno a vlhkou půdu říčního břehu. Kdesi v dálce ovšem slyšel padat na vodní hladinu vodu. Ještě vzdá-leněji zněl další zvuk,

pravidelné dunivé vibrování.
Otevřel oči. Tady ale nebylo nic k vidění. Nebyl si ovšem jistý, jestli oči skutečně dokázal otevřít.
Přesto se pohnul, dokázal pohybovat levou nohou a levou paží. Velice důrazně si zakázal zvedat ruku a pokoušet se sahat na hlavu. Podařilo se mu pod sebe nasoukat loket, potom koleno a nakonec i druhé koleno, které ale bylo mdlé a jakoby mrtvé. Uklouznul a málem přepadnul přes hranu skaliska do vody dole.
Už zase voda? Kde to k čertu je? Levou rukou se dotknul čehosi studeného a šupinatého. Prsty to důkladně ohmatal a skoro okamžitě poznal, co to vedle něj leží. Byl to mrtvý solos. Jasně cítil šupiny a ploutve, které už nyní byly plně přetvořené v nohy. Pak zuby. Drobné ostny pučící na šupinatém ocase. Něco se do něj zakouslo, roztrhlo tělo a...
Něco.
Zarazil se, zůstal skoro nehybně ležet a ještě jednou se zaposlouchal. Tam někde ve vodě. Cosi se tam pohybovalo.
Vtom se odtamtud ozval další zvuk. Nebyl to zvuk vody kapající do řeky ze skaliska. Ani tlukot jeho vlastního srdce nebo dunění zrychleného dechu.
Byl to grendel. Potvora, která ho sem přitáhla, zcela nezraněného. Která tady pro něj nechala mrtvého solosa.
Jako potravu?
Co to ksakru má znamenat?
Připadal si tak slabý. Tak zoufale slabý. Najednou se temnota kolem něj neskutečně roztočila. Nedokázal myslet, nedokázal se ani pohnout. V temnotě se začínala vynořovat světélka a potom upadl do bezvědomí, jenom mu ještě v posledním okamžiku stačila myslí bleskově proletět myšlenka, zda se ještě vůbec někdy
probudí.
* * *
Nebe se najednou divoce otevřelo a začaly se z něj řinout proudy vod a blesky létaly jeden za druhým, jako kdyby si Avalon tohle všechno schovával do zásoby už od chvíle, kdy vzniknul. Na Kamelotu vysoké vlny divoce bušily do už tak zatopeného Vrcholu příboje, ničily jej, drtily mohutné pylony na třísky a doslova měnily samotný tvar ostrova. Bouře se přesouvala napříč kontinentem jako obrovité nenávistné přelévající se monstrum. Udeřila na Šangri-La jako bomba. Druzí přetahovali velké pogumované plachty přes dosud nedokončené budovy, které ovšem tvořily takřka polovinu tábora, aby tak alespoň částečně ochránili odkryté dřevo před mohutnými přívaly deště. Museli neustále myslet na rozvod-néné řeky. Grendelové dnes v noci budou určitě rejdit, ale v takovém lijáku nemohou nic ucítit. Takže jsou nejspíš v bezpečí.
Ale přesto byli velice tišší. Jejich truchlení proniklo až k samým základům kolonie. Ještě dosud nikdy ne-zažívali tak temné okamžiky jako právě teď.
Aaron seděl nedaleko ohniště v hlavním shromaž-ďovacím sále a dlouhými pažemi si objímal kolena. Koukal ven do deště a takřka vůbec nemluvil, jako kdyby slova mohla nějak znehodnotit jeho hoře. Oči měl zarudlé nevyspáním. Déšť už do jejich tábora bušil celých dvacet hodin, jako kdyby tam venku padaly kroupy o velikosti míčků.
Lidé čas od času přicházeli a zase odcházeli, ale Aaron zůstával neustále na svém místě. Po jeho boku se většinou zdržovala Jessika. Potřebovala jeho doteky stejně moc jako on, ale trvalo celé hodiny, než jí vůbec dovolil ho utěšit. Když si nakonec opřel hlavu ojejí
hruď, pevně ji objal a po dlouhé době usnul, pocítila konečně Jessika také svůj vlastní žal. S notnou dávkou smutku ji napadlo, jaké to asi bude, až je všechny naplno zasáhnou události poslední doby. Protože ted' je ovládal déšť a museli hlídkovat, zda se v dešti neobjeví grendelové. Nechala Aarona spát a sama zírala ven z okna směrem k jídelně. Věděla, že je tam Justin a potřebovala s ním mluvit víc, než by dokázala přiznat.
Málem vyskočila, když na rameni ucítila čísi ruku, ale byla to jenom Trish. "Jen běž," řekla jí tiše. "Já už tady na všechno dohlédnu."
Jessika přitakala na znamení díků a potom svou přítelkyni objala. Byla vlastně Trish její přítelkyní? Bože, to je tedy nápad. Co se to zatraceně děje, co má vůbec tohle všechno znamenat? Toširo je mrtvý. Joe a Linda jsou mrtví. Stu zemřel. Ted' je navíc mrtvý i Chaka a její otec. Proč? Protože Aaron chtěl...
Ne. Nesmí dopustit, aby její mysl sklouzla směrem k téhle nebezpečné cestě myšlenek. Aaron by je určitě zachránil, kdyby mohl. Aarona snad nejvíc ze všech mrzelo to, co se v posledních dnech stalo. Aaron by byl určitě ochoten i zemřít, aby zachránil Cadmanna nebo Chaku. Neříkal to snad? A copak to ona sama tak dobře neví?
Tak proč se jí chce zemřít?
Zakryla si hlavu a vyrazila ven do deště.
Proti proudu směrem od tábora byli bobří grendelové naprosto zmatení a v panice pobíhali. Řeka zesílila takřka na dvojnásobek svého obvyklého průtoku a teď do nich mocně bušila, řítila se do jejich domovů a pře-
hrad s takovou divokostí, jakou dosud nikdy nepoznali... ale kterou jako by poznávalo cosi ukrytého hluboko uvnitř jejich mozků.
Jakési vědění, které ovšem bylo mimo dosah jejich vědomí.
Tohle je ta chvíle... teď nastal ten čas...
Takže bojovali s živlem ze všech sil a snažili se opravit škody, jenže svůj boj prohrávali. A když přehrady povolily a popraskaly, někteří z nich byli proudem odneseni a vrženi na skály. Ostatním se podařilo uprchnout ve slepé hrůze z rybníčků, které se mezitím proměnily v zuřivá jezera zmítaná bouří a přívalem vod. Hledali na pevnině útočiště před kládami a mohutnými kusy trosek, které je ohrožovaly ve vodě. Byly to kusy přehrad jejich příbuzných žijících více na severu i kusy jejich vlastních přehrad. Bojovali se slepou odvahou a hrůzou, ale nebylo to nic platné. A jak v průběhu noci a následujícího dne déšť zesílil a bouře nabírala na intenzitě, práce, které se jejich předkové i oni sami věnovali už celá desetiletí, byla také odnesena proudy vody.
Jessika skutečně našla Justina v jídelní místnosti, kde seděl a vyhlížel z okna. Vedle něj seděla Kať a. Jessika pocítila

osten palčivé bolesti, ale s tím se nedalo nic dělat. Jednou se prostě rozhodla, i když to bylo už dost dlouho.
Když Jessika vstoupila do jídelny, Kaťa jemně zatahala Justina za paži. Vstal a políbil Katě ruku, potom vyrazil Jessice naproti a objal ji.
Bože, to bylo příjemné. Jeho objetí pro ni bylo obrovskou psychickou vzpruhou. Nejradši by chtěla jenom tak zůstat v objetí jeho paží a cítit jeho srdce bijící tak těsně vedle jejího. Zaplašit ten pocit, že se celý její život během krátké doby rozpadá pod rukama jako domeček z karet. Mít jistotu, že se proudy slz kanoucí po tvářích jednoho dne zarazí a oschnou. Ze je na světě dostatek lásky, aby dokázala všechno napravit a dát zase do pořádku..
"Už jsi mluvila s Mary Ann?" zeptal se.
Zavrtěla hlavou. "Nemůžu. Ještě bych to nedokázala. Mluvila jsem zatím s Mickeym - to on předával ty zprávy. Já o tom prostě nedokážu mluvit takhle přes obrazovku, Justine. Vážně to nesvedu."
Chápavě přikývnul. Jlozumím ti. Bylo dost hrozné to povědět Sylvii. Bože."
"Jak to vzala?"
"Dobře. Mají tam u dolu nejspíš plné ruce práce. Musí udělat snad tisíc nejrůznějších věcí, aby dokázali Robor pevně připoutat a dostat ho do závětří. Je v bezpečí - o to se táta důkladně postaral. Byl by v bezpečí, i kdyby přišla bouře ještě horší než je tahle. Ale aspoň má pořád co dělat, a to je myslím jenom dobře."
Přitakala a trochu se od něj odtáhla. Ucítila vůni kávy. "To voní vážně příjemně," prohlásila.
"To víš, máme svoje potřeby."
Páni, jak to, že se dokáže takhle držet? Věděla moc dobře, jak blízcí si Justin s Cadmannem byli. Jistým způsobem, což bylo dost hrozné, měl k němu dokonce blíž než měla ona k vlastnímu otci.
Zase už nedokázala svoje srdce ovládnout. Carlos jí naštěstí v tu chvíli přinesl hrnek kávy a vrazil jí ho do rukou. "Vaše matky, obě dvě, jsou velice silné ženy. Kdyby takové nebyly, nedokázaly by na tomhle místě
přežít. Nikdo z nás by to nedokázal. Ti skutečné slabí nepřežili cestu sem. A ti, kteří si nebyli jistí vlastní silou a schopnostmi, nalezli záchranu v Hibernační Nestabilitě."
Jessika se na něj zaraženě podívala. "Carlosi? Co to má znamenat?"
Pokrčil rameny. "Řekněme prostě, že můj názor je takový, že Hibernační Nestabilita byla vhodnou omluvou pro ty, kteří to tu nezvládali. Tak jenom pečovali o zahrádku. Vychovávali děti."
"Dělali sochy?"
Usmál se. "Každý z nás má svoje malé útočiště před světem."
Odmlčeli se a poslouchali, jak déšť bubnuje plnou silou do stěn i do střechy. Bylo to neustávající arytmické burácení. Podle informací z Geographicu měla první vlna lijáků odeznít někdy do rána. Pak na chvíli nastane klid, který bude brzy opět vystřídán dalšími vlnami dešťů, které potrvají přinejmenším týden. A po tom týdnu měla přijít další bouřková fronta a za ní ještě jedna. Mohli to přečkat, ale museli vyčkávat. Proto tady také byli.
"Až se obloha na chvíli vyjasní," ozval se opět Carlos, "vezmu si skeeter a vyrazím nahoru do hor. Na souřadnice, které nám udal Aaron. Myslím, že najdu kosti vašeho otce." Usrkával kávu. Vjeho očích bylo cosi, čemu nedokázala přijít na kloub. "Jeho spojovací čip ještě pořád vysílal. Najdu jeho kosti. Myslím, že vašemu otci dlužím alespoň tolik."
Potom zavřel oči a znovu se napil. Po zbytek noci
už nepromluvil ani slovo.
* * *
Nemilosrdné proudy vod drtily bobří hráze na třísky, řeky mohutněly, měnily svůj směr a rychle zaplavovaly pláně. Neproniknutelná stěna mračen se točila, blesky nemilosrdně trhaly oblohu na kusy, záplavová vlna divoce šílela a zmítala se, strhávala s sebou všechno.
Na pláních burácely vodní spousty a zahlodávaly se do hnízd, do včelích úkrytů, které sice Synové hvězd viděli, ale kterým nerozuměli. V celé jižní části kontinentu jich byly roztroušeny snad tisíce a každý z nich představoval domov pro desetitisíce včel.
Panoval tu zmatek. Na neznámou situaci zareagovaly nejprve tím, že se shlukly dohromady, ale vzápětí divoce poletovaly kolem. Voda je srážela zpět. Ničily stěny svých vykutaných tunýlků, aby je tak zapečetily před přístupem vody, a potom se stáhly do nejzazších tunelů v hloubi hnízda.
A vyčkávaly.
Už po celé měsíce krmily svým speciáhiím druhem rychlostí vylepšeného "královského rosolu' pečlivě vybraná embrya ze svého hnízda. Teď se jejich úsilí konečně začínalo vyplácet a první z nově narozených královen už setřepávaly vodní kapky ze svých křídel.
Edgar si chránil hlavu před deštěm, vyrazil ven do bláta sahajícího mu až po kotníky a čvachtal v bouřce napříč táborem. Světlo vycházející z oken vzdálené jídelny bylo zeslabeno proudy intenzivního lijáku.
Matně zahlédl stín jakési drobné postavy choulící se před lijákem u stěny jedné ze společných nocleháren. Aniž by přesně věděl proč, bez váhání zamířil tím směrem.
Byla to Ruth a když ho zahlédla přicházet, rozeběhla se přesně na opačnou stranu a na všechny strany rozstřikovala vodu a bláto z kaluží. Bylo to pravděpodobně nemožné, ale byl by ochoten přísahat, že navzdory hukotu deště zaslechl i zvuk - nevýrazný, beznadějný zvířecí nářek.
Podařilo se mu ji dohonit a potěšilo ho, že je v tak dobré formě - bylo totiž zatraceně obtížné utíkat rychle takhle hlubokým bahnem. Popadnul ji za rameno a otočil ji rychle k sobě. Vlasy měla promáčené deštěm a zplihle přilepené na obličeji. Doširoka otevřenýma očima jej vytřeštěně sledovala. Vypadalo to, jako kdyby ho ani pořádně nevnímala.
Zavedl ji do jedné z nedalekých skladovacích místností.
Třásla se po celém těle. Zuby jí cvakaly tak silně, až měl obavu, že si rozdrtí sklovinu.
"Co se to s tebou děje?" zeptal se.

Podívala se na něj, skrze něj. A neřekla ani slovo.
Potom se přestala klepat. Její kůže mu připadala velice jemná a příjemná. Takřka porcelánová. Skoro průsvitná. Vypadala tak nevinně. Tak ztraceně.
"Takhle si brzo přivodíš smrt," upozornil ji vážně.
"To je mi úplně jedno," odpověděla poprvé. "Je... je mi to úplně jedno." Mluvila bezmocně, jako by si sama se sebou nevěděla rady.
Usadil ji na položený sud a stáhnul jí kapuci z hlavy dozadu. "Co se to děje? Proč je ti to najednou jedno?"
"Nemám nejmenší tušení, co tady vůbec dělám," prohlásila.
Už se chystal opět promluvit, ale potom si uvědomil, jak těžké pro ni muselo být říct nahlas i takhle málo, a tak raději opět ztichnul.
"Přišla jsem za Aaronem. Myslela jsem si, že třeba existuje nějaký způsob jak být... s Aaronem."
Sklonila hlavu a položila si tvář do dlaní. "Co to vůbec dělám? Proč jsem tady?"
Aaron o Ruth nestál. Vlastně nestál vůbec o nikoho. Jediné, po čem Aaron skutečně toužil, byl kontinent.
"Jediné, co jsi udělala," prohlásil Edgar nakonec a samotného ho překvapilo, že ta slova vycházejí z jeho úst, "bylo, že jsi následovala hlas svého srdce. Musela jsi to zkusit."
Zvedla hlavu a zaostřila na něj svůj pohled, jako kdyby si ho pořádně všimla až v tuto chvíli. A potom zase složila hlavu do dlaní a začala slabě vzlykat. Nakonec, po dlouhé chvíli naprostého ticha, přerušovaného pouze jejím pláčem, si k ní přitáhnul další sud, posadil se vedle ní a objal ji paží kolem ramen. Nechala ho.
Za nějakou chvíli si opatrně položila hlavu na jeho rameno, neustále plakala a on se na dlouho zaposlouchal do zvuků neustávajícího deště.
O dva dny později déšť konečně ustal. Hladiny řek začaly zvolna klesat a pláně se přece jenom pozvolna vysoušely. Zem pohlcovala vlhkost a po nějaké době na povrch planety opět po delší době dokonce dopadly nesmělé sluneční paprsky. Oblohu ovšem pořád z větší části zakrývaly temné mraky.
Země se zachvěla. A potom se začala rozlamovat a praskat. Z prasklin v zemi vyrazila nejprve jedna, potom už deset, sto a brzy již celé milióny včel.
Snad desítky miliónů. Zuřivě se rojících. Vyhladovělých.
Smrtící vítr se opět zvedal.
* * *
Druhého dne potom, co ustaly deště, seděl Carlos ve Skeeteru II a ve Skeeteru číslo IV byl Evan Caste-nada. Současně zvedli stroje nad hřbety hor a vznášeli se v čerstvém mořském vánku jako obří hmyz. Na sedadle vedle Carlose se krčil Justin.
"Jsi v pořádku, amigo?" zeptal se ho starostlivě Carlos. Tahle otázka je jednou z těch existenčních absurdit, které jsou lidé takřka povinni se ptát svých přátel. Justin se na něj jenom unavené podíval.
Neodpověděl mu přímo. "Podívej se na ty grendelí přehrady," řekl místo toho a ukázal prstem pod sebe směrem na východ. "Jsou skoro úplně rozbité. Myslím, že jsou většinou celkem neškodní - ale kdo může vědět, jak se budou chovat za takovéto katastrofami situace?"
"Hmm." Carlos stočil stroj do správného směru. Připadal si rozpolcený a jedna část jeho já nechtěla dokončit úkol, kvůli kterému se vydali na cestu. Která by raději dělala cokoliv na světě, než aby hledala to, co se obávali, že najdou.
"Jak se má Jessika?" zeptal se Carlos a ztišil přitom hlas. Hodně ztišil. Justin jeho slova taktak zaslechl přes hučení motoru.
"Sama se rozhodla," odpověděl Justin. "Domnívala se, že bude užitečnější, když zůstane v táboře s ostatními."
Samozřejmě neřekl všechno, co si myslel, zapomněl totiž dodat: A bude pečovat o Aarona.
Něco se tam muselo s Aaronem stát. Ten mladík se teď choval nějak jinak, jako kdyby se cosi v jeho jádru změnilo. Připadal jim obnažený. Zasažený. Zraněný.
Něco se prostě muselo stát Justin nemohl uvěřit tomu, že by se události skutečně seběhly tak, jak jim to Aaron líčil. Něco mu na tom nesedělo. Že by Aaron zpanikařil a ve strachu Cadmanna s Malým Chakou opustil? Co to před nimi Aaron zkouší utajit?
Anebo to možná prostě bylo tím, že zblízka uviděl smrt, naprosto krutou a nemilosrdnou. Justin si ještě moc dobře pamatoval, jak sám videi umírat ve sněhu Stua. Tenhle obraz ale uzamkl v hloubi své paměti tak, aby bolest nemohla prosáknout na povrch. Aby nic necítil. Takhle totiž nemusel neustále vzpomínat na báječná grilování na zahradě Stuova domku, na to jak spolu hráli karty, nebo jak se svým přítelem a bratrem závodil v pilotování skeeteru. Bylo pro něj příliš bolestné vyvolávat tyhle vzpomínky.
A možná právě tohle teď Aarona užírá a zabíjí zevnitř. Nikdo totiž nedokáže žít přesně tak, jak by si to sám v duchu představoval. Možná teď byl Aaron zkrátka konfrontován s notnou dávkou reality.
Justin pevně sevřel pěsti a zuřivě si mnul oči. Táto. Cadmanne. Bože, jak mi budeš chybět.
Byli vzdáleni zhruba nějakých dvacet minut od udaných souřadnic, když začala ta nejhorší noční můra.
Najednou se stočil vítr. Vyhlédl skrze velké čelní sklo a uviděl velké temné mračno, které se přesouvalo přímo přes jejich kurs.
"Hele, Justine, napadá tě co by to mohlo být? Kde by se tady u všech všudy vzal takhle velký oblak prachu, když přece tak strašně dlouho lilo?"
Carlos tu otázku sotva stačil vypustit z úst, když vtom se z vysílačky ozvalo mohutné praskání statické elektřiny v atmosféře. Vzápětí se ozval Evan. Hlas se mu chvěl strachem.
"To není žádný oblak prachu. Mayday. Mayday - "
Justin zahlédl jak okraj temného oblaku olíznul kabinu Skeeteru IV. Potom se nad kabinou skeeteru začalo jiskřit a

vrtulník ve vzduchu nejisté zakolísal. Na vířících listech rotoru se blýskalo, takové drobné jasné plamínky v záplavě kouře... a v tom okamžiku Justinovi došlo, s jakým nepřítelem tady mají co do činění. Vykřikl na Carlose: "Zatraceně, dostán nás okamžitě pryč. Jsou to včely.'"
Carlosovy prsty se rozeběhly po ovládacím panelu rychlostí blesku. Skeeter se divoce obrátil na bok a vzápětí namířil plnou rychlostí pryč od obřího rozzuřeného roje.
"Mám včely všude v rotoru i na listech vrtule. Vybuchují. Jsou to takové titěrné zuřivé létající bomby - "
Smrt se blížila. Vlastně už byla těsně u nich.
Jessika a Aaron procházeli po hlavní ulici přímo středem Šangri-La. Všechny domy celkem dobře přežily několikadenní řádění přírodních živlů. Proto hned po skončení deště stáhli gumované plachty, takže čerstvé trámy mohly opět vysychat na slunci. Čekala je práce na některých opravách, ale to by měli pohodlně zvládnout do týdne. Dvojice tedy kráčela dál směrem ke koňskému výběhu, který byl hned vedle ohrad pro membloudy na samém okraji tábora, prakticky v těsné blízkosti dvojitého elektrického plotu.
Membloudi teď byli notně zablácení a jakoby pruhovaní - vlastně to ale vypadalo, že se spokojeně převalují v bahně. Jessika se na chvíli uvolnila a nechala
se tím poklidným pohledem rozněžnit. Vládla tady sice smrt, ale zároveň byly možné i zázraky ve světě, který dokáže stvořit taková nádherná zvířata.
Brzy se kolem nich shluknul menší dav lidí, kteří si přišli vyslechnout projev, který jim Aaron ještě před začátkem deště slíbil. Carey Lou na Aarona zbožně koukal a málem ho hltal očima. Heather McKennieová stála vedle něj a držela ho za ruku. Mezi shromážděnými byli také Trish a Edgar, ale Edgar se držel za ruce s Ruth. Během posledních několika dní spolu tihle dva strávili skutečně hodně času. Neplanul mezi nimi žádný žár sexuality, jenom se jemně drželi a často spolu tiše hovořili.
Jenom se drželi za ruce. Takřka nevinně. Stála tu těhotná dívka a hned vedle ní mladík, v kterém se opět probouzela tělesná žádostivost. A právě mezi těmito dvěma bytostmi nepozorovaně vznikalo pevné pouto... nevinnosti. Nijak jinak se to popsat nedalo. Aaron se ho pokusil oddělit od Trish, jenže to nějak nezabralo... Trish dokázala s Edgarem takřka zázraky, prakticky ho zachránila poté, co zemřel Toširo... ale pak ho najednou pro sebe nechtěla. Přesto to vypadalo, že se jí podařilo ho nakazit pygmalionským duchem.
Jessika byla zmatená. Cítila v sobě rostoucí žárlivost a nebyla si vůbec jistá, kde se to v ní bere. Mohla si užívat sexu po libosti. Tak proč by sakra měla toužit po tom, aby... se mohla držet za ruce s Edgarem?
"Budeme muset stavět znovu," začal Aaron svou řeč. Mezi mraky opět vysvitlo slunce a začalo pěkně připalovat, jako kdyby se snažilo jim vynahradit dny plné neustávajícího lijáku. Jenže je zároveň balamutilo: zprávy z Geographicu jim slibovaly další proudy deště
během jednoho či dvou dnů. "Zaplatili jsme už příliš vysokou cenu. Musíme tenhle kontinent ovládnout a získat pro sebe." Hlas se mu přitom chvěl. Ještě nikdy ho takhle neviděla, dosud nikdy nebyl k ostatním tak upřímný, neodhalil svoje nitro. Tohle byl nový Aaron. Její otec je mrtvý, ale do vzniklé prázdnoty hned rázně vstoupil nový vůdce.
Přejížděla pohledem po tvářích lidí shromážděných kolem. Rodina. Přátelé. Milenci a milenky. Stah tady na zablácených ulicích a přemýšleli, jaká práce je ještě všechny čeká, než se jim opět podaří uvést tábor do života.
Ale na konci toho všeho bude stát Aaron. Ten Aaron, který je přivedl zpět na kontinent. Aaron, který marně riskoval vlastní život ve snaze zachránit život člověku, kterého měl radši než všechny ostatní.
Viděla to jasně na jejich tvářích. Tahle tragédie nakonec poslouží tomu, že ještě více stmelí kolonii a semkne všechny dohromady.
Na okraji tábora se v tu chvíli divoce rozštěkali psi. Jessika přesunula svůj pohled a zaostřila, aby přes hlouček naslouchajících uviděla...
Nemožné.
Těsně za dvojitým drátěným plotem nabitým elektřinou se skrze bahno plazila torpédovitá postava. Pomalu. Postupně. Opatrně.
Celý tábor najednou naprosto ztichnul. Koutkem oka zahlédla vedle sebe Aaronovu tvář a ta byla doslova popelavě bledá. Ať už se předtím chystal říct cokoliv, slova mu zamrzla na rtech.
Byl to grendel. A to pořádně velký grendel. Pomalu se blížil k plotu. A navíc... něco táhnul.
Nebylo pochyb, jeho ocasní hák byl zaseknutý do nohy... člověka. Černého muže. Trish okamžitě nadhodila pušku k rameni a zalícila, ale Velký Chaka Mubu-tu, stojící hned vedle ní, pronesl rázným hlasem: "Ne."
"Ach Bože," vykřikl vzápětí kdosi. "Vždyť to je Malý Chaka."
Malý Chaka?
"Je naživu," prohlásil Velký Chaka. Jessika si připadala jako přimrazená, nebyla vůbec schopná pohybu. Jak to... ?
Podívala se zase zpátky na Aarona, který stál hned vedle ní a oči měl teď doširoka vytřeštěné. Až příliš doširoka a ona si připadala, jako kdyby se v těch očích měla každou chvíli ztratit a utopit.
Aaron přece viděl Malého Chaku umírat! Musel sledovat, jak jeho tělo trhají na kusy... grendelové. Svět se s ní prudce zatočil a rychle zase upřela pohled na ohromnou postavu, která se zastavila v těsné blízkosti prvních budov tábora a vydávala teď jakýsi kvílivý zvuk.
Ach Bože. On se snaží na ně promluvit.
"Ať tě ani nenapadne - "
To vykřikl Edgar. Potom následoval mohutný zvuk připomínající plácnutí. Jessika pak uslyšela výstřel z pušky, tak hlasitý, že ji na okamžik ohlušil, protože výstřel vyšel hned vedle její hlavy. Sotva několik metrů před ní vyletěl do vzduchu oblak bahna.
Grendel prudce trhnul hlavou. Potom je upřeně sledoval.

Edgar rukou pevně svíral hlaveň pušky. Aaron s ní zkoušel škubnout. Byl tak překvapený, že nedokázal zmobilizovat všechny síly a v kritickém okamžiku vytrhnout hlaveň Edgarovi z rukou.
"Zabil přece Cadmanna!" vykřikoval. "Zabil Cadmanna. Nech mě - "
Vtom tiše promluvil Velký Chaka. "Zdálo se mi, že jsi říkal, že to byla tlupa menších grendelů. Měli to být teprve rostoucí solosové, kdo zabil Cadmanna. Kdo zabil mého chlapce."
Aaron byl zticha. Trish se na něj dívala ledově chladnýma očima, ve kterých byl skoro zabijáčky pohled. Kolem byla spousta zbraní a ty se teď rychle začínaly otáčet na Aarona.
"Jessiko," šeptal zoufale Aaron. "Není to tak, jak to teď nejspíš vypadá."
A v tom okamžiku jí to došlo. Jenže nedokázala přimět tu část svého já, která už věděla, aby se propojila s tou částí, která mohla jednat. Prostě to nedokázala. Ale na okamžik to všechno viděla jasně a zřetelně, cítila jak bariéry ustupují a ona se podívala do samého nitra sebe sama a okamžitě pochopila. Připadala si jako když se řítí do nekonečné propasti, ale stačila ještě pří-bouchnout dveře a odvrátit tak hrozící katastrofu. Slyšela svůj vlastní třesoucí se hlas, vnímala tu zřejmou lež, kterou se snažila přesvědčit sama sebe. "Jistě. Nevím, co to chtějí..."
Velký Chaka udělal krok vpřed. Grendel zavrtěl ocasem a setřásl tak z něj Chakovu nohu. Potom ustoupil ještě o několik metrů dozadu.
"Bože," ujelo někomu. "Ten je chytrý."
"Přitáhl Chaku zpátky." Velký Chaka rychle vyťukal na displeji své spojovací karty patřičný kód a v příštím okamžiku přestala elektřina proudit do drátů. Rázně otevřel vrata. Dav postupoval kupředu a grendel před nimi stejnou rychlostí ustupoval. Potom udělal
ještě několik dalších kroků zpět, tam zůstal ostražitě stát a pozorně je sledoval.
Velký Chaka vykřikl. "Nikdo se toho zvířete ani nedotkne. Nikdo." Bylo to snad vůbec poprvé, kdy ho někdo slyšel takhle zvýšit hlas. Jessika pořád stála Aaronovi po boku. Edgar držel ruku na hlavni jeho zbraně. Trish se mezitím podařilo nepozorovaně dostat mu za záda. Teď mu položila ruku na rameno. Skutečně pevně jej stiskla.
Aaron stál jako přimrazený. Rychle vystřelil jazykem ven a olíznul si oschlé rty. Vlasy mu zplihle visely až na ramena. Z jeho obličeje jako by se rázem vytratil veškerý život.
"Ne," řekla Trish tiše a ostře se na něj podívala. "Jestli se pokusíš zvednout tu pušku, tak přísahám, že tě bez váhání zabiju. Anebo to udělá Edgar."
Aaron se podíval na Jessiku a hledal u ní podporu. Jenže ona stála naprosto bez hnutí. Tohle všechno se odehrávalo tak zatraceně rychle, až příliš rychle. Připadala si, jako kdyby jí snad na hrudníku přistál skee-ter.
"Chlapče... ?" vzlykal Velký Chaka. "Můj chlapče."
Drobný mužík poklekl vedle těla svého syna a sevřel ho pevně do náručí. Takhle tam ti dva zůstali notnou chvíli, naprosto nehybní. Celý svět jako kdyby se v tu chvíli zastavil, nehybnost a klid pronikaly do hloubky a ani Jessika se nedokázala přimět k nějakému činu.
Tři silní muži vystoupili z davu a za vedení Velkého Chaky zvedli tělo Malého Chaky a poté jej přenesli zpět do tábora. Zase za sebou pevně zavřeli bránu. Grendel stál za hranicí tábora a tohle všechno nehybně
sledoval. Velký Chaka se rozhlédl kolem planoucíma očima. Potom se vydal směrem ke skupině shromážděných, zpočátku kráčel dost váhavě. Potom si ale Jessika uvědomila, že se musí jenom silou vůle přemáhat, aby se divoce nerozeběhnul. Jako kdyby jej cosi poutalo k Aaronu Tragonovi, co jej žene stále rychleji a rychleji vpřed, jako kdyby se jeho tělo zcela vymklo kontrole.
Velký Chaka neustále cosi šeptal. Když se dostal blíž k nim, zaslechla konečně, co to říká: "Byl střelen," opakoval Chaka neustále dokola. "Střelil ho."
"Vždyť jsem to říkal... říkal jsem vám to," bránil se Aaron a snažil se hledat vhodná slova. Vlastně se snažil najít cokoliv, co by mu pomohlo zaplašit onu nesnesitelnou atmosféru prázdného ticha, která se tak náhle rozhostila všude kolem něj. "Snažil jsem se mu pomoct. Střílel jsem po grendelech... " Na bradě se mu objevila suna, jak se snažil vzrušeně bránit.
"Jenže ty jsi měl grendelí pušku!" vykřikl Chaka. "A mého syna zasáhla obyčejná kulka!"
"Já... ne..."
"Chceš vědět, co mi pověděl můj chlapec?"
Aaron jenom mdle zavrtěl hlavou. Jessika najednou vnímala jenom hlasité hučení, které jí rezonovalo hlavou.
"Říkal: 'Střehl nás Aaron.' Přesně takhle to řekl."
Najednou, zcela bez varování, Trish vytasila z opasku svůj dlouhý ostrý tesák a nasadila jej Aaronovi na hrdlo. "Ty jsi neuvěřitelný parchant" zasyčela nenávistně.
Jessika cítila, jak se střed jejího světa začíná rozpadat. Aaron se před ní hroutil na hromadu. Vůbec ne-
věděla, co dělá. Trish mu sebrala z rukou pušku, kterou se ani nepokoušel držet. Ruce mu úplně zeslábly.
Aaron byl příliš zaskočený bleskurychlým sledem událostí, na jedné straně měl Trish a na druhé stál Edgar, oba připraveni jej popadnout. Neustále zíral na grendela, jako kdyby se díval do tváře posledního Soudce.
"Budeš postaven před Velkou porotu," oznámil mu tvrdě Velký Chaka. "A můj syn bude svědčit proti tobě."
Aaron se snažil vymyslet nějakou odpověď, ale než ji dokázal vyslovit, přerušil jej čísi výkřik:
"Včely!"

Kapitola 22
Smrt

Ve válce, ať už se za vítěze považuje kterákoliv ze stran, nejsou žádní vítězové, jenom poražení.
NEVILLE CHAMBERLAIN, projev (1938)

Už zase to do sebe všechno přesně zapadalo. Přinesla podivínům dárek a oni jej přijali.

Zajímalo ji, jestli se jejich Nejsilnější pokusí ji napadnout; zajímalo ji, jak by to udělal. Dokonce ani stavitelé přehrad nespolupracovali tak jako podivíni, a to byli zdaleka nejslabší z grendelů. Ale jejich Nejsilnější, zabiják, byl nejspíš zajímán a odváděn pryč.
Teď se kolem ní začínali shromažďovat do půlkruhu v bezpečné vzdálenosti a vydávali zase ty samé zvuky, jaké vydávali vždycky. Ten zraněný se na ni také pokoušel takhle mluvit. Byl to nejspíš jejich způsob jak přenášet myšlenky z jednoho mozku do jiného.
Stará grendel si byla dobře vědoma toho, že tohle nikdy nedokáže. Bude muset najít nějaký jiný způsob.
Ale vtom se začínal ozývat nějaký další zvuk. Na okamžik se domnívala, že to je hukot jejich létajících tvorů. Ale pak... už zase během okamžiku přišla o to, po čem její srdce prahlo.
Neztrácela ovšem ani okamžik tím, že by nějak litovala. Stará grendel si zdroj vody v jejich hnízdě zapamatovala hned, jak se dostal do jejího dohledu a navíc jej vycítila. Byla to vyvýšená stavba takřka uprostřed propletené sítě ulice. Dala se do pohybu ještě dříve, než si kdokoliv ze shromážděných podivínů stačil všimnout děsivého zvuku Smrtícího větru. Rychlost divoce kolovala v její krvi atak vyrazila kupředu těsně kolem okraje shromážděné skupiny, kde srazila dva z přihlížejících k zemi, ale ani jednoho z nich nezranila. Zamířila rovnou k vodní věži a vyběhla po jednom z podpěrných sloupů.
Voda tady byla pokrytá nějakou tuhou vrstvou.
Smrtící vítr už vytvářel temnou masu zakrývající takřka polovinu celé oblohy. Tohle by si nikdy nemohla splést s bouřkovými mračny. K zemi už klesalo mohutné temné tykadlo, silně připomínající zuřící tornádo, a mířilo přímo do míst, kde polehávalo stádo záhadných proměňujících se zvířat.
Prorazila krytinu a vzápětí už byla bezpečně ukrytá ve vodní nádrži zásobující Šangri-La. Usadila se na dně, nad hladinu vysunula jenom dýchací trubici a čekala, až rychlost a žár vyprchají z jejího těla. Voda syčela a hučela a omývala ji, zatímco kolem se rozléhal
hrozivý zvuk Smrtícího větru.
* * *
Carlos navedl Skeeter II do velkého oblouku a vypočítával přitom směr a rychlost větru a porovnával jej se směrem, do kterého mělo nejspíš namířeno včelí mračno. Potom stočil vrtulník přímo na jih. Vítr totiž vanul zhruba severovýchodním směrem. Pokud včely neměly namířeno na nějaké určité místo, nechají se nejspíš unášet větrem. Takže bylo celkem smysluplné usuzovat, že budou směřovat k pásmu hor - a to bylo přímo na severu. Směřovaly pryč od rozlehlých plání, vzdalovaly se od oblastí sužovaných záplavami. Dobře. Justin už mezitím spustil ochranný kryt a pevné jej zajistil. Za tu krátkou chvíli se o něj už pár včel rozprsklo, ale tyhle včely nebyly pod vlivem rychlosti. Nebyly v pohotovosti. Kdyby totiž použily rychlost, nikdy by nedokázaly uletět vzdálenost, kterou potřebovaly překonat, aby dostaly své ochraňované královny do bezpečí. Mohly se spoléhat na to, že ještě pár hodin vydrží suché počasí. Přirozený rytmus téhle zatracené planety musel být v jejich organismu zakódován snad stejně hluboko jako potřeba dýchat.
Sledoval, jak se Skeeteru IV na okamžik podařilo vynořit z mračna. Justin s nadějí v hlase prohlásil: "Evan to přece jenom dokáže! Už je - " Ale potom se masa těHček opět kolem vrtulníku sevřela jako neprodyšný mrak, aby se vzápětí vynořil jenom planoucí kotouč svištících lopatek rotoru. Vzápětí něco - byl to jisté oblak včel - doslova vzplanulo.
"Svatá Maria, matko Boží - " Skeeter IV se proměnil v planoucí kouli. Včely vybuchovaly s děsivým praskáním, které bylo natolik hlasité, že je dokonce mohli slyšet i přes burácení motorů vlastního vrtulníku. V rachotu kulometů vybuchovaly včelí vaky s rych-
zostí, ukryté pod tvrdým krunýřem tělíček, jako kdyby to byl rej létajících rachejtlí. Evanův skeeter se najednou převalil na bok a řítil se dolů, jako kdyby jej srazil k zemi úder pěsti mocného obra. V tu chvíli už byl celý stroj zahalen v plamenech a oblaku dýmu. Ve vysílačce už slyšeli jenom Evanovo vyděšené ječeni, když se jeho vrtulník odsouzený k záhubě řítil ve spirále k zemi a vzápětí s ohlušujícím burácením narazil do skály pod sebou.
Justin bezmocně oběma rukama sevřel tyč na kontrolním panelu před sebou a pevně stisknul. Přitom si o něco rozříznul ruku. Krev mu crčela drobným praménkem a stékala po zápěstí dolů.
Carlos navedl stroj tak, aby se vzdaloval do bezpečné vzdálenosti od mračna včel, a potom co nejkratší cestou namířil přímo do tábora.
V okamžiku, kdy se pozornost celého shromážděného hloučku obrátila na blížící se roj, vyrazil Aaron divoce a bezhlavě do akce. Rázně dupnul Trish na nárt a mocným škubnutím se vytrhnul z jejího pevného sevření. Bleskurychle se otočil a co největší silou udeřil Edgara pěstí do obličeje, přičemž mu zlomil nos a natrhnul ret tak, že mu vystříkla krev a stékala na bradu. Trish se na něj okamžitě s křikem vrhla, kousala a bušila do něj.
Jessika stále nebyla schopná se hnout, jako kdyby se stala zajatcem zpomaleného vesmíru, zaplaveného vyhrocenými emocemi.
Trish se podařilo srazit Aarona na zem a na bradě se mu objevila dlouhá krvavá rána. Koleno mu stále znovu a znovu nemilosrdně vrážela do slabin. Edgar,
oslepený proudem krve stékající mu do očí, divoce kopal přímo před sebe. S výkřikem se Aaron zapřel nohou Trish o hrudník a podařilo se mu ji odhodit stranou. Odletěla dobré dva metry stranou a přistála s plesknutím v blátě. Edgar kopnul Aarona do hlavy, ale potom vykřiknul, když se k němu dostaly první včely a zakously se do něj tak silně, že mu vykously kousek masa z tváře.
Okamžitě zapomněl na Aarona a rozeběhnul se k nejbližší noclehárně.
Trish se také utíkala ukrýt k napájecí stanici. Pod ní byl vykopaný kryt, zesílený kevlarovou vrstvou. Byl odolný proti grendelům. Dokáže ale odolat i včelám? Přes dveřní otvor visela ještě zasténá z kovových plátků. Trish se rychle protáhla mezi jejími záhyby. ^Jessi-ko!" vykřikla už z bezpečí sálu. Do závěsu narazíla včela, zuřivě bzučela a pokoušela

se najít cestu dovnitř. Sáhla si rukou na bok a potom sevřela tváře do dlaní. Krvácela na místech, kde se do ní včely zakously.
Jessika se rozeběhla ke krytu.
Aaron vykřikl: "Pomoz mi - "
A Jessika se na krátký okamžik zarazila. Krátký okamžik, který se jí ovšem stal osudným. Aaron se nejistě vypotácel na nohy a jejich pohledy se setkaly. Natáhl ruce směrem k ní •-
Zavanul přes ni temný vítr a vzápětí už byla Jessika doslova obalena rojem včel. Od hlavy až po paty, celá její pravá strana přímo zčernala nabaleni hemžících se tělíček. Zaječela a začala se zmítat, pokoušela se je ze sebe setřást, chtěla je vyplivnout, chtěla před nimi utéct do bezpečí. Aaron udělal dva kroky směrem k ní, ale bylo už příliš pozdě.
Trish se už nemohla déle zdržovat ve dveřích. Zavřela za sebou dveře. Včely už si zuřivě hledaly cestu skrze závěs.
Aaron vykročil směrem k Jessice, mysl měl téměř zastřenou bolestí, ale... ale přesto cosi cítil, pocit, který ještě dosud nikdy nepoznal. Nemohl ji přece nechat jen tak zemřít, navíc takovou strašnou smrtí. Prostě nemohl - mezitím už zmizela pod masou zmítajících se černých tělíček. Natahovala k němu ruce, které ovšem mizely děsivou činností včel. Vykřikla. Včely toho využily a nalétaly jí do úst. Jedna z nich už se dokázala prohlodat skrz tvář. Další už její zavrtávaly do očí.
Aaron se sklonil a odvrátil hlavu.
Na zemi leželo porůznu několik lidských postav. Ti šťastnější byli už dávno schovaní v kevlarových bezpečnostních krytech nebo se alespoň zabalili do přikrývek. Několik včelami napadených Synů hvězd se slepě zmítalo po zemi a včely je doslova požíraly zaživa. Plácnul se do tváře, když se jedna ze včel pokusila zaútočit na jeho oči. Místo toho ho tedy alespoň kousla do ruky a málem mu přitom ukousla celý článek prstu. Zbývalo mu už jenom několik vteřin života - Vtom uviděl nedaleko membloudy. Ti se v pudu sebezáchovy snažili zahrabat co nejhlouběji do bahna a trusu, které pokrývaly zem v jejich ohradách. Odhalená sedla doslova svítila jasnou Cadzie modří.
Hodil sebou pod ohradu a zabořil se do blátivé jámy, kde se plazil skrze nános bahna až tak dlouho, dokud se nepřiplazíl těsně k jednomu z větších memblou-dů. Válel se v bahně, aby se zcela pokryl vrstvou. Protože mel po těle snad sto včelích kousanců na nejrůz-
nějších místech, otřásal se Aaron bolestí jak mu do ran vnikal membloudí trus. Ruka vystřelila vzhůru, popadla membloudího samce kolem krku a přitáhla ho blíž. Nebylo to nijak dokonalé. Ale včely měly všude kolem dostatek jiných cílů, koně a prasata a také lidi. Třeba ho vůbec nenajdou. Ach Bože, jak děsně to bolí.
Jessiko.
Jessika.
Kaťa, zabalená do ochranné modré pokrývky, bušila zuřivě na dveře krytu, stojícího v těsné blízkosti velké jídelny. Hučení obrovského roje bylo tak neuvěřitelně hlasité a ohlušující, že jí prakticky dokázalo vyhnat z hlavy veškeré rozumné myšlenky. Utržila sice jenom dvě kousnutí, ale hrůza ji takřka paralyzovala.
Zevnitř nepřicházela žádná odpověď. Rozeběhla se proto k dalšímu krytému útočišti - menší chajdě na nářadí, která byla hned vedle jedné z hromadných ložnic. Oknem zahlédla, jak se v jídelně někdo ohání zažehnutou pochodní. Nějaký idiot se pokoušel využít ohně k zahnání včel.
Najednou se ozvalo mohutné prásknutí a pět tisíc včel najednou doslova vybuchlo - Všude kolem byl rázem oheň a práskavé rány jako z kulometu a opancéřovaní korýši roznášeli oheň po okolí. Polovina tábora byla ještě promáčená od deště a tedy v bezpečí. Ale polovina byla ještě nedokončená - obnažené dřevo chráněné jenom plachtovinou, které potom dva dny vysychalo na sliinečním žáru. Ta část byla v plamenech.
Štiplavý zápach dýmu si brzy našel cestu k jejímu nosu a dráždil ji ke kašli, takže hned zavřela dveře a přibouchla je tak pevné, jak jenom dokázala. Přitiskla
ruce pevně ke dřevu. Bylo pořád ještě vlhké. Bože. Doufala, že to bude proti plamenům stačit.
Dveře se otřásaly, když do nich začaly narážet nápory včel. Ze dřeva odletovaly mohutné třísky.
Kaťa si přitáhla pokrývku ještě těsněji k tělu a bezmocně zírala do okolní temnoty.
Hořící včely se zuřivě vrhaly proti kovovým stěnám opevněné budovy spojovací stanice. Plechové pláty hořet nemohou, ale i přesto to byl hrůzu nahánějící zvuk. "Kde je Edgar?" vykřikla Ruth.
Carey Lou se na ni vyděšeně podíval. Že by byl v šoku? Ale vzpomněl si a prohlásil: "Viděl jsem ho ještě tam venku. Těsně předtím, než jsme utěsnili dveře."
Ruth znovu vykřikla, ale potom se zarazila a přinutila se nejprve uklidnit. Ve vysílačce stojící za ní se ozvalo praskání.
„Jialó? Slyšíte mě někdo?"
Ruth přepnula rádio na vysílání a vyděšeně do něj vykřikla: "Edgare?"
„Jíuth? Ano, jsem to skutečně já. Ale nevím, jak dlouho tady ještě budu. Včely tuhle budovu nejspíš brzo rozeberou na kousky. Žerou dřevo na stěnách. Podařilo se mi sice dostat sem, ale nevím, jestli se ještě dokážu dostat ven."
"Co se stalo?"
"Mam potíže s kotníkem. Dost ošklivě jsem si ho vymknul. Myslím, že je to možná i zlomené. Jsem v noclehárně 4."
Rozhlédla se po místnosti. Pod nimi ve větším krytu bylo schováno asi tucet Druhých. Ale tady byl jenom Carey Lou. Včely narážely do oken, která zatím vypadala bezpečně. "Myslíš, že by ses sem nedokázal dostat? Máš u sebe pokrývku?"
"V tom to není. Dveře jsou asi zaseknuté. Nemůžu je vůbec otevřít. Ony dokážou celou tuhle zatracenou budovu úplně vymazat. Cítím to."
Ruth se kousala do rtů. Přeladila na volací frekvenci. "Slyší mé někdo, kdo by nám mohl pomoct? Máme tady potíže. Edgar je v maléru."
Nejprve se několik vteřin neozývalo vůbec nic, ale potom se v reproduktoru ozvalo: "Nemůžeme vycházet ven z krytu, Ruth. Je mi to líto. Možná až včely zase zmizí. Což budou muset, až padne soumrak. Anebo jestli znovu začne pršet.

Však on bude v pořádku."
Ruth se rázně otočila. "Dej mi svou pokrývku, Carey Lou," řekla. "Budu potřebovat dvě."
Carey Lou se zarazil: "Cože?"
"Neboj se. Ty budeš v pořádku, pokud zůstaneš tady. Pořád to zkoušej spojit se s těmi, kteří zůstali u dolu. Potřebujeme, aby tady přistáli s Roborem. Musíme odsud co nejrychleji zmizet."
"Když jsou všude kolem milióny včel?"
"Copak ti to ještě nedošlo?" vyjela na něj podrážděně. "Tohle se může táhnout celé měsíce. Všichni tady zahyneme, jestli odsud brzo nevypadneme."
Carey Lou přikývnul a podával jí pokrývku. Tu svou si ovinula těsně kolem těla a druhou si přehodila přes hlavu jako kápi. "Sbohem, Carey Lou," zašeptala.
"Ruth, vážně tam musíš jít?"
Přitakala. TJ dveří se na okamžik zarazila, potom je o několik centimetrů pootevřela a vzápětí se protáhla ven do bouřky.
"Mayday. Mayday," volal Carey Lou vytrvale do mikrofonu. "Potřebujeme tady Robor. Musíme se odtud evakuovat - "

* * *

Hendrick Sills přejížděl pohledem po společném obývacím pokoji noclehárny pro posádku v Deadwoodském průsmyku. Očima dvakrát přejel přes mohutně vypolstrované křeslo, než si tam všimnul Sylvie Wey-landové, která do něj byla hluboko zanořená. Vyhlížela ven skrze úzké okno zasazené do zesílené zdi z železobetonu a byla příjemně v teple, protože hned vedle praskal v krbu oheň. Vypadala naprosto ponořená do vlastních myšlenek a ztracená pro vnější svět.
Přejížděla pohledem po důlním komplexu. Důl byl už zase v plném provozu a produkoval pravidelně svou kvótu plastikových briket. V tuto chvíli už tu lidského dohledu nebylo prakticky zapotřebí. Analyzátory zabudované přímo do důlního okruhu sledovaly i složení vrstev ze vzorků, které průběžně dodávala vrtná hlavice. Takže by se neměli dočkat dalších překvapení podobných těm zkamenělým včelám.
Sylvie k němu vzhlédla, ale tvář měla prakticky bez výrazu. "Jak pokračuje nakládání?" zeptala se tiše. "Neobjevily se nějaké potíže?" Robor měl podle plánu brzy odstartovat jen s polovičním nákladem, aby po posledních tragických událostech odletěl zpět na ostrov. "Potřebuju se dostat domů." Zarazila se a zdálo se, že pečlivě váží svá další slova. "Potřebuju být s Mary Ann."
"Zachytili jsme naléhavou depeši ze Šangri-La," pověděl jí Hendrick. "Špatné zprávy."
Klid z jejího obličeje byl okamžitě pryč.
"V Šangri-La mají stav nejvyšší pohotovosti. Napadlo je mračno těch zatracených masožravých včel. Většině z nich se sice podařilo dostat do krytů, ale po-
třebují být odtamtud co nejrychleji evakuováni. Nejlépe hned."
V okamžiku vyletěla z křesla a byla připravena jednat. "Vykliďte Deadwood. Chci, aby všichni z posádky byli na palubě Roboru do pěti minut. Chci taky nejnovější hlášení a předpovědi počasí plus vypracovanou mapu cesty do Šangri-La, až vstoupím na palubu. Do deseti minut odstartujeme." Odmlčela se. "A seberte každou zatracenou deku, kterou tady v táboře najdete."
Carlos ztratil nad skeeterem kontrolu až v okamžiku, kdy už byli sotva tři metry nad přistávací plochou u tábora.
"Padáme!" stihl ještě vykřiknout tak hlasitě, aby přehlušil i rámusení vybuchujících včel. Země, která se proti nim rychle blížila, se už vzápětí postarala o ostatní. Dopadli tvrdě - dost tvrdě. Dveře se zachvěly v pantech a mezi nimi a rámem kabiny se objevila několik centimetrů široká škvíra. Justin tam okamžitě nohou napěchoval bezpečnostní kevlarový vak.
"Mayday. Mayday," hlásil Carlos do vysílačky s klidem, ke kterému měl ve skutečnosti hodně daleko. "Slyšíte nás někdo?"
Vzduch byl tak plný hemžících se včel, že nebylo prakticky možné vůbec nic vidět. Potom se roj na okamžik odlepil od země a oni skrze mezeru uviděli budovy Šangri-La. Na ulici leželo bezvládně pohozeno několik těl, pokrytých černými skvrnami. Byly to ovšem shluky včel.
Bože. Bylo doslova vidět, jak se jim těla ztrácejí před očima.
"Mayday - "
"T - tati?" Vtom ji uslyšeli. Byl to Katin hlas.
"Děťátko? Kde jsi?"
"Jsem schovaná v boudě na nářadí, hned vedle napájecí stanice."
"A v napájecí stanici nikdo není?"
)rzVe, tak blízko není nikdo," odpověděla. JSÍemůžu se odsud dostat. A nemám pokrývku. Táto, ty pokrývky vážně fungují! Včely na ně vůbec nelétají!"
"Chápu. Pššt. Zůstaň hezky v klidu, zlato," uklidňoval ji.
Justin se na něj podíval. "Ale jak se k ní chceš dostat?"
"V tomhle," prozradil mu Carlos. Znovu nahodil motor vrtulníku. Skeeter sténal, když jej pracně odlepoval od země, potom se naklonil ke straně a začal se otáčet v opačném směru. Kymácel se a Carlos ho příliš neovládal. Ocas narazil do dalšího skeeteru a Carlos klel, zatímco je pracně směroval na volné prostranství. Vystoupal s vrtulníkem na úroveň střech a každý centimetr byl těžce vybojován s obtížně ovladatelným strojem. Pod nimi se šířil oheň a vzduch byl naplněn dýmem a hořícími včelami. Dunivý zvuk, který se jim ozýval nad hlavami, pocházel od mraku včel, vybuchujících v rotoru.
"Už zase klesáme," zamručel. Namířil proto svr-tuhiíkem přímo na budovu napájecí stanice. Když narazili do zdi, Justin

vyletěl dopředu a udeřil se hlavou do plexiskla čelního okna. Zasténal a před očima se mu rozletěly hvězdy jasnější než okolo létající vybuchující včely. Stroj se ještě otáčel a stěna napájecí stanice z plechových plátů se prohnula pod jeho masou. Ocas vrtulníku rozseknul plech a baterie se tím uvolnila
z usazení. Dráty táhnoucí se podél stěny odpadly a zřítily se na baterii, načež se do vzduchu zvedl oblak jisker. Včely vybuchovaly uprostřed letu a celý roj se na okamžik vznesl do vzduchu, protože tisíce včel se vzňaly, praskaly a rozstřikovaly jiskry a rychlost všude kolem sebe.
Carlos na svojí straně rozrazil dveře kabiny. Popadl pokrývku v Cadzie modři a rychle se do ní zahalil. Justin sebral jeden ze záchranných kevlarových vaků a vyrazil na své straně z kabiny.
Museli si pomocí pokrývek chránit i obličeje, ale naštěstí se jim podařilo po hmatu najít cestu podél stěny napájecí stanice - ta už začínala doutnat jak planoucí včely zmatené létaly sem a tam, jako šílené meteority.
Ale tohle pro ně byla netušená záchrana. Včely už se totiž předtím setkaly s ohněm a tak si vypracovaly taktiku, jak proti němu bojovat. Rozletěly se na všechny strany, takže byla podstatně menší šance, že hořící včela podpálí zároveň i spoustu svých souputnic...
"Jdeme na to!" vykřikl Justin. "Dostán Kaťu ven. Já půjdu těsně za tebou!"
Podařilo se jim dorazit ke dveřím do boudy s nářadím. Carlos je trhnutím otevřel a Kaťa se přitiskla ke stěně. Vzlykala, ale podle všeho nebyla zraněná. Carlos jí hodil záchranný vak. "Pospěš si! Nasoukej se do toho!"
Nasoukala se do pytle a zatímco se tam vměstnávala, Justin se rychle rozhlížel po skladišti. A našel to, co hledal - vypalovač plevele. Jeho ústí dokázalo chrlit kapalné palivo tenkým proužkem do značné vzdálenosti. Zatřásl zásobníkem a zjistil, že je naplněný jenom do poloviny.
"Takže odsud rychle vypadneme!" vykřikl. "Ve spojovací budově by mělo být bezpečno!"
Carlos nic nenamítal a přehodil si vak s dcerou přes rameno. "To se nám nikdy nemůže podařit!" V těch místech se totiž rojilo mohutné mračno včel.
"Ale jo, dokážeme to." Justin stisknul zapalovačem u ústí hlavně plamenometu. Potom napumpoval ze zásobníku palivo do hlavně.
Otočil se a vychrlil do vzduchu proud ohně. Včely začaly okamžitě vybuchovat a zapalovaly také své nešťastné sousedky. Carlos musel odvrátit hlavu na druhou stranu, aby jej úplně neoslepila záplava padajících drobných pseudokorýšů.
Včely se okamžitě rozprskly po okolí, aby tak instinktivně reagovaly na vypuklý oheň.
"Tak jdeme!"
Robor byl ve vzduchu sotva deset minut, když do něj začaly narážet první včely. Narážely do ocelového trupu a zcela neškodně se pokoušely zakousnout do zevního pláště vznášedla. Sylvie sledovala, jak se rozprs-kávají o plexisklo velkého čelního okna. Některé včely se skutečně rozmázly o sklo a zanechaly na něm zele-nočervenou šmouhu. Většinou se ale jenom odrazily od překážky a omráčené se řítily do prázdnoty dole.
V reproduktorech vnitřního okruhu se ozval hlas Carey Loua zastřený praskáním. "Dávejte si pozor na včely v rotorech skeeterů. Evan takhle vyletěl do vzduchu. Slyšíte mě?" Znělo to dost zoufale.
Koutkem oka Sylvie zachytila červeně zářící světélka přímo před Hendrickem, těsně předtím, než se celou lodí ozvalo mohutné zapraštění. Že by už bylo pří-
liš pozdě? Sylvie si připadala jako naprostý idiot. "Samozřejmě! Slyšíme tě, Carey."
"Co budeme sakra dělat?" zeptal se Hendrick a se znepokojením přitom sledoval další vlnu včel, které narážely v plné rychlosti do čelního skla a zanechávaly po sobě krvavě slizké skvrny.
"Zastavte motory!"
"Provedeno. Sylvie, myslím, že Skeeter III je mimo provoz."
Kolem okna padala do hlubiny sprška drobných planoucích komet, které v pádu vybuchovaly. Robor se naklonil na jednu stranu a potom se začal pomalu a nepříjemně otáčet kolem své osy. Sylvie bojovala sama se sebou, aby dokázala zachovat klidnou hlavu. "Při zemi je jich podstatně víc," zhodnotila situaci. "Takže vypneme motory skeeterů a napumpujeme do vaků víc plynu, abychom vystoupali výš."
Dva skeetery pořád ještě fungovaly. Jejich rotory teď zpomalovaly v mohutném oblaku jisker. Pak se zastavily docela. Planoucí včely se řítily k zemi kolem čelního skla jako umírající hvězdy.
Hendrick ustoupil o několik kroků zpět. "Dovnitř se nedostanou," ujistila ho Sylvie. "Ještě nějakých patnáct minut a už se dostaneme nad ně. Potom můžeme znovu nastartovat skeetery."
"Podle přístrojů jsme ztratili zadní motor," oznámil jí pesimisticky. "Nevím, jestli... "
"Ještě pořád nám dva zbývají," prohlásila. "A ty nám budou muset stačit. Pak ještě tři hodiny, možná spíš čtyři... Jenom doufám, že ty děti dokážou vydržet tak dlouho."
* * *
Ruth byla zabalená do pokrývek od hlavy až k patě. Věděla přesně, kam jde, takže ani nemusela zvedat hlavu. Přesně touhle cestou šla předtím už snad tisíckrát.
Měla namířeno k výběhu membloudů.
Za jejími zády se něco dělo. Slyšela prskání a syčení ohně. Slyšela ho jasně, ale neodvažovala se ani ohlédnout přes rameno. Pod nohama jí cosi zapraskalo. Byly to kosti. Nesměla se na ně podívat, nesměla dovolit, aby ji přemohl strach. A to by se mohlo velice snadno stát.
Rukama, dokonale obalenýma modrou pokrývkou, se konečně dotkla dřevěné ohrady, ohraničující výběh pro membloudy. "Tarzane?" zavolala nejistě a potom ještě jednou hlasitěji. Doufala, že deky její hlas netlumí až příliš.
"Tarzane!"
Předtím ještě viděla, jak membloudi mění barvu a podle toho si troufala soudit, že jsou nejspíš naživu a v bezpečí. Když

jako odpověď na své volání zaslechla dobře známé funění a hrabání nohou, věděla, že její oblíbenec je skutečně naživu. A co bylo ještě příznivější, i uprostřed téhle hrůzy a běsnění včel zůstal Tarzan poslušný a reagoval na její pokyn.
Něco jí šťouchalo čumákem do ruky. Neodvažovala se podívat. Děsilo ji totiž pomyšlení na to, co by včely dokázaly provést během krátké chvilky s jejíma očima. Kdesi za jejími zády planul s mohutným praskáním oheň, jako kdyby tam udeřil blesk. Zbytky hořících včel dopadaly na její pokrývky a na několika místech je propálily. Vyděšeně zasténala, ale potom se zase vzchopila a opatrně přelezla přes plot do výběhu. Tarzan jí
dovolil na sebe nasednout a potom vyrazil směrem k zamčeným vratům. Natáhla se dopředu a šmátrala rukou tak dlouho, dokud nenahmatala vrata. Po chvíli našla petlici a povolila ji, takže Tarzan mohl kopnutím vrata otevřít.
Potom se ovšem membloud zcela instinktivně pokusil cvalem vyrazit přímo na otevřenou pláň. Napnula všechny síly a podařilo se jí ho zastavit a otočit zpět, takže jej mohla nasměrovat do prostoru tábora.
Byla teď dezorientovaná a tak jí nezbývalo nic jiného než riskovat a podívat se ven, kde přesně je, jakkoliv ji ta myšlenka děsila. Rukou zabalenou do cípu pokrývky opatrně o několik centimetrů odsunula okraj pokrývky zakrývající obličej, sotva natolik, aby k jejím očím proniklo světlo. Dobře. Támhle je jídelna, a támhle spojovací budova... a támhle už je kryt, kde by měl být Edgar.
Tarzan, zbarvený do ochranné modři, opatrně postupoval ulicemi tábora kupředu, Ruth ho jistě vedla k cíli. Kolem létaly roje včel, které byly dost zmatené. Jedna z budov nakonec přece jenom neodolala požáru a vzňala se. Když silný vítr hnal včely přímo skrze plameny, ty začaly vzápětí vybuchovat a roznášely zkázu dál. Jediné, co je dosud zachraňovalo, byla skutečnost, že dřevo bylo vlhké po dlouhotrvajícím dešti. Hořící trosky včelích těl dopadaly na promočené dřevěné trámy a buď v obláčku dýmu uhasly, nebo se jim podařilo vyvolat větší a nebezpečnější oheň.
Když se Ruth konečně dostala ke krytu, ve kterém měl být schován Edgar, otočila Tarzana čelem vzad a opatrně slezla z jeho hřbetu na zem. Pevně sevřela
jeho otěže a potom rázně škubla. Membloud se ve vzduchu vzepjal jednou, dvakrát. Silnýma zadníma nohama udeřil do dveří, ze kterých létaly třísky a otřásaly se. Potom přece jen povolily v pantech a zhroutily se.
Ruth uslyšela, jak Edgar uvnitř vykřikl. Pohotově k němu přispěchala s druhou pokrývkou. Rychle se do ní zabalil a ona mu potom pomohla dostat se na nohy. Potom s její pomocí vylezl Tarzanovi na hřbet a ona nasedla za něj. Opět musela zariskovat a vykoukla ze svého maskování, aby se přesně zorientovala. Spojovací budova. Tam se musí dostat.
Něco se proplížilo do její neobratně vyrobené kapuce, ona se po tom okamžitě ohnala a ucítila, že ji to kouslo. Popadla to do pěsti a ze všech sil stiskla. Věc povolila a s lupnutím praskla.
Tarzan se dal do běhu, ale začínal bolestí křičet. Podívala se pod sebe, co se děje. Jeho barva mizela! Stres, únava a strach, to všechno se nyní spojilo a vyčerpalo jej natolik, že přicházel o své ochranné zbarvení. Všude po těle mu seděly včely a ona mohla jenom s hrůzou sledovat, jak se mu zakusují do masa. Potom se hlavou napřed zhroutil do prachu ulice. Vyrazilo jí to dech a rozkuckala se, navíc se oba s Edgarem nárazem ocitli na zemi. Celé roje rozdivočelých včel se slétaly na bezmocného Tarzana, jehož kůže už se nenávratně vracela k přirozené světlehnědé barvě. A potom už byl celý posetý rudými skvrnami.
Edgar jí pomohl dostat se na nohy, ale dával pozor, aby byl pořád zabalen do pokrývky. Společně se belhali po ulici, až se konečně dostali na rampu, stoupající ke vstupu do spojovací budovy. Potom rychle proběhli dveřmi dovnitř.
Prudce za sebou přibouchli dveře a vyčerpaně se
zhroutili na podlahu, ale vzápětí začali vyděšeně křičet.
Cosi do ní naráželo, útočilo na ni a pokoušelo se do ní zakousnout. A do Edgara taky. Když se odvážila otevřít oči, uviděla Carey Loua a Heather McKennieovou doslova křepčící uprostřed místnosti. Podlaha kolem byla pokrytá těly mrtvých včel.
Obě děti se třásly po celém těle. Podívala se na svoje ruce. Byly roztrhané do krve a pobodané. Edgar vypadal ještě hůř, ale až na dlouhou ránu v horní části stehna, ze které neustále vytékal pramínek krve, šlo spíše o kosmetické poškození. Ale hlavní bylo, že byli dosud naživu.
Jlobor už míří k nám," oznámil jim Carey Lou. "Podařilo se mi vysílačkou spojit se Sylvií."
O hodinu později se opět spustil déšť. Včely jakoby zmizely stejně rychle jako se předtím objevily, slétly na zem nebo se odletěly schovat do korun stromů.
Edgar už se stačil dát natolik do pořádku, že si vzal na starost spojení. Podařilo se mu obnovit přímou linku s Geohraphicem.
"Hlášení pro Robor," zahájil vysílání. "Podle všeho se zdá, že nejbezpečnější způsob jak tady můžete přistát je skrze západní soutěsku, řiďte se podle hřbetu hor." Potom se vyčerpaně zhroutil do jednoho z pohodlných křesel, stojících u spojovací konzole. Tvář mu mezitím opuchla natolik, že viděl pouze na jedno oko. Nezbývalo jim už mnoho času. Až tenhle déšť opět přestane, včely se okamžitě vrátí. A bude jich nejspíš ještě víc.
Vstupní dveře spojovací místnosti se rázně ote-
vřely a v nich se objevil Carlos, ktrému za zády stál Justin s Kaťou. Za nimi se do místnosti nahrnuli ještě další šťastlivci, kterým se podařilo včas schovat a přežít. Všichni vypadali neuvěřitelně utahaně. "Robore, hlásí se Šangri-La... "
Robor se nacházel téměř sedm set metrů nad svou obvyklou operační výškou. Tady už totiž nehrozilo nebezpečí včel a tak mohli opět nahodit motory obou fungujících skeeterů.
Podařilo se jim upevnit asi polovinu nákladu v nákladním prostoru vznášedla, než do nich narazil první nápor větru. Zpočátku sílil takřka neznatelně, jenom trochu zrychlil rytmus svištění a občasný nápor na okamžik přerušil pravidelné hučení motorů na střeše.
A potom se do nich opřel mohutný liják, skoro jako neproniknutelná vodní stěna. Stabilizátory v zadní části vznášedla zasténaly a Robor se otřásl a zakolébal ze strany na stranu, ale i přesto pokračoval ve svém záchranném letu na sever.

Motory kvílely námahou a vítr se do stroje opíral s takovou silou a brutalitou, že všem na palubě to připadalo, jako kdyby se celý jejich svět měl během příštího okamžiku rozletět na kusy.
Ale, byť pomalu, Robor si kilometr po kilometru razil cestu vpřed od Deadwoodského průsmyku. Blížil se k cíli.
Justin opatrně vyšel ven do deště, aby se podíval na ležící těla. Napočítal skoro tucet Synů hvězd, kterým se nepodařilo včas dostat do krytu. Neměli na sobě ochranné kevlarové vesty nebo pokrývky v odstínu
Cadzie modři. Co to jenom na těch pokrývkách je, jak to, že fungují?
Obcházel prostranství tak dlouho, dokud nenašel to, co hledal.
Nezbývalo toho moc, ale zcela jasně poznal zbytky šatů. Byl by si jist, i kdyby toho zůstalo ještě podstatně méně než takhle.
Kaťa byla kdesi za ním. Možná pomýšlela na to, že s ním promluví, ale potom si to rozmyslela. Justin v lijáku poklekl do bahna a sundal si z ramenou svůj nepromokavý plášť. Pomalu a opatrně jej přetáhnul přes to málo, co zbylo z jeho sestry, z jeho milované.
Potom jemně vzal balíček zarudlých kostí do náruče a šel se schovat před deštěm.
Když se Robor konečně objevil nad táborem, liják už pomalu přecházel do slabého mrholení. V celém táboře - anebo spíše v tom, co z něj dosud zbývalo - panovalo naprosté ticho. Třiašedesát přeživších tady čekalo na svou záchranu, oči zvednuté k uplakané obloze.
Co nejrychleji pevně upoutali Robor ke kolíkům a vzápětí začalo hromadné vyklizení tábora. Ruku v ruce opatrně a tiše procházeli kolem těl - lépe řečeno kolem jejich ubohých zbytků.
A když byl konečně na palubě i poslední z posádky Šangri-La, déšť už takřka ustal. Jasně slyšeli vzrůstající bzučení, jak se včely opět probouzely k aktivitě.
Sylvie stála hned vedle něj a pevně ho držela za ruku. Její syn jí v tu chvíli ovšem připadal takřka jako cizinec, tak byl soustředěný na svoje skryté myšlenky.
"Je tam někde," pronesl najednou.
"Kdo?"
"Aaron. Je tam venku."
"Ten je mrtvý," namítla.
Justin nesouhlasně zavrtěl hlavou. "Ten nemá dost štěstí, aby už byl mrtvý. Zatím." Skrze otevřená vrata Roboru vykřikl: "Já se vrátím, ty parchante! Přísahám, že se sem ještě vrátím a potom tě zabiju!"
Opatrně ho odvedla od otevřených nákladních vrat a potom je zavřela, takže za nimi zmizel jejich tábor. Zhroucená skořápka, ve které byl ukryt jejich avalon-ský sen. A potom se konečně Vznášedlo odlepilo od země a začalo stoupat.
Znovu se spustil liják a včely se proto raději držely pod ochranným příkrovem lesa, kde vyčkávaly na svou chvíli.
Membloudi měli otevřenou cestu ke svobodě a tak se co nejrychleji vraceli na rozlehlou plochu plání. Koně i ostatní dovezená zvířata byla všechna mrtvá.
Na několik okamžiků viselo nad táborem naprosté ticho, neozval se jediný zvuk, žádný pohyb. Potom se najednou zavlnilo bahno.
Aaron Tragon se s námahou pohnul a částečně se vynořil ze svého bahnitého krytu. Oči mu divoce planuly a upřeně zíraly přímo kupředu, aniž by skutečně vnímaly okolí. Nebyl si vůbec jisty, kde to vlastně je. Membloudi ho pořádně podupali během svého hromadného úprku z ohrady, takže byl těžce otřesený a zmatený. Nedokázal zaostřit pohled. Ale musel se pohnout. Musel se někde schovat. Protože včely se určitě vrátí.
A nejspíš brzy. Nesmí ho tady najít.
Jenže prostě nedokázal zaostřit, oči ho vůbec neposlouchaly.
Převalil se pracně na břicho a pokoušel se odplížit
pryč. Něco se k němu blížilo. Smrt už přicházela. Nedokázal přemýšlet. Nemohl se ani pohnout. Ale věděl jistě, že už je u něj.
Cadmann. Jessika. Toširo. A další. Mnoho dalších. Tolik mrtvých. Takhle si to nepředstavoval. Chaka. Moment, Chaka přece není mrtvý. Nebo snad ano?
Nedokázal mozek přinutit k jakékoliv smysluplné činnosti. Tolik mrtvých. Vstal, ale byl ohnutý skoro až k zemi, aby alespoň trochu ulevil bolestivě polámaným žebrům. Klopýtal vyprázdněnými ulicemi Šangri-La. Tábora, který sám naplánoval a kvůli kterému byl ochoten i krást a zabíjet. Teď byl zničený. Prázdný. V dálce se vzdaloval do bezpečí Robor, který se na něj šklebil jako obrovský grendel odplouvající pryč.
Vtom za sebou uslyšel nějaký zvuk. Byl ale příliš unavený a příliš zmatený, než aby se obtěžoval otočit.
Byla to grendel. Grendelí Bohyně. Cítil, jak se k němu blíží šílená vlna strachu, ale také svobody. Jeho soudkyně. Jeho spasitelka. Rozhodil ruce a nastavil svůj obnažený krk.
A potom už byla grendel těsně u něho. A řekla... Cadmann.
Vzápětí jej grendel chytila pod krkem a řekla... Chaka.
Pak ho grendel pohltila se slovy... Jessika.
A když byl uvnitř, uviděl její srdce, které bušilo a jako by mu říkalo... Toširo.
Potom překročil hranici temnoty a vstoupil do smrti, kde k němu grendel promlouvala a říkala mu...
Aarone.
Jsme jedno tělo...
Kapitola 23
Volba
Je však strom, jeden, zrovna ten,
jediné pole, ze všech ono jen,

a z obou čiší, oč jsem připraven:
Maceška svoje ví, starou věc vypráví:
Co je s tím jasnovidným zábleskem?
Kam zmizely, ta záře i s tím snem?
WILLIAM WORDSWORTH, 'Zvěstování nesmrtelnosti ze
vzpomínek na útlé dětství'(1807) (převzato z knihy Jezerní básníci, překlad Zdeněk Hron)
Dnes je skutečně vhodný den na vzpomínkovou tryznu, pomyslel si Justin. Tau Ceti svítil na plochu Doupěte, na půdu, kterou Cadmann Weyland vyčistil, osel, zúrodňoval vlastníma rukama... na dům, který vystavěl těžkou dřinou do úmoru.
A kdyby se otočil, díval by se přímo dolů na roz-

pínající se kolonii. Viděl by křižovatku silnic, které Cadmann vypálil do země v prvních týdnech po přistání. Shluk budov, které pomáhal stavět. Bylo to místo plné lásky a života, kde běhala spousta dětí pro něž byl Cadmann Weyland kmotrem či ochráncem nebo čestným strýčkem.
Doupě teď nebylo nijak nacpané lidmi. Veřejný pohřeb se totiž v kolonii konal už před týdnem. Tohle bylo jenom pro rodinu. Jenom děti a Cadmannovy manželky a Kaťa, a samozřejmě také Carlos.
Jenom ti, kteří milovali starého bojovníka - a Jessiku.
Jessiku.
"Sešli jsme se dnes na tomto místě," - snažil se mluvit klidným hlasem, seč mu síly stačily - "abychom se rozloučili se dvěma bytostmi, které jsme milovali." Zarazil se a nejistě si vrazil ruce do kapes. Na tváři se mu objevil smutný, podivný úsměv. "Není to snad právě tak? Nezáleží na tom, kolik toho člověku povíme dokud je ještě naživu, vždycky toho cítíme ještě mnohem víc. Vtom spočívá tragédie našeho života... ale zároveň také jeho krása."
Podíval se na shromážděné truchlící. Seděli ve dvou řadách na připravených skládacích židličkách. Carlos seděl hned vedle Sylvie a na klíně držel Cadzieho, spící děťátko zabalené do jasně modré dečky. Sylvie pevně tiskla ruku Mary Ann. Mary Ann byla bledá ve tváři a tak zkrušená žalem, že málem zapomněla dýchat.
"Tati," pokračoval Justin, "pořád ještě s tebou mohu mluvit, když to budu potřebovat. A taky budu. My všichni. Jessiko - "
A tady mu na okamžik naprosto došla slova. Měl toho na srdci tolik, co by rád řekl: Nerozhodla ses dobře, Jessie. Přidala ses na špatnou stranu. A nakonec jsi nepřemýšlela dost rychle. Bože. Bude mi chybět tvůj úsměv, bude mi scházet tvůj smích. Nikdy nezapomenu na ty krátké polibky, kterými jsi mě potěšila, ani až mě uloží do země hned vedle tebe. Miloval jsem tě, Jessie. Možná by tc na průběhu událostí vůbec nic nezměnilo, ale stejně jsem ti to měl říct. Třeba, kdybych ti to dal najevo, kdybych našel správný způsob jak ti to říct, byla bys tu ještě dnes s námi...
Kaťa se na něj usmívala. Kaťa, která ho milovala a chtěla mu porodit děti. Kaťa, která se nikdy nesmí dovědět o tom, co mu právě jeho srdce jasně vyjevilo.
Justin si najednou uvědomil, že se na dlouhý okamžik odmlčel. Cítil se jako kdyby měl zacpaná úcta a nemohl promluvit. Něco ale říct musel. Cokoliv.
"Jessiko," zalhal zlomeným hlasem, "byla jsi mou sestrou."
Sylvie našla Mary Ann v hlavní ložnici pána domu. V Cadmannové ložnici. Mary Ann seděla na okraji postele a bez hnutí zírala do zdi. Její vlasy teď najednou nevypadaly světlé, ale bílé jako sníh. "Mary Ann?" oslovila ji nejprve tiše. "Jsi v pořádku?"
Mary Ann k ní pomalu zvedla hlavu. Usmála se, skutečně mile se usmála a potom poklepala rukou na postel vedle sebe. Dokonce i v tom pohybu se zdálo, že je unavená. Sylvii napadlo, že tohle je snad poprvé kdy Mary Ann vypadá skutečně staře.
"Víš... on tě miloval víc," promluvila nakonec Mary Ann.
Sylvie se chystala něco odpovědět, chtěla reflexivně nějak reagovat, ale Mary Ann ji umlčela. "Ne. Byl až příliš velký gentleman, než aby někdy porušil svůj slib, který mi dal. Ale tebe miloval víc. Kdyby nebyl tak čestným člověkem, jistě by mě opustil. Ale on se cítil... zavázán."
Znovu se usmála. Tváře ale měla jako z vosku. "Pustila jsem tě do našeho manželství, drahá, vlastně hlavně kvůli němu. Abych si ho udržela. Když jsi byla tady, nemusel za tebou chodit potají. A k tomu by stejně jednoho dne nevyhnutelně došlo, jak sama dobře víš. A lidi by si o tom šuškali. A bylo by jim mně líto. A obávám se, že to bych nejspíš nepřežila. Tak jsem tě sem pustila. A on zůstal. Protože neměl důvod odcházet, cožpak to nechápeš?"
Sylvie se k ní naklonila blíž a vzala ji za ruku. S lítostí, ale přesto pevně ji Mary Ann pustila a odstrčila. "Máš skutečně báječné srdce a nikdy ses nepokoušela mi ublížit." Odmlčela se a potom bez okolků řekla pravdu jako holý fakt: "Víš, nikdy jsem tě neměla ráda."
Sylvie vyčkávala, ale když už bylo ticho nesnesitelně bolestné pro obě, také se přiznala. "Já vím."
"Přemýšlela jsem o tom, že tě požádám, abys odešla. Ale to by nebylo správné."
Sylvie lehce ztuhla. "Jestliže si přeješ, abych odešla, tak půjdu."
Mary Ann se usmála. "Nemám tě ráda, Sylvie. Ale byla jsi pro mě jako sestra, celá dlouhá léta. A nikdy ses nepokusila mě ranit. Nemám tě ráda. Ale nuluji té."
V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Mary Ann se lehce předklonila a políbila Sylvii na tvář.
Potom se zvrátila dozadu a natáhla se na postel, přímo doprostřed postele, kterou s Cadmannem sdílela celá léta, ve které mu porodila několik dětí. Překulila se na bok.
Ještě jednou promluvila a její hlas zněl velmi, velmi tiše a jemně. "Ráda bych si teď odpočinula, jestli proti tomu nic

nemáš," zašeptala. "Nevím proč, ale jsem v poslední době pořád nějak unavená."
Sylvie se zvedla z postele a přešla ke dveřím, kde se ještě jednou zastavíla a ohlédla se přes rameno. Mary Ann už měla zavřené oči. Možná už dokonce stačila i usnout, ale přece jenom se ještě ozývalo tiché lapání po dechu a vzlykání, to jak se naposledy loučila s mužem, kterého celý život milovala.
Sylvie za sebou zavřela dveře a ztěžka se o ně opřela, najednou si taky připadala naprosto vyčerpaná. Chtělo se jí plakat, ale slzy nějak nepřicházely, jako kdyby její únava dostatečně vyjadřovala žal a stesk. Někde v hloubi určitě měla slzy pro Cadmanna, pro Jessiku, pro Mary Ann i pro sebe. Ale nechtělo se jim ven. Ted' se ještě snažila najít nějaké místečko, na kterém by mohly být ukryty slzy pro Aarona, syna, kterého si nikdy nepochovala.
Nedokázala je najít.
Nikdy mu to neprozradila a teď už k tomu ani nebude mít příležitost. A vlastně pravdu neznal nikdo. Aaron tedy rozhodně ne. Ale Sylvie pravdu znala. A její mateřské srdce dobře vědělo, že její láska ho mohla hýčkat, živit ho, ačkoliv její racionální mozek ji přemlouval, aby si takovou zátěž do života nezatahovala. Bylo by to příliš mnoho práce na jedinou osobu.
Co by asi tak chtěl Cadmann?
Chci abys žila, řekl hlasem tak jasným, jako kdyby ve skutečnosti stál hned vedle ní na chodbě. Smrt i tak přichází dost brzy. Žij, má lásko, a snaž se podpořit Mary Ann. Žij a věz, že jsem tě miloval víc, než jsem ti kdy dokázal říct. Jenom doufám, že jsi to věděla.
"Věděla jsem to," zašeptala. "Vždycky jsem to věděla."
Edgar je zavedl do kuchyně, která ovšem zároveň sloužila jako počítačová pracovna. Vycítil, že se ve dveřích zarazili, a tak se otočil, aby sledoval jejich reakci.
Vstupovali totiž do obřího avalonského včelího úlu.
Kasandra s pomocí obou Chaků vytvořila dokonalý model v měřítku jedna ku jedné. Její holografický obraz zabíral více prostoru, než kolik měla ve skutečnosti kuchyň. Odpálili tam nálože s insekticidním přípravkem, rozmístili kamery, spustili sirény vydávající jediný monotónní zvuk a potom snímali zvuky, které se šířily hnízdem. To všechno stihli ještě před závěrečným rojením. Za pomoci počítačového zobrazování a obrazů snímaných kamerami, propojenými optickými vlákny, se jim podařilo zmapovat prakticky celou včelí kolonii.
Vypadala trochu jako sopka, s větvícími se postranními kapsami, místnostmi pro larvy, místnostmi pro páření a rozlehlým sálem pro královnu. Tvorečkové tady leželi mrtví na hromadách po tisících.
Na okamžik se zarazili a zůstali stát, ohromeni tímhle zázrakem přírody i techniky. Potom se Edgarova rodina namačkala do místnosti za ním.
Edgar se přesunul k ovládací klávesnici.
Ruth stála těsně za ním, bradou se mu opírala
o rameno. Její tělo už se začínalo zakulacovat jako příslib budoucího života. Její otec se pokoušel nakukovat mezi nimi, tak, aby se přitom nějak příliš na Edgara netisknul. Její matka Ráchel se držela trochu zpátky: určitě se taky cítí trochu klaustrofobicky. Na druhé straně měl Edgar Trish, která se k němu tiskla celým bokem a pro něj bylo zatraceně obtížné se soustředit.
Málem se nemohl pohnout. Jeho domov mu přípa-dal dostatečně prostorný, skoro až moc, ale to bylo ještě tehdy, když tady byl Edgar sám.
Jeho prsty už ale samy dobře věděly, co mají dělat. Včelí hnízdo zmizelo. Potom na holografickém projektoru proběhla rychlá sekvence obrázků, když jim Edgar přehrával jakousi ukázkovou cestu.
"Šangri-La je teď prakticky mrtvé místo," vykládal jim Edgar. "Přístroje, které jsme tam zanechali, nám umožní z tábora vytvořit testovací prostor, kde budeme moci sledovat všechny změny, které se na kontinentu odehrávají.
Nikde tam nezůstala žádná živá rostlina. Plodiny, které jsme vysadili, už zmizely v nánosech bahna a prachu. Sice teď nejsou vidět žádné včely, ale jakmile se v dohledu objeví cokoliv živého, včely se okamžitě vyrojí a ohlodají to na kost. Ale tohle je skutečně zajímavé. Něco skutečně velkého - přibližně jako grendel - se probouralo dveřmi do tohohle skladiště. Uvnitř - " Zatraceně, najednou mu vypadl bezpečnostní kód.
Trish se kolem něj protáhla a naťukala do klávesnice patřičnou kombinaci. Obrazovka skoro potemněla. "Světla asi popraskala," zhodnotila.
"Jo, ale rozhlédněte se kolem. Blízko zadní stěny je vidět, že chybí spousta plechovek a taky nápojů. A támhle leží příruční vařič a ať už tady byl kdokoliv, udržoval celou místnost uklizenou. Myslím, že teď už je pryč. Aaron."
Zack okamžitě zareagoval: "Možná je to spíš tím, že ti už Aaron doopravdy vlezl na mozek, Edgare. Anebo spíš všem třem."
Zack, Ráchel, Ruth, Edgar, Trish. Museli tady být spolu, ale byla to skutečně podivná společnost. Zatím se oťukávali a snažili se najít patřičnou pozici a vzájemné vztahy. Edgar byl schopen mluvit s Trish, Ruth mohla mluvit se svým milencem a s matkou, Zack mluvil s Ráchel a když chtěl vědět, jak vypadá situace na kontinentu, musel chtě nechte mluvit i se svým nastávajícím zetěm.
"Nikdy jsem si tím nebyl tak úplně jistý," odpověděl Edgar. "Říkal jsem si, že to narafičil tak, abych z toho stromu opravdu sletěl, ale nebyl jsem si nikdy jistý až do chvíle, kdy zabil plukovníka Weylanda. Ted' ho chci dostat."
Ruth na to neřekla nic.
Trish se zeptala: "Strejdo Zacku? Ty bys nechtěl, aby Aaron zemřel?"
Zack odpověděl: "A jak to vypadá jinak?"
Sevřený těsně mezi Trish a Ruth... Edgar si tohle mnohokrát představoval, být obklopený těmito dvěma dívkami, ale rozhodně nikdy nesnil o tom, že u toho zároveň budou i rodiče jeho nastávající. Edgara by zajímalo, jestli se tohle Trish líbí. Byl rád, že tu stihnul včas uklidit.

Pohrál si s klávesnicí a obraz se opět změnil. "Když
jsme tuhle kameru dávali na místo, byl tady řetězec grendelích jezer, uzavřených přehradami." Ted' na obrazovce místo jezer viděli jenom mohutnou rozbahně-nou řeku. Edgarův kurzor označil vzdálený vířící sloupec prachu, který tančil mezi oholenými stromy. "To jsou včely," poznamenal. "Už tady žádní grendelové nejsou. Možná pár solosů, ale jakmile vylezou na souš, šmik. Dokonce i bobří grendelové teď musejí požírat svoje mláďata. Je to jediný způsob jak můžou grendelové zůstat naživu, dokud budou vanout tyhle smrtící větry. Takže takhle nějak tady funguje evoluce, Zacku."
Znovu přejel prsty po klávesnici. Obraz se nyní přesunul a oni sledovali řídkou a vysokou trávu, uprostřed níž se v dáli třpytila vodní hladina. "Napadá vás, co by mohlo být tohle?"
"Písařská planina," nadhodil Zack.
"Přesně. Ze hřbetu Písaře. Kaťa se skeeterem přistála Asii na zádech a umístila tam kameru."
"Páni," vydechl Zack. Několik vteřin se beze slova díval na obrazovku. "Je támhleto hnízdo pterodonů?"
"Spíš jich tam je asi šest, ale neviděl jsem tam jediného pterodona za celou dobu, co tuhle oblast sledujeme. Ale jak říkám, Asie se už vydala směrem k řece. Pokud se všichni Písaři nevydají k řece najednou, mohou se pterodoni ještě klidně vrátit. Asie nejspíš svoje pterodony zase nabere, až se bude vracet zpátky."
"Edgare, to všechno odhaduješ?"
"Z větší části."
Trish se zajímala: "Jak blízko se Písaři dostávají k vodě? Dostáváš přece spousty snímků z oběžné dráhy-"
"Stezky se pořád ještě jedna druhé pečlivě vyhý-
bají. Myslím, že se nechtějí pářit. Všude kolem jsou včely. Ne, že by to Písaře muselo nějak vzrušovat - "
"Zpátky do Šangri-La se vrátit nemůžete," prohlásil najednou Zack. "Něco ti řeknu, Edgare. Vypracuj schématický plán výpravy. Vaše příští kolonie na kontinentu bude někde na Písařské planině."
Edgar se rychle otočil, aby se přesvědčil, jestli to otec jeho milované vůbec mohl myslet vážně. Z mnoha námitek si jednu náhodně vybral. "Ale to je mimo dolet Roboru. Museli bychom tam vybudovat mezistani-ce -"
"V pořádku. Během pár let můžete coby první záchytné body využívat tábor u dolu, anebo i Šangri-La. Na obou místech jste zanechali dostatek zásob, takže - "
Trish se hlasitě rozesmála. Položila Edgarovi ruku na rameno, pevně ho sevřela a jemně jím zatřásla. "Mě-kejši, jak to, že tě to nenadchlo? Postavíme malá stanová městečka na těch kopečcích. Nejsou sice vysoké, ale Písaři je obloukem obcházejí a grendelové se na ně taky nedostanou - "
Edgar si pozorně prohlížel Žačka.. Ještě nikdy neviděl, aby se tenhle starý muž takhle usmíval. Byl to po-lošílený úsměv. "Zacku, nebýval ty jsi náhodou skutečně konzervativní?"
"Jistě. Možná i trochu těžkopádný, ne? Prostě vymysli ten nejlepší plán, jaký dokážeš, Edgare. Jestli ti to bude připadat bláznivé, tak to jednoduše nebudeme realizovat."
Zamrzlý mozek. Ale - Ráchel s Ruth si vyměnili významné pohledy. Byl to ten tajemný pohled, který Edgar bude muset co nejdříve prokouknout.
Ráchel Moskowitzová ale rozhodně zamrzlý mozek
neměla. A podporovala Žačka při jeho vládě nad kolonií ještě v době, kdy Edgar Sikes ani nebyl na světě. Ale Zack přitom dělal chyby... no, vlastně udělal jedinou chybu, jedinou smrtící chybu, a od té doby -
Od té doby jakmile na něj někdo vyjel nebo se dostal do konfliktu, Zack raději ustoupil. Tohle byl jeho skutečný problém, právě kvůli tomuhle se mohlo zdát, že má mozek promořený ledovými krystaly. Také stáhnul svoje námitky proti kolonii vybudované na kontinentu. Že by toho teď litoval?
"Zatraceně, vždyť bychom přece mohli žít na zádech Písařů!" vykřikla Trish. Zack přitakal a jenom poslouchal, jak dále rozvíjí svoje nesmyslné blábolení. Trish si myšlenku na novou kolonii na Písařské planině okamžitě zamilovala. A když se Trish nějaký nápad skutečně zamlouval, tak se dala tvrdě do práce. Většinu Edgarovy práce stejně nejspíš udělá za něj. Ale že by snad ona, nebo spíš všichni, Prvního naprosto nepochopili?
Edgar vybuchl: "Zacku! Jak to sakra bylo s téma podělanejma dekama?"
Všichni se na něj překvapeně podívali, jako kdyby byl úplný blázen. Zack mu odpověděl: "Tohle slovo nemáme zrovna v oblibě."
"A já nemám zrovna v oblibě p... p... záhadná tajemství. Žačku, vy, První, jste si byli vždycky tak jistí, že to dítě zachránila právě Cadzie modř. Proč? Chci říct, je to samozřejmě dobrá odpověď, ukázalo se, že je to barva odpovídající jedu - "
"Elegantní," přerušil ho Zack. "Určitě jste se to slovo naučili v průběhu hodin matematiky, ne? Každé řešení, které je docela elegantní, musí být správné.
Kromě případů, kdy je úplně vedle." Stařík se tomu zasmál.
"Zacku, Cadzie modř je ale o něco temnější než je zakódovaná barva jedu."
"Vážně?"
"Vždyť jsi to viděl sám. Každý v Kamelotu přece viděl videonahrávku Asie, pořízenou pomocí bojových brýlí. Posílali jsme vám fotografie. Aaron vyříznul z jejího rtu velký pruh a potom ho položil přes nakladené pokrývky. A byl jasně světlejší." A proč se vůbec takhle opírá do starého vůdce se zamrzlým mozkem? Edgar si uvědomil, že Ruth i Ráchel pozorně poslouchají, a zastyděl se.
Ale Zack řekl jenom: "AAa."
"Cože?"
"Edgare, až taky jednou budeš dostatečně starý, získáš určitý cit pro některá řešení. Na to nestačí být jenom dost chytrý. Vlastně to záleží jenom na zkušenostech. A taky jsme se museli spoléhat právě jenom na jakýsi cit pro podobná řešení. To co jsi právě řekl, to mi ještě dosud nikdo, alespoň v této podobě, neřekl.

Natáhni kus kůže ze rtu Písaře na sluníčku a bude příliš světlý. Nasnímej ho holokamerou a bude zase moc světlý. Sleduj Písaře bojovými brýlemi a než ti Kasandra dokáže zpracovat a promítnout snímky - "
"Budou zase moc světlé. Bože, chci to konečně vědět."
"Koukni, Edgare, Písařův ret je vždycky pod tím převislým krytem, takže je vlastně pořád ve stínu. A proto ho včely vnímají jako o něco tmavší. Aaron ho vytáhnul na sluneční světlo - "
"A záblesk kamery ho taky zesvětlí a když se dí-
váme bojovými brýlemi, Kasandra kvůli nám snímky chytře upravíla. Ale tuhle část si můžeme snadno ověřit hned teď, Zacku. Kasandrol"
Opětovná kolonizace kontinentu byla plánována už celé dva roky.
Písařská planina byla celé dva roky příliš podmáčená a vlhká, než aby se dalo vyrazit. Odumřely rozsáhlé pruhy typické vysoké trávy. Písařů teď bylo nějak méně, možná proto, že se přestali rozmnožovat. Ale některé z těch zamaskovaných různobéžníků se vůbec nehýbaly. Kamera umístěná na zádech Asie zaznamenala jednu velkou prázdnou skořápku.
Teď už se rozlehlé pastviny konečně začínaly vysoušet, tráva opět narůstala a stezky, které Kasandra pozorovala z oběžné dráhy, začínaly vytvářet uzly.
"Všechno se teď rozmnožuje jako šílené," vykládal Edgar kolonistům shromážděným v zasedacím sále a ještě většímu počtu těch, kteří zasedání sledovali virtuálně. "Nevidím jediný důvod, proč bychom neměli s dobýváním kontinentu začít právě tam, na Písařské planině. A nenapadá mě žádný důvod, proč bychom nemohli začít hned."
A potom začaly padat dotazy.
"Vybudujeme skladiště a stanoviště pro mezipří-stání jak v Šangri-La, tak v Rajské zahradě. Jsou blízko sebe - mohou nám sloužit jako dvě alternativní přístupové trasy. Rozhodně se musíme vyvarovat toho, abychom tam měli nějaká města, až se příště bude Tau Ceti zase blížit k maximu aktivity, ale teď je to tam bezpečné."
Pak pokračoval.
"Jistě, grendelové. Budeme se držet v bezpečné vzdálenosti od řek, ale můžeme klidně natáhnout potrubí...
Po včelách dosud není ani památky, a to nikde, kde jsme rozmístili kamery. Nikdo z nás si sice nemyslí, že by úplně vyhynuly, ale určitě musely vymřít do původních počtů...
Než se rozhodneme s konečnou platností na Písařské planině skutečně vybudovat novou základnu, pří-pravili jsme prozatím speciálně upravené odolné kamery. Chci vědět, co žije pod Písaří...
Aaron? No, něco nám rabovalo sklady v Šangri- La tak dlouho, dokud tam už téměř nic nezbylo. To bylo před dvěma lety. Takže můžete sami hádat...
Pokrývky? Jasně, tak na to přišel už před dávnou dobou Strejda Zack a měl naprostou pravdu. Zacku, nechtěl bys jim to vysvětlit? A pamatuj si, těmhle lidem to raději řekni hezky pomalu."
Doslov
Šaman
O DVA ROKY POZDĚJI.
Chaka překontroloval doupě, ale nenašel žádné stopy po přítomnosti grendelů.
"Vzduch je čistý," hlásil. Pod ochranou Trish a Carey Loua, kteří svírali brokovnice připravené k výstřelu, se potom spustil přes okraj skaliska a skočil do vody. Solosové zde byli dosud mladí. Podle všeho tady tedy bude nejspíš jenom jediný grendel, který ovšem je... no, dost zvědavý.
Pátrali většinu dne. Nakonec to byl Chaka, komu se nález podařil, a tak k sobě zavolal Justina.
Ležela před nimi lidská lebka, prasklá a ohlodaná, ale přesto nepochybně lidská.
Justin ji opatrně od Chaky převzal. Přitisknul si ji na prsa, padl na kolena přímo do vody a přivřel oči. Nikdo nepromluvil. Přibližně po minutě se opět zvednul
na nohy a láskyplně uschoval zbytky lebky do plastového pytle. Než Tau Ceti toho večera definitivně zmizel za horizontem, podařilo se jim ještě najít kus pánve a pár dalších kostí, ale to bylo všechno. Justin se rozhlédl po řece a uzavřel hledání: "Tak jo. Myslím, že je načase vyrazit zpátky."
Chaka přikývnul na souhlas. Potom se pomocí rumpálu vytáhli na vrcholek útesu a nepadlo mezi nimi ani slovo, dokud se nedostali ke skeeteru.
Sylvie se s nimi setkala, až když dorazili zpět do tábora. Vlasy teď měla o poznání šedivější, ale byla stále stejně vysoká a ve tváři měla jasný výraz. Od té doby, co před rokem zemřela Mary Ann, se z ní, více než z ostatních žen, stala matriarcha. Spadla do této role sice nechtěně, ale s veškerou autoritou.
Carlos stál hned za ní. levou ruku měl jemně položenou na jejím rameni.
Byla už skoro tma a večerní svěží větřík si pohrával s cípy jejího pláště, jak tam na ploše čekala, až vystoupí z kabiny. Justin se zastavíl příbuzně metr před ní a v rukou držel ostatky svého otce, jejího manžela, plastový pytel zabalený do černé látky.
Sylvie od něj balíček převzala, jako kdyby to bylo křehké sklo. "Pohřbíme ho v Doupěti," řekla jenom.
Carlos přitakal. "Přesně tak by si to určitě přál." Stiskl jí rameno. "Mám hotovou urnu," oznámil jí tiše. "Pracoval jsem na ní skoro celý rok. Teď bych ti ji rád ukázal."
Najednou Sylvie cítila, že ji začínají pálit oči. Rychle je pevné sevřela. Teď není správná chvíle. Možná později. Teď musí být silná kvůli Carlosovi, stejně já-
ko on jí byl předtím pevnou oporou. Oba dva potkala takřka stejná ztráta. Ne sice stejná, ale velmi podobná.
"Takže už zbývá dodělat jenom jedinou věc a potom se budu moct konečně vrátit domů," prohlásil Malý Chaka. Velký Chaka totiž zůstal v bezpečí ostrova Kamelot, neměl už dostatek sil na dlouhé a náročné cestování. Trávíl většinu času na Vrcholu příboje, ponejvíce prací, sepisoval svoje paměti a trénoval dva nové delfíny. Malý Chaka nebyl právě nadšený, když se musel od svého otce vzdálit na delší dobu.

Edgar a Ruth stah hned vedle nich. Scully se jí pevně držel za sukni a nehnul se od ní ani na krok, ať šla kamkoliv. Byl to syn Ruth a Edgara. Geneticky tedy byl možná Aaronův, ale Edgar byl u toho, když bylo zapotřebí se Scullym pomáhat. Takže pokud šlo o něho, byl otcem on.
"A jak se s tím vypořádáme?" zeptal se Edgar.
"Buď najdeme kostru, nebo najdeme Aarona," odpověděl Justin. "Jedno nebo druhé. Ale chci vědět, že je mrtvý. Tím to skončí."
Chaka si nadhodil pušku. "Tak to skončíme."
Hledali celý den a potom ještě dlouho do noci, ale nenašli žádnou stopu. Věděli určitě, že se Aaronovi nálet včel podařilo přežít. Skladiště v Šangri-La někdo pravidelně navštěvoval a bral tam konzervované potraviny. Ale ačkoliv přelétali nad oblastí ve skeeteru i procházeli pěšky, využívali v pátrání Kasandřiny elektronické oči i lovecké psy, prozkoumali bažiny, pastviny,
hory i řeku, po Aaronovi nebylo nikde ani památky.
* * *
Třetího dne ráno, právě když se pátrací skupiny chystaly vyrazit opět na cestu, se u jižního okraje tábora rozštěkali psi a strážní volali na poplach.
K opravenému úseku plotu se blížily dvě postavy. Jedna z nich patřila člověku. Ale ta druhá rozhodně nebyla lidská.
Justin si nejasně uvědomoval, že mu po boku stojí Chaka a Trish a za sebou má Sylvii, když se rozeběhnul směrem k jižní části plotu. Každým krokem se nenáviděná tvář i postava jeho nepřítele stávaly čím dál zřetelnější. Celý svět jako by se mu najednou smrsknul do tohoto jediného muže, celý jeho život se soustředil právě do tohoto okamžiku.
Aaron se blížil a při chůzi se musel opírat o hůl. Jeho pravá noha nevypadala dobře, jako kdyby byla zlomená a potom špatně srostla. Jeho kdysi krásná tvář teď byl Zjizvená a pokrytá boláky. Levé oko bylo poraněné, což prozradil skelný pohled.
A grendel... bože, skutečně je to grendel... kráčel po jeho boku.
Justin bez rozmýšlení zvednul pušku k rameni a připravil se zamířit. Chaka mu pušku odsunul stranou. "Počkej," napomenul ho takřka bez dechu. "Počkej chvíli."
Aaron se otočil a jasným, velitelským hlasem na grendela promluvil. "Zůstaň."
A on skutečně zůstal stát na místě. Posadil se na bobek a vyčkával. Shromážděným hloučkem projelo tiché šeptání. Nemohli vůbec uvěřit svým očím.
"Aarone Tragone. Zatýkám tě za vraždu - "
Aaron se mu hlasité vysmál do tváře.
"To je pro tebe tak typické, Justine," prohlásil ve-
lice klidným a jasným hlasem. "Snažíš se zatknout někoho, kdo tady vůbec není."
Justinovi jeho slova úplně vyrazila dech, zůstal zaraženě bez hnutí stát. "Cože? Co se tady zase snažíš hrát? Ať už máš za lubem cokoli v - "
"Aaron je mrtev," prohlásil Aaron. "Je mrtvý. Byl sežrán." Usmál se a potom se na ně spokojeně podíval jako kdyby to, co právě řekl, dávalo nějaký smysl. Ano, přesně, jako kdyby to samozřejmě dávalo smysl. Justin by se nejraději rozesmál. Ale nemohl. A taky se mu to vůbec nelíbilo.
Aaron je sledoval jako kdyby byli jeho nejvzácnějšími přáteli, dlouho postrádanými bližními, se kterými se touží podělit o hluboké a cenné tajemství. Bylo to zatraceně podivné. "Můžu vám dát to, po čem jste vždycky tak prahli," oznámil jim sebejistě.
Nakonec se odhodlala promluvit Trish. "A co to jako má být, ksakru?"
"Mír," odpověděl. "Mír s těmito tvory." Potom se otočil. "Pojď ke mně," řekl.
A grendel se zvednul, přišel k němu a posadil se mu po boku. Potom vydal ten známý vábivý zvuk.
"Ano," řekl mu. "Mají strach. Ty se taky bojíš. Tohle je místo, kde vládne strach."
Justinovi se zamotala hlava. Vztek a zmatek a podivné vzrušení tak mocné, že mu najednou bylo úplně špatně, se spojily v tak silný jedinečný pocit, až v něm vyvolal závrať. Obrátil se na Chaku. "Je to blázen. Úplně zešílel."
Chaka ovšem namítnul: "Víš to tak jistě? A koneckonců, copak na tom tolik záleží? Umíš snad ty mluvit s grendely?"
Trish se třásly ruce. Puška jí vyjela k rameni, ale Chaka dlaní pevně sevřel hlaveň a nepustil. "Ne!" zarazil ji Chaka. "Na to nemáš žádné právo. Jestliže to někdo může udělat, pak je to jedině Justin." Odmlčel se a do hlasu se mu také vkradla ona nejistota, jako kdyby se mezi nimi šířila coby emoční virus. "Justine - co na to říkáš ty?"
Justin nebyl schopen se ani pohnout, vůbec nedokázal přemýšlet. Inteligentní grendel. A lidská bytost, která s ním dokáže komunikovat. Co by za tohle dal jeho otec? Mohl klidně tomuhle pološílenému parchantovi ustřelit hlavu bez mrknutí oka -
Ale tím by zradil všechno, čemu Cadmann věřil a pro co žil.
"Panebože, tak ho přece zabij!" vykřikla Trish. "Copak si neuvědomuješ, že je to jenom další z jeho mocenských her? Jestliže ho necháš naživu, za deset let mu tahle planeta bude patřit!"
Aaron se usmíval pyšně, ale jaksi nepřítomně. Byl to slabý úsměv někoho, kdo ví víc než všichni ostatní a zároveň si je vědom toho, že nikdy nebude plně pochopen. "Trish, tahle planeta nemůže nikomu patřit," opravil ji. "Ani člověku, ani grendelům. A už vůbec nemůže patřit muži jménem Aaron Tragon. Ale společně... "
To je noční můra, napadlo Justina. Co by asi dělal plukovník Weyland? Myslíme si, že víme o tolik víc než oni, ale přitom -
"Bezpečně ho zajistěte," nařídil Justin. "Musíme se poradit se Žáčkem."
Trish a Edgar vzali Aarona za ramena a odváděli ho pryč. Zarazil je, když procházeli kolem Sylvie, a tak
se zastavili a počkali na něho, jako kdyby pořád ještě byl jejich vůdcem. "Mrzí mě, co Aaron provedl," řekl. "Určitě

ráda uslyšíš, že Cadmann zemřel klidně a rychle." Potom kývnul na strážce a nechal se odvést pryč.
Sylvie sledovala, jak trojice mizí a hlouček shromážděných se pomalu rozchází. Roztřásla se jí ramena. Najednou se jí nezadržitelně spustil proud slz, které v sobě zadržovala celé dva roky, a jako očistný proud stékaly po tvářích. Jako kdyby rázem povolila stavidla žalu, který měla v sobě. Jako kdyby jí jakýmsi zvláštním, pro ni nepochopitelným způsobem Aaron Tragon právě dal ten největší dar jejího života.
Chaka se opatrně přiblížil ke grendelovi a poklekl vedle něj do prachu. Ona si ho pozorně prohlížela. Překvapen svou vlastní smělostí se nakonec odhodlal natáhnout ruku a prsty přejel po její šupinaté kůži, cítil oheň planoucí v jejím těle a nestačil se divit. "Jsi to ty, že ano, Stará holka? Bože na nebi," zašeptal ohromeně. "Co my s tebou jenom uděláme?"
Stará Grendel cítila klid a mír. Společnou prací se jí a Nejsilnějšímu podivínovi podařilo přežít nejhorší časy. Ted' se ten tmavý, kterého tehdy zachránila, postavil mezi ni a ostatní podivíny, aby ji chránil. Bude ji chránit, stejně jako ona ochránila jeho.
Tohle bylo tak zvláštní. Ale tihle podivní tvorové pracovali společně, podobně jako bobří grendelové stavějící přehrady. Zná toho spoustu. Možná jim to i může ukázat a naučit je. A až zestárne a nebude už schopná tolik lovit, oni by zase na oplátku mohli pomoct jí.
Nejsílnější podivín v ní probouzel velkou zvěda-
vost. Po dva roky žili společně a ona postupně začínala rozumět některým slovům, která podivíni používají. Svět hlasové komunikace byl pro ni dalším obrovským zdrojem záhad a zvláštností. Zajímalo ji, co s ním udělají. Nejsilnější podivín byl jakýsi Bůh. Možná, že všichni jsou potomky Nejsilnějšího podivína.
Nevěděla. Ale Smrtící vítr se stahoval. Přijdou další mizerná léta, ale určitě ve světě najdou zase něco nového. Grendelové. Podivíni. Společně.